

Катлийн Удиуиз

**КАТО ЦВЯТ
ПО ТЕЧЕНИЕТО**

книга първа

Катлийн Удиуиз

Като цвят по течението

КНИГА ПЪРВА

ГЛАВА ПЪРВА

Нюпорт Нюз, Вирджиния

25 април, 1747 година

Леко поклащан от вълните, надигащи се под все по-силния североизточен вятър, корпусът на „Гордостта на Лондон“ дращеше по ръба на каменния кей. Над върховете на мачтите му се трупаха мрачни облаци, предвещаващи скорошна буря. Между въжетата и платната се стрелкаха чайки и пронизителните им крясъци се смесваха със звъна на железни синджири, долитащ откъм двата реда изпосталели, парцаливи затворници, които точно в този момент се изнизваха от трюма и полека-лека се подреждаха покрай потъмнелия от годините парапет на палубата. Мъжете, чиито нозе бяха оковани с вериги, отделящи ги един от друг само на сантиметри, се построиха, блъскани от надзирателите, в редица, за да бъдат огледани от боцмана. Жените, от своя страна, бяха оковани всяка поотделно и се придвижваха със сравнително по-голяма лекота към мостика, където им бе заповядано да чакат.

Един моряк, зает да търка с парцал дъските на палубата близо до кърмата, прекъсна работата си и вдигна очи към групата жени. След като хвърли предпазливо поглед към кварталдека и видя, че капитан Фич и почитаемата му съпруга все още ги няма, той набра кураж, прибра припряно парцала и кофата и закрачи важно като угоен петел към скупчените затворнички. Наперената му походка, похотливата му усмивка и злобното изражение на лицето му бяха посрещнати от жените с погледи, изпълнени с омраза. Единственото изключение бе една тъмноока проститутка с гарвановочерна коса, осъдена за поредица кражби на портфейли от клиентите си и за това, че бе причинила сериозни наранявания на мнозина от същите тези клиенти. Само тя удостои моряка с усмивка.

– Оная гювендия не се е мяркала тъдява близо седмица, господин Потс – отбеляза вулгарно уличницата, като се ухили победоносно на останалите жени, които я гледаха мрачно.

– Дали пък малката просякиня не е псовисала в карцера, а? Тъй й се пада, задето ме цапардоса по носа.

Дребна, тънка като вейка женица с рядка кестенява коса си проби път през тълпата затворнички и заяви решително:

– Можеш да си чешеш лъжливия език колкото си щеш, Мориса Хачър, ама тука всички знаем, че ти си го заслужаваше. Тебе трябваше да хвърлят в карцера, задето издебна милейди изотзад и я удари в ребрата с всичка сила! Да не беше туй твоето вярно псе – тя посочи с отвращение към Потс, – дето все шушука на ухото на госпожа Фич, щяха да оставят милейди на мира.

Потс сложи тлъстите си ръце на кръста си и се обърна към дребната жена.

– Де да можеше от устата ти вместо непрекъснати плямпаници да излиза вятър, тоя кораб щеше да се носи с опънати платна и щяхме да пристигнем два пъти по-бързо. Да, щеше да сториш на всички ни огромна добрина, Ани Карвър.

Откъм трюма долетя звън на окови, който веднага привлече вниманието на моряка. Малките му, кръгли очички заблестяха със садистичен пламък.

– Триста дяволи! Май ми се счува, че милейди пристига. – С доволен кикот той се надвеси над отвора, водещ към трюма. – Ти ли си, бла-тарко? Вижте я, нейна сияйна светлост излиза от покоите си!

Шимейн О'Хърн вдигна своя зелен, изпълнен с ненавист поглед към грамадния силует, който хвърляше зловещата си сянка над нея.

Заради това, че се бе одързостила да се защити срещу нападките на курвата на този никаквец, беше прекарала последните четири дни затворена в една мръсна дупка почти на дъното на кораба, където бе принудена да се сражава с плъховете и хлебарките за всяко късче хляб, което ѝ подхвърляха през малкия отвор на тавана. Искаше ѝ се да изкачи на бегом стъпалата и да издере с изпотрошените си нокти грозната физиономия на този негодник. Но силите ѝ бяха на привършване и единственото, за което можа да събере енергия беше изпълнен със сарказъм отговор.

– Че за кого друг ще пратят тази воняща крастава жаба, господин Потс, ако не за мен? – попита тя, като кимна с глава към дебелия дребо-сък, който се тътреше след нея. – Сигурна съм, че сте убедили госпожа Фич да запази долните помещения само за мен и за никой друг.

От гърдите на Потс се изтръгна престорено тежка въздишка на неодобрение.

– Ето пак, Шимейн, пак обиждаш моите приятели.

За втори път, откакто я бе извел от карцера, нейният пазач Фреди стисна ръката ѝ и я ощипа с все сила. Фреди беше не по-малко проклет от Потс и не се нуждеше от подканяне, за да излее злобата си върху

всяко беззащитно същество.

– Дръж се както трябва, надута пуйко!

– Ще се държа, Фреди – процеди през зъби тя, като издърпа рязко ръката си от мръсните му пръсти, – в мига, в който видя теб да се държиш така.

Над главите им долетя грубият глас на Потс:

– Най-добре се качвай на палубата, Шимейн. И по-живо, или пак ще си имаш работа с мен.

Момичето изсумтя презрително:

– Вероятно капитан Фич не би одобрил твоите методи на саморазправа, особено ако възнамерява днес да ме продаде.

– Капитанът има право да смята каквото си ще – съгласи се Потс, като се усмихна предизвикателно на момичето, което с огромни усилия се мъчеше да се изкачи по стъпалата, препъвайки се в тежките вериги. – Но всички знаем, че последната дума има неговата госпожа.

Откакто я бяха качили окована във вериги на „Гордостта на Лондон“, Шимейн бе стигнала до убеждението, че на земята няма друго място, което да прилича повече на дълбините на ада, от един английски затворнически кораб, плаващ към колониите. И нямаше човек, допринесъл за затвърждаване на това й убеждение повече от Гъртруд Търнбул Фич – съпругата на капитана и единствена наследница на Дж. Хорас Търнбул, собственикът на „Гордостта на Лондон“ и на малка флотилия от други търговски кораби.

Мисълта за ужасяващата Гъртруд Фич накара Шимейн да спре, за да оправи благоразумно носната кърпа, която бе завързала на главата си. По време на кратките й излизания на палубата нейните огненочервени къдрици неведнъж бяха разпалвали злобата на начумерената проклетия, предизвиквайки я да заклеявява цялата ирландска нация като банда тъпоумни диваци и да нарича Шимейн „малка блатарка“¹ – пренебрежително прозвище, с което много англичани бяха свикнали да назовават ирландските си съседи.

– Предупредих те да не се мотаеш – провикна се Потс. Свинските му очички светеха злорадо. Приличаше на жесток хищник, който само чака жертвата му да направи грешка, за да се нахвърли върху нея.

– Идвам, идвам! – припряно измърмори Шимейн, като подаде глава над палубата. По време на тримесечното плаване бе изтърпяла толкова

1. блатар, блатарка – от bogtrotter – букв. „подскачащ из блатата“ – иронично название на ирландците, произлязло от ловкостта, с която ирландските жители умеели да се придвижват из блатата, подскачайки от туфа на туфа. – Б.пр.

неправди и бе преглътнала толкова горчилка, че само при спомена за тях цялата ненавист, събрана в душата ѝ, отново избликна с пълна сила. Прииска ѝ се да заплюе този грамаден звяр право в лицето. Но откакто я бяха арестували в Лондон, тя бе натрупала доста горчив опит и бе разбрала, че хладното примирение е единственият начин, по който един затворник може да се надява да оцелее в ада на английските съдилища или на някой от зловещите затворнически кораби.

Въпреки че се чувстваше ужасно слаба и отпаднала, Шимейн успя да напрегне сили и тръгна през палубата с толкова достойнство, колкото ѝ позволяваха тежките вериги, приковаващи нозете ѝ към земята. Силният вятър за малко не я събори, но тя разтвори леко босите си крака, за да се закрепи, и с неимоверно усилие изправи гордо гръб. Напоследък свежият въздух се бе превърнал в истински лукс за нея, затова Шимейн вдигна глава и бавно пое дъх, наслаждавайки се на соления мирис на крайбрежните води.

При вида на стойката ѝ Потс присви очи. Явно му се струваше прекалено горда и самоуверена.

– Пак се надуваме, а? Като някоя високомерна дворцова курва. – Той махна с ръка към скъсаните ѝ дрехи и се изкикоти развеселено. – От двореца на просяците в Уайт Фрайърс², ха-ха!

За Шимейн не беше никак трудно да си представи колко жалка изглежда в мръсните си, парцаливи одежди и в железните окови. Някога зеленият ѝ кадифен костюм за езда бе предизвиквал завистта на не една и две натруфени дъщери на богати аристократи (тъкмо онези, които бяха посърнали при новината за годежа ѝ с най-красивия и може би най-богатия ерген в цял Лондон). Но сегашният ѝ вид вероятно би накарал същите тези дами да избухнат в доволен, злорад кикот.

Тя въздъхна опечалено и макар да го направи нарочно, въздишката определено не беше престорена. След като бе прекарала целия си живот в удобство и комфорт, внезапно я бяха тикнали без никаква причина в зловещ затвор, където човек се сблъскваше единствено с омраза, насилие и пълно отчаяние.

– Наистина е дяволски тежко за една благородна дама да пътува без своята прислуга и без шивачката си – отвърна тя насмешливо. – Слугите, с които съм обградена в последно време, нямат никаква представа от лоялност и не са в състояние да разберат и най-елементарните функции

2. Уайт Фрайърс – район в Лондон, известен в миналото като свърталище на бедняци и престъпници. – Б.пр.

на една камериерка.

Макар и неспособен да определи дали в думите ѝ има нещо оскърбително или не, Потс я изгледа ядно. Изисканият ѝ маниер на говорене можеше да обърка всекиго, особено пък човек като него, избягал от къщи още като момче, след серия неуспешни опити на овдовялата му майка да го отучи от скитническите му навици чрез жестоки побои.

Като стисна в грамадния си юмрук веригата, с която бяха оковани китките ѝ, Потс грубо дръпна Шимейн към себе си – толкова близо, че широкото му, брадясало лице и кръвясалите му очи изпълниха целия ѝ кръгозор. Въпреки че бе подложено на хиляди мъки и унижения, това момиче упорито отказваше да му се подчини, да го остави да стъпче онова, което Потс тъй силно копнееше да унищожи – чувството ѝ за превъзходство.

– Тъпа ирландска кучка! – изрева той, като я разтърси свирепо. – Мислиш се за нещо повече от мене, нали? Правиш се на важна клечка! Обаче грешиш! Ти си една мръсна ирландска блатарка! Не бих ти дал даже да оближеш с език прахта по ботушите ми.

Отблъскващата миризма на дъха му едва не задуши Шимейн. Железните окови се впиваха болезнено в китките ѝ, но тя стисна здраво зъби. Още при първата си среща с Джейкъб Потс бе изпитала силно отвращение от този мъж. По волята на капитана до женското отделение в трюма се допускаха само най-доверените членове на екипажа, но Потс бе пренебрегнал това нареждане и непрекъснато се разхождаше покрай решетките с надменната арогантност на султан, оглеждащ личния си харем, изкушавайки по-хубавите затворнички с открадната от кухнята храна, прясна дъждовна вода и други подобни съблазни. Накрая, отчаяни, някои от жените се бяха поддали и бяха склонили да задоволят извратените му страсти. Срамът и унижението им не останаха скрити за никоя от затворничките. На онези, които му бяха обърнали гръб с отвращение, Потс се бе постарал да обрисова със завидно красноречие ярка картина на похотливите си забавления, така че всички, включително и най-невинните, бяха наясно с какъв мръсник си имат работа. С тайните си посещения чистачът бързо си беше спечелил дълбоката омраза на жените и не след дълго всички престанаха да му обърщат внимание. Всички, освен Мориса Хачър. Проститутката бе успяла да го оплете в мрежите си, беше го омаяла дотолкова, че в крайна сметка бе постигнала целта си да го накара да изпълнява всяка нейна молба или прищявка.

Всеки рано или късно си намира майстора, каза си неприязнено Шимейн. Пренебрегвайки благоразумието, тя се осмели да заплаши

Потс:

– Само ако госпожа Фич знаеше какво получаваш като награда за това, че говориш лъжи по мой адрес.

Потс побесня. Значи на малката никаквица ѝ се искаше да настрои онази вещица срещу него!

– Да не си посмяла да ѝ кажеш, кучко! Ще те науча аз тебе!

Той замахна към Шимейн, която едва съумя да се извие настрана, преди грамадната му ръка да я удари в рамото и да я накара да политне назад, препъвайки се във веригите. Но жаждата му за отмъщение далеч не бе утолена. Искаше да я види как се гърчи в прахта, обезумяла от ужас. Заслепен от злоба, той протегна крак и закачи веригата, в която бяха оковани нозете ѝ.

Шимейн се просна по гръб върху палубата. От устните ѝ се изтръгна болезнен вик. Беше тъй отпаднала и заслепена от болка, че ѝ се зави свят. Чуваше само зловещото скърцане на дъските и усещаше само люлеенето на палубата под себе си. Имаше чувството, че корабът е оживял.

Тя вдигна предпазливо очи към мачтите, които се завъртяха пред замъгления ѝ поглед на фона на мрачното, сърдито небе. В същия миг усети как стомахът ѝ се свива конвулсивно и потрепери. Не искаше да повърне малкото храна, която бе изяла, затова се претърколи по очи и отпусна леденостуденото си чело върху свитата си ръка в очакване гаденето ѝ да премине.

Боцманът приключи с огледа на затворниците точно навреме, за да стане свидетел на инцидента и мигом стисна бастуна си и се спусна гневно към кърмата.

– Престани, Потс! – изръмжа той. – Остави жената на мира!

– Но, господин Харпър! – запротестира Потс. – Само се опитвах да се защита от тази проклетница, дето искаше да ме издере с ноктите си.

Джеймс Харпър изсумтя насмешливо.

– Да, господин Потс! А пък слънцето изгрива от изток!

– Имам и свидетели, кълна се! – Търсейки подкрепа, Потс се обърна към Мориса.

– Не искам повече да слушам нито твоите лъжи, нито лъжите на твоята презряна кучка! – викна Харпър и заплашително вдигна бастуна си. Тази пръчка бе не само символ на неговата власт, но и инструмент, който неведнъж бе служил за вразумяване на празноглавци и лентяи. – Сега ме чуй добре, безполезен парцал такъв! До гуша ми дойде от твоите номера! Ако капитанът не успее да продаде тази затворничка на достатъчно добра цена, ще ти покажа какво мога с тази пръчка. А сега ѝ

помогни да се изправи, мътните те взели, и бъди внимателен с нея, или ше украся кратуната ти с една-две хубави цицини.

Преди още Шимейн да се е съвзела напълно, две огромни ръце се провряха под нея. Но съзнанието ѝ се възвърна в миг, ведно с горещата вълна на отвращение, която я заля, щом грубите пръсти се впиха в гърдите ѝ. С неистов писък, напълно недостоен за една дама, тя се замята и зарита с босите си крака. Риташе напосоки, но успя да улучи щедро надарения от природата Потс точно между бедрата и той политна назад и се просна на палубата с див рев. Шимейн скочи, на крака и впери изпълнен със задоволство поглед в своя мъчител, който се гърчеше като червей върху гредите.

Благоразумието обаче ѝ подсказа да побърза да се скрие от очите и от яките ръце на този звяр и когато видя как няколко от жените припряно ѝ махат с ръка, Шимейн мигом съзря как да стори това. Тя се шмугна между тях и седна до отвора, водещ към трюма. Останалите затворнички се скупчиха около нея, а Шимейн, от своя страна, се сви на кълбо и притисна лице към коленете си, за да стане възможно най-незабележима.

Олюлявайки се, Потс се изправи и се огледа наоколо, обладан от отмъстителна ярост. Като ранен бик, готов за решителна атака, той завъртя покритата си със слама глава наляво, после надясно в търсене на Шимейн. Очите му светеха заплашително. През раздърпаните, мръсни дрехи на жените, внезапно се мярна дълъг, яркочервен кичур коса, развят от вятъра като корабен флаг. Устните на Потс се разтегнаха в злоеща усмивка, оголвайки черните му, изпочупени зъби, и с грозен рев той се спусна към Шимейн.

– *Потс!* – изкрещя Джеймс Харпър и пристъпи към него. Явно щеше да се наложи да изпълни заканата си и да научи този тъп негодник на подчинение. – Само да си докоснал тази жена, и ще се погрижа да смъкна кожата от гърба ти! Обещавам ти го най-гържествено!

Последните му думи достигнаха и до слуха на капитан Фич, който тъкмо се качваше към кварталдека, предшестван от съпругата си. Юнгата изсвири със свирката си и обяви: „Капитанът е на мостика!“, но Еврет Фич не беше там. Беше се спрял до парапета, вперил очи в Потс, който въпреки заплахата на боцмана съвсем не се бе отказал от намеренията си. После погледът му се плъзна напред, за да подири обекта на гнева на моряка. И тогава той зърна младата красавица, която веднъж го бе обвинила в „ужасна несправедливост“, както я бе нарекла тя, извършена спрямо една от затворничките. Упреците ѝ бяха привлекли

вниманието му, нещо повече – пламенната ѝ реч в защита на нейната другарка неволно бе разпалила мъжкото му желание. От този момент нататък капитан Фич беше обладан от неустоимия копнеж да се наслади на всички удоволствия, които Шимейн О'Хърн можеше да предложи на един мъж. Ако не бяха великанската сила и железният стомах на Гъртруд, устояли на силните дози лауданум, който капитанът скришом сипваше във виното ѝ, момичето със сигурност щеше вече да е задоволило страстта му. Но невъзможността да я има само бе увеличила апетита му и Фич си бе обещал, че щом пристигнат в пристанището, ще я отведе и ще я скрие някъде далеч от властната си съпруга. За да прикрие своето увлечение, той бе решил, че е благоразумно да смекчава наказанията, налагани на Шимейн от Гъртруд, само в случаите, в които те явно поставяха в опасност живота на момичето. Сега обаче, след като предупрежденията на Харпър очевидно нямаха ефект върху Потс, Фич счете за нужно да се намеси, за да го спре.

– Оковете във вериги този боклук, ако не се подчини! – ревно той. После снижи глас и добави: – И ако копелето нарани жената, нашарете гърба му с по двадесет камшика за всяка синина, която ѝ е направил.

Суровата заплаха най-после проникна в дебелата глава на Потс и той се закова на място. Вперил изпълнен с дива ненавист поглед в Шимейн, която се бе приготвила да побегне, той изръмжа:

– Запомни хубаво какво ще ти река, кучко. Все едно дали ще е след седмица, след две или след година, ама ще те накарам да се разкайваш за този ден. Бъди сигурна.

Шимейн наблюдаваше сцената с каменно изражение, защото не желаше да разпалва отново яростта на Потс с някоя доволна гримаса. Сега се бе спасила, но не се знаеше дали след като я продадат, новият ѝ господар ще е способен да я защити от този зъл негодник. Може би Потс все пак щеше да я намери и да си отмъсти!

– *Потс!* – извика Джеймс Харпър.

Потс се извърна към своя началник, но в поведението му не личеше и сянка от респект:

– Да, господин Харпър? Какво ли ще желаете сега?

Враждебният тон на моряка ядоса Харпър.

– Да те обесят на ей тази мачта, ако зависеше от мен! – сряза го гневно той и размаха бастуна си. – А сега, безполезен смучако на грог, слизай долу! Изпроси си го. За наказание три дни ще чистиш веригите на котвата долу в трюма!

– Стига, господин Харпър – заумилква се Потс, като завъртя глава.

– Откога чаках да слезем на брега! Толкоз ме сърби чатала – трябва да си хвана една-две женички, та да ме почешат.

– Няма да мърдаш от карцера в следващите *пет* дни – изръмжа Харпър, побеснял. – Е, Потс, имаш ли някакви други оплаквания?

Свинските очички на моряка се присвиха с неприкрита враждебност, но не му оставаше нищо друго, освен да се подчини. Иначе наказанието му можеше да бъде удължено с още няколко дни.

– Никакви, господин Харпър.

– Добре! Тогава марш към карцера!

Все още намръщен, Харпър проследи с поглед грамадния моряк, който се отправи към трюма, сетне даде знак на друг моряк да отиде с Потс и да го заключи в котвеното отделение. След като приключи с този проблем, той побърза да го забрави и се извърна към помощник-боцмана. Време беше да се заеме с по-неотложните дела.

– Мъжете са налище, сър – обяви по-младият моряк, подаде му списъка на затворниците и добави шепнешком, така че да го чуе само Харпър: – С изключение на тридесет и един, които умряха по пътя.

– Този път имаме необичайно много смъртни случаи – промърмори Харпър.

– Да, сър, и като си спомня как единствено благодарение на вашите молби капитанът настоя неговата госпожа да не ограничава повече дажбите на затворниците, чак ме хваща страх. Още една седмица в морето, и парите от продажбата на оцелелите нещастници нямаше да стигнат дори за изхранването ни, камо ли за заплати.

Харпър стисна зъби. Колко пъти му се бе налагало да командва извърлянето на поредния труп на затворник през борда. И все заради това, че собственикът на кораба, Дж. Хорас Търнбул, се бе усъмнил в счетоводните отчети от предишните плавания и бе настоял дъщеря му да придружи съпруга си при това пътуване, за да надзирава воденето на сметките. Старият корабен магнат не само бе снабдил Гъртруд с изключителната власт да преглежда всички бордови книги, но й бе дал и право да орязва всички разходи, които й се струват излишни – право, чието упражняване бе довело до жестоки последици.

– Струва ми се, че когато господин Търнбул е позволил на дъщеря си да прави каквото си реши на този кораб, не е имал представа, че загубите му от това пътуване ще надхвърлят всички загуби от петте години, в които „Гордостта на Лондон“ превозва затворници за колониите. В стремежа си да спести на своя баща някой и друг шилинг, госпожа Фич успя да убие една четвърт от затворниците. Това ще намали печалбата

на стареца поне с няколкокостотин лири.

– Щом още преди това плаване господин Търнбул се е съмнявал, че на кораба се краде – мрачно отбеляза Роджър Блейк, – обзалагам се, че този път той ще сметне това за доказано.

– И несъмнено ще изпрати безценната си щерка и на следващото плаване, за да ни държи под око – още по-мрачно допълни Харпър.

– А има ли господин Търнбул основания да се съмнява, сър? Има ли крадец сред нас?

Джеймс Харпър въздъхна тежко.

– Каквато и да е истината, господин Блейк, предпочитам да си запазя съмненията за себе си. – Той сви рамене и додаде: – Но дори да открия кой е крадецът, не мисля, че бих го издал, поне не на госпожа Фич. Тя ясно даде да се разбере, че подозира всички ни в измамничество.

– Да, сър, несъмнено – съгласи се Роджър Блейк. Госпожа Фич определено умееше да накара всеки честен моряк да се чувства напълно недостоен и незаслужаващ доверие. Дори капитанът беше принуден да търпи унищожителната ѝ критика. Най-интересното, обаче, бе, че тя изслушваше с голямо внимание не друг, а Джейкъб Потс, въпреки че този зъл негодник си бе спечелил презрението на всички офицери и на по-голямата част от моряците.

Преди да погледне към мостика, Роджър Блейк мислено се обзаложи със себе си, че капитанът и „нежната“ му половинка са вкопчени в поредната си словесна битка и печално се усмихна – беше спечелил. Височайшите съпрузи отново се караха и той от опит знаеше кой ще излезе победител. Благодарейки мислено на бога, че не го е наказал със съпруга, подобна на този огромен бял кит, Роджър се върна към своите задължения.

Наказанието, наложено на Потс, достави на Шимейн известно облекчение, но много скоро това чувство бе прогонено от разговорите на жените, чиито гласове постепенно достигнаха до съзнанието ѝ. Уплашените им коментари и страховитите им очаквания за бедите, които им предстоеше да изтърпят под властта на новите им господари, започнаха да проникват в мозъка ѝ и тя усети как я обзема нарастващ ужас пред суровата реалност. Въпреки всички несгоди, които се бяха струпали на главата ѝ след отплаването от Англия, Шимейн се бе старала да си вдъхва кураж, вкопчена в бледата искрица надежда, че по някакво чудо нейните родители или дори годеникът ѝ ще открият какво се е случило с нея и ще пристигнат на време, за да я спасят от злочестата участ да бъде продадена като робиня. До този момент обаче никой не се бе появил, а

до началото на унизителната разпродажба оставаха само броени мигове.

Шимейн промуши тънките си пръсти през железния бележник, стягащ китката ѝ, в опит да облекчи болката от постоянното триене. Беше станала жертва на жестока неправда, но след като бе изпила до дъно горчивата чаша на английското правосъдие, тя бе престанала да смята, че е единствената затворничка на борда на „Гордостта на Лондон“, която е била осъдена несправедливо. Мнозина от затворниците бяха получили същите тежки присъди само заради кражбата на самун хляб или заедо са изразили гласно политическите си възгледи – нещо, което не малко от младите ирландски луди глави си позволяваха да правят открито. Въпреки незначителността на техните престъпления и пълната абсурдност на присъдите им, тълпата дрипави, окаяни затворници бе изпратена тържествено от английския бряг от цяла армия надути, нагиздени с тоги и перуки съдии – същите, които наред с надзирателите от затвора бяха изкушили осъдените с предложението да приемат замяна на наказанията си с робски труд в колониите за определен срок. Това предложение наистина изглеждаше великодушно в сравнение с алтернативите. А те не бяха много – или обесване, за по-тежките престъпления, или – за по-леките – неминуемо изнасилване, убийство или осакатяване в зловонните подземия на затвора Нюгейт – място, където никой не правеше дори опит да раздели затворниците нито по пол, нито по възраст, нито по тежест на извършените от тях престъпления.

Шимейн нямаше да забрави никога ужаса, който бе изживяла от мига, когато онова грозно изчадие, представящо се просто като Нед, стражаря, я измъкна от бащината ѝ конюшня, за да я изправи пред съда като долна престъпница. По време на краткия си престой в Нюгейт беше разбрала, че е безполезно да плаче, да се моли отчаяно и да обещава щедро възнаграждение на всеки, който би се съгласил да отиде до складовете на баща ѝ в Шотландия и да уведоми родителите ѝ за нейното арестуване. Накрая се отказа. Абсурдно беше да смята, че някой би повярвал на клетвите ѝ, когато отвсякъде бе за обградена единствено от каменните лица на престъпници, надзиратели и техните безпомощни жертви.

По-късно, когато попадна на борда на „Гордостта на Лондон“ и със собствените си очи видя мъките на спътниците си, надеждата ѝ да намери разбиране и съчувствие окончателно се изпари. Кърмачета, откъснати от гръдта на техните обезумели от отчаяние майки – като Ани Карвър, например, – за да бъдат продадени на някой случаен непознат. Малки дечица с уплашени погледи и мръсни лица, набраздени от сълзи,

които безмълвно гледат от доковете как отвеждат единствените им близки завинаги далеч от тях. Млади момчета и момичета с тежки присъди за невинни провинения, оковани редом със закоравели крадци, сводници, изнудвачи. На борда на „Гордостта“ имаше две такива момичета. И двете не оцеляха.

Тези гледки бяха наранили дълбоко чувствителната и възпитана в благородство и човечност душа на Шимейн. Никога не си бе представяла, че е възможно подобно варварство, преди да го види и да го изпита на собствения си гръб. Третираха ги като паразити, като презрян боклук, който трябва да бъде изметен във от бреговете на Англия, за да се разчисти страната за онази, по-изтънчената класа на аристократите – същите тези аристократи, които бяха наели Нед, за да я арестува и да я обвини в измислено престъпление, гарантиращо ѝ седем години в затвора, и то само за да ѝ се попречи да „омърси“ знатния род на годеника си със своята полуирландска кръв.

Напоследък спомените на Шимейн за отминалите щастливи дни бяха станали мъгляви и някак странно далечни. Предложението за женитба от маркиз Морис дьо Мерсер сега ѝ се струваше само сън. А и наистина беше невероятно – в края на краищата Морис бе високопоставен английски благородник и можеше да избира сред толкова девойки със същото аристократично потекло, докато Шимейн не можеше да се похвали с нищо повече от това, че бе единствената рожба от брака между един непокорен ирландски търговец и благородна английска дама.

„Нагла селянка“, обичаха да си шушукат графините, когато Морис я извеждаше на разходка. Нищо че богатството на баща и вероятно можеше да смае всичките тези самонадеяни аристократи, които тъй гордо се фукаха със скъпоценните си титли, а в действителност в по-голямата си част нямаха и петак. Виж, самият Морис бе не само наследник на огромни богатства и на титлата на баща си, Филип дьо Мерсер, маркиз Мърлърридж, но и внук на Едит дьо Мерсер, една достолепна, всяваща страхопочитание матрона, която твърдо държеше на чистотата на родовата кръв.

Да, горчиво си помисли Шимейн, ако не бях отказала щедрия подкуп, предложен ми от тази упорита старица, нямаше да съм на борда на един затворнически кораб, осъдена и унижавана като най-обикновена престъпница. Ако се бях съгласила с нейните условия, ако бях приела да оставя Мирус завинаги и да напусна Англия, едва ли щях да стигна до тук.

Зрението ѝ се замъгли от сълзите на болката и отчаянието, които я

задушаваша в лепкавите си пръсти. Ако Едит дъо Мерсер наистина се бе стремилa да я изхвърли от Англия, то планът ѝ беше успял напълно. Сега Шимейн не само бе на цял океан разстояние от дома и семейството си – нещо повече, предстоеше ѝ да бъде продадена като робиня, за да угасне и последната ѝ плаха надежда за спасение от живота, който я очакваше занапред и за който тя бе напълно неподготвена. Ако не умреше от мъка, най-вероятно щеше да я застигне някоя от онези ужасни болести, които върлуваха в колониите, или пък – в случай, че Потс я откриеше преди това – жестоката саморазправа, с която я бе заплашил.

Нечия крехка ръка се плъзна по рамото ѝ и рязко прекъсна мрачните ѝ размишления. Стресната, Шимейн се обърна и видя Ани Карвър, която я наблюдаваше с любопитство.

– Стария Потс май си намери майстора, а, милейди? – каза младата жена с плаха усмивка, питайки се каква ли е причината за сълзите на приятелката ѝ. – Бас държа, че докато смогне да се измъкне от дупката си, за да ни тормози пак с пъклените номера на Мориса, ние вече ще сме далеч от тоя кораб.

Шимейн далеч не бе убедена, че това е била последната ѝ среща с Потс.

– Бих била много по-спокойна, ако господин Харпър остави този звяр заключен в карцера чак до отплаването на „Гордостта на Лондон“ обратно за Англия – мрачно довери тя. – Мориса прекрасно знае как да разпали гнева на своя любим срещу мен и няма да миряса, докато не се погрижи да бъда сурово наказана, задето ѝ се противопоставях през всичките тези месеци, прекарани в морето.

Ани кимна замислено. Преди да се сблъска с Шимейн на борда на кораба, Мориса успешно бе принуждавала своите съкилийнички да ѝ дават по-голямата част от и без това оскъдната си храна, и несъмнено очакваше Шимейн също да ѝ се подчини, защото бе очевидно, че за разлика от останалите, момичето е отгледано в удобство и разкош и едва ли би могло да ѝ окаже сериозна съпротива. Но Шимейн твърдо се бе противопоставила на всички опити на проститутката да я сплaши, унижи или шантажира. Нещо повече, постепенно тя беше убедила и останалите жени да откажат да се подчиняват на Мориса, с което си бе навлякла дълбоката ѝ омраза.

– Да, ти успя да объркаш сметките на Мориса още от самото начало. Оттогава насетне тя не може да си намери място от яд.

Шимейн беше наясно, че проститутката ѝ е обявила война и бе убедена в едно:

– Нищо не би доставило на Мориса по-голяма радост от това да ме наклъца на парчета с онова нейно ножче. Или не – по-скоро би оставила Потс да свърши тази мръсна работа вместо нея. Струва ми се, че тя обича да дава заповеди, но предпочита други да понасят последствията.

Ани извърна поглед встрани и застина.

– Като говорим за тая вещица, виж кой идва.

Шимейн проследи втречения ѝ взор и едва доловимо въздъхна при вида на Мориса, която се приближаваше към тях, полюлявайки предизвикателно бедра.

– Самият дявол, кой друг.

Тъмнокосата проститутка спря пред нея и се усмихна ехидно.

– Не ти ли хареса в карцера, а, миличка? Хм, не бих рекла, че нямаш основания да си недоволна, макар че не познавам човек, който да е по-подходящ за това отвратително място.

– О, аз пък познавам – обади се Ани, като впери предизвикателно поглед в уличницата.

Устните на Мориса се разтегнаха в цинична усмивка.

– Ей, не е ли това проклетото джудже, дето все пълзи с изплезен език покрай нейно благородие, сякаш се надява да получи поне шепа хубост от нея? – каза тя с цялото презрение, на което бе способна. – Е, скъпа, само си губиш времето с тая мръсна ирландска блатарка. Шимейн няма хубост в излишък, та да седне да я раздава.

– Зная кои са моите приятели – заяви хладно Ани. – Зная и кои са враговете ми, а ти със сигурност не си ми приятелка. Честно да ти кажа, предпочитам да изгния в гроба, отколкото да съм някаква си долна пачавра.

В кафявите зеници на Мориса блесна гневен пламък. Тя замахна да удари дребната жена, но внезапно се опомни и ръката ѝ замръзна във въздуха. В ръкопашните боеве, които нерядко избухваха в женското отделение, Ани Карвър бе доказала, че е способна да надвие и двойно поедра от нея жена. А една сцепена устна или едно насинено око лесно можеха да внушат на всеки купувач, че е по-добре да не рискува да си взема робиня, която може да се окаже побойница. В крайна сметка благодарумието у Мориса надделя. Тя неохотно отпусна ръка и сви рамене, разлюлявайки предизвикателно разголените си гърди. По пищните форми, които разкриваше оскъдното ѝ облекло, човек лесно можеше да се досети, че по време на дългото плаване Мориса не е страдала от липса на храна.

– Жалко, че боцманът прибра стария Потс на топло. Този негодник

щеше да ти даде да разбереш, задето ме обиждаш така.

Шимейн въздъхна с престорено съжаление.

– Горкият сляп Потс. Само ако знаеше колко го мразиш в действителност. Щеше да те размаже като досадна буболечка.

Мориса се ухили самодоволно.

– Той няма да ти повярва, миличка, дори ако му го кажеш. Разбери, Шимейн, аз зная как да се оправям със стария Потс. Освен това той може да ми бъде полезен тук, в колониите. Тъпакът му с тъпак, дори ми предложи да зареже кораба и да остане с мен, вместо да отплава обратно за Англия. Какво ще кажеш за това, а?

Шимейн потръпна. Това би означавало смъртна заплаха. Стори й се, че чува духове от отвъдното да шепнат нейното име. Но въпреки ужаса, сграбчил гърлото й, тя съумя да направи замислена физиономия и да предложи разрешение на проблема си.

– Може би ще трябва да предупредя човека, който те купи, че има голяма опасност гърлото му да бъде прерязано или от теб, или от твоя гнусен лакей. Сигурна съм, че господарят ти ще намери начин да те държи под око, за да избегне подобна участ. Освен това, когато Потс престане да ти бъде от полза, бързо ще си намериш някой друг будала, който да ти слугува. Ти можеш да останеш вярна на един мъж само докато си плати цената за услугите ти.

Високомерната усмивка на Мориса се замени с яростна гримаса.

– Кога ще свикнеш да си затваряш устата, Шимейн? На твоето място всеки друг вече да се е научил, ама не и ти! Ще трябва да го набия в грозната ти катуна!

Тя се хвърли към Шимейн, готова да избодне зелените й очи със свитите си като нокти на хищна птица пръсти. Но в този миг отново проехтя гласът на боцмана, който се бе появил тъкмо навреме, за да предотврати още един бой.

– Само да сте посмели даже да се докоснете, дами – предупредително извика той – и ще наредя да ви провесят надолу с главата върху най-високата мачта, докато се поохладите!

Заплахата ни най-малко не намали дивата ярост в погледа на Мориса. Но боцманът бе човек, който държеше на думата си и това я накара да размисли. Макар и с нежелание, тя отпусна ръце, тръсна пренебрежително черната си грива и се отдалечи, влачейки тежките вериги по палубата.

През тътена на вятъра долетя пронизителният писък на морски орел, който накара Шимейн да вдигне очи към буреносните облаци,

струпани на небето. Уплашени чайки отчаяно махаха с поръбените си в черно крила, спускайки се рязко надолу към морето, за да подирят спасение от надвисналата от небето зловеща угроза. Но орелът се носеше спокойно по вятъра, разтворил широко криле, без да обръща внимание на суетнята на дребните птички. Омагьосана от неговия свободен полет, Шимейн за миг си представи как самата тя се издига и литва високо в небето, за да избяга от всички страдания, които я очакваха през идните седем години. Но суровата действителност бе друга. Окована в железни вериги, прикована завинаги към земята, Шимейн можеше единствено да наблюдава в безпомощно удивление как орелът се извисява и се скрива от ограничения ѝ поглед. Горд и свободен, той сякаш се надсмиваше над безнадеждната ограниченост на жалките човешки същества под себе си.

До нея Ани въздъхна с копнеж.

– Ще се радвам да се махна от кораба, милейди, ама още повече ще ми е драго, ако ме купи някой добър човек, за да гледам малките му дечица.

– Може би желанието ти ще се сбъдне, Ани.

Шимейн искаше да окуражи своята приятелка, затова се качи върху стълбичката към горната палуба и се надигна на пръсти, за да погледне през парапета. Очите ѝ обходиха тълпата заселници, скупчени на кея в очакване на разпродажбата. Но гледката не беше никак обнадеждаваща. Шансовете на Ани да бъде купена от някое младо семейство изглеждаха нищожни. Посивели мъже с бледа кожа и с дребни, набити съпруги, земеделци с оплешивели темета и стари моми с изпити конски физиономии бяха като че ли най-добрите възможности. Само един мъж се открояваше от останалите – не само защото стоеше настрана от тях, а и заради външния си вид. Беше достатъчно млад, за да може да оправдае надеждите на Ани, но смръщеното му изражение внушаваше страх. Останалите жители го стрелкаха крадешком с очи, сякаш се бояха да срещнат тежкия му поглед, което още повече караше Шимейн да смята, че този човек е опасен. И все пак ѝ се стори, че колкото и да страняха от него, хората на кея са заинтригувани от присъствието му, че тъкмо той е основната тема на оживените им разговори.

Джеймс Харпър се приближи до жените и извади от пояса си връзка ключове. Погледът му се плъзна изпитателно по лицата и фигурите на затворничките. Бяха решили да им позволят да се измият, за да се подготвят за продажбата, но по изрично настояване на Гъртруд Фич къпането не можеше да стане на палубата, пред очите на толкова мъже.

Вместо това тя бе изпратила оскъдно парче сапун и две кофи с вода в трюма, където жените светкавично се бяха съдърпали коя по-напред да се изкъпе и в крайна сметка бяха разлели водата. Трите месеца, прекарани в морето, бяха взели своето, и сега затворничките изглеждаха не по-добре от най-бедните лондонски просяци. Шансовете която и да било от тях да бъде продадена на добра цена изглеждаха нищожни, но така ѝ се падше на проклетата щерка на Търнбул, задето ги беше уморила от глад и задето тъй твърдоглаво се бе противопоставила на идеята екипажът да зърне една-две голи гърди или задници. И без това гледката на тези изпосталели, кокалести женски тела едва ли можеше да предизвика нещо повече от скептична гримаса.

– Добре, дами! Хайде, живнете малко! – извика Харпър, като се постара да звучи весело. – Ето, сега ще ви освободим. Не можем да позволим тези селяндури да ви гледат оковани, нали? Хайде, не е дошъл краят на света – напротив, това е началото на един съвсем нов живот за всички ви.

– Пфу! – изсумтя една стара, посивяла затворничка. Мориса се изкикоти и пристъпи предизвикателно напред към боцмана.

– Що бе, Джейми, момчето ми, да не мислиш, че на тия аборигени им пука дали сме оковани или не? Чувала съм, че много от тях са ги докарали тук във вериги, също като нас.

Джеймс Харпър се направи, че не я е чул и се обърна към Роджър Блейк, за да му подаде ключовете за веригите, с които бяха оковани глезените на затворничките.

– Махни жартиерите им, приятел, докато аз взема гривните...

Горе на кварталдека капитан Фич, който най-последно неохотно бе отстъпил пред настояването на властната си съпруга, избърса лъсналото си от пот чело с една смачкана носна кърпа и пристъпи към парапета, за да подвикне към боцмана:

– Господин Харпър, ще бъдете ли така добър да се качите на мостика? – Получаваше киселини в стомаха при мисълта, че жена му ще надзирава лично продажбата. Това означаваше край на плановете му да запази червенокосата за себе си. Беше толкова ядосан, че изобщо не възнамеряваше да прикрива истинския източник на заповедите си. – Госпожа Фич желае да изясните на осъдените, че трябва да ѝ предоставят пълна възможност да участва при сключването на всички сделки.

– Да, капитане – отговори Харпър, питайки се кога ли госпожа Фич ще реши да обуе панталоните на мъжа си и да поеме изцяло командването на кораба. Намесата ѝ в обичайния корабен протокол го дразнеше

неимоверно много, но пък в крайна сметка корабът не беше негов.

– Веднага, сър.

Харпър се обърна отново към затворничките.

– Стройте се в редица, дами, и позволете на господин Блейк да сваля оковите ви.

Сетне подаде ключовете на помощника си и се заизкачва по мостика, оставяйки по-младия мъж да провери състоянието на жените – задача, за която изобщо не му завиждаше, защото му беше неудобно да се отнася с тях като с животни на пазара. Някои от затворничките изглеждаха толкова млади и невинни – също като собствената му любима сестричка.

Той се приближи до семейство Фич, кимна отсечено на капитана и се обърна към Гъртруд, която бе вперила втренчено поглед в него.

– Добър ден, мадам.

– Господин Харпър! – Гласът ѝ поначало бе силен, но когато решише да повиши тон – а ситуацията бе точно такава – се превръщаше в истински рев. – Както знаете, аз съм пряко заинтересувана от онова, което става на борда на този кораб, затова бих искала да ме държите в течение на всяка оферта, преди да сключите окончателно договор за продажба. Така ще мога да изготвя точен доклад, който да представя на баща си. Разбрахте ли ме?

Как можеше човек да пренебрегне повелите ѝ, след като собственикът на кораба ѝ беше баща? Поне капитан Фич със сигурност не можеше.

– Както желаете, мадам.

– Има още нещо, което много ме тревожи, господин Харпър – безцеремонно заяви тя. – Не одобрявам това, че сте затворили Джейкъб Потс в карцера. Този човек винаги е имал добрината да ме информира за действията на затворниците и за всяко своеволно пренебрегване на моите заповеди. Ще отмените незабавно това необмислено нареждане и ще го пуснете на свобода.

Харпър стисна зъби. В тона му се прокрадна зле овладян гняв.

– Извинете ме, мадам, но този човек демонстрира грубо неподчинение и ако ме принудите да отменя наказанието му, ще унищожите авторитета ми пред екипажа. Струва ми се, че това би било грешка, мадам.

Капитан Фич с мъка успяваше да овладее собствения си гняв. Фактът, че съпругата му се доверяваше на злонамерените бръщолевения на един прост моряк правеше присъствието ѝ на борда на „Гордостта“ още по-непоносимо. Никой опитен офицер не би се вслушал в приказките на

такъв негодник.

– Гъртруд, боцманът е прав...

– Въпреки това, господин Харпър – грубо го прекъсна тя, без да обръща внимание на съпруга си. – Ще отмените заповедта си, или ще се погрижа капитан Фич да ви уволни незабавно!

– Гъртруд! – Възмутен от дъното на душата си от наглата ѝ заплаха, Фич побърза да се опита да я разубеди, макар и с риск да стигне до пълен разрыв с баща ѝ. – Не можеш да очакваш от мен да уволня един офицер за това, че изпълнява задълженията си!

– Очаквам от теб да не забравяш кой е собственикът на този кораб – изсъска Гъртруд.

– Как бих могъл да забравя, след като ти непрекъснато ми напомняш? – тросна се съпругът ѝ.

– Самозабравяш се, Еверет – изръмжа тя агресивно в отговор на смръщеното му изражение. – Надявам се да не ми се наложи да споменавам за тази случка пред татко.

Джеймс Харпър бе отвратен от безскрупулния начин, по който тази жена манипулираше съпруга си, но едва ли можеше да се намеси. Като се закле мислено пред себе си никога повече да не се качва на един и същ кораб с нея, той изправи гръб с цялото достойнство на истински морски офицер и каза тихо, за да прикрие стържещия от ярост звук на гласа си:

– Мадам, винаги съм получавал нареждания пряко от капитана. Ако той ми заповяда да освободя Потс, няма да имам друг избор, освен да се подчиня.

С пълното съзнание, че е стоварил цялата отговорност върху плещите на своя началник, Харпър се обърна към по-възрастния от него мъж и зачака командата, която Фич очевидно не желаше да даде.

– Вървете да си вършите работата, господин Харпър – промълви след дълга пауза капитанът. – Ще разрешим този проблем в по-подходящо време.

– Еверет Фич! – Гъртруд дишаше тежко като разярен морж и огромната гръд сякаш напъваше да разкъса шевовете на корсета. – Да не искаш да кажеш, че ще позволиш господин Харпър да пренебрегва волята ми? Ако не го накараш да направи това, което му казвам, може би татко ще трябва да ти припомни кому дължиш лоялност. Той пристига в Ню Йорк на борда на „Черният принц“ съвсем скоро и съм сигурна, че ще има какво да каже по въпроса за днешното ти поведение.

Капитан Фич съумя да прикрие раздразнението си зад маската на

хладна и високомерна учтивост. Опитът го бе научил, че да разсърдиш Гъртруд означава да си навлечеш гнева на баща ѝ, който никога не бе проявявал състрадание към когото и да било, най-малко пък към онези, които бяха дръзвали да предизвикат него или дъщеря му. Ако Гърнбул не беше собственик на „Гордостта на Лондон“, Фич би отрязал опитите на Гъртруд да се меси в работите на кораба още в самото начало на плаването. Но той не можеше да забрави кой държеше и хляба, и ножа. Това бе един от капаните, в които попадеше човек, склонил да се ожени за жена с богатство от което, впрочем, Фич не бе видял почти нищо. Като изключим дребните сумички, които бе успял да скъта от плаванията, състоянието на Гърнбул бе останало недостижимо за него, и това беше дяволски несправедливо, защото Хорас Гърнбул бе невероятно богат.

– Извини ме, Гъртруд. Смятам, че е по-разумно да изчакаме хората от екипажа да напуснат кораба, за да не узнаят за освобождаването на Потс.

Гъртруд се отпусна и поглади с усмивка гънките на огромната си гуша, доволна, че пак е постигнала своето. Беше благодарна на Джейкъб Потс, защото той ѝ докладваше за всичко, което ставаше на кораба, и по-специално за номерата на онова ирландско момиченце, което бе имало наглостта да сгълчи нея и съпруга ѝ така, сякаш бяха някакви непослушни хлапета. Всичко бе започнало от побоя над Ани Карвър наскоро след отплаването им от Англия. Оная малка никаквица си беше заслужила пердаха, задето бе направила опит да се самоубие заради загубата на бебето си, но Шимейн О'Хърн заслужаваше още по-сурово наказание за това, че бе дръзнала да се опълчи срещу отношението на капитана към тази жалка отрепка, и то пред погледите на целия екипаж и на затворниците. Оттогава насетне Гъртруд копнееше да види как изхвърлят безжизненото тяло на момичето в морските дълбини и бе сторила всичко възможно, за да осъществи този свой копнеж. Но безбройните спорове с Еверет не ѝ бяха помогнали да го склони да наложи на ирландската кучка по-строго наказание от четиридневен престой в карцера и намалени дажби храна. Макар че тежките упреци на Шимейн бяха отправени и към него, той просто бе подминал този инцидент с обяснението, че вината не е негова, а на онзи, който е издал заповедта бебето на Ани да бъде отнето от нея и продадено.

Гъртруд се надвеси над парапета и погледна надолу към жената, която на два пъти бе наказвала с изолация в карцера. Мръсна, избеляла кърпа покриваше огнените ѝ къдрици, но дори този грозен парцал не намаляваше омайната хубост на овалното ѝ лице и на огромните,

смагдовозелени очи, които блестяха под тънката, нежна извивка на тъмните ѝ вежди. С деликатната си красота и изящната си фигура Шимейн напомняше приказна фея или царкиня, но това не само не трогна сърцето на Гъртруд – напротив, разпали злобата ѝ още повече.

– Виж ти, кой е излязъл от тъмния зандан – заядливо извика тя, с което мигновено накара младата жена да вдигне очи към нея. – Сигурно си хванала паяжина от толкова стоеие в карцера! Изглеждаш направо очарователно! Напразно си се старала да пооправиш външния си вид, Шимейн. Една червенокоса вещица трудно може да стори нещо, за да заприлича на човек.

Ако някой тук е вещица, изсумтя наум Шимейн, то това със сигурност е тази надута, отмъстителна пуйка, която така злостно ръфа с човката си нас, нещастните затворници. Като прати благоразумието по дяволите, тя дръпна кърпата от главата си и остави бурния вятър да развее ярките ѝ, непокорни коси. Мълчаливото ѝ предизвикателство произведе незабавен ефект – лицето на Гъртруд се сгърчи в гримаса на убийствена омраза.

– Ти си една зла вещица, Шимейн О'Хърн – процеди през здраво стиснатите си зъби тя. – Горко на оня глупак, който те купи!

Внезапен мощен порив на вятъра блъсна Шимейн в лицето и сякаш я измъкна от блатото на безнадеждното отчаяние, в което бе започнала бавно да затъва. Вперила поглед в пронизващите очи на Гъртруд, тя изведнъж осъзна, че трябва да бъде благодарна на съдбата си, защото бе доказала, че е способна да преодолее и най-ужасните изпитания, повечето от които бяха създадени нарочно от тази жена с цел да я погубят. Въпреки всички унижения и оскърбления Шимейн знаеше със сигурност, че все още е жива, отчаяна, но жива! А това бе истинско чудо, за което наистина трябваше да благодари на бог!

– Добър да е денят ви, госпожо Фич! – извика тя развеселено към омразната жена на мостика. Знаеше, че този ирландски поздрав ще я вбеси още повече. – Нали ви казах, че и този път ще оцелея! Ето ме сега пред вас, за да се уверите сама!

Тънките устни на Гъртруд се разтвориха в зловеща усмивка.

– Толкова по-зле за теб, Шимейн. Толкова по-зле за теб. Може би пред следващите седем години няма да имаш такъв късмет.

ГЛАВА ВТОРА

Юнгата наду свирката си, с което даде сигнал на чакащата тълпа заселници да се качи на борда. Въпреки че повечето мъже бяха дошли с намерение да си набавят работна ръка за полето, на минаване покрай затворничките всички забавяха крачка, очевидно пресмятайки дали не могат да си позволят и някой извънреден разход. Особено ги привличаше Мориса, застанала в предизвикателна поза до бизан мачтата. Мъжете се вторачваха опулено в разголените ѝ прелести, неспособни да откъснат очи от нея. Техните съпруги и останалите жени от града, от своя страна, я отминаваха забързано, вирнали носове с неприкрито презрение. Един дребен, почти плешив мъж се закова пред проститутката с отворена уста, но когато направи опит да я заговори, за да научи нещо повече за нея, Мориса раздражено го отпъди.

– Махай се, жалък мухльо – изсъска тя, като махна с ръка. – Аз търся истински мъж.

По лицето на мъжа избиха тъмночервени петна. Той изгледа Мориса свирепо, но тя само сви устни пренебрежително и изсъска силно, както съскат змиите, когато искат да прогонят от пътя си някой опасен хищник. Засегнат, мъжът отстъпи няколко крачки назад и едно изпъна сюртука си.

– Предупреждавам те, че тук вещичите ги дават в морето! – извика той, сетне изсумтя неодобрително и се отдалечи, за да се присъедини към една групичка мъже, които се бяха спрели край неколцина по-млади жени.

Шимейн понасяше с неимоверни усилия унижението да бъде оглеждана като стока. Налагаше се да се върти наляво и надясно, да позволява да проверяват ръцете ѝ, зъбите ѝ, краката ѝ. Жените посрещаха учтивите ѝ отговори с одобрителни кимания, но в блесналите погледи на мъжете се четеше нещо повече от одобрение. Мисълта, че може да бъде купена за задоволяване на нечии похотливи апетити, я ужасяваше и тя отчаяно се молеше да я вземе някоя добра жена, която търпеливо да я обучи да изпълнява задълженията на домашна прислужница.

– Хей, жени, чуйте ме! – извика Джеймс Харпър от парапета. – Елате насам и обърнете внимание на този човек! – Той посочи с пръст високия, тъмнокож заселник, който стоеше до него. – Името му е Гейдж Торнтън. Той търси бавачка за своя двегодишен син.

Сред хората от града настана суматоха. Всички зяпнаха мъжа така,

сякаш внезапно бе станал с две глави по-висок. Шимейн веднага разпозна в него човека, когото бе видяла да стои встрани от останалите на пристана и когото единствен бе сметнала за достатъчно млад, за да отговори на очакванията на Ани. Не можеше обаче да проумее защо на този мъж се отделя толкова голямо внимание.

Тя леко побутна дребната си приятелка.

– Давай, Ани! Това може да се окаже единствения ти шанс!

Ани побърза да се подчини и бе една от първите, които се спуснаха напред. От ентузиазма на останалите жени бе повече от очевидно, че те също копнееха за поста, който предлагаше господин Торнтън. И млади, и стари се блъскаха и бутаха пред него, защото несъмнено задълженията на една бавачка бяха за предпочитане пред тези на кухненска прислужница, полска работничка или други подобни.

– Не забравяйте, че сте дами – предупредително извика Харпър. Май скоро щеше да му се наложи да ги усмирява със сила.

Шимейн бе единствената жена, която не се включи в мелето, но докато наблюдаваше високия мъж, тя усети как в нея се разпалва неочаквано любопитство. Ръкавите на ризата му бяха навити над лактите, сякаш бе оставил някаква много важна работа недовършена, за да дойде на кораба В същото време смръщените му вежди и стиснатата челюст създаваха впечатлението, че присъствието му тук му е дяволски неприятно, особено сега, когато жените заплашваха да си избодат очите заради него. Техните мръсни пръсти се бяха вкопчили в домашно тъканата риза и кожените панталони, които скриваха тялото му; нещо повече – някои от по-дръзките жени дори си позволяваха да докоснат с възхитени възклицания издутината, очертана под еленовата кожа между бедрата му.

– Дами! – кресна ядосано Харпър. – Долу ръцете от купувача, моля ви!

– Ех, боц – запротестира разочаровано една скитница с изпочупени зъби. – Това е най-хубавото парче, което сме виждали от месеци, честна дума! Пък и не виждам к'во може да му стане, ако го помилваме. Пресвети Боже! Имаме нужда от това много повече от него.

Дори след като бе делила една и съща килия с тези жени цели три месеца, Шимейн не беше успяла да загуби чувството си за приличие. Срамуваше се за собствения си пол. Забеляза обаче, че заселникът също е раздразнен от наглостта на жените, защото за миг той вдигна обезкуражено очи към небето – вероятно се разкайваше, че въобще е дошъл на кораба или се молеше мълчаливо бог до стори някакво чудо и да го

избави от този ад. Но всичко беше напразно. Жените продължаваха да го гледат жадно и Шимейн трябваше да признае, че имаха основание.

Слънцето бе придало на изумително красивото му лице бронзов загар, на чийто фон очите му блестяха като топли кафяви кристали, изпъстрени с кехлибарени пръски. Дори изпод сянката на смръщените, гъсти вежди и на тъмните ресници, тези очи изглеждаха сияйни и сякаш прозрачни. Носът му беше тесен, с една лека, аристократична извивка, на която би могъл да завиди всеки благороден древен грък. Приятно изпъкналите му скули и гладко избръснатата челюст и брадичка, очертани под изпънатата загоряла кожа, заслужаваха не по-малко внимание. Това беше лице на истински мъж, както, впрочем, и тялото под него.

Беше почти с една глава по-висок от набития господин Харпър и макар да нямаше нито едра фигура, нито огромни мускули, широките му плещи се крепяха на мощна, здрава гърд, която се стесняваше в тънък кръст и издължени, силни хълбоци. И ако се съдеше по железните, мускулести ръце, останалата част от тялото му вероятно бе изкована от калена стомана.

Погледът на заселника бързо се плъзна по жените, скупчени около него, и на лицето му се изписа болезнено изражение. В този момент Мориса си проби с лакти път през тълпата, избутвайки грубо с ханш една от жените и се изпъчи пред него. Веждите му се сключиха като два буреносни облака. Явно гледката, която разкриваше прозрачната ѝ, полуразкопчана блуза, не го бе заинтригувала ни най-малко. По-скоро беше ядосан от нахалството на проститутката.

– Какъв красавец – загука тя и се усмихна, прокарвайки пръст по ръката му. – Казвам се Мориса Хачър, господарю, и бих дала мило и драго да се грижа за детето ти.

Гейдж Торнтън вече беше напълно убеден, че идването му тук е пълна глупост. В началото бе решил да не обръща внимание на безочие-то на затворничките, защото все още таеше слаба надежда, че сред тях ще се намери някоя, която да отговаря на неговите изисквания, но тази идея му се струваше все по-абсурдна. Търпението му започваше бързо да се изпарява. Как бе могъл изобщо да си помисли, че ще открие сред тази пасмина скъпоценното съкровище, изрисувано във въображението му?

Знаеше, че е отчаян, но не бе предполагал, че отчаянието му е стигнало такива размери. Бе твърдо решен да не се отказва и да намери своя идеал, но все повече се убеждаваше, че жената, която търси, не може да бъде открита на борда на един затворнически кораб.

– Жената, която търся, трябва да притежава качества, различни от тези, показвани тъй щедро от вас, госпожице Хачър. Боя се, че не сте подходяща за работата.

Мориса кимна разбиращо и ехидно подметна:

– Страх те е от жена ти, а?

Кръвта на Гейдж започна да кипва. Тази жена изобщо нямаше престава какво бе преживял след смъртта на Виктория! Но бе безсмислено да ѝ обяснява.

– Грешите – рязко каза той. – Съпругата ми загина при злополука преди една година. Уверявам ви, че ако беше жива, никога не бих допуснал глупостта да дойда тук.

В този момент Ани смирено пристъпи напред и го дръпна плахо за ръкава.

– Казвам се Ани Карвър, сър. И аз си имах бебе, ама ми го взеха преди да ме качат на тоя кораб и го продадох. Много ми се ще да се грижа за някой малчуган. Обещавам да обичам сина ви все едно, че е мой, сър. – Тя внезапно се изчерви смутено и умолително сплете ръце. – Искам да кажа, ако решите да ме купите.

Гейдж сведе очи към дребната женица и суровото му изражение се смекчи. Но простоватите ѝ думи издаваха липса на образование.

– Надявах се да намеря жена, която след време да научи сина ми да чете и да пише. Способна ли си на това?

– Съжалявам, ама не съм, господарю! – въздъхна съкрушено Ани и се извърна, готова да си тръгне. Но в този миг ѝ хрумна идея. Тя се обърна отново към мъжа и заяви с щастлива усмивка: – Но знам една, дете е! Тя е истинска дама, вярвайте ми, сър.

– Дама ли? – недоверчиво попита Гейдж. Вече беше видял по-голямата част от жените и смяташе, че има всички основания да се съмнява в твърдението на момичето. – На борда на затворнически кораб?

– Да, сър! – настоя Ани. – Милейди знае да чете и да пише и даже може да смята наум. Виждала съм я със собствените си очи, сър.

– И е на деветдесет години, без съмнение – изсумтя Гейдж. Не можеше да пръска пари за някоя старица, която вероятно щеше да се спомине пет минути след като напуснеше кораба. Отчаянието, с което толкова дълго се бе борил, отново завладя душата му, за да се надсмее над абсурдността на очакванията му, да заличи увереността му в крайния успех, да убие надеждите му. Разбира се, никоя благородничка не би могла да извърши чак толкова тежко престъпление, че да бъде изпратена в колонии на борда на затворнически кораб, освен, естествено, ако не

бе попаднала в затвора заради дългове. Но дори и да намереше такава жена, силно се съмняваше, че би могъл да си позволи да я купи. Парите му далеч не бяха много, а и му трябваша за други, не по-малко важни неща.

На устните на Ани трепна доволна усмивка.

– Не-е, сър! Млада лейди! При това хубава, сър.

– И къде е това чудо? – иронично попита Гейдж. Страхуваше се, че Ани не е съвсем наясно със значението на думата „дама“, защото самият той не бе видял на борда на „Гордостта“ нито една жена, която поне малко да напомня на такава.

Ани се обърна и разбута спътничките си. Когато те се разделиха, образувайки тясна пътека, тя протегна слабата си ръка и посочи към самотната фигура, седнала до отвора към трюма.

– Ей я, господарю! Шимейн О'Хърн, за нея ви казвам!

Шимейн мигновено усети, че е станала обект на вниманието на мъжа и почувства силата на неговия невероятно красив кафяв поглед, вперен в нея с изумление. Нямахше съмнение, че е разбудила интереса на непознатия – той направо я изпиваше с очи.

Гейдж Торнтън бе извоювал всичко, което притежаваше, с цената на твърде много усилия, за да се остави да повярва, че мечтите му биха могли да се сбъднат тъй безпроблемно. Младата жена пред него наистина бе необикновено красива, но вероятно имаше някакви скрити недостатъци.

Той се наведе към Ани, за да научи нещо повече.

– Дама, значи? – След утвърдителното кимване на момичето следваше неизбежния въпрос. – Но защо е тук? Какво престъпление е извършила, та да я изпратят като затворничка в колониите?

Ани сниши глас и прошепна:

– Един стражар я отвел от дома, додето техните ги нямало, и не й дал да се види с никого от близките си. Тъй че сам виждате, сър, когато негодникът се закле, че милейди е откраднала скъпоценностите на някаква друга дама, не е имало кой да я защити.

Обяснението й съвсем не прозвуча на Гейдж убедително, но съмненията ни най-малко не намалиха интереса му към младата жена. Въпреки мръсното й лице и рошавата, сплъстена коса, падаща по раменете и гърба й, красотата на Шимейн бе повече от очебийна. С деликатно изваяното си лице тя приличаше на приказно видение от сънищата на някой художник, което той талантиливо бе претворил с четката си и сетне бе съживил с нежна целувка. Очевидно във вените й течеше ирландска

кръв, защото на света нямаше друга нация, тъй щедро надарена с подобна комбинация от огненочервена коса, искрящо зелени очи и снежнобяла кожа. Дрехите ѝ бяха парцаливи, но грациозната ѝ осанка издаваше финес и благородство. Наистина, Шимейн О'Хърн имаше царствено излъчване и гледаше Гейдж право в очите, леко вирнала брадичка, сякаш изобщо не се съмняваше, че е равна нему.

Гейдж усети необичаен трепет и се запита кое го е развълнувало повече – дали това, че е открил момиче, което изглежда напълно подходящо за бавачка на сина му, или неочакваната възможност да се сбъдне и онази негова още по-безумна мечта, която дори не се бе надявал да осъществи. Предчувстваше, че ако успее да купи тази жена, много скоро ще поднесе изненада и на приятелите, и на враговете си. Но в крайна сметка не му беше за пръв път да се опълчва срещу общоприетите порядки в името на това да върви по пътя, който сам си бе предначертал.

Гейдж укроти необуздания полет на фантазията си и като си придаде равнодушен вид, посочи момичето на боцмана.

– Господин Харпър, бих желал да проуча онази затворничка.

Джеймс Харпър изпъна шия, за да види коя от жените беше събудила интереса на заселника. Точно тогава една грозна старица пристъпи пред Шимейн. Изненадан от странния му вкус, Харпър ѝ кимна да се приближи, питайки се дали този човек е с всичкия си. Но Гейдж махна раздражено, за да отпъди старицата, отмести се така, че Шимейн да го вижда добре и сам я по-вика с едно единствено движение на ръката.

С пълното съзнание, че блестящите кафяви очи на непознатия поглъщат жадно всяко нейно движение, Шимейн се изправи и тръгна бавно към тълпата затворнички, по чиито намръщени физиономии се четяха неприкрита завист и неприязън. Все пак, всички ѝ правеха път, макар и с неохота. Всички, освен Мориса Хачър.

– Ако съм на твое място, скъпа, щях да помисля малко преди да тръгна с тоя момък Торнтън. Виж, Шимейн, през целия си живот не съм виждала толкоз хубав младеж. Искам го за себе си. И ако ти ми се изпредиш на пътя, това никак няма да ми се понрави. Страшно ще ми се прииска да те накълцам на парченца.

Шимейн беше изумена от това, че Мориса продължаваше да се зажда с нея. И най-големият идиот досега би трябвало да е разбрал, че е прекалено твърдоглава, за да се поддаде на подобни заплахи.

– А ако аз бях на твое място, Мориса – отвърна тя с ледена усмивка, – щях да помисля за боя, който би могъл да ми нанесе този мъж, ако нараня неговата робиня, особено ако е платил добра цена за нея.

– Няма да се отървеш от мене, Шимейн, помни ми думата. И щом те намеря, ще те накарам да съжаляваш, задето не си послушала предупреждението ми. Тъй хубавичко ще ти размажа фасона, че господарят ти няма да иска дори да те погледне.

Гласът на Шимейн беше тих, но очите ѝ пронизваха проститутката като две бляскави ками.

– Надявам се, че няма да останеш изненадана, Мориса, ако кажа на господин Торнтън, че си ме заплашвала.

С тези думи тя я заобиколи и продължи напред. Мириса изръмжа ядно. Беше опитала почти всичко, за да види проклетата ирландска кучка мъртва или поне сериозно осакатена, но бе претърпяла неуспех и това я изпълваше с дива ярост, още повече сега, когато беше очевидно, че червенокосата ще грабне лъвския пай. Един обезобразяващ белег през лицето със сигурност би разколебал желанието на хубавия господин Торнтън да притежава тази никаквица.

Шимейн се спря пред Джеймс Харпър, но той дори не си направи труда да вдигне поглед от свитъка документи, който разглеждаше. Цялата олелия около този заселник беше започнала да го изнервя. Подобно на Потс, той бързаше да приключи с продажбата, за да слезе на сушата и да обърне няколко огромни халби с бира. Без да откъсва очи от списъците, Харпър попита кратко:

– Име?

– Шимейн О'Хърн.

При звука на този кадифен глас главата му рязко се изправи. Името извика в съзнанието му образа на стройната, червенокоса красавица, която бе съзерцавал толкова пъти с пламенно възхищение, както отдалеч, така и отблизо. Ако имаше затворничка, която Харпър не желаше да види продадена на друг мъж, то това бе тъкмо момичето, което бе разбудило надеждите и фантазиите на много от моряците на „Гордостта на Лондон“. Беше успяла да омагьоса дори капитан Фич, но само най-дискретните членове от екипажа знаеха, че съпругата му не след дълго ще има всички основания да ревнува от ирландката. Много скоро капитанът щеше да отведе Шимейн О'Хърн в една къщичка наблизко и да я направи своя любовница. Харпър не беше особено щастлив, че на него се пада задачата да сводничи на своя началник в този план, но просто нямаше избор.

Следвайки нарежданията на капитан Фич да отблъсква всеки сериозен купувач, той се обърна към заселника и тихо прошепна:

– Боя се, че няма да останете доволен от нея, сър. Тя има много

остър език, който реже като кинжал. Ако не ми вярвате, питайте капитана и неговата госпожа.

Шимейн чу думите му и се втренчи в него с невярващ поглед. Беше изумена от наглостта, с която Харпър се осмеляваше да изопачава истината за онзи ден, в който по негово нареждане всички затворнички бяха изведени на палубата, за да наблюдават наказанието на Ани Карвър. Бяха ги принудили да гледат как камшикът разкъсва кожата на гърба на дребната жена и ги бяха предупредили, че същата участ очаква всяка от тях, ако дръзне да наруши дисциплината. Първоначалният смутен и боязлив шепот на жените бързо се бе превърнал в гневен ропот, защото всички те прекрасно знаеха какво беше накарало Ани да посегне на живота си. Една по една затворничките се бяха обърнали с лице към кварталека, където стоеше капитанът. Шимейн си спомняше съвсем ясно недоволството, което се бе надигнало в гърдите ѝ, когато собственият ѝ поглед попадна на капитан Фич, невъзмутимо изправен до злорадо ухилената си съпруга. Пламенната ирландска кръв, наследена от баща ѝ, беше закипяла и я бе подтикнала смело да се изкачи на стълбичката към горната палуба, за да скастри сурово двамата съпрузи за варварската им разправа с Ани.

Далеч по-спокойна, отколкото тогава, и с много по-малко жлъч в тона, Шимейн се обърна към боцмана.

– Няма ли да ми дадете възможност да се защитя, господин Харпър?

– Нима не казах истината? – запита Харпър неспокойно. Смушаваше го мисълта, че изпълнявайки заповедите на своя капитан, ще настрои окончателно момичето срещу себе си. Самият той не бе склонен да я остави да си тръгне нито с този мъж, нито с капитана, но какво би могъл да стори?

– Обвинихте ме основателно, сър – призна с горчивина Шимейн, като вдигна глава и срещна неспокойния му поглед. – Но спестихте някои подробности от инцидента, за който става дума. Госпожа Фич извърши престъпление спрямо една скърбяща майка, което е равносилно на това да нашибаш с камшик една вдовица за това, че оплаква смъртта на съпруга си. Единственото, което я накара да остави Ани жива, бяха търговските ѝ интереси, но вие, сър... вие поне не съзнавате ли до какво отчаяние е била доведена Ани, за да се опита да отнеме собствения си живот? Нима сте напълно лишен от състрадание, та да не можете да разберете мъката на една млада майка, чиято рожба е била открадната от нея? Нима наистина смятате, че това наказание не ѝ е било достатъчно,

че освен него заслужава и жесток бой с камшик?

– Не можех да не се подчиня на заповедите на по-височайшите – запротестира Харпър. – Нито пък имам право да оспорвам решенията им.

– Значи мълчаливо сте дал съгласието си за този нечовешки побой – каза тихо Шимейн. – Колко кавалерско от ваша страна.

Харпър се изчерви силно. Осъзнаваше, че нейните аргументи са разклатили сериозно доверието на заселника в думите му. Убедителната и реч несъмнено бе спечелила Гейдж Торнтън на нейна страна. С надеждата да разруши впечатлението за сърцатия дух на момичето, той направи опит да докаже правотата на обвиненията си.

– Определено не беше твоя работа да осъждаш капитана и съпругата му, нито пък да подтикваш другите затворници към бунт!

– Бунт! – засмя се Шимейн и изви скептично вежди. – Те просто изразиха гласно своето несъгласие с наказанието на Ани. Повярвайте ми, сър, жените не бяха в състояние да вдигнат бунт. Как биха могли, когато бяха полумъртви от глад и изнемогнаха под тежестта на оковите, които едва им позволяваха да се движат!

– Боцманът е прав, господарю – намеси се Мориса, като разблъска останалите жени. – Тая ирландска кучка има по-зъл нрав, вярвайте ми. Не веднъж и дважд ме е удряла, кълна се, и то без въобще да зная защо.

– Лъжкия такава! – изкрещя Ани, като едновременно с това сграбчи Мориса за ръката, завъртя я и я блъсна с все сила. Едрото тяло на проститутката се стовари безпомощно върху стоящите наоколо жени.

Внезапните избухвания на Ани на няколко пъти бяха слисвали Шимейн до немай-къде и сегашният случай не правеше изключение. В първите дни на плаването тази крехка женица й се бе сторила кротка и хрисима като мишчица, но след оня съдбовен ден на камшичния бой Ани бе придобила неочаквана смелост и сякаш бе дала обет пред себе си да отмъсти на онези, които й бяха сторили зло, и да се отплати на Шимейн за всичко, което беше изстрадала заради това, че я бе защитила. И наистина, демонстрираната неведнъж от Ани благодарност далеч надхвърляше очакванията на Шимейн, която съвсем не смяташе, че постъпката й заслужава чак толкова всеотдайна преданост.

Ето и сега Ани се извърна към Гейдж Торнтън и размаха мръсния си пръст под аристократичния му нос.

– Така беше. Биха ме с камшик по заповед на госпожата на капитана, но милейди хубавичко я насоли. Каза й, че е подла, безсърдечна и зла жена...

– Да! И ние мислехме като Шимейн! – намеси се старичката със счупените зъби. – Бяхме готови да строшим синджиците и да оковем с тях екипажа, ако капитанът не спре побоя.

– Искахме още и да се разбунтуваме, задето пратиха Шимейн в карцера – упорито продължи защитната си реч Ани. – Но Шимейн ни каза да гледаме да спасим нашите си кожи. Тя обеща да покаже на госпожа Фич, че е костелив орех и че ще излезе от зандана жива и здрава.

Шимейн изпъшка отчаяно. Приятелката ѝ дяволски преувеличаваше онова нейно моментно избухване. Тогава просто се беше ядосала малко, нищо повече.

– Хубаво, че капитанът намали наказанието на четири дни, вместо на четири седмици. Само това я спаси – допълни Ани.

В интерес на истината нейната тирада не оказа почти никакво въздействие върху Гейдж Торнтън. Беше взел окончателно решение още преди нея, още по време на спора между Харпър и момичето. Чрез протеста си срещу обвиненията на боцмана тя, без да иска, бе доказала своята интелигентност и образованост. Гейдж с радост установи, че Шимейн О'Хърн отговаря изцяло на неговия идеал. Беше благодарен на бога, че е така, защото това го спасяваше от опасността да признае, макар и само пред себе си, че я иска независимо от всичко.

И все пак не можеше да си позволи да изглежда прекалено ентузиазирани, след като ставаше въпрос за значителна сума пари. Трябваше да бъде пестелив, поне докато завърши строежа на кораба, който бе проектирал, и намери купувач за него. Въпреки че твърдо възнамеряваше един ден да бъде богат човек, засега той далеч не беше такъв. След като баща му го бе лишил от всякакви права върху семейното богатство заради една жестока свада помежду им, Гейдж Торнтън беше пристигнал в колониите като последен бедняк. И бе съумял да постигне настоящото си шо-годе прилично състояние единствено благодарение на своя ум и на непоколебимата си твърдост. Всъщност, ако можеше някак си да се откаже от мечтата да строи кораби, мебелите, които правеше заедно с четиримата си чираци в своята работилница, щяха да му докарват доста добри доходи. Но точно тук беше проблемът. Нима човек можеше просто да махне с ръка и да сложи кръст на мечта, лелеяна цял живот?

– Нямайте нищо против да погледна момичето по-отблизо, нали, господин Харпър? – насмешливо вдигна вежди Гейдж, готов да чуе, че молбата му се отхвърля.

Харпър се намръщи мрачно. Упоритостта на този човек му лазеше по нервите.

– По-добре недейте.

– Защо? – рязко попита Гейдж. – Ако случайно склоня да взема момичето въпреки нрава му, има ли още нещо, което може да ме спре да я купя?

Вместо отговор морякът само се намръщи още повече и сковано вдигна рамене. Гейдж пренебрежително му обърна гръб, заобиколи Ани и застана пред Шимейн. Тя далеч не беше най-чистото създание, което бе виждал, нещо повече – от нея дори се долавяше неприятна миризма. Но огнените пламъци, които проблясваха в тези тъмнозелени очи, го развеселиха. А това означаваше страшно много за Гейдж Торнтън, защото след смъртта на съпругата си почти беше забравил да се смее.

– Изглежда полумъртва от глад – отбеляза той, като хвърли предизвикателен поглед към Харпър. Беше чувал много слухове за лишенията, с които се сблъскват пътниците на затворническите кораби, и макар че техните капитани обикновено отхвърляха подобни приказки като твърде преувеличени, окаяното състояние на затворниците от „Гордостта на Лондон“ даваше основание да се вярва на тази мълга.

Харпър ядно стисна зъби. Самият той беше яростен противник на оскъдните дажби храна за затворниците, но фактът, че *този* заселник бе направил подобна забележка, го раздразни още повече, защото беше уверен, че натрапникът се опитва да провокира спор.

– Състоянието на момичето не е ваша работа, господин Торнтън. Вече ви казах, че не мога да ви я продам.

– Тя ще напълнее, господарю – разпалено възкликна Ани, като застана до Шимейн. – Ако ѝ давате свята храна, ще се оправи за нула време.

– Стига, Ани! – В смарагдовите очи блесна гневен укор. – Не съм свиня, та да ме предлагаш така.

– Можеш ли да готвиш? – попита Гейдж.

Ани вирна глава и припряно отговори вместо своята приятелка:

– Естествено, че може, господарю!

– О, няма ли да млъкнеш? – разярена прошепна Шимейн. – Ще ме вкараш в беля.

Макар да не чу думите ѝ, Гейдж беше сигурен в техния смисъл, но все пак предпочете да попита:

– Какво каза?

Ани махна с ръка.

– О, нищо, нищо, господарю. Милейди просто се закашля, това е всичко! Заради тия спори във въздуха е, ще знаете.

– *Ани!* – Звукът излетя от устата на Шимейн като свистяща пара от врящ чайник. В действителност тя наистина кипеше. Изобщо не ѝ харесваше да я обсъждат като прасе, изложено на пазара.

Гейдж тръгна бавно и замислено да обикаля Шимейн, за да я разгледа внимателно от всички страни. Дори една просторна къща може да се окаже тясна и неудобна, ако служи за дом на двама души, които не се понасят. Напоследък той все по-ясно усещаше колко е трудно да се живее с жена, особено пък с Роксана Корбин, която непрестанно се мъчеше да го спечели с вниманието си. Ако не се нуждаеше отчаяно от бавачка, която да се грижи за сина му, докато той бе зает с работата си, Гейдж за нищо на света не би приел помощта на Роксана. Но ето че го бе сторил и сега тя искаше от него много повече, отколкото той бе готов да ѝ даде. Ала с Шимейн може би ще бъде по-различно, помисли си той. Може би щеше да му бъде приятно да бъде край нея, да открива и да се наслаждава на всяка частица от нея.

Гейдж се спря, протегна ръка и с любопитство прокара пръсти по деликатните кости на китката ѝ. Докосването му се стори на Шимейн твърде дръзко и интимно. Беше като огнен език, пълзящ бавно по кожата ѝ.

– Моля ви, недейте! – прошепна тя, останала без дъх, и дръпна ръката си. Какво би могъл да открие един толкова красив, здрав и силен мъж в мръсно и тънко като тръстика момиче като нея?

– Нямах намерение да те плаша, Шимейн – извинително каза Гейдж. – Просто исках да погледна ръцете ти... Може ли?

Никак не ѝ се щеше да я оглежда с такова внимание, особено когато се чувстваше толкова мръсна. Като прокле своята безпомощност, тя вдигна неохотно ръце. Слава богу, поне не беше поискал да види зъбите ѝ!

Гейдж внимателно пое тънките ѝ пръсти. Бяха мръсни, но изключително фини и нежни. Сетне прокара палец по крехките кости на опакото на ръцете ѝ, а накрая ги завъртя, за да разгледа дланите ѝ, които бяха меки като на истинска дама.

– Изглежда, че не си свикнала да работиш, Шимейн – отбеляза изумено той.

Шимейн усещаше изпитателния му поглед. По бузите ѝ плъзна гъста червенина.

– Не се боя от работата, сър – предпазливо каза тя, с пълното съзнание, че следващите ѝ думи ще намалят съществено шансовете ѝ да бъде купена. – Просто не съм свикнала с нея, това е всичко.

– Разбирам – промълви Гейдж напълно объркан. Може би думите на Ани бяха съвсем верни. Може би Шимейн О'Хърн наистина беше отгледана и възпитана като дама. Само едно доста богато семейство бе в състояние да си позволи да обгради детето си с прислужници – а това беше единственото разумно обяснение за тези меки ръце и за липсата ѝ на домакински умения. – Искрено се надявам, че си достатъчно способна, за да се научиш сама на всичко необходимо, Шимейн. Не мога да си позволя да ти наема учител, а самият аз нямам нито време, нито възможност да те обучавам.

– Аз съм доста схватлива, сър – увери го тя припряно. – Ако имате някакви книги, които описват в детайли задълженията на една домашна прислужница, ще мога да се науча и сама.

– Честно казано, нямам, но бих могъл да потърся.

– Би било чудесно – въодушевено възкликна Шимейн.

– Имаш ли въобще представа как се готви? – попита отново Гейдж, обладан от внезапна тревога. Силно се надяваше, че няма да умрат от глад, докато тя изучава основите на домакинската работа.

– Работя сръчно с иглата, сър – отвърна уклончиво Шимейн в стражежа си да не издава, че тъкмо в готвенето се чувства най-несигурна. Майка ѝ смяташе, че една млада дама трябва да усвои всички умения, необходими на една съпруга, и готвачката им с радост беше подела тази идея. Шимейн обаче далеч не се бе проявила като прилежна и съсредоточена ученичка и нямаше представа каква част от уроците е останала в паметта ѝ.

Приел думите ѝ за отрицателен отговор, Гейдж въздъхна мрачно. Перспективата да яде храна, приготвена от напълно неопитна готвачка, изобщо не го радваше, но дори мисълта за способностите на Роксана в тази област не бе в състояние да го отклони от пътя, който вече беше започнал да очертава в съзнанието си. Знаеше, че самото му идване тук в този ден представлява сериозно предизвикателство към капризите на съдбата, но желанието му да има Шимейн вече започваше да натежава повече от всички останали съображения.

– Изглеждаш ми много млада – смени темата той, защото не искаше да разсъждава повече върху нейната неопитност.

– Не чак толкова, сър – отвърна тя. Истината беше, че в момента се чувстваше престаряла. – Миналия месец навърших осемнадесет.

– Съвсем млада! – изсумтя Гейдж. – Освен ако, разбира се, не смяташ, че на тридесет и три човек е стар.

Думите му я объркаха.

– Защо точно тридесет и три, сър?

– Аз съм на толкова – кратко отвърна той.

Устните на Шимейн се разтвориха в едно голямо „О!“, което гласът ѝ не успя да произнесе. Смутена от своята нетактичност, тя отбягна погледа му от страх да не разкрие смайването си. Не беше и предполагала, че може да е толкова стар!

Помежду им легна неловко мълчание. Накрая, объркана и изнервена, Шимейн вдигна очи и срещна втренчения му поглед. Очакваше да ѝ каже, че ще трябва да си потърси друга слугиня, но вместо това той мълчеше, а очите му сезираха дълбоко в нейните, сякаш копнееха да разкрият и най-съкровените ѝ тайни.

– Е – промълви Гейдж по-скоро на себе си, – сега единственото, което ми остава, е да убедя господин Харпър да те продаде на мен.

Сърцето на Шимейн запърха от облекчение. Въпреки че доскоро си бе мечтала да бъде купена от някоя жена, у този мъж имаше нещо, което я караше да се чувства уверена в неговата почтеност. Може би беше онази гневна бръчка, прорязала челото му, когато заговори за недохранването на затворниците. Само се молеше собствената ѝ неопитност да не докара малкото му семейство до същото състояние.

Гейдж се върна при боцмана и заяви с добре изиграно равнодушие:

– Давам петнадесет лири за момичето.

Джеймс Харпър се наежи. Дали заради парещата ревност, надигнала зелената си змийска глава в гърдите му, или не, но започваше да подозира, че този мъж иска Шимейн не за бавачка на сина си, а за своя любовница.

– Капитанът ми даде ясни нареждания относно това момиче, господин Торнтън! Тя не се продава.

– Тогава двадесет лири – каза Гейдж раздражено и извади кесията си от кожената торба, праметната през рамото му на дълга каишка от необработена кожа. Сетне отброи монетите и ги подаде на боцмана. – Това трябва да е достатъчно за вашия капитан.

– Казах ви, момичето не се продава! – упорито повтори Харпър. Започваше да се въбесява. Отказа дори да погледне към протегнатата ръка на заселника.

– По дяволите, човече! – избухна Гейдж, защото започваше да си дава сметка, че е готов да купи Шимейн на каквато и да било цена. – Значи докарвате кораба в пристанището, излагате товара му на показ пред всички и накрая заявявате, че не възнамерявате да продадете найценната част от него? – Той се засмя язвително. – Хайде, господин

Харпър, това някаква игра ли е? Защото ако е така, аз нямам време за игри. Кажете ми направо колко искате за момичето.

– Какво става тук? – попита рязко капитан Фич, като се приближи до двамата мъже.

– Сър, този *странник* – подигравателно натърти Харпър и кимна ядосано с глава към Гейдж – настоява да му разреши да купи Шимейн О'Хърн. Последното му предложение беше двадесет лири. Иска да знае за колко бихте продали момичето.

Капитан Фич отметна краищата на сюртука си от внушителния си корем, пхна палци в джобовете на жилетката си и се залюля на пети с ехидна усмивка.

– Боя се, че не притежавате достатъчно средства, за да купите тази жена, сър. Вече е обещана на друг.

Шимейн зяпна от изненада и бързо се приближи до него.

– На кого, сър?

Тъмните, рунтави вежди над огромния нос на Еверет Фич се извиха лукаво при вида на девойката. Хитрата усмивка запади в сивите му очи огън, който недвусмислено подсказа на Шимейн неговите намерения. Лицето ѝ почервения от гняв. Капитанът явно беше решил да я направи своя, дори под носа на собствената си съпруга.

– Сър, умолявам ви! – В очите ѝ напихаха сълзи на отчаяние. Мисълта да стане играчка в ръцете на този мъж бе по-ужасна и от най-лошите ѝ страхове. – Моля ви, капитан Фич, не искам да предизвиквам гнева на съпругата ви още повече. – Това бе самата истина. Ако Гъртруд научеше за намеренията на съпруга си, на Шимейн едва ли щеше да ѝ се размине само с бой с камшик. – Позволете на господин Торнтън да ме купи. Той е вдовец, сър и има малко момченце, което се нуждае от грижи.

В този момент Еверет дочу зад себе си тежките стъпки на своята съпруга и застина. По време на плаването Гъртруд бе придобила навика да дотъртя светкавично едрото си тяло всеки път, когато подушеше, че се обсъжда въпрос, свързан с пари. Тя беше една вбесяваща, любопитна, намусена дърта кранта и той копнееше да опита от прелестите на едно далеч по-младо, хубаво и нежно създание.

– Еверет, трябваш ми на мостика, за да подпишеш документите на продадените затворници – заяви Гъртруд, като изгледа презрително Джеймс Харпър.

– Идвам след секунда, скъпа – отвърна Еверет в опит да я отпрати по-бързо обратно към онази част на кораба, откъдето беше дошла. –

Само да свърша тук.

Гейдж светкавично схвана ситуацията и след като удвои количеството монети в кесията си, за да привлече вниманието на капитанската съпруга, попита невинно:

– Казаха ми, че това момиче, Шимейн О'Хърн, не може да бъде купено с парите, които имам на разположение. Може би вие бихте желала да ги преброите сама, мадам?

Гъртруд изгледа косо високия мъж, който бе тикнал кесията в ръката ѝ. Усетила тежестта ѝ, тя хвърли подозрителен поглед към съпруга си, сетне побърза да провери точната сума, която се съдържаше в нея.

Шимейн я гледаше, разтреперана от страх. Беше уверена, че ако Гъртруд Фич заподозре колко отчаяно ѝ се иска да бъде продадена на Гейдж Торнтън, шансът това да се случи моментално ще бъде приравнен на нула.

Гъртруд обаче си правеше съвсем други сметки. Тя върна монетите обратно в кесията и рязко дръпна кожените върви, за да я затвори, с което недвусмислено показа, че е взела решението, погребващо завинаги плановете на мъжа ѝ. Колкото и да жадуваше да прати Шимейн в гроба, Гъртруд не можеше да отхвърли с лека ръка толкова щедра сума.

– Подпиши документите ѝ, Еверет – безцеремонно нареди тя. – Едва ли ще се намери купувач, който да предложи повече от четиридесет лири.

Капитан Фич понечи да се възпротиви, но се спря, когато срещна насмешливия поглед на заселника. Внезапно осъзна, че ако иска и напред да бъде корабен капитан, не му остава друг избор, освен да подпише документите на момичето и да го предаде на този мъж. И той го стори, мърморейки недоволено.

– Не знам какво ще кажа на другия джентълмен, когато дойде за Шимейн.

– Сигурен съм, че ще измислите нещо – подигравателно отвърна Гейдж. С едва доловима усмивка той нави пергаментна на руло и го пхна в торбата си.

После наведе поглед към Шимейн.

– Готова ли си?

Тя копнееше да тръгнат час по-скоро, преди капитан Фич да е измислил някакъв повод да ги задържи. Огледа се за Ани и я видя да отговаря стеснително на въпросите на мъжа, когото Мориса беше пропъдила преди малко. Шимейн махна с ръка за сбогом и в отговор получи само едва забележимо кимване и един кратък просълзен взор. Тя с мъка

прегълтна собствените си сълзи, обърна се към своя господар и заяви твърдо:

– Нямам нищо друго, освен дрехите на гърба си, сър, колкото и да са окаяни. Готова съм да тръгна когато пожелаете.

– Тогава да вървим – каза Гейдж. Погледът му срещна ледения, злобен поглед на Джеймс Харпър и той добави: – Нямам повече работа тук, а и изглежда, че скоро ще ни застигне буря.

Шимейн вдигна очи към тежките черни облаци, които пълзяха все по-надолу, после се огледа наоколо и едва когато видя ядосаните мъжки лица на палубата, разбра, че думите на заселника не са се отнасяли само до времето. Тя си пое дълбоко дъх и тръгна след него, оставяйки го да я отведе далеч от всички втренчени подире им погледи.

ГЛАВА ТРЕТА

Като човек, който прекрасно разбираше, че пестеливостта е решаваща за постигането на смелите му амбиции, Гейдж Торнтън не можеше да не осъзнае, че в непоколебимото си желание да има Шимейн О'Хърн току-що бе зачеркнал с един замах всичките си дългогодишни усилия да се превърне в пресметлив скъперник. По очевидната му готовност да предложи за момичето такава значителна сума, никой не би се досетил, че сега ще трябва да отложи покупката на твърде необходими за строежа на кораба му материали, докато получи парите от наскоро завършените мебели, поръчани от неколцина богати клиенти от Уилямсбърг. Знаеше, че при нормални обстоятелства подобно забавяне в никакъв случай не би го направило особено щастлив. Но ето че сега притежаваше своя собствена слугиня и изпитваше удовлетворение, каквото не би могъл да изпита дори ако в продължение на цяла година методично бе спестявал за покупката ѝ. Беше истинско чудо, че поне една от целите си бе успял да постигне така лесно – без мъчително обмисляне, без усилен труд и без грижливи икономии.

Колкото до Шимейн, в момента тя се опитваше да свикне с мисълта, че вече е собственост на заселника Гейдж Торнтън. През следващите седем години от живота си щеше да бъде под негова власт. Щеше да поддържа дома му, да се грижи за детето му и да върши всичко, което обикновено се изисква от една слугиня. Бъдещето ѝ все още тънеше в неизвестност, но засега положението ѝ не изглеждаше кой знае колко отчайващо. Всъщност нещата дори се бяха развили изненадващо добре.

Съмняваше се, че ще си спомня със съжаление за заминаването си от „Гордостта на Лондон“. По-скоро имаше чувството, че се измъкнала от самия ад.

Гейдж слезе от мостчето върху каменния кей и се извърна, за да помогне на новозакупената си прислужница. Шимейн погледна крадешком протегнатата към нея ръка, която изглеждаше току-що измита, и веднага си даде сметка колко мръсни са собствените ѝ ръце. И все пак преди малко мъжът бе прегледал дланите ѝ, така че явно напълно съзнаваше на какво се подлага. Сконфузена от яркия контраст, тя неохотно пое ръката му и откри, че е покрита с груби мазоли от усилна работа, и че има тънки и силни пръсти. Изненадващо обаче, кожата му беше съвършено гладка, сякаш намазана със странно масло или мехлем.

Веднага щом стъпи на кея, Шимейн закопня да се върне върху дървеното мостче. Камъните под босите ѝ нозе бяха леденостудени, а и ветровете, които фучаха по някакви невидими пътеки между закотвените в пристана кораби и околните складове, изглеждаха дяволски свирепи. Никак не беше подготвена за този суров климат и за тези вилнеещи вихри, които грубо и безжалостно проникваха през дрехите ѝ. Нямахше къде да се скрие и можеше само да трепери и да трака със зъби под смразяващия им порив. Напразни се оказаха и отчаяните ѝ усилия да придържа непокорните си поли. Орфаните им краища плюсяха по слабите и прасци и сегиз-тогиз неударжимо литваха нагоре, сякаш се бяха превърнали в немирни пакостници, които изпитваха истинско удоволствие да я торможат.

Гейдж винаги се бе възхищавал от добре оформените женски глезени и сега не пропусна възможността да задоволи тази си склонност. В края на краищата, от доста време не му се беше случвало да попадне на гледка, която да си заслужава. И все пак не беше съвсем сигурен кое привличаше вниманието му повече – изящните ѝ, тънки прасци или издайническите белези, причинени от дългото триене на железните вериги. Освен тях в долната част на крака ѝ имаше и тъмни синини, свидетелстващи за по-скорошно нараняване.

Внезапно малките боси пръсти на нозете ѝ се свиха нервно, което го накара да осъзнае смущението на момичето и неохотно да вдигне очи, за да срещне колебливия ѝ зелен поглед.

– Нямах ли обувки? – попита той. Искрено се надяваше, че няма да му се наложи да се раздели с още една част от оскъдните си средства, за да ѝ купи обувки. Самата мисъл за това го накара да смръщи вежди, питайки се как ли би се справил с подобен нов разход.

Шимейн приглади назад разбърканите кичури коса, които се вееха пред лицето ѝ и се взря в новия си господар. Навъсеното му изражение ѝ се стори толкова зловещо, че ѝ се прииска да побегне.

– Съжалявам, господин Торнтън – прошепна тя, ужасена от неудържимия трепет в гласа си. – Откраднах ми ботушите в Нюгейт, малко след като бях арестувана. – Напомни си, че не бе сторила нищо, с което да заслужи ареста си и униженията, на които я бяха подложили. Но това ни най-малко не намаляваше притеснението ѝ. Не го намаляваше и присъствието на няколко възрастни двойки, които току-що бяха пристигнали на кея. Но независимо от нахалните им, любопитни погледи и от бесния вятър, който я пронизваше като леден меч, тя намери сили да обясни, макар и с неуверен глас: – Уверявам ви, сър... дълбоко съжалявам за загубата на ботушите. Бяха уникални и много хубави... Баща ми плати солидна сума на един бижутер, за да гравира инициалите ми върху два малки златни медальона, и на обущаря – за да намери начин да ги прикрепя към всеки ботуш на нивото на глезена. Но ми се стори, че ще е по-мъдро да ги отстъпя, без да протестирам. Двете жени, които настояваха да им ги дам, бяха двойно по-едри от мен и дяволски силно желяеха да ги продадат срещу малко джин... Убедена бях, че ако не се съглася, рискувам живота си. Като видях какво се случи с ботушите, благодарих на бога, че костюмът ми за езда се скъса и се изцапа по време на залавянето ми. Иначе можеше да им се стори изгодно да продадат и дрехите ми, и тогава щях да стоя тук напълно разсъблечена.

Блестящите му кафяви очи, напръскани с кехлибарени точки, я огледаха от глава до пети, без ни най-малко да издадат мислите му.

– Жалко наистина.

– Сър? – Двусмислеността на думите му накара Шимейн да настърхне уплашено. – Загубата на ботушите ми ли окайвате, или факта, че съм напълно облечена?

На устните му трепна една доловима усмивка, която така и не успя да сгрее строгите му черти.

– Загубата на ботушите, разбра се.

Внезапно Шимейн се запита що за човек е новият ѝ господар. Дали зад загадъчната сдържаност, която демонстрираше сега, не се криеше подъл негодник? Дали нямаше да бъде използвана от Гейдж Торнтън по същия начин, по който възнамеряваше да я използва и капитан Фич? Дали пък изпод тази надменна необщителност не надничаше крадешком едно закачливо чувство за хумор? Във всеки случай, той явно добре знаеше какво иска от живота. Вече бе доказал своята непоколебимост и

способност да постига целите си, без да обръща внимание на това какво мислят и говорят другите за него. Със сигурност не беше дал ухо на брътвежите, които започнаха веднага, щом боцманът обяви по каква причина се е качил на кораба. Не изглеждаше ни най-малко обезпокоен и от нахалните, втречени погледи, на които бе изложен в момента. Очевидно беше мъж, свикнал да говорят за него.

Гейдж протегна ръка и леко докосна ръкава на Шимейн, там, където се бе отпрал от корсажа.

– Освен ако на мода не са излезли дрипите, моето момиче, не съм склонен да се съглася, че си напълно облечена.

Шимейн придържа раздрания ръкав върху голото си рамо. Прекрасно съзнаваше, че има вид на дрипава скитница.

– Да, сдобихте се с една злощастна и мръсна слугиня, господин Торнтън.

Кафявите му очи отново се взряха съсредоточено в нейните, сякаш проникваха до самата и душа. В зениците му нямаше топлина, но нямаше и хлад.

– Като се има предвид *къде* отидох да си търся слугиня, Шимейн, се считам за късметлия, че се връщам с такъв безценен трофей.

Тя го погледна изненадана и объркана.

– Не съжالياвате ли, че платихте толкова скъпо за мен, господин Торнтън?

Гейдж се присмя на предположението ѝ.

– Дойдох тук днес с определена цел и я постигнах, а аз не съм човек, който съжالياва за действията си, освен ако не се окажат пълна глупост. Ти се познаваш най-добре, Шимейн. Смяташ ли, че си дадох парите напразно?

– Искрено се надявам, че не сте, сър – каза тя със слаб и несигурен глас. – Зависи на какво ще държите най-много. Няма да е хвалба, ако кажа, че ще мога да науча сина ви да пише добре, да смята наум и да чете с лекота. Но за съжаление е факт, че ако бяхте купил Ани или някоя от другите жени, щяхте да се сдобие с много по-способна икономка, бавачка и готвачка.

Най-сетне Гейдж погледна скупчените наоколо зяпачи и навъсеното му изражение ги накара веднага да се зашурат припряно, бързайки да прекосят мостчето и да се качат на кораба. Без да им обръща повече внимание, той отново се обърна към прислужницата си.

– Ти ми изясни липсата си на умения още преди да те купя, Шимейн. Не бих могъл да твърдя, че съм измамен. Няма да се откажа от

теб.

Сърцето ѝ се отпусна облекчено.

– Радвам се да узная това, сър.

Забелязал, че няколко моряци съзерцават отдалеч момичето, Гейдж посочи костюма ѝ за езда.

– Вижда се, че ще трябва да направим нещо за облеклото ти. Не ми харесват погледите, които привличаш, нито пък ще те оставя да се срамуваш от дрехите си.

Шимейн още веднъж се опита да разчете неразгадаемото, смръщено изражение на загорялото му от слънцето лице, но господарят ѝ си оставаше напълно резервиран и непроницаем. Тя напълно разбираше, че видът ѝ може да разочарова и най-непридирчивия човек, затова колебливо предложи:

– Ако предпочитате да не ви виждат с мен, господин Торнтън, мога да вървя няколко крачки след вас и никой няма да разбере, че сме заедно.

Гейдж веднага отхвърли предложението ѝ.

– Не съм дал четиридесет лири за теб, за да те крия зад гърба си, момиче. Още не познаваш това място, в противен случай щеше да знаеш, че тук няма голям избор на жени, особено на такива, които могат да се нарекат хубави. За сметка на това има достатъчно трапери и живеещи из пуцинаците мъже, които се навъртат наоколо и представляват доста сериозна заплаха за една добродетелна девойка. Всеки от тях е готов да стигне и до убийство, стига да си вземе жена, която да заведе в своя бивак. Ти би била добра плячка за някой такъв мъж, особено през зимните месеци.

Засегната от смърянето, Шимейн поясни тихо:

– Исках просто да ви спестя неудобството, сър.

– Разбрах какво си си помислила, Шимейн, но грешиш. Дори полумъртва от глад и дяволски мръсна, ти си най-хубавата жена, която жителите на този град са виждали от месеци насам.

Тя обаче не беше толкова глупава, че да се остави да бъде заблудена от някой и друг комплимент, предизвикан единствено от съчувствие.

– Вашите ласкателства сигурно биха завъртели главата на всяка обикновена девойка, господин Торнтън. Ако бях такава, вероятно щях да съм преизпълнена с благодарност, но аз прекрасно знам колко окаяна изглеждам.

Резкият ѝ тон накара Гейдж да въздъхне и най-сетне да покаже леко раздразнение.

– С времето ще разбереш, че винаги говоря истината, момиче. Не обичам лъжите.

– С времето, сър – отвърна му надменно Шимейн, – ще разберете, че аз не съм обикновено момиче.

Гейдж забеляза как руменината на бузите ѝ се стъсти и как цялото ѝ тяло се изопва напрегнато, сякаш се подготвяше да понесе наказание за дръзките си думи. Той обаче се наведе лекичко над нея, за да прикове вниманието ѝ, и прошепна своя отговор, загледан право в ококорените ѝ очи:

– Повярвай ми, Шимейн, знам това и сега.

Неочакваното му признание напълно слиса Шимейн и отприщи по-рой от въпроси в ума ѝ. Увереността ѝ, че заселникът я е купил единствено заради сина си, внезапно изчезна. Да беше и казал направо, че са го привлекли женствените извивки на тялото ѝ и по-точно гърдите ѝ – единствената такава извивка, която не се бе стопила напълно по време на дългото гладуване, – сигурно нямаше да се почувства по-смутена.

Но като се сети колко твърдоглава може да бъде, счете, че ако иска да живее при този мъж, трябва да спечели одобрението му, а за тази цел не биваше да подминава собствените си недостатъци. Ако го ядосаше прекалено много, той съвсем не бе *длъжен* да я задържи. Можеше просто да я продадена първия срещнат. За нейно собствено добро изглеждаше наложително да покаже готовност за покорство. А ако заселникът таеше някакви непочтени помисли, щеше да се справя с тях, когато му дойдеше времето. Не беше нито разумно, нито честно да се настройва предварително срещу него.

– Нямам опит като слугиня, господин Торнтън – промърмори предпазливо Шимейн. – Несъмнено ще откриете, че понякога съм доста пряма. Може би дори нахална.

Погледът му, насочен право към лицето ѝ, не трепна.

– Предпочитам да говориш това, което мислиш, Шимейн, отколкото да се боиш от мен.

Не по-малко изненадана и от този му отговор, тя промълви смирено:

– Имам много недостатъци, сър, и един от тях е, че съм доста избухлива. Боя се, че в това отношение много приличам на баща си.

Гейдж ѝ отвърна с предупреждение:

– Постепенно и ти ще опознаеш моите настроения, Шимейн. Понякога може да ти изглеждам като истинско чудовище. Но не бива да се страхуваш от мен. Няма да те бия.

– За мен е облекчение да разбера това, сър – отговори Шимейн с искрена усмивка.

– Хайде тогава – пое ръката ѝ той, загледан в облаците, които се трупаха, все по-заплашително над главите им. Бурята щеше да се извие всеки миг. – Ще се измокрим до кости, ако продължаваме да стоим тук.

С това Гейдж я повлече през кея, подминавайки хората и дървените палети, сякаш без да ги забелязва. Вървеше бързо, с широки крачки, като че ли го чакаше някаква неотложна работа. Изобщо, не приличаше на човек, който има навика да си губи времето в празни приказки или занимания. Притежаваше сила и енергия и не ги пилееше на вятъра. В бързината си да се прибере у дома, преди да е завалил дъждът, той явно въобще не обръщаше внимание, че робинята му се задъхва и не смогва да върви в крачка с него.

Дългият престой в карцера на кораба бе изтощил напълно силите на Шимейн. Още преди да стигнат до края на пристана, краката ѝ започнаха да се огъват и заплашваха напълно да ѝ изневерят. Усетила, че погледът ѝ се замъглява, а хората и сградите се завъртат шеметно покрай нея, тя се спря и изнемошляло помоли господаря си за кратка почивка. Когато той я пусна, Шимейн залитна и се вкопчи в най-близкия стълб, директно опора, като затвори очи и отчаяно се замоли да дойде на себе си, да издържи.

Гейдж забеляза, че ръката, притисната пред устата ѝ, трепери и че лицето ѝ е преbledняло, и едва сега си даде сметка, че прислужницата му не се преструва, че всеки миг може да припадне.

– Зле ли ти е? – попита той, като пристъпи към нея.

За да не наруши и без това крехкото си равновесие, Шимейн вдигна предпазливо поглед, без да очаква, че ще го открие толкова близо до себе си. Внезапно стомахът ѝ се преобърна и трябваше да напрегне цялата си воля, за да не повърне.

– Момент само да си поема дъх – помоли тя с измъчен шепот. – Ще се оправя. Сигурна съм, че ей сега ще ми мине.

Гейдж погледна хлътналите ѝ бузи и неударимото треперене на тънките ѝ ръце. Започваше да се досеща за причината.

– Кога си яла за последен път?

Въпреки че студеният вятър продължаваше да изсмуква силите ѝ и да вцепенява ума ѝ, Шимейн отчаяно се бореше да не изпадне в несвяс.

– За четирите дни, които прекарах в карцера, ми дадоха няколко корички хляб и ведро застояла вода... – Тя се олюля замаяно в нов прилив на слабост. Усещаше как и последните ѝ сили се изцеждат от нея. Но

когато Гейдж я улови за лакътя, за да ѝ помогне, Шимейн рязко се дръпна назад, отблъсна немощно ръката му и се насили да се задържи права сама. – Всъщност, сър... – Тя преглътна, за да потисне поредната вълна на гадене и с усилие продължи: – Толкова съм изгладняла... Мисля, че ще припадна.

Господарят ѝ незабавно повика с ръка един минаващ продавач на закуски и след като купи от него няколко пшеничени питки, предложи една на слугинята си.

– Вероятно това ще помогне.

Шимейн я пое нетърпеливо, разчупи я и започна да тъпче парчетата в устата си толкова лакомо, че едва не се задави. Съзнаваше, че така демонстрира пълна липса на обноски и от срам не смееше да вдигне поглед към мъжа, чиято висока, широкоплещеста фигура я закриваше от любопитните погледи на минавачите по оживената градска улица. Чак когато преглътна и последните трохи, тя пое дълбоко дъх и нерешително срещна съсредоточения му поглед.

– Имах значително по-голям късмет от някои затворници, сър. Те умряха от недояждане. Общо тридесет и един човека, за да бъде точна.

Гейдж си спомни тлъстите фигури на капитан Фич и на жена му. Мисълта, че са се наслаждавали на обилни трапези, докато жертвите им са умирали от глад, го изпълни с гняв.

– Слушал съм много за лишенията, на които са подложени осъдените на кораби като „Гордостта на Лондон“ – каза той. – Аз самият пристигнах тук на борда на един търговски кораб преди няколко години и може да се каже, че в сравнение с повечето хора, прекосили океана, за да се заселят по тези земи, съм пътувал в истински лукс.

В този момент червата на Шимейн изкъркориха и тя смутено скръсти ръце на корема си.

– Благодарна съм, че съм жива, сър, защото от време навреме наистина се съмнявах, че ще оцелея.

Гейдж ѝ подаде още една питка и търпеливо я изчака да погълне и нея – нещо, което този път тя съумя да стори с повече достойнство. Когато ги изяде всичките, изпита жажда. Новият ѝ господар изглежда четеше мислите ѝ, защото веднага отиде при един възрастен продавач и ѝ донесе чаша ябълково вино.

Сега, след като гладът и жаждата ѝ бяха задоволени, Шимейн успя да обърне внимание и на онова, което става наоколо и да забележи, че двамата с господаря ѝ се радват на вниманието на почти всички минавачи. Някои от жителите на града се бяха спрели на сред улицата и ги

зпаха с нескрито любопитство. Неколцина очевидно бяха по-предпазливи, защото се опитваха да го прикрият, но останалите най-безцеремонно бяха пристъпили напред, за да виждат по-добре. Малка групичка британски войници, застанали недалеч от тях, се бяха вторачили в нея и оживено коментираха нещо, като се заливаха от смях.

Не беше трудно да си представи какво си мислят и говорят хората. Боса, с развети от силния вятър дрипави поли и рошави коси, тя сигурно изглеждаше като обезумяла вещица. Забеляза обаче, че погледите на запачите веднага се отместваха към господаря ѝ, очевидно за да видят що за човек е нейният придружител. И в момента, в който разпознаеха Гейдж Торнтън, на лицата им неизменно се изписваше удивление, както и желание да се скрият час по-скоро, преди да са попаднали под суровия му взор – също като онези двойки, които преди малко бяха побързали да се качат на „Гордостта на Лондон“.

Гейдж кимна за поздрав на няколко познати мъже, но те припряно извърнаха очи, сякаш смутени, че ги е хванал да любопитстват, и отминаха забързано. Нямахше представа с какво може да е предизвикал подобна реакция, докато не спря поглед върху Шимейн. Да, не биваше да се изненадва от начина, по който я гледаха мъжете. Трябваше да са слепи, за да не забележат необикновената красота на момичето, въпреки мръсотията. Подобно на починалата му съпруга, тя имаше фини кости, но дотук приликата свършваше. В сравнение с Виктория, Шимейн беше с по-светла кожа, малко по-ниска и въобще по-дребна, освен това бюстът ѝ беше доста по-едър от този, с който бе надарена съпругата му.

– Шимейн О'Хърн – промърмори замислено той. Но разбра, че го е произнесъл гласно едва когато тя вдигна въпросително поглед към него.

– Сър?

Като не можа да измисли правдоподобно обяснение на това, че я гледа толкова съсредоточено, Гейдж се върна към по-раншната си догадка.

– Ирландка си, нали?

В смарагдовите ѝ очи проблесна внезапно негодувание. *Значи така!* помисли си горчиво Шимейн. *Гейдж Торнтън ще се окаже като всички останали англичани, които ненавиждат ирландците!* Тя гордо вирна брадичка и отговори подчертано твърдо:

– Да, сър. Името ми е О'Хърн! Шимейн Патрис О'Хърн! Дъщеря на Шемъс Патрик и Камий О'Хърн! Наполовина ирландка и наполовина англичанка, ако трябва да бъдем точни и ако това има толкова голямо значение за вас, хората от колониите.

Тъмните му вежди подскочиха нагоре от любопитство и изненада. Колкото и невинна да беше забележката му, явно бе възпламенила избухливия нрав, за който момичето го беше предупредило.

– Не е престъпление да си едното или другото, Шимейн. Или дори и двете – отговори той, опитвайки се да успокои очевидните ѝ подозрения и възмущение. – Но ако нямаш нищо против, би ли ми отговорила на следния въпрос: Ани каза, че си дама и макар сам да виждам, че това е така, не мога да не се питам как си попаднала на затворнически кораб.

Гневът на Шимейн бързо се стопи, но тя не бързаше да отговаря. Хиляди пъти се бе опитвала със сълзи на очи да убеди и Нед, стражаря, и навъсеня съдия, и надзирателя в своята невинност, но всички те бяха останали глухи за отчаяните ѝ вопли. Може би подозренията ѝ, че са били подкупени, за да проявят такава недоверчивост, бяха правилни, но каквато ѝ да бе причината, едва ли имаше основание да се надява, че този непознат ще ѝ повярва.

– Не съм убила никого, ако това ви притеснява, господин Торнтън.

Гейдж се усмихна.

– Никога не съм си представял такова нещо, Шимейн – отговори той.

Гледаше я настойчиво. Очевидно чакаше отговора ѝ и нямаше да се задоволи с някакво мъгляво обяснение. Шимейн въздъхна тежко и с неохота се зае да разказва за обърканите си преждия.

– Преди близо осем месеца имах удоволствието, или може би нещастieto, да се сгодя за маркиз Дьо Мерсер от Лондон. За разлика от Морис, неговата баба, Едит дьо Мерсер, никак не остана очарована от факта, че ми липсва аристократично потекло. Подозирам, че точно Едит или някой неин слуга, на чиято дискретност е можела да разчита, е платила на един стражар, който ме арестува и ме отведе от дома на родителите ми, докато тях ги нямаше. По онова време за мен се грижеха само слугите и една моя леля, а Едит отлично знаеше, че е така. Това, струва ми се, бе последният ѝ отчаян опит да предотврати сватбата между внука ѝ и мен. Когато Морис реши нещо, той е напълно непреклонен, и Едит едва ли щеше да успее да го разубеди. Бях обвинена в кражба и ме осъдиха на затвор. Всичките ми опити да подкупя някого да съобщи на родителите ми или на леля ми, че съм арестувана, излязоха несполучливи, а не можех да очаквам те сами да се досетят къде се намирам. Но дори ако имах подръка толкова пари, че да съблазня някого от тъмничарите да занесе вестта на семейството ми, съмнявам се, че който и да било от тях щеше да припари по-далеч от първата срещната кръчма. Пред

заплахата да бъде изнасилена или дори убита в Нюгейт, аз предпочетох да включа името си в дългия списък на затворниците, съгласни да бъдат продадени като роби тук, в колониите.

За Гейдж не бе никак трудно да повярва, че слугинята му е израснала сред аристократи. Въпреки че човек с изострен слух лесно можеше да долови ирландския акцент в говора ѝ, тя произнасяше думите далеч по-правилно, отколкото бе очаквал, а и независимо от избухливия си нрав, притежаваше добри обноски. Що се отнася до това дали бе извършила някакво престъпление или не, засега трябваше да се задоволи с обясненията ѝ, поне докато не се убедеше със сигурност, че не са верни.

– Изглежда, че от твоята зла участ, Шимейн, печелившият се оказвам аз. Макар да ти съчувствам за онова, което си преживяла, надявам се разбираш, че не мога да се преструвам на натъжен, защото си попаднала тук?

Шимейн усети упорития му взор и плахо попита:

– Възможно ли е и аз да узная нещо за вас, господин Торнтън?

Гейдж вдигна глава и преди да отговори, за миг се загледа в далечината.

– Аз съм корабостроител по призвание, и дърводелец по необходимост. Недалеч от тук, на брега на река Джеймс, имам работилница и къща. Понастоящем строя кораб по свой собствен проект, но той ще бъде напълно готов след няколко месеца. Като го завърша и продам, възнамерявам да вложа цялата си енергия в направата на друг, с надеждата, че някой ден ще мога да си позволя да се занимавам единствено с това. Дотогава ще трябва да плащам за материалите и за труда на хората си с парите, които изкарвам, като правя мебели.

Шимейн не можеше да си представи защо човек с толкова ограничени средства бе настоял да я купи на всяка цена.

– Бях сигурна, че имате излишни пари за харчене, господин Торнтън.

В това отношение Гейдж определено бе изумил и самия себе си.

– Ти си напълно подходяща за целите ми, Шимейн. Не мисля, че бих намерил друга като теб, дори ако бях претърсвал всеки новопристигнал кораб. – Той замълча за миг и с видимо помръкнало лице започна да ѝ обяснява причините, поради които сам бе дошъл в колониите. – Самият аз бях принуден да напусна Лондон преди повече от девет години. Скарах се с баща си, защото отказах да се ожена за една млада жена, която твърдеше, че съм отнел целомъдрието ѝ и че е бременна от мен. Тя беше дъщеря на негов стар познат и аз съм сигурен, че баща ми се

опитваше да ме накара да се ожена за нея от лоялност към приятеля си. Вероятно се страхуваше, че името ни ще бъде опетнено, ако не се съглася с искането на Кристина да се оженим възможно най-бързо, но аз не бих се свързал в брак с такава лъжкиня, нито бих дал името си на чуждо дете. Всъщност никога не разбрах дали това бе само уловка на Кристина, за да ме накара да се ожена за нея, или наистина беше бременна. Тя беше хубаво момиче и можеше да привлече достатъчно поклонници, дори и без богатството на баща си. Поради нежеланието ми да се подчиня, моят баща ме изгони от къщи. Както виждаш, Шимейн, женска хитрост е захвърлила и двама ни на произвола на съдбата. Без съмнение тези две зли жени се биха пръснали от яд, ако ние с теб успеем в тази дива земя.

– Вашият шанс да го направите е по-голям от моя, господин Торнтън – отговори мрачно Шимейн. – За мен единственото спасение е баща ми по някакъв начин да узнае къде съм попаднала, да дойде тук и да ме откупи, но като имам предвид провала на досегашните си усилия, това ми изглежда невъзможно. На татко и през ум не би му минало да ме търси в Нюгейт, а и аз самата отново не разполагам с никакви пари, за да платя на пратеник, който да занесе писмо на близките ми в Англия. Освен това, дори да съумея да изпратя някакво послание, то ще пътува с месеци, преди да стигне до тях... ако изобщо стигне..., а още по-вече месеци ще са нужни, докато те евентуално успеят да дойдат в колонииите. Ако въобще ме открият, сигурна съм, че това няма да стане тази година.

Гейдж потъна в мълчалив размисъл. Даваше си сметка колко щастлива би била Шимейн, ако родителите ѝ я откриеха и я върнеха обратно в Англия. Знаеше обаче и какво разочарование би претърпял самият той, ако му се наложи да поднови търсенето си. Но най-важното в момента бе да успокои страховете ѝ относно бъдещето. Беше ги изпитал на собствения си гръб, затова я разбираще чудесно.

– Когато човек внезапно бъде откъснат от уюта и сигурността на бащиния дом, Шимейн, той получава възможност да стане господар на съдбата си. В Англия години наред мечтаех да създам кораб по свой собствен проект, но баща ми използваше моите умения единствено за да строи своите огромни кораби и упорито отказваше да реализира замисъла ми. Или не го разбираше, или заради моята младост ми нямаше достатъчно доверие, та да ме остави да импровизирам. След няколко години чиракуване при един много талантлив дърводелец успях да стана подобър от всички останали работници на баща ми, но едва когато той ме прогони в гнева си, без дори за миг да помисли, че аз може да съм само

невинна жертва, бях свободен да следвам собствените си желания и амбиции.

Шимейн обаче мислеше единствено за това, че иска да види родителите си и отново да се почувства в безопасност под грижите им.

– Това, което казвате, може и да е вярно, сър, но аз нямам по-голямо желание от това да се върна у дома.

– Ще видим как ще се чувстваш след седем години – каза меко Гейдж.

Шимейн го погледна сепнато. В думите му имаше намек, че нищо, освен може би смъртта, не би могло да съкрати срока на службата ѝ при него. Какво ли щеше да се случи, ако баща ѝ все пак успееше да я открие? В английските закони нямаше клауза, която да задължи господаря да продаде своя роб против волята си. Значи правата на Гейдж Торнтън над нея изключваха всички останали! Дори годежът ѝ губеше значение, след като беше негова собственост. Дали този мъж щеше да се смили над нея и да се съгласи да я продаде на родителите ѝ? Или щеше да бъде заставена да остане с него до края на присъдата си?

Гейдж усети нечие присъствие, огледа се и видя една слаба възрастна жена, която се беше навела напред и жадно поглъщаше всяка дума от разговора им, доколкото ѝ позволяваше свистящият вятър. Под втрещения му поглед тя се изпъчи и кимна надменно, очевидно без ни най-малко да се смути, че са я хванали да подслушва.

– Е, Гейдж Торнтън, какво те води в Нюпорт Нюз днес?

Гейдж отлично знаеше, че пред него стои най-изпечената клюкарка в градчето и че може би се надява да получи най-подробен отговор на въпроса си. Но той бе далеч от мисълта да ѝ достави това удоволствие, затова отвърна със сдържана любезност:

– Добър ден, госпожа Петикоум.

Жената рязко кимна към момичето.

– А коя е непознатата?

Въпреки че усети нежеланието на Шимейн да бъде представена на тази жена, чийто любопитен поглед просто изгаряше гърба ѝ, Гейдж я хвана за ръка и нежно я завъртя с лице към нея.

– Позволете ми да ви представя госпожица Шимейн О'Хърн от Англия.

Малките, тъмни очи на Алма Петикоум се плъзнаха към босите крака на момичето, които се подаваха изпод ръба на роклята. Почти едновременно с това редките ѝ вежди рязко се извиха над телените очила, кацнали върху тънкия ѝ, ястребов нос. Достигнала до свои собствени

изводи, Алма притисна покритата си с изпъкнали вени ръка върху плоския си бюст, напълно смаяна от поредното неочаквано събитие в живота на майстора на мебели. Постъпките му винаги бяха предизвиквали объркване сред хората от градчето. Да вземем например траура му след смъртта на Виктория. Никой нормален мъж не би скърбял за съпругата си повече от няколко месеца. Животът в колониите беше тежък и от оводелите мъже се очакваше да се оженият отново, за да има кой да поеме грижите за децата им. Много бащи в градчето се надяваха Гейдж да започне да ухажда любимите им дъщери и бяха готови да го поощрят, но той живееше самотно и очевидно предпочиташе да бъде вдовец, вместо да се ожени за някое от местните момичета. Накрая дори беше наел дъщерята на ковача да се грижи за сина му, с което окончателно бе попарил надеждите им.

– Гейдж Торнтън! Какво си направил, за бога? – възкликна жената. – Възможно ли е да си купил робиня от онзи ужасен затворнически кораб? Да не си си загубил ума?

– Не мисля, мадам – отговори Гейдж подчертано хладно. – Всъщност направих точно това, което възнамерявах да направя от известно време насам.

Свиреп порив на вятъра килна шапката на Алма върху набръчканото ѝ чело, но тя я намести с нетърпелив жест и го изгледа подозрително.

– Да не искаш да кажеш, че още преди пристигането на „Гордостта на Лондон“ си намислил да си вземеш за слугиня някоя престъпница? Подобно безразсъдно действие ме кара да си мисля, че наистина си се побъркал.

Мускулите на лицето на Гейдж потрепнаха раздражено, но гласът му остана толкова непоколебим, колкото и погледът му.

– Мислете каквото желаете, мадам. Стореното си е сторено и не смятам да се извинявам на никого за това.

Госпожа Петикоум вирна тесния си нос и го погледна с присвити очи през малките си очила.

– Дори и на дъщерята на ковача ли? – клъвна го тя. – Ако има някой в градчето, на когото със сигурност дължиш извинение, това е Роксана Корбин. Това нещастно, мило момиче ти се доверява сяпко, като че си някакъв бог.

Гейдж остана напълно невъзмутим.

– Напоследък си дадох сметка, че твърде много злоупотребявам с добрината на Роксана и че трябва да я оставя да живее собствения си живот, без повече да ѝ натрапвам грижите за сина си. Баща ѝ винаги е

настоявал тя да свърши домакинската работа у тях, преди да дойде у дома, а сега, когато Хю си счупи крака и е прикован на легло, Роксана изобщо няма да може да идва. Тъй като при това положение няма кой да гледа Андрю докато работя, сметнах за необходимо да потърся друга жена. – Беше казал същото и на самата Роксана и въпреки молбата ѝ да накара някого от съседите си да му помага, докато баща ѝ се оправя, за нищо на света не искаше да ангажира с допълнителни грижи хора, заети не по-малко от него. Освен това не можеше да понесе мисълта Андрю да прекарва толкова дълго време извън дома. – Роксана знае по-добре от всеки друг, че се нуждае от бавачка, госпожа Петикоум, така че за нея това няма да е изненада.

Алма го изчака да довърши, пренебрежително извърнала лице настрана, после рязко се извъртя и укорително размаха пръст под носа му.

– Отлично знаеш, Гейдж Торнтън, че Роксана Корбин никога не е гледала на грижите за сина ти като на бреме. Тя обича Андрю като свой собствен син. Би било мъдро от твоя страна да проумееш колко добра е тя с него и колко ще е полезно за детето да я има за своя майка. Пък и не е лошо да помислиш с какви проблеми ще се сблъскаш, като водиш в дома си една престъпница. Никога не съм одобрявала тези затворнически кораби, които докарват по нашите брегове утайката на обществото. Та това момиче може да е убийца! Ами да! Правиш безкрайно лоша услуга на града ни, като приютяваш под покрива си такава жена!

Грубите ѝ думи съвсем не се понравиха на Гейдж. Момичето до него пазеше гробно мълчание, но макар да я познаваше съвсем отскоро, той вече можеше да установи безпогрешно по изправения ѝ гръб и каменното ѝ изражение дълбочината на нейния гняв. Изкушаваше се да каже на старата сврака да си гледа работата, но знаеше, че с това още повече ще засили неприязънта ѝ към Шимейн. Затова отговори тихо, но твърдо:

– Много съм доволен от покупката си, госпожа Петикоум, и смятам да я задържа.

– А! Виждам какви са ти съображенията – отвърна подигравателно Алма, като погледна Шимейн с открито презрение. На лицето ѝ за миг се изписа колебание, сякаш водеше вътрешна борба със себе си дали да каже още нещо или не. Накрая обаче очевидно се поддаде на изкушението, защото продължи, отприщвайки буря от критики срещу мъжа и изкарвайки го по-черен и от заплашителните облаци над главите им. – Много хора в това градче те мислят за глупак, Гейдж Торнтън, и това, че си си купил затворничка, за пореден път потвърждава мнението им!

Какво да кажем за това, че хвърляш всичките пари, които успееш да изкараш, за строежа на онази твоя нелепа черупка, след като и за най-големия малоумник е ясно, че тя никога няма да отплава от брега на Джеймс!

Не за пръв път Алма Петикоум си позволяваше в разрез с всички правила на приличието да дава оценка на хората от околността и Гейдж Торнтън в никой случай не беше единствената ѝ жертва. Въпреки че изпитваше особено удоволствие да го наблюдава при идванията му в градчето, неговата съдържаност скоро я разочарова и я направи подозрителна. Толкова необщителен човек обикновено крие нещо, заключи тя. Ето че сега той отново пренебрегваше изцяло условностите, като вземаше в дома си това отвратително създание и ни най-малко не се разкайваше за това.

Гейдж изобщо не остана изненадан от липсата на задръжки у тази жена. Живееше тук вече девет години и още от самото начало бе принуден да слуша нейните коментари, било от собствената ѝ уста, било чрез друго. Тя имаше ужасния навик да изразява мнението си по въпроси, които въобще не я касаеха и щедро да раздава съвети. Никога нямаше да забрави черния следобед, в който бе положил Виктория в ковчега, скочил от него в работилницата, и я бе докарал в градчето с каруцата си. Новината за смъртта ѝ се беше разпространила светкавично и тъкмо Алма Петикоум бе застанала начело на онези, които искаха най-подробни обяснения относно обстоятелствата около смъртоносното падане на съпругата му от носа на недовършения кораб и настояваха да узнаят каква е била неговата роля в това. Алма стигна дори дотам да предположи, че Гейдж сам е хвърлил Виктория през парапета в пристъп на гняв. В края на краищата, нали само месец преди това без видима причина беше нанесъл солиден побой над един от жителите на градчето!

Роксана го бе защитила, обяснявайки, че няма как да е убил Виктория, при положение че миг след падането ѝ го е видяла да излиза от къщата. Но се намериха хора, които изразиха съмнение в думите ѝ, като намекнаха, че дъщерята на ковача от години е заслепена от любов към майстора на мебели и че би казала и направила всичко, за да го оправдае, независимо колко е виновен.

Когато го попитаха направо, Гейдж нито потвърди, нито отрече версията на Роксана. Просто обясни, че е отвел сина си в къщата, за да го измие, и че не би могъл да каже какво се е случило в действителност от момента на раздялата му с Виктория до появата на Роксана. Тъй като не намериха достатъчно убедителни доказателства, за да го обвинят за

смъртта на съпругата му, британските власти в областта в крайна сметка решиха, че не могат да пренебрегнат алибито му, все едно дали Роксана е влюбена в него или не.

– „Черупката“, която строя, е морски кораб, госпожа Петикоум – информира я хладно Гейдж. – И ви уверявам, че той ще плава много подалеч от тукашните крайбрежни води. Въпрос на време е да докаже своята стойност.

Алма Петикоум не беше убедена.

– Ще видим.

Макар да не познаваше и двамата, Шимейн беше сигурна, че тази жена трябва да е луда, за да не забележи бурята, която се надигаше зад привидната сдържаност на мъжа. Знаеше как би реагирал баща ѝ в подобна ситуация ѝ самообладанието на господаря ѝ я изуми. Ако тези злонамерени укори бяха насочени към Шемъс О'Хърн, госпожа Петикоум щеше отдавна да е била отбой и да е побягнала презглава, за да се спаси от яростта му. Напротив, Гейдж Торнтън не само че успяваше да сдържи гнева си, но и отстояваше твърдо позициите си, верен на своите амбиции и идеали.

– Не очаквам разбиране от вас, мадам. – Гейдж никога не бе ценил мнението на Алма Петикоум и не виждаше причина да го прави и сега. – Само човек, който знае много повече за корабите, може да схване смисъла на моя проект и да прозре каква скорост ще може да развива бригантината при този строеж на корпуса.

Не беше в стила на Алма Петикоум да признае, че има нещо на този свят, и особено на този континент, от което да не разбира. В действителност имаше много неща, които излизаха извън нейните интереси и едно от тези неща бе тъкмо строенето на кораби. Въпреки това тя не се остави да я объркат с въпроси по тази коварна тема, а обърна разговора в друга посока.

– След като не желаш да се вслушаш в гласа на разума, Гейдж Торнтън, то, естествено, няма смисъл да продължаваме да разискваме твоето корабче. Щом искаш, прахосвай цялото си време и всичките си пари по глупавите си занимания. Това, което ме тревожи много повече, е Роксана. Тя ще бъде ужасно разстроена от последната ти покупка. Не можеш да очакваш, че ще приеме предложението ти за брак, докато това... това *създание* живее под един покрив с теб.

Съветите и намеците на старата клюкарка се нравеха на Гейдж точно толкова, колкото и укорите ѝ.

– Госпожа Петикоум, боя се, че сериозно се заблуждавате, ако

мислите, че между мен и Роксана има нещо.

Алма вдигна тънките си вежди и хвърли надменен поглед към Шимейн.

– Сигурно вече няма, след като си купил тази робиня.

– Съжалявам, мадам, но между нас *никога* не е имало нещо – натърти той.

– Да не искаш да кажеш, че не знаеш, че Роксана бродира *твоите* инициали върху чеиза си?

Гейдж остана втрещен от думите ѝ. Вярно, че още преди девет години, когато беше потърсил услугите на ковача и се бе запознал с дъщеря му, Роксана беше започнала да прави подобни намеци, и че напоследък още по-явно му подмяташе колко добре би било да се оженят. Но през цялото това време той изключително много бе внимавал да не я окуражава.

– Никога не съм обсъждал с Роксана този въпрос, нито съм ѝ дал повод да си мисли, че помежду ни може да има нещо.

Алма махна пренебрежително с ръка.

– Никой няма да повярва на тези твърдения, Гейдж. Тъй като в околността няма други мъже за женене с инициали Г. Х. Т., всички ние се досетихме, че монограмите, които бродира Роксана, означават Гейдж Харисън Торнтън.

– Значи всички вие грешите – отсеке Гейдж.

Госпожа Петикоум го изгледа още по-недоверчиво.

– Може би Роксана има причина да вярва, че ще се ожениш за нея, защото никога не си се потрудил да я обезкуражиш. За всички е ясно, че тя мечтаеше да стане твоя съпруга още преди Виктория да дойде в Нюпорт Нюз и да привлече вниманието ти. Ако ти не можеш да разбереш, че Роксана е влюбена в теб от много време насам, всички останали го виждат. Трябвало е направо да ѝ кажеш да не се надява, вместо да я залъгваш през всичките тези години.

Безкрайно уморен от обидните ѝ клевети и обвинения, Гейдж реши да сложи край на разговора:

– Нямам повече време да разисквам този въпрос с вас, госпожа Петикоум. Съжалявам, но трябва да се връщам къщи при сина си.

Без да обръща внимание на резкия му тон, Алма продължи:

– Ако имаш поне малко разум в главата си, Гейдж Торнтън, ще приемеш съвета ми и ще се откажеш от това безразсъдство. Ако вземеш тази... – Тя се усмихна презрително, изгледа безочливо Шимейн, но в крайна сметка се насили да бъде по-снизходителна отколкото ѝ се щеше

– ... това *девойче* в дома си, хората със сигурност ще започнат да се питат каква е била истинската причина да я купиш...

– Налага се да побързам – настоя Гейдж, прекъсвайки неспирните й брътвежи.

– Бързаш! Бързаш! Бързаш! – ядосано извика жената. – Това е единственото, което правиш! Не ти остава време да се спреш и да осмислиш нещата, Гейдж! В противен случай щеше да разбереш кога една жена ти е хвърлила око. Работиш неуморно, без почивка. И защо ли въобще го правиш?

– Заради Андрю, госпожа Петикоум – отговори натъртено той. – Заради сина си.

В този момент закапаха първите капки дъжд. Без да обръща повече внимание на възрастната жена, Гейдж хвана Шимейн за ръка и я поведе към брега на реката.

– Лодката ми е ей там, съвсем наблизо. Мислиш ли, че си в състояние да вървиш до там?

– Ще направя всичко възможно, сър – отвърна Шимейн с едва доловимо кимване.

По ирония на съдбата точно в този момент дъждът заплюща с все сила, сякаш за да се надсмее над нейната самоувереност. Блъскана от тежките водни струи, тя замига отчаяно и се помъчи да направи поне една крачка напред, но усилията й бяха напразни. Вятърът и дъждът бяха сковали цялото й тяло.

Гейдж рязко се спря и се извърна с лице към нея. Смръщеното му изражение я накара да потрепери. Знаеше, че е ядосан, задето го бави, и очакваше гневът му всеки миг да се излее върху й. За момент високата му, широкоплещеста фигура я закри от дъжда. После, без да каже и дума, той се наведе и я вдигна на ръце.

– Господин Торнтън! Какво правите? Пуснете ме! – възкликна възмутено Шимейн. Как смееше да се държи толкова фамилиарно с нея, след като единственият мъж, който си бе позволявал да я носи по този начин, бе баща й, и то когато беше много малка! Притисната към силната, мускулиста гръд на господаря си, усещаше още по-болезнено колко слаба и крехка е тя самата. В дъжда чистият му мъжки мирис не бе така ясно доловим, но Шимейн все пак го почувства и се смути още повече от собственото си мръсно тяло. – Х-хората ще ни гледат, господин Торнтън – добави немощно тя.

Гейдж изсумтя пренебрежително и хвърли бърз поглед през рамо, за да открие, че Алма Петикоум прави точно това, независимо, че

периферията на шапчицата ѝ се бе смачкала от водата и беше клюмнала върху челото и.

– Ако някоя дърта клюкарка иска да стои под проливния дъжд и да ни зяпа, нека стои – промърмори той. – Аз самият възнамерявам да се прибера у дома колкото се може по-бързо и не мога да те чакам тепърва да прохождаш.

Сетне се втурна по главната улица на градчето и Шимейн се видя принудена да обвие ръце около врата му и да се държи здраво, за да не падне. Движеха се прекалено бързо, за да се чувства спокойна. Не смееше дори да си помисли какво би станало, ако той се подхлъзне в калта и я изтърве от ръцете си. Вероятно последиците биха били такива, че в сравнение с тях синините, оставени от Потс, щяха да изглеждат напълно незначителни.

Докато тичаше към реката, Гейдж Торнтън си мислеше колко е лекичка новата му прислужница – сякаш беше перце в силните му ръце. При все това бе изумен, че от това крехко тяло, притиснато до неговото, може да се излъчва толкова женственост и нежност, че допирът на заоблените ѝ гърди може да бъде толкова опияняващ. Изглежда по време на вдовството си беше забравил колко е хубаво да държиш в прегръдките си млада, красива жена.

Когато навлезе в горичката, под навеса от листа, образуван от дърветата край речния бряг, той спря и пусна Шимейн да стъпи на земята. Сетне издърпа лодката си от близкия храсталак, обърна носа ѝ към водата и безмълвно посочи на робинята си да седне в далечния ѝ край. Тя се подчини, макар че тясната лодка ѝ се струваше прекалено нестабилна, а реката пред нея – прекалено широка и страховита. После се огледа предпазливо и стомахът ѝ се сви. Не можеше да си представи, че ще се впунат в тази свирепа водна стихия.

Господарят ѝ обаче невъзмутимо седна в отсрещния крайна лодката и я отгласна от брега с помощта на веслото. Течението грабна малкия плавателен съд и го подхвърли лекичко нагоре. Сърцето на Шимейн подскочи от страх. Ама че лоша шега, помисли си тя, след всичко, което преживях, да взема да се удавя само няколко минути след като слязох от „Гордостта на Лондон“!

Гейдж ѝ подхвърли малък брезентов плащ.

– Това ще те постопли.

Благодарна, че ще бъде защитена от дъжда и че няма да вижда водата, която ги обграждаше, Шимейн наметна плаща на главата си и се сгуши в гънките му. Въпреки струите, които безмилостно шибах

лицето ѝ, тя прикова поглед в сушата отвъд речния бряг и затърси белези на живот. Точно под градчето земята бе ниска и равна. На места имаше тревисти блата, обитавани от водни птици и влечуги, но другаде храсталаците бяха толкова гъсти, че изглеждаха проходими само за най-дребни животинки. Шимейн веднага се впечатли от красотата на тази дива природа, но в същото време изпита известен страх, защото нито имаше представа какво може да очаква от тази земя, нито знаеше дали ще успее да оцелее в нея.

От време на време през поройния дъжд се съзираха сгушени между дърветата къщи и други постройки. Сред едно по-обширно сечище Шимейн видя една доста просторна, все още недовършена къща, и се изуми от куража на хората, дръзнали да градят дом сред тази пустош, далеч от удобствата и сигурността, които им предлагаше цивилизацията.

Лодката се плъзгаше с лекота по бързото течение, направлявана умело от Гейдж. Той загребваше отмерено с дървеното весло ту от едната, ту от другата страна, като се придържаше плътно до брега, където разпрострените клони ги предпазваха от бурята. Под техния заслон се носеха стремглаво надолу многобройни розови и бели цветчета, отронени от заплетения гъсталак на плодните дръвчета, които растяха край брега. Бурното течение подхващаше някои от тях и ги завличаше към средата на реката, където ги завърташе безмилостно, преди да остави дълбините да ги погълнат. Шимейн внезапно се почувства безпомощна и уязвима като тези малки цветчета и потъна в мрачни мисли за приликата между своя живот и техния кратък път по реката. Беше прекосила океана против волята си и сега бе понесена към неизвестна съдба. Само времето щеше да покаже какво ще стане с нея оттук насетне – дали ще бъде погълната от тъмното, мътно тресавище на бедите или ще се носи по водата, докато срукът на робуването ѝ изтече.

Най-после пред очите ѝ се разкри пясъчен залив, до чийто бряг върху големи дървени подпори се издигаше полуизграден кораб. Нямахте нужда някой да казва на Шимейн, че това е мястото, избрано от Гейдж Торнтън за осъществяване на отколешната му мечта. Макар и недовършен, корабът беше изумително красив и много по-голям, отколкото си го бе представяла. Той наистина ще плава в открито море, помисли си тя с благоговение. Започваше да разбира какъв талант, предприемчивост и всеотдайност притежава човекът, който бе станал неин собственик.

На възвишението зад кораба бе построена голяма къща. Острият ѝ покрив пронизваше гъстата сива мъгла, която се стелеше над високите борове и широколистни дървета, обграждащи къщата. Силният вятър

фучеше из клоните им и ги огъваше безмилостно, изтръгвайки от тях странни звуци, подобни на жални стенания.

Гейдж докара лодката до плитчината, скочи на брега и я изтегли на пясъка. Преследван от неспирния порой, той вдигна Шимейн отново на ръце и се втурна към къщата, като с лекота изкачи външните стълби, прекоси покритата веранда, вдигна резето и бутна с рамо тежката дървена врата. Щом се озоваха вътре, затръшна с крак вратата след себе си и отпусна внимателно ръката, с която бе прихванал прислужницата си през коленете, за да ѝ позволи да стъпи на земята. Сетне взе една кърпа от лавицата до вратата и започна да бърше лицето и ръцете си и да попива влагата от дрехите си, като междувременно запали няколко фенера по ъглите на просторния салон, за да прогони сумрака.

– Ще отворя кепенците, когато утихне вятърът – каза той, привличайки вниманието на Шимейн към малките остъклени прозорци, разположени на равни разстояния по облицованите с кипарисово дърво стени. С изключение на онези, които се намираха под надвисналите покриви на предната и задната веранда, останалите бяха затъмнени от дървени капаци, затворени и залостени откъм външната страна. – Поставих стъклата само няколко месеца преди жена ми да почине. Повярвай ми, това не се оказа нито лесно, нито евтино. Затова като наближи буря, обикновено затварям капациите – главно за да си спестя главоболието да ги поправам.

Шимейн беше впечатлена от очарованието и уюта на интериора.

– Къщата изглежда много приятна и удобна за живеене.

Под стръмния покрив беше изграден балкон, образуващ нещо като таванско помещение, което се издигаше над салона и беше обградено с изящен парапет. Малко по-навътре от външния му ръб имаше вътрешна стена, която му служеше за подпора. Вляво беше иззидано масивно каменно огнище, край което бе оформен кът за готвене. Веднага вдясно от него, точно срещу входа на къщата, имаше врата, която водеше към широк коридор, завършващ с прозорец и заден вход. В далечния десен край на вътрешната стена беше откряната още една врата, зад която се показваше прилежно подреден килер. Перпендикулярно на същата тази стена бе допряна още една преграда, която се простираше по цялото протежение на салона и зад която, през отворената врата вдясно от входа, се виждаше обширна спалня.

Очевидно мебелите бяха направени от много изкусен дърводелец, защото бяха красиви и изящни като онези, които притежаваха родителите ѝ в Англия. Най-впечатляваща бе високата писалищна маса близо до

вратата на спалнята. Тя беше майсторски декорирана с прекрасни фигури от дърворезба и елегантно издадени напред чекмеджета и врати. Под облицования с кожа капак се виждаха малки преградки и тесни чекмедженца, пълни с всевъзможни дреболии. Двете страни на писалището бяха увенчани със спираловидни орнаменти, а в средата му имаше великолепна изрязана от дърво фигура, без съмнение дело на новия й господар.

Удивена, Шимейн се озърна бавно наоколо. Не беше и сънувала, че може да срещне подобно изискано и скъпо обзавеждане в колониите. Въсщност в този дом имаше толкова прекрасни вещи, че не можеше да ги обхване с един поглед. В непосредствена близост до писалищната маса бяха разположени канапе и две кресла, тапицирани в шотландско каре. В кухнята пък, до вътрешната стена вляво от огнището, бяха наредени дървена мивка, масичка и висок шкаф. Това пространство изобилстваше от глинени съдове и други кухненски принадлежности, а само на няколко крачки встрани имаше две пейки с високи облегалки, разделени от голяма дървена маса, в чийто край бе поставен висок детски стол. Малко по-нататък, до огнището, беше разположен люлеещ се стол, където човек можеше да седне и да се наслаждава на топлината на огъня или да гледа към задния коридор.

Отворът на каменното огнище беше висок почти колкото Шимейн и беше окичен с кукички и полички, върху които можеха да се поставят метални чайници и тигани, за да се нагриват на огъня. От едната страна имаше и подвижна желязна скара. Масивно иззиданият комин се издигаше до самия връх на високия покрив, като не само осигуряваше допълнителна опора на стената, но и затопляше цялата къща, включително тавана.

– Сам ли сте направил къщата и всички тези неща? – попита Шимейн, като се обърна сликано към господаря си.

– Да, скоро след като пристигнах направих малка къща за себе си, но когато се ожених за Виктория, я разширих и започнах да правя мебелите. – Очите му обходиха стаята, докосвайки познатите ъгли и кътчета. – Съпругата ми бе тази, която превърна това място в наш дом. Беше много сръчна с иглата. – Той посочи канапето и столовете. – Накара ме да разменя една маса срещу това каре с един шотландец. След като прикрепих краката и облегалките към рамките, тя натъпка мебелите с конски косми, покри ги с брезент, а после с вълнения плат.

– Сигурно ужасно ви липсва – промълви Шимейн, доловила в гласа му странна нотка.

– Да, много често мисля за нея – призна той, като върна кърпата на закачалката до входната врата. – Обаче ако слезеш в градчето, ще чуеш съвсем други приказки. Алма Петикоум и хората като нея смятат, че не съм способен да обичам никого и нищо друго, освен кораба, който строя.

– Не мисля, че бих могла да имам голямо доверие на онова, което казва госпожа Петикоум – заяви чистосърдечно Шимейн. Вече беше решила, че едва ли си заслужава да познава тази жена, а още по-малко – да се вслушва в гумите ѝ. – Щом сте направил всички тези мебели за съпругата си, аз поне вярвам, че сте я обичал много.

Единственият отговор на Гейдж беше една кратка усмивка, която бързо се стопи. После той отиде до огнището, разбърка нажежените въглени и постави няколко цепеници върху тях.

Докато господарят ѝ слагаше дърва в огъня, Шимейн осъзна, че в къщата няма никой друг.

– Но къде е синът ви?

Гейдж окачи голям чайник с вода над разгарящите се пламъци, обърна се към нея и небрежно махна в западна посока.

– Оставих го при една съседка, която живее нагоре по реката. Ако Хана Фийлдс нямаше съпруг и седем деца, с удоволствие щях да наема нея да готви и чисти тук. Но, разбира се, исках и бавачка, от която синът ми да може да научи неща, излизаци извън способностите на Хана. Инак тя е добра и много трудолюбива жена, а Андрю винаги се радва на възможността да си поиграе с Малкълм и Дънкан – двамата ѝ най-малки сина. Сигурен съм, че щом се запознаеш с нея, ще се увериш, че е много мила и не се занимава с клюки и други подобни неща.

– Би било чудесно да намеря жена, готова да ме научи какви са задълженията на една прислужница, но предполагам, че щом има толкова голямо семейство, госпожа Фийлдс няма да разполага с много време – каза Шимейн с колеблива усмивка.

Въпреки че се опитваше да гледа на неуменията на момичето като на нещо, с което ще се справи лесно, Гейдж не можеше да пренебрегне простия факт, че мъж, който работи усилно по цял ден, прегладнява извънредно много за добра храна, дори в присъствието на такава хубава жена.

– Веднага щом бурята поутихне, ще отида да доведа Андрю. Ще попитам Хана дали може да наmine в близките дни и да ти покаже някои неща, свързани с готвенето. Тя вероятно много ще иска да те посети. Другите ѝ синове вече поотраснаха и се налага да помагат на баща

си. Семейство Фийлдс имат и две дъщери на около дванадесет и петнадесет години, но те се интересуват повече от съседските момчета, отколкото от женската работа. Предпочитат да си стоят у дома в очакване някой да се отбие. – На устните му трепна лека усмивка. – Баща им обаче ги следи зорко и като знам размера на пушката му, мога да си представя как би обезкуражил всеки момък, който се осмели да ги посети неочаквано.

Шимейн се усмихна.

– Позволявате ли ми да разгледам къщата, докато ви няма?

– Да, но по-добре използвай това, че си сама, за да се изкъпеш и облечеш. В раклата в спалнята има дрехи, които могат да се преправят, за да ти станат. Сега ще ти ги донеса.

Любопитна да види какво ще ѝ даде да облече, Шимейн го последва в спалнята и откри, че тя е просторна и уютно мебелирана с обширно балдахиново легло, скрин с множество чекмеджета, гардероб и други красиви предмети. На пода до леглото беше постлана голяма мечка кожа.

В единия край стаята бе преградена, за да се образува малка спалня за сина на господаря ѝ. Между двете стаи нямаше врата, а само широк портал, където вместо завеса беше окачено парче брезент, но очевидно то се използваше рядко, защото гънките, които се бяха образували по него с времето, бяха станали съвсем корави. В детската стая имаше люлеещ се стол, ракла, бебешко кошче и легло на колелца. И тук всичко бе изработено с много майсторство и усет за красотата.

Гейдж повдигна извития капак на раклата, която стоеше до балдахиновото легло в голямата стая и посочи с ръка съдържанието ѝ.

– Тези неща бяха на жена ми. Тя беше висока и слаба, с дълги и тънки крайници, така че сигурно ще се наложи да скъсиш роклите и да натъпчеш парцали при пръстите на обувките, докато събера пари да ти купя чифт по мярка, но иначе можеш да използваш всичко, което ти хареса.

Шимейн бе поразена от щедростта му.

– Ще ми позволите да нося дрехите на съпругата ви?

Не беше нужно Гейдж да се пита колко дълбоко е успял да я изуми. Всичко беше изписано на мръсното ѝ лице.

– По-добре тях, отколкото дрипите, с които си облечена – отговори той лаконично.

Тя побърза отново придърпа скъсания ръкав върху рамото си. Бузите ѝ се бяха покрили с гъста руменина.

– Вашето великодушие ме смайва, господин Торнтън. Мислех, че

не бихте желал една непозната да носи нещо, което някога е принадлежало на съпругата ви.

– Дрехите ще послужат по-добре на теб, отколкото на моите спомени – отговори кратко той. – А точно в настоящия момент трудно бих си позволил да ти купя плат за собствена рокля. Платих за теб повече, отколкото възнамерявах, и сега трябва да си възстановя средствата, за да мога да набавя материали за кораба.

– Не че съм неблагодарна, господин Торнтън – побърза да го увери Шимейн. – Просто не очаквах да получа нещо повече от малко храна и някакъв подслон.

– В тези две стаи спим аз и Андрю. Ти можеш да използваш за спалня таванското помещение. – Гейдж ѝ кимна да го последва, прекоси обратно салона, мина през най-близката до кухнята врата и влезе в коридора, който водеше към задната веранда. Вдясно до стената имаше голяма чертожна маса, а над нея – висок, тесен шкаф. Вляво беше стълбището, водещо към тавана.

Той ѝ посочи с ръка стълбите и я покани да мине пред него, загледан в плавните ѝ движения. В това момиче имаше грация и изящество, които дори парцаливите дрехи не можеха да скрият. Когато стигна до горния етаж, Шимейн се спря безмълвно до тясното легло, огледа оскъдната мебелировка и малката камина, завършваща с комин, а после отиде до парапета и погледна надолу към всекидневната. Върна се до леглото и замислено прокара пръсти по повърхността на грубо скованата маса, която стоеше до него.

– Знам, че тук, горе не е много удобно – обади се Гейдж, – но това е най-доброто, което мога да ти предложа, за да си в отделна стая. По-късно следобед ще опъна въже над парапета и ще окача на него брезент, за да ти осигура уединение.

– Това е много повече, отколкото съм очаквала, господин Торнтън. – Развълнувана от добротата му, Шимейн се опита да не дава външна изява на чувствата си, но те се промъкнаха в гласа ѝ против волята ѝ: – В сравнение с дупката, която делях с другите жени на кораба, тази стаячка изглежда луксозна и разкошна. Хубаво е човек да знае, че ако желае уединение, може да го намери и в нещо по-добро от карцер.

Изненадан от трепета в гласа ѝ, той я погледна по-отблизо и забеляза блясъка на сълзите в бистрите ѝ очи, но тя смутено отстъпи назад, без да каже и дума. За да не я смущава още повече, Гейдж се обърна и заслиза към долния коридор.

– Ето тук започнах да правя мебели – обясни той, след като

прислужницата му се присъедини към него. – Първо направих шкаф за антикварни вещи за една богата възрастна жена, която ме увери, че ако го хареса, след като го завърша, ще го купи. Оттогава насам съм изпълнил вече няколко нейни поръчки. Сега работя над този бюфет, който също е за нея.

Той посочи с ръка към наклонената повърхност на чертожната маса, където бяха разпръснати няколко скици, изобразяващи новото му произведение в различна степен на завършеност. Очевидно имаше и дарба на художник, защото рисунките бяха не по-малко красиви и прецизни от мебелите, които изработваше.

Шимейн вдигна очи към тесния шкаф, който висеше на стената над писалището. В малките му чекмедженца, прегради и лавици се съдържаше богата колекция от дъски, свити на руло пергаменти и чертежи, вероятно подобни на тези, които лежаха върху масата. Шкафът беше претъпкан с такива и голямото им количество свидетелстваше за усилната работа, която кипеше върху тази чертожна маса.

– Поради многото поръчки, които получавам през последните години, ми се наложи да преместя дърводелската работилница навън. Сега тя е разположена в голямата барака в далечния край на пътеката, която тръгва от задната веранда. Двама от хората ми работят за мен от самото начало. Когато започнаха, те бяха абсолютно начинаещи и не можеха да направят разлика между кленова и дъбова дъска. Дори боравенето с трион беше свръх възможностите им. Не смеех да им се доверя за по-важни задачи. Но с времето и двамата – Рамзи Тейт и Слай Тъкър – напреднаха далеч над очакванията ми. В момента те са сред най-добрите дърводелци в околността. Наскоро започнах да обучавам двама нови чираци – един млад германец и едно момче от Йорктаун, но те все още не са стигнали по-далеч от рязането с трион. Обикновено по това време на деня работя с тях в дърводелската работилница или помагам на стария корабен майстор и на сина му, но този следобед освободих всички, за да могат да се занимаят със собствените си неотложни работи, докато аз отида да разгледам какво е докарал „Гордостта на Лондон“ в Нюпорт Нюз.

– Вижда се, че сте много талантлив човек, господин Торнтън – каза искрено Шимейн. – Не зная нищо за правенето на кораби, но мога да разбера кога пред очите ми има красиви мебели. Ако вещите в дома ви са вярно свидетелство за качеството на мебелите, които правите за хората в околността, то вашите умения със сигурност ще липсват на клиентите ви, когато решите напълно да се откажете от дърводелството.

Той вдигна глава с почти незабележима усмивка и се послуша. Леко-то потропване на дъждовните капки по покрива му подсказа, че бурята е започнала да отшумява.

– Изглежда бурята утихва. По-добре да тръгвам, докато ще е възможно. Може да подхване отново.

– Но къде да се изкъпя? – попита Шимейн. Не й беше много ясно как се приготвя вана. В дома на баща й за това се грижеше прислугата.

– На огъня вече се топли вода, а навън, при далечния край на задната веранда има кладенец, от който можеш да си извадиш още вода, ако ти потрябва. В килера ще намериш едно малко корито. Засега то стига, за да се къпете ти и момчето и да переш вътре. В някой от следващите дни, когато имам малко време, възнамерявам да превърна килера в баня, но дотогава ще трябва да се справяме с каквото има. Когато времето ми позволява, аз се къпя в потока, който тече през залива. Може би си го забелязала отпред, близо до пътеката, която води нагоре към къщата. За една жена потокът едва ли би бил удобно място за къпане, като се има предвид, че дърветата наоколо не предлагат почти никакво прикритие, но ако все пак решиш да го използваш, моите работници и аз със сигурност бихме се радвали на гледката.

– Благодаря, ще се къпя вътре – отговори бързо Шимейн с пламнали бузи.

В ъгълчетата на устните му отново се мярна някакво подобие на усмивка.

– Обикновено Хана обича да пооставам малко на гости, така че ще разполагаш с достатъчно време да се изкъпеш и да се облечеш, докато ме няма. А освен това зависи и какво ще бъде времето. – Той я погледна въпросително. – Страхуваш ли се да останеш тук сама?

За разлика от него, Шимейн не изпитваше никакви затруднения да се усмихва.

– Струва ми се, че тази вечер с удоволствие ще остана сама. Както сигурно се досещате, на борда на „Гордостта на Лондон“ възможности-те за усамотение бяха силно ограничени.

– Можеш да залостиш входната врата, щом изляза – информира я Гейдж. – Всъщност, съветвам те да го направиш. Може някой непознат да съзре къщата и дойде да търси храна или скъпоценности, а да те намери сама тук. Не ми се ще да те откраднат от мен преди още дори да съм видял лицето ти измито. – Отново нещо като усмивка. – Когато се върна, ще почукам три пъти. Това ще бъде знак, че е безопасно да отвориш вратата. В противен случай не се показвай даже на прозореца. До

края на тази седмица ще се опитам да те науча да стреляш с мускет. Не излизам много често, но когато се случи, ще се чувстваш по-сигурна, ако знаеш как да си служиш с него. Не се знае кога може да се появи някоя мечка или дива котка...

– Или индианец – вмъкна тя, защото по време на пътуването беше слушала какви ли не истории за жестокостта на местните жители.

– Да, или индианец – кимна Гейдж. – Но те, общо взето, се изтеглиха в планините и долините на запад. Тук стана прекалено тясно за тях с всички тези англичани, германци, шотландци и ирландци, които постоянно прииждат и се заселват в околността.

Шимейн го последва до вратата. Чудеше се дали е нужно да му казва за Джейкъб Потс и заплахите му толкова скоро. В крайна сметка се отказа. Откакто я бе купил, господарят ѝ изглеждаше някак неспокоен, а и не искаше да му дава повод да я върне обратно. *В по-подходящо време реши тя, когато това няма да го разтревожи прекалено много.*

Гейдж спря до вратата и посочи високия кухненски шкаф близо до огнището.

– Там има хляб и сирене, ако огладнееш преди да се върна. Хана обикновено ми приготвя пакет с храна за в къщи, защото знае, че двамата с Андрю сме сами. Така че поне тази вечер ще се нахраниш добре. За утре не гарантирам.

Той отвори тежката врата, пристъпи навън на верандата, огледа се наоколо, после затвори вратата след себе си. Шимейн чу тихото проскърцване на дъските под стъпките му, после настъпи дълга, приятна тишина. Усмивната, тя постави тежкото резе на вратата и за пръв път от много месеци насам почувства плаха надежда за бъдещето.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Дългата, топла вана и енергичното разтъркване сториха чудеса за духа на Шимейн. Изумена от огромната промяна в себе си, тя надяна избелялата долна риза, която бе извадила от раклата на Виктория. До неотдавна подобна дреха не би била за нея нищо повече от парцал, годен само за бърсане на прах или за миене на пода. Но след като в продължение на няколко месеца не беше сваляла от гърба си костюма за езда, Шимейн бе благодарна, че най-после може да облече дреха, която е чиста и в сравнително добро състояние. Въпреки че в раклата имаше и похубаво бельо, дори една дантелена долна риза – очевидно най-добрата в

гардероба на покойната, – тя не желаше да прекалява с щедростта на своя господар. Затова си беше избрала само още една риза, една зелена и една бледосиня рокля, две дълги бели престилки и чифт черни обувки, всички те силно износени.

След като се изкъпа и изми косата си, Шимейн реши, че трябва да покаже своята признателност към Гейдж Торнтън. А какъв по-добър начин да го стори от това да му докаже, че е добра прислужница, която не се плаши от готвенето. Знаеше, че ще ѝ отнеме известно време да възвърне силата и енергията си, но бе твърдо решена да се пребори с това. Тя уви мократа си коса в кърпа и както си беше по долна риза, се зае да изпробва способностите си в приготвянето на храна.

Бяха изминали няколко години, откакто Бес Хъксли, готвачката в дома на семейство О'Хърн, се бе опитала да събуди интереса ѝ към кулинарните занимания и да я научи на основните умения в тази област. Макар и неохотно, Шимейн бе изпълнявала поставените ѝ задачи, беше повтаряла до безкрайност едно и също, докато задоволи изискванията на своята безкомпромисна учителка. Но ненавиждаше да бърка непрестанно сосове, за да не загорят, и да бие белтъци, докато станат на пяна. Беше убедена, че Бес хаби и нейните, и собствените си усилия на вятра, защото никога не си бе представяла, че може да се омъжи за човек, който няма да разполага с достатъчно средства, та да ѝ осигури дом, пълен със слуги.

Край на тези илюзии, усмихна се с горчивина на себе си Шимейн. Бес я беше предупреждавала да не бъде толкова самомнителна, защото една девойка не е способна да предвиди какъв ще е мъжът, който ще поиска ръката ѝ, нито пък на какъв мъж самата тя ще отдаде сърцето си – ако въобще има късмета да може да избира. Въпреки получената под наставленията на строгата като фелдфебел готвачка добра школовка, Шимейн бе сигурна, че е забравила почти всичко. Но сега се налагаше да докаже способностите си и, ако е възможно, да изрови от паметта си всичко, което Бес Хъксли с толкова усилия беше успяла да ѝ втълпи. Колко мъдри се бяха оказали думите на старата готвачка!

Реши да приготви кифли. По време на дългите, самотни часове в карцера тя с копнеж си бе припомняла приятните, спокойни следобедни чайове със семейството си. Сега, докато замесваше тестото, тези скъпи спомени отново нахлуха в съзнанието ѝ, по-живи от всякога.

След като тестото беше готово, Шимейн покри купата с кърпа и я постави близо до огнището, за да може сместа да бухне, докато тя приключи с тоалета си. После приседна край огъня и се зае да разресва с

пръсти упорито заплетените къдрици на мократа си коса. Но тази задача изглеждаше непосилна. Времето летеше бързо и това започваше да я изнервя, защото имаше чувството, че следобедът се е изнизал и че няма да успее да приготви вечерята. В отчаянието си Шимейн тръгна да търси ножици, за да отреже непокорните кичури, но не откри нищо по-добро от един голям касапски нож. Мисълта за пораженията, които този „инструмент“ можеше да нанесе на косата ѝ, разколебаха намеренията ѝ.

Ровейки из раклата, тя беше открила една четка, в чиито зъбци се бяха заплели няколко дълги руси косъма. Гейдж Торнтън ѝ бе позволил да използва всичко, от което се нуждае, но Шимейн не се реши да поsegне на такъв скъп спомен. Вместо това тя предпочете да прегледа вещите на своя господар. Повечето от дрехите и бельото му бяха прилежно сгънати и подредени в гардероба. Единственото изключение бе една купчина измачкани, но чисти ризи, много по-фини от домашно тъканите дрехи, с които беше облечен. Тези ризи лежах в дъното на гардероба и бяха престояли там толкова дълго, че бяха поели мириса на дървото. Колкото и приятен да бе този мирис, Шимейн реши, че една от първите и задачи ще е да изпере и изглади ризите на господаря си. Дали щеше да ги носи или не, зависеше от него самия, но поне щеше да има избор.

Навън отново заваля като из ведро и понеже не знаеше дали пороят ще забави или ще ускори завръщането на господин Торнтън, Шимейн реши, че не може повече да губи време за косата си. Точно тогава откри една четка в чекмеджето на масичката за бръснене и я използва, за да разреши останалите си сплъстени кичури. Тежките къдрици все още бяха леко влажни, но тя ги сплете на две плитки, които уви на тила си. После припряно изми четката, подсуши я и я върна там, откъдето я беше взела, с надеждата, че господарят ѝ няма да забележи, че е била използвана в негово отсъствие.

Както бе предвидил Гейдж, и двете рокли ѝ бяха прекалено дълги и тесни в бюста. Шимейн беше изумена, че господарят ѝ си спомня фигурата на своята съпруга тъй ясно, та може безпогрешно да преценява фигурите на другите жени в сравнение с нея, и то цяла година след смъртта ѝ. След като разгледа внимателно шевовете, тя установи, че корсетите не могат да се разширят, а колкото до подгъвите, те трябваше да почакаат, докато ѝ останеше малко повече свободно време. В крайна сметка, реши да облече зелената рокля, просто защото ѝ се стори мъничко по-къса от синята. След това obu обувките, надяна върху тях чифт леки кожени домашни пантофи и ги прикрепи към краката си с тънки каишки от необработена кожа, които уви около глезените си и ги завърза на

възел. При вида на зачервената си, разранена от непрекъснатото триене на тежките окови кожа, тя сбърчи отвратено нос. Коравите каишки сигурно щяха да обезобразят глезените ѝ окончателно.

За нейно облекчение и удоволствие тестото беше бухнало достатъчно, въпреки че го бе оставила да втасва на прекалено висока температура. Шимейн добави и другите продукти, омеси ги добре и отново постави сместа до огнището. Сетне се зае да чисти из къщата.

Когато тестото бухна за втори път, тя постави една скара над огъня така, че пламъците да могат да я нагриват до подходящата температура. Твърдо решена да предостави на своя господар възможност да се наслади на една приятна, лека следобедна закуска, Шимейн стопли един чайник с вода и запари ароматен чай. Молеше се само господин Торнтън да се върне навреме, за да опита от кифличките и чая, докато са все още топли и пресни.

Макар научени преди години, готварските уроци – явно благодарение на усърдното повтаряне – се бяха запечатали неизличително в паметта на Шимейн, защото кифличките станаха просто фантастични. За пръв път в живота си тя беше възхитена от собствените си умения и благодареше мислено на Бес Хъксли за това, че тъй безмилостно бе изисквала ученичката ѝ да постигне съвършенство при всяко ново ястие. От устните ѝ се изтръгна горестна въздишка. Де да можеше да си спомни с такава яснота всичките безценни напътствия на старата жена.

Забързани стъпки изтрополиха по външните стълби, последвани от три отсечени почуквания по тежката врата, които успокоиха разтуптяното ѝ сърце. Като остави последните кифлички да се доизпичат, Шимейн се завтече към входната врата, вдигна резето и я разтвори широко, за да посрещне мокрия до кости мъж.

Гейдж Торнтън бе изминал целия път обратно към дома, старейки се да предпазва от дъжда с мушамяното си моряшко наметало както малкия си син, когото носеше на ръце, така и голямата кошница с храна, която бе преметнал през лакът. Това намерение като че ли не го напусна и след влизането му в къщата. Без да обръща почти никакво внимание на Шимейн, която побърза да се върне при огъня, той затвори с рамо вратата, стовари кошницата върху една грубо издялана маса до входа и едва тогава отметна наметалото от сина си. Когато момчето съзря непознатата жена, то смутено се притисна към рамото на баща си, сякаш за да подири сигурност и подкрепа. Но ароматът, изпълващ къщата, бързо прикова кехлибарено кафявия му поглед към огнището.

– Тате-е... Анди... гладен.

Любопитството на Гейдж също бе събудено от вкусната миризма и след като свали момчето на земята, той впери заинтригувано очи в скарата, измъквайки краищата на мократа си риза от панталоните от еленова кожа.

– Какъв е този аромат?

– Спомних си как се приготвят кифлички – отговори Шимейн с усмивка, в която имаше едновременно и смирение, и гордост.

Може би щеше да каже още нещо, но в този момент Гейдж издърпа прогизналата риза през главата си и я хвърли в една кофа от дъбово дърво, оставена до вратата. Шимейн загуби ума и дума. Гледката на неговия тънък кръст, широки, здрави рамене и силен гръден кош, покрит с изпъкнали мускули, беше повече от стряскаща за една млада жена, която по време на няколкото си излизания на палубата на „Гордостта на Лондон“ се бе нагледала на огромните шкембета и тесните рамене на моряците, умиращи от удоволствие да се перчат полуголи пред затворничките, сякаш се мислеха за възхитителни образци на мъжественост, способни да впечатлят и най-придирчивите представителки на нежния пол.

В сравнение с тях Гейдж Торнтън притежаваше необикновена физика, може би най-добрата, която Шимейн беше виждала при малобройните си срещи с полуоблечени мъже. При все това той, изглежда, изобщо не си даваше сметка нито за изключителната си външност, нито за хаоса, обзел мислите на неговата робиня. Не помнеше някога да е виждала мъж, който да я смуги толкова с едно просто сваляне на ризата си. Заедно с това смущение тя внезапно осъзна, че като се изключи момчето, за пръв път в живота си остава насаме с един напълно непознат мъж. Всяка истинска дама на нейно място би била много по-малко впечатлена от неговата анатомия и много повече уплашена, защото при сегашните обстоятелства тя беше напълно незащитна и зависеше изцяло от волята на своя господар.

Засрамена от дързостта, с която се бе вторачила в широките му рамене и леко окосмените му гърди, Шимейн се съсредоточи отново върху готвенето, като добави с неуверен глас:

– Реших, че вие и Андрю ще се зарадвате да похапнете малко кифлички със следобедния чай.

– Идвам веднага, само да сваля тези мокри дрехи – отвърна Гейдж и забърза към спалнята си. Единственото, което бе хвърляло сянка върху инак пълното му задоволство от новата прислужница, беше загрижеността му заради неумение той да готви, колкото и да се опитваше да не

мисли за това. Сега с огромно облекчение виждаше, че момичето се справя в кухнята много по-добре, отколкото го бе накарала да по-варва. Щом можеше да приготви нещо, което да изпълва цялата къща с толкова прекрасен аромат, имаше основания да се надява, че е способна и на много повече.

– Тати! – изписка Андрю, когато видя, че баща му го е изоставил, и се завтече към спалнята, хвърляйки ококорен от уплаха поглед към Шимейн.

Топлият глас на Гейдж, който побърза да успокои страховете на сина си, я накара да се усмихне.

– Всичко е наред, Анди. Шимейн ще живее при нас и ще се грижи за теб, докато татко прави маси и шкафове...

– И голям колаб, нали, тате? – попита през сълзи момчето.

– Да, и големия кораб, Анди.

Шимейн постави чайника на масата, добави чаша и чинийка за господаря си, две малки чинии, прибори и буркана с плодов конфитюр, който бе открила в шкафа. Миг след това Гейдж се появи откъм спалнята, понесъл сина си на ръце. Беше се преоблякъл с чифт тъмнокафяви кожени панталони и домашнотъкана риза с широки ръкави. Преди да я арестуват, Шимейн винаги бе смятала, че един мъж трябва да се облича елегантно и изискано. И в това отношение Морис нямаше равен на себе си, особено в любимите си сака и жилетки от черна коприна с панталони в подходящ цвят. Контрастът между тъмните дрехи и също толкова тъмните му очи и коса, и белите ризи и вратовръзки, които обикновено предпочиташе, му придаваше очарование и драматизъм. Да, в официално облекло младият маркиз можеше да накара всяко женско сърце да тръпне заплениено от възхита. И въпреки това сега Шимейн гледаше като омагьосана новия си господар в простите му, груби дрехи, и неволно си мислеше, че никога повече не би могла да се прехласне пред натруфените английски лордове с техните копринени чорапи и лъскави одежди.

Гейдж настани момчето на високия стол в края на масата, завърза на врата му лигавче и седна на пейката вляво от него. Шимейн се наведе през масата, за да постави подноса с кифличките в средата ѝ, което накара господаря ѝ да вдигне поглед към нея, за да ѝ благодари. И едва сега, когато лицето ѝ, окъпано от светлината на фенера, бе толкова близко, той успя да види добре как изглежда в действителност неговата прислужница.

Ако изобщо имаше нещо, което бе в състояние да пробие желязната броня на влудяващата му, мрачна резервираност, промяната у Шимейн

определено успя да го стори. При първата им среща на борда на „Гордостта на Лондон“, Шимейн бе останала изумена от силата на този блестящ кафяв поглед, който в момента я съзерцаваше нетрепващо. Но в този миг в него имаше нещо съвсем различно, сякаш за пръв път Гейдж Торнтън съзираше в нея жената, а не просто своята нова придобивка. Тя затаи плахо дъх. Дали сега, когато виждаше слугинята си в дрехите на Виктория, господарят ѝ не бе започнал да се разкайва за своята щедрост?

– Изглеждаш различна... – промърмори най-накрая Гейдж. – И много красива. – *Наистина! Прекалено красива за един мъж, който от година насам не е бил с жена,* добави мислено той, като решително забодя поглед в кифличките пред себе си и почти механично се пресегна, взе една от тях, разчупи я и се зае да маже половинките с конфитюр за сина си.

– Да наля ли на Андрю малко чай? – попита колебливо Шимейн. Все още не можеше да разгадае настроението на господаря си. Струваше ѝ се по-затворен и от преди.

Без да повтаря грешката да поглежда към нея, Гейдж се изправи на крака. Колкото и да му бе тежко да го признае, дългото въздържание наистина можеше да изостри апетитите на един мъж до краен предел, особено в присъствието на красива жена толкова наблизо.

– Оставил съм малко мляко да се изстудява в кладенеца – отговори той след известна пауза. – Ако искаш, ще ти покажа къде е.

– Да си взема ли наметалото? – попита тя. Не ѝ се искаше да се намокри отново. По време на отсъствието му от къщата не бе излизала до кладенеца, защото толкова бързаше да се изкъпе, че едва беше дочакала водата на огъня да се затопли.

– Не, няма нужда. Нарочно съм удължил покрива на задната веранда чак до кладенеца, за да можем спокойно да ходим за вода дори когато вали.

Той я поведе към задния коридор, свали резето, разтвори вратата и направи път на прислужницата си. Шимейн пристъпи на верандата и за пореден път изпита възхищение пред изобретателността и трудолюбието на своя господар. Все по-вече се убеждаваше, че Гейдж Торнтън обича да създава неща, които са не само красиви, но и много полезни и удобни.

В края на верандата се намираще кладенеца, за който ѝ бе споменал, но това съвсем не беше единственото, което привлече вниманието ѝ. Там, където свършваха стъпалата, започваше криволичеща пътека от

гладки, подредени един до друг камъни, която се губеше някъде далеч зад къщата. От двете ѝ страни бяха засадени множество пъстри, окъпани от дъжда пролетни цветя и билки, цъфнали храсти и плодни дръвчета. Малко по-нататък имаше навес, пълен догоре с нацепени дърва, до който бе пристроена барака за опушване на месо. Встрани от тях пък се издигаше малка могилка от струпана пръст, в която имаше врата, водеща очевидно към зимник. Зад нея беше курникът – малка постройка, разделена на клетки, чиито отвори позволяваха лесно изваждане на яйцата от полозите. До една друга постройка, която явно представляваше обор, имаше две оградени пасища. В едното пасяха двата коня, а в другото – крава и малкото ѝ теленце. А в края на пътеката се виждаше голяма сграда с ламаринен покрив, сгушена сред дърветата.

– Това е работилницата, в която правим мебели – обясни Гейдж. – Зад нея има голям навес. Там се сушат дърветата, които използваме за кораба и за мебелите.

– Тате-е! – извика разтревожено Андрю откъм къщата.

– Идвам, Анди – отговори веднага Гейдж и побърза да издърпа от кладенеца едно въже, в чийто край бе завързана бутилка мляко. Като хвана бутилката в една ръка, той хвърли бърз поглед към стегнатия в корсет бюст на слугинята си сетне отвори вратата на къщата и пусна Шимейн пред себе си, любувайки се на лекото полюшване на полите ѝ при всяка нейна стъпка.

Когато се върнаха на масата, Гейдж остави бутилката на покривката, но за изненада на Шимейн остана прав. Трябваша ѝ няколко мига, за да осъзнае, че я чака да седне. Тя вдигна въпросително очи към него, при което той разпери подканящо ръка към пейката от другата страна на масата.

– Тук всички се храним заедно, Шимейн. Ти си вече част от семейството ми и всеки, който прекрачи прага на моя дом, ще се отнася с теб като с такава.

Шимейн приседна на дървената седалка със заключени в скута ръце и прошепна:

– Благодаря ви, господин Торнтън.

– Гейдж... Името ми е Гейдж. – Той седна срещу нея, но все още не се решаваше да я погледне, защото се боеше, че това ще разпали у него желанието, които после трудно би могъл да угаси. Никога досега не бе притежавал собствена слугиня, още по-малко пък – толкова красива, и макар често да бе чувал за мъже, пренебрегващи забраната господарят да изнасилва или наранява робините си, предпочиташе да не се числи

към тях. – Всички ме наричат така. Ти също би трябвало да го правиш. Не обичам някой да се обръща към мен с „господин Торнтън“... освен враговете ми.

Смутена от неочакваните сълзи, набъбнали в очите ѝ, Шимейн се опита да ги прикрие и кимна смирено:

– Щом така желаш... Гейдж.

Гейдж ѝ подаде подноса с кифличките.

– А сега яж, Шимейн. Прекалено си слаба за моя вкус.

– Да, сър.

Андрю, който бе проследил диалога на възрастните с интерес, гледайки ту единия, ту другия, се наведе над масата и впери любопитно очи в сведената глава на Шимейн. Почувствала погледа на детето, тя преглътна припряно и с усилие му се усмихна. Андрю се обърна учудено към баща си.

– Шемей плаче, тате.

Неспособна повече да съдържа сълзите, които се спуснаха като тънки ручейчета по бузите ѝ, Шимейн безпомощно вдигна глава и срещна стреснатия поглед на мъжа срещу себе си. Беше понесла с твърда решителност всички опити на Мориса и Гъртруд да я унижат и унищожат. А ето че сега бе загубила самообладание просто защото се беше намерил човек, който да прояви малко добрина към нея.

– Извинете, господин Торн... – Тя млъкна, защото се боеше, че ще се срине напълно, ако се поправи и използва другото, по-фамилиарно обръщение. Сетне се опита да обясни. – Аз не... не очаквах да се държат с мен толкова добре. Повече от четири месеца никой не ми е казал блага дума, никой мъж не ми е сторвал път, за да мина, нито е стоял прав, за да ме изчака да седна първа. Много се срамувам от сълзите си, сър... но изглежда, че... че съм неспособна да ги спра.

Гейдж извади от джоба на панталоните си една чиста носна кърпа и ѝ я подаде. После, докато тя бършеше с нея мокрото си лице, отиде до шкафа в кухнята, извади две малки чаши и ги напълни с мляко – едната до горе, а другата – някъде до към средата. Накрая се върна до масата и подаде пълната чаша на прислужницата си.

– Изпий я, Шимейн. В момента имаш нужда от мляко, а не от чай. То ще ти помогне да се успокоиш. – Той разряза още една кифличка, намаза двете половини с конфитюр и ги постави в отделна чиния пред нея. – И опитай своите кифлички, момиче. Миришат превъзходно.

Шимейн се засмя през сълзи и забеляза как на устните му трепва лека, топла усмивка. Незнайно защо, но това мимолетно разчупване на

суровото му изражение облекчи сърцето и духа ѝ. Тя покорно отпи от млякото, което беше студено и много вкусно, сетне се зае с кифличките с видима охота. Андрю шумно засърба своето мляко, подпомогнат от баща си, който държеше чашата до устата му. Чак след това Гейдж си наля чай и започна да яде. Известно време се храниха мълчаливо, наслаждавайки се на вкусните кифлички. После, решен да развесели своята прислужница, която още не се бе отърсила напълно от напрежението, Гейдж подхвана разказ за една мечка, която преди години му бе създала доста главоболия.

– Стариат Едноушко беше невероятно зло създание, което ненавиждаше хората – вероятно защото бе загубил ухото си при схватка с един трапер, който за малко не беше платил с живота си за това. Бях го виждал няколко пъти да се навърта насам, но тези посещения завършваха безобидно. Една мразовита сутрин, обаче, на връщане от тоалетната съзрях Стариия Едноушко да се опитва да отмъкне едно младо теле, което бях купил наскоро. Навярно възнамеряваше да закуси с него и появата ми, която очевидно осуетяваше намеренията му, страшно го вбеси. Не ми отне много време да проумея, че копнее за мъст или поне за вкусна хапка от собственото ми тяло, защото стоеше срещу мен и явно дебнеше да направя само едно движение, за да се нахвърли отгоре ми. Пушката ми беше в къщата и на практика няхах нищичко, освен панталоните на краката си. Бях напълно беззащитен и няхах представа как ще се измъкна. За щастие Виктория бе чула ръмженето на мечока и веднага дотича на верандата със зареден мускет. По онова време бременността ѝ вече беше силно напреднала, но тя не се поколеба нито за миг. Когато Стариият Едноушко се обърна към нея, готов да я нападне, жена ми вдигна пушката, прицели се и го застреля право между очите. – На лицето му трепна усмивка, по-кратка от светкавица. – Така се сдобихме с мечка за пода на спалнята. Аз я обработих и я сложих до леглото от страната на Виктория. През следващата зима, когато ѝ се налагаше да става нощем, за да кърми Андрю, кожата пазеше босите ѝ крака от студа.

Макар очите на Шимейн все още да бяха зачервени, сълзите ѝ бяха престанали, а зелените ѝ ириси сияеха оживено изпод дългите, влажни ресници. Като облегна слабия си лакът на масата, тя подпря брадичка на дланта си и се усмихна на своя господар.

– Мисля, че наистина ще е добре да ме научите да стрелям, господин Торнтън – в името и на вашата, и на моята собствена безопасност.

Гейдж също ѝ се усмихна, макар и едва доловимо.

– Надявам се това да стане още тази седмица.

Щом свършиха с яденето, Шимейн стана и се зае да вдига масата. В това време господарят ѝ изми ръцете и лицето на сина си и го взе на ръце. Момчето се прозина и положи главица на рамото на баща си, който го понесе към спалнята. Скоро Гейдж се появи отново, като затвори тихичко вратата зад гърба си, взе бутилката с мляко и отиде да я сложи обратно в кладенеца. Когато се върна в кухнята, носеше в ръка малка кутийка.

– Това е един целебен мехлем, който е подходящ за всякакви наранявания – обясни той на своята прислужница. – Помага и при доста сериозни рани, но аз го използвам главно за драскотини, отоци и други подобни. – Като отвори дървеното капаче на кутийката, Гейдж се приближи до дървената мивка, където Шимейн миеше чиниите, и ѝ показа съдържанието ѝ. – Струва ми се, че с него зачервените ти китки и глезени може да заздравеят по-бързо.

Шимейн прибра и последната чиния в шкафа и сведе поглед към кутийката. Мехлемът беше прозрачен и тъмножълтеникав на цвят! Но щом подуши миризмата му, носът ѝ се сбърчи от погнуса.

– Знам. Миризмата му може да убие и скункс³ – каза Гейдж. – Но наистина помага.

Тя потръпна отвратно и вдигна очи към господаря си.

– Какво трябва да направя с него?

– Трябва да се втрие в нараненото място. Ако ми позволиш, мисля, че аз бих се справил по-добре с тази задача.

По бузите на Шимейн плъзна червенина. Смутена от самата идея да остави един мъж да я докосва по този начин, тя побърза да отхвърли предложението му.

– О, не смятам, че това би било уместно, сър.

– И мога ли да знам защо? – попита рязко Гейдж. Единственото му намерение беше да ѝ помогне, затова не можеше да прояви разбиране към притесненията ѝ. – Китките и глезените ти се нуждаят от грижи, Шимейн, и не виждам с какво намазването с мехлем би накърнило твоята добродетелност. Повярвай ми, момиче, ако реша да посегна на целомъдрието ти, няма да започна нито от китките, *нито* от глезените ти. – Погледът му се плъзна към пристегнатите ѝ в корсета гърди, за да ѝ покаже откъде точно би започнал, сетне бързо се върна на слисаното ѝ лице.

3. скункс – дребно североамериканско животно с рунтава опашка, изпускащо остра, неприятна миризма като защита срещу нападение. – Б.пр.

Тя осъзна, че е зяпнала, и побърза да затвори уста. Усещаше как лицето ѝ гори и това още повече засилваше смущението ѝ. Да можеше поне роклята да не е толкова тясна, помисли си Шимейн, като неволно скръсти ръце пред гърдите си.

– И п-през ум не ми е минавало, че това застрашава целомъдрието ми, уверявам ви, господин Торнтън – излъга тя, прекрасно съзнавайки колко неубедително звучи.

Реакцията му беше едно кратко трепване на устните, наподобяващо скептична усмивка.

– Тогава ти си много по-различна от повечето млади жени в това място. Според много хора положението на един вдовец е толкова окаяно, че е готов да се нахвърли върху първата срещната фуста, само и само да задоволи мъжките си нужди, със или без сила. – Той забеляза, че бузите ѝ пламват още по-ярко и се запита дали причината е в недотам приличните му думи или в това, че догадката му относно нейните страхове се е оказала правилна. – Повярвай ми, Шимейн, аз умея поне малко да подбирям.

– Аз също, сър! – вирна надменно брадичка Шимейн. – И ако ми позволите, бих се разграничила от другите жени, за които говорите. Не съм склонна да се хвърлям в краката на *всеки* срещнат мъж. Знам, че когато срокът на присъдата ми изтече, вече ще бъда стара мома, но мога да ви уверя, че това изобщо не ме притеснява, стига честта ми да остане неопетнена. И ще си запазя китките и глезените за себе си, *ако* нямате нищо против!

Гейдж тикна кутийката с мехлема в ръката ѝ с гримаса на зле овладяно раздражение.

– Ако промениш мнението си, Шимейн, с удоволствие ще ти помогна... без да накърнявам девствеността ти.

С което той се обърна кръгом и излезе през задния вход, затръшвайки вратата след себе си толкова рязко, че Шимейн подскочи. Внезапно гневът ѝ се изпари, за да отстъпи място на тревога и страх. Можех да се държа малко по-разумно, укори се тя. Нямаше нужда да му показва толкова ясно, че се бои от допира на красивите му, изящни ръце.

От съседната стая долетя тихо хлипане – навярно звукът от затръшнатата врата бе събудил Андрю. Шимейн изтича до вратата на спалнята, отвори я тихичко и предпазливо надникна вътре. Момчето се бе свило в средата на голямото легло, завито с леко одеяло. Очите му бяха затворени, но тъничките му вежди бяха сбърчени, а нацупените му устни издаваха тихо, злощастно скимтене. Тя пристъпи на пръсти до леглото,

наведе се и лекичко погали бузката на детето, като в същото време запя една ирландска приспивна песен. Смръщената гримаса изчезна от личицето на Андрю почти мигновено, а дишането му се успокои. Накрая момчето се обърна по гръб с доволна въздишка и отново потъна в дълбок сън. Без да спира да припява тихичко, Шимейн го зави грижливо с одеялото и се обърна с намерение да излезе от стаята, но в същия миг се закова на място, стресната от тъмната фигура, застанала на прага.

Гейдж се беше облегал небрежно на рамката на вратата и по всичко личеше, че я наблюдава от доста време. Шимейн почувства, че отново се изчервява и отчаяно се помъчи да си припомни какво точно е правила през последните минути. Неспособна да си представи какво го е накарало да я съзерцава без да я извести за присъствието си, тя припряно се отправи към вратата, за да го остави насаме със сина му. За неин ужас обаче, господарят ѝ не помръдна от мястото си.

Погледът ѝ плахо се вдигна към лицето на мъжа, чиято висока, широкоплещеста фигура препречваше пътя ѝ. Прекрасно съзнаваше колко е слаба в сравнение с него и знаеше, че ако той реши да ѝ стори нещо, не би могла да се защити по никакъв начин. С разтуптяно сърце Шимейн почака господарят ѝ да се отмести и след няколко мига Гейдж наистина отстъпи крачка назад към салона. Тя въздъхна с облекчение и прекрачи прага с намерение да се промъкне покрай него и да избяга колкото може по-далеч. Внезапно обаче той я хвана за ръката и по гръбнака ѝ отново плъзнаха ледени тръпки. Може би господарят ѝ все пак хранеше нечестиви помисли спрямо нея и беше решил, че след като момчето вече е заспало, моментът е напълно подходящ да ги осъществи, а това щеше да я принуди да се брани с всички сили, колкото и нищожни да бяха те. Макар да я държеше нежно, Шимейн имаше усещането, че е в ръцете на ужасяващ палач и че животът ѝ зависи изцяло от неговата милост. Опасявайки се от най-лошото, тя се подготви за отпор и нерешително срещна погледа му.

– Желаете ли нещо от мен, господин Торнтън?

Гейдж се наведе напред, което я накара да изтръпне, но той просто се пресегна, затвори внимателно вратата на спалнята и отново се изправи.

– Дойдох да се извиня. – Гласът му беше съвсем тих. – Знам, че си преживяла много и че капитан Фич копнееше да те запази за себе си и да те направи своя любовница зад гърба на съпругата си, но не всички мъже са такива. Не биваше да се държа така с теб, Шимейн. Съжалявам.

Шимейн се вторачи невярващо в него. *Само това ли искаше? Да се*

извини? Господи, не си ли даваше сметка, че я бе уплашил до смърт?

Едва събрала сили, тя се усмихна смутено – и на него, и на собствена си паника. Как бе могла да си помисли, че господарят ѝ ще посегне на нейната чест, като че беше някаква неустойма красавица?! Както той сам бе изтъкнал, фактът, че е ерген не означаваше непременно, че е и развратник. Освен това беше споменал, че я намира за прекалено слаба.

Чак сега, когато пулсът ѝ се бе успокоил, а разумът ѝ постепенно беше започнал да си идва на мястото, Шимейн осъзна какво ѝ е казал току-що и се изненада от прозорливостта му. Капитан Фич бе смятал, че прикрива много хитро коварните си планове спрямо нея, а ето че един напълно непознат човек ги бе разгадал още от пръв поглед. Може би в крайна сметка Гъртруд Фич не беше чак толкова умна, за колкото се мислеше.

Все още силно засрамена, Шимейн прие извинението му със сведен поглед и каза смирено:

– Струва ми се, че по-скоро вие имахте основание да се засегнете от детинската ми реакция, господин Торнтън. Боя се, че бях заслепена от мисълта колко е непристойно неженен мъж като вас да докосва една дама по китките и глезените. Сега виждам, че единственото ви желание е било да ми помогнете.

А не да ме изнасилите!, добави мислено тя, ядосана на себе си.

– Наистина бих искал да ти помогна – увери я меко Гейдж. Думите му я накараха да вдигне рязко поглед към него. Във въображението и се заредиха интригуващи картини, но за да не стане жертва на собствените си илюзии, тя по-бърза да ги прогони и да съсредоточи вниманието си върху онова, което говореше господарят ѝ. Гласът му беше тих, но уверен. – Вярвам, че мехлемът ще излекува голяма част от възпалението.

– Тогава можете да го сторите – отвърна Шимейн с равен тон, като въздъхна напрегнато. Сетне събра сили да му се усмихне. – Но внимавайте много с глезените ми. Макар че като се сетя как тази сутрин Джейкъб Потс ме събори на земята, не съм сигурна кое е по-натъртено – глезените или задните ми части.

Сериозното му изражение за миг се сгръ от нещо като усмивка.

– С радост бих направил масаж и на двете места, ако желаш.

Току-що възвърнатото с толкова усилия самообладание на Шимейн се сгромоляса отново с гръм и трясък. Нищо чудно, че до преди малко се беше страхувала от най-лошото! Непредсказуемото чувство за хумор на този мъж определено даваше повод за подобни страхове.

Тя впери зелените си очи в красивото лице на своя господар с

неприкрито подозрение и реши да изпробва устойчивостта на тази негова сурова съдржаност.

– Ако трябваше да определя произхода на чувството ви за хумор по кратките отблясъци от него, които вече съзрях, господин Торнтън, щях да се закълна, че като дете сте бил откраднат и отгледан от малките елфи⁴, защото единствено тези палави създания биха могли да ви направят такъв шегобиец.

Думите и най-после накараха Гейдж да се засмее.

– А пък аз си мислех, че е заради камъка, който веднъж целунах в замъка на лорд Бларни⁵ – каза той и ѝ кимна към люлеещия се стол пред огнището. – Сядай там, Шимейн, за да мога да втрия мехлема в кожата ти.

– Не знам дали после въобще ще мога да стана – измърмори Шимейн с престорено тежка въздишка. – Тази воня направо ми преобръща стомаха. – Внезапно на лицето ѝ отново се изписа подозрителност. – Нали не се опитвате да ми погодите някой нов номер с тая гадост?

В очите му блеснаха насмешливи искрици.

– И какво, ако е така? Дори да се опиташ да избягаш, пак ще те хвана.

Шимейн се извърна с намерение да стори точно това, но Гейдж се засмя, сграбчи я за ръката и я дръпна обратно.

– Хайде, Шимейн. Не помниш ли на какво са ме научили малките елфи? Ирландка като теб не може да не долови кога някой се шегува с нея.

Тя тръсна недоверчиво глава.

– Винаги съм разбирала защо англичаните ненавиждат скъпите си съседи толкова много – в крайна сметка един ирландец наистина е в състояние да извади душата и на самия дявол. В случая, обаче, ми се струва, че ролите са разменени.

Напръсканите с кехлибар кафяви очи сияеха, вперени в нея, и това топло сияние като че ли не идваше само от отблясъците на огъня.

– Не се бой, Шимейн – успокои я той. – Веднага щом втрия мехлема, можеш да го отмиеш от кожата си, но и без това ще видиш, че

4. елфи – приказни джуджета от митологията на северните народи, притежаващи магически способности и често вършещи пакости на хората. – Б.пр.

5. камък, който... – тригълън камък със старинен надпис, разположен на много високо и труднодостъпно място в стената на замъка Бларни. В Англия съществува поверие, че камъкът е вълшебен и който успее да го достигне и да го целуне, се сдобива с невероятно остроумие и красноречие. – Б.пр.

дотогава миризмата му вече ще е започнала да се изпарява.

Макар и неохотно, Шимейн се настани в люлеещия се стол и се остави на грижите на мъжа, който коленичи до нея. Той нави ръкавите на роклята ѝ нагоре – нещо, което не се оказа чак толкова непоносимо – и след като потопи дългите си пръсти в мехлема, започна да го размазва с бавни, нежни движения по зачервената кожа на тънките ѝ китки. За нейно удивление скоро отблъсващата миризма наистина започна да се изпарява, а когато господарят ѝ се наведе напред, съсредоточен над заниманието си, до обонянието ѝ достигна друга, далеч по-приятна миризма. Или по-точно смесица от миризми: на домашно тъканото платно на ризата му, на кожените му панталони, на сапуна, с който преди малко бе измил ръцете си, както и един много чист, много *мъжки* мирис и всичко това преплетено в някакъв странен, упояващ аромат, който докосваше по вълшебен начин всичките ѝ сетива, карайки я да почувства как жена у нея се разбужда, разтваря се като листчетата на напъпило цвете.

– На твое място не бих използвал тези кожени върви, Шимейн, поне докато глезените ти не се оправят – посъветва я Гейдж, като развърза каишките, с които бе прикрепила пантофите към краката си. – Може да забавят оздравяването им.

Той пое босия ѝ крак в дланта си и го огледа от всички страни. Сърцето на Шимейн ускори пулса си. Тя вдигна плахо поглед към господаря си, но Гейдж напълно невъзмутимо потопи отново пръстите си в кутийката с мехлема.

– По-добре дръпни полите си нагоре – предупреди я той. – Иначе може да се изцапат.

Шимейн колебливо вдигна края на долната си риза и на роклята лекичко нагоре, но въпреки че Гейдж почака търпеливо, тя не продължи. Едва когато той смръщи укорително вежди и я погледна настойчиво, Шимейн оголи още една съвсем малка част от краката си. Все още недоволен от ограниченото си поле за действие, Гейдж въздъхна, положи босото ѝ ходило на бедрото си и с чистата си ръка рязко дръпна полите ѝ почти до коляното. От устните ѝ се отрони стреснато възклицание, но той не обърна никакво внимание на смущението ѝ. Вместо това взе отново крака ѝ в ръката си и започна да го разтрива с мехлема, описвайки с палеца си бавни кръгове от глезена чак до пръстите, както и по долната част на ходилото. Накрая обхвана петата ѝ в длан и със свободната си ръка размачка внимателно цялото ѝ ходило. Нежните, методични движения успокоиха Шимейн и тя постепенно се отпусна в люлеещия се стол, като облегна глава на извитата му облегалка.

– Имаш хубав глас, Шимейн – отбеляза тихо Гейдж, като се зае с другия ѝ крак. – Виктория също обичаше да пее на Андрю и макар да бе съвсем мъничък, той я слушаше много съсредоточено. Но от злополуката насам никой не му е пял. Мен не ме бива много в тази област.

– Но сте надарен в толкова други области, че ме карате искрено да ви се възхищавам – отвърна Шимейн, унесена от приятния, нежен допир на пръстите му и от топлината на огъня, който озаряваше широките му рамене и красивото му лице. – Ако нямате никакви недостатъци, нямаше да сте човек, господин Торнтън.

– О, човек съм, и още как – увери я той, без нито за миг да спира да гали с палци изящното ѝ ходило – бавно, нежно, от всички страни. Хрумна му, че до този момент не е открил в прислужницата си нищо, което да не е достойно за възхищение – дори и малките ѝ, фини нозе.

– Всички сме човеци – въздъхна Шимейн. – Никой от нас не е съвършен, затова не бива да очакваме съвършенство и от другите. Наистина, ако си даваме сметка за собствените си недостатъци, бихме били по-толерантни към недостатъците на останалите и нямаше така лесно да избухваме по най-малкия повод. Мисля, че ако хората умееха да прощават със същата лекота, с която си обявяват войни, щяхме да живеем много по-добре и в мир един с друг. И все пак има хора, които са толкова зли, че едва ли заслужават да им се прощава.

Ръцете на Гейдж се придвижиха към глезена ѝ.

– Сигурно си срещнала такива хора на борда на „Гордостта на Лондон“?

Тя реши, че е дошло време да му разкаже за своите врагове.

– Така е, имаше неколцина такива. Едната беше Гъртруд Фич, съпругата на капитана. Другият бе Джейкъб Потс. Но най-умна от всички беше Мориса Хачър. Тя успяваше много ловко да манипулира другите двама, като предоставяше услугите си на Потс, който в замяна използваше всевъзможни гнусни лъжи, за да подтиква госпожа Фич към действия, насочени срещу нас, останалите. Всеки, който не се подчиняваше на Мориса или на него, биваше наказван – най-вече благодарение на правомощията, които Гъртруд Фич бе успяла да си извоюва от своя съпруг, не знам дали посредством убеждения или чрез изнудване. Тя се мислеше за много умна, но в действителност бе най-глупавата от тримата. Потс поне получаваше своето от Мориса като награда за съучастието си в нейните коварни планове. Изобщо, тримата представляваха един кошмарен триъгълник на злото, но най-голяма полза извлечаше Мориса. Тя изглеждаше най-твърдо решена да отмъсти на своите врагове, и

по-специално на мен. Но като цяло и тримата хранеха силна ненавист към мен и желяха смъртта ми.

Гейдж долови тревогата в гласа ѝ и почувства, че тя се бои от нещо, което все още не му е казала.

– Смяташ ли, че и тепърва може да се опитат да навредят?

– Госпожа Фич вероятно още копнее да ме погребее, но едва ли би предприела нещо тук, в колониите. Едно е да се разпорежда като пълновластна господарка на кораб, който е собственост на баща ѝ, но съвсем друго – да отговаря пред британските власти в една непозната страна. Колкото до другите двама, докато са тук, те със сигурност ще продължат да ме преследват – заяви убедено Шимейн. – Така ми обещаха. Мориса ще прати Потс да ме убие и после ще злорадства заедно с него над гроба ми.

– Виждал ли съм този човек на кораба? – попита Гейдж, без да престава да разтрива крака ѝ.

– Не, защото Джеймс Харпър го прати в карцера секунди преди вие да се появите на борда. Той е грамаден мъж, два пъти по-едър от вас, със сламеножълта коса, червендалести бузи и доста голям, месест нос.

Едно леко трепване в зъглчетата на устните му ѝ подсказа, че думите ѝ са го развеселили.

– Това подробно описание ме кара да се чудя дали Потс не е обсебил сънищата ти. Явно си го запомнила доста добре, Шимейн.

– Бих го разпознала и от километри.

– Да се надяваме, че ще имаш време да ме предупредиш, ако го видиш да се навърта насам.

– Но вие ще ме научите да стрелям с пушка, и то много скоро, нали? – попита угрижено тя. Знаеше, че ще има дни, когато господарят ѝ няма да си е в къщи и че тогава ще ѝ се наложи да се отбранява сама, в случай че Потс дойде да я търси.

Той вдигна вежди с нескрит скептицизъм.

– Наистина ли мислиш, че си способна да убиеш човек, Шимейн?

– Ако господин Потс ме открие, може да ми се наложи – отвърна протичко Шимейн. – Той ще ме убие, ако не успее да се защитя.

– Обикновено когато аз или който и да било от работниците забележим към брега да се приближава лодка, някой от нас отива да я посрещне, но признавам, че понякога сме твърде заети и нямаме време дори да вдигнем глава, за да погледнем през прозорците на работилницата. Ако съзреш отнякъде Потс, просто дръпни звънеца до предните стълби или викай колкото ти глас държи. Сигурен съм, че все някой от нас ще те

чуе и начаса ще ти се притече на помощ.

– Боя се, че нямате представа срещу какво може да ви се наложи да се изправите, господин Торнтън – предпазливо каза тя. – Този човек е чудовище. Огромен звяр! За да се справите с него, трябва да сте поне двама.

– Мога да се грижа за себе си и за онова, което ми принадлежи – увери я Гейдж. Знаеше обаче, че не е дотам предвидлив и способен да предусеща откъде го дебне опасност, затова добави: – Но за всеки случай ще те науча да стреляш с мускета.

Шимейн въздъхна облекчено – беше получила онова, което искаше. Вече по-спокойна, тя се приведе напред и се загледа в ръцете на господаря си, които в този момент изтриваха с една мека кърпа излишния мехлем от краката ѝ. Когато приключи, Гейдж ѝ позволи да дръпне полите си отново надолу и приседна на колене, за да избърше собствените си ръце от мазния мехлем. Изглежда, че се чувстваше напълно удобно на пода.

За нейно удивление болката ѝ вече бе започнала да намалява.

– Струва ми се, господин Торнтън, че освен всичко друго, вие сте и отличен лечител. Глезените ми вече са по-добре. Много ви благодаря.

Гейдж прие комплиментите и благодарностите ѝ с леко кимване. Но онова, което го омагьосваше истински, бяха не толкова нещата, казани от нея, колкото особените окончания, които тя поставяше на някои думи, и по-специално на името му. В нейната уста двете малки срички звъняха като вълшебни сребърни камбанки, полюшвани от лек утринен бриз. Макар да бе настоял Шимейн да се обръща към него на малко име, трябваше да признае, че произнесена от нея, фамилията му придобива съвсем различно, вълнуващо звучене. Не бе трудно да се досети, че този неин мелодичен, звънък говор идва от ирландския ѝ корен, от Шемъс О'Хърн.

– След няколко дни глезените ти вече трябва и да изглеждат по-добре – каза Гейдж. – А след месец зачервяването сигурно ще е изчезнало напълно. Надявам се дотогава да мога да си позволя да ти купя чифт обувки.

– Няма нужда да ми купувате никакви обувки, господин Торнтън – тихо отговори Шимейн. – Тези са ми напълно достатъчни. Както правилно отгатнахте, малко са ми големи, но няма да ми е трудно да свикна с това. Прекрасно знам какво е да се ходи бос, затова съм благодарна, че въобще имам никакви обувки, без значение в какво състояние са. Уверявам ви, че е много по-удобно да имаш нещо на краката си, отколкото да

усещаш всяко камъче или съчка, по което стъпваш.

– Не се изискваше кой знае каква досетливост от моя страна, за да отгатна, че обувките на Виктория ще са ти прекалено големи – изтъкна той. – Макар и с фини кости, съпругата ми беше почти с половин глава по-висока от теб.

– Андрю също ще стане висок, струва ми се – предрече тя, като сведе очи към ръцете на господаря си. Пръстите на Гейдж бяха дълги и тънки, с леко квадратни връхчета. Красиви като него самия. – И как иначе би могло да бъде, след като баща му е толкова висок? Сигурна съм, че като порасне, ще изглежда досущ като вас.

– И Виктория каза същото, още щом Андрю се роди – спомни си Гейдж. – И вероятно е била права, защото момчето никак не прилича на нея. Тя беше толкова красива. Косите ѝ бяха светли и блестящи като свила на млада царица. Обичах да ги гледам как се развяват от вятъра и неизменно се изумявах как е възможно кичурите ѝ никога да не се заплитат.

Шимейн несъзнателно вдигна ръка и приглади назад немирната къдрица, паднала върху челото ѝ. Нейната собствена коса далеч не бе толкова подредена. Гъсти и непокорни, тежките ѝ къдрици трябваше да бъдат прибирани в плитки или в сложни фризури, които можеха да извадят от търпение и най-сръчния коафьор. Камериерката ѝ в Англия обожаваше да ѝ измисля красиви прически и да се възхищава на златистите кичури в косите ѝ, и обичаше да повтаря, че нито една благородническа щерка не можела да се сравнява с *нейната* Шимейн. Но Нола се занимаваше с грижите за косата ѝ още от десетата ѝ година и със сигурност бе поне мъничко пристрастна.

– Боя се, че моята коса е точно толкова ужасна, колкото изглежда – оплака се Шимейн. Как ѝ се искаше да притежава поне малко от таланта на Нола. – Тази сутрин едва не я отрязах, отчаяна от безуспешните си опити да я разреша.

В мига, в който ръката ѝ се отпусна в скута, упоритият кичур отново се накъдри и това не убягна от вниманието на Гейдж. Искаше му се да го улови между пръстите си, за да почувства копринената му мекота, но той потисна този порив, защото се досещаше, че така би накарал прислужницата си да подскочи като подплашена кошута. Вече познаваше доста от нейните скрупули и страхове. Това, че му бе позволила да масажира крайниците, ѝ, и то толкова дълго, си беше цяло постижение.

– Аз харесвам косата ти, Шимейн, и ако ти хрумне да я отрежеш, не бих бил никак доволен.

Думите му я сепнаха. Все още не познаваше този човек и нямаше представа с какво би могла да го засегне или раздразни. Внезапно тя се сети какво бе сторила сутринта и реши, че е по-добре да си признае сама, вместо да остави господарят ѝ да научи по друг начин.

– Надявам се, че няма да ми се разсърдите прекалено много, господин Торнтън... – каза нервно тя. – След като я използвах, се постарях да я измия и да я върна там, откъдето я бях взела...

– Нея? – вдигна разтревожено вежди Гейдж. – Какво се опитваш да ми кажеш, Шимейн? Коя е нея?

– Вашата четка за коса – отговори Шимейн. – Наложил се да я използвам, за да разреши сплъстените си кичури.

Лека усмивка скри облекчената му въздишка.

– Това ли е всичко? Та ти изглеждаше така, сякаш си извършила някакво тежко престъпление.

– Значи нямате нищо против, че я използвах? – възкликна смаяно тя. – И не ми се сърдите?

– А трябва ли? – попита той. В очите му блесна дяволито пламъче. – Да не би да имаш нещо, което аз бих предпочел да нямам?

Шимейн се разсмя и поклати глава.

– Доколкото ми е известно, нямам въшки, сър.

Гейдж с усилие се въздържа да не се усмихне и потърка замислено брадичката си.

– Може би ти би трябвало да се боиш да не си прихванала нещо от мен, Шимейн. Каза, че си измила четката *след* като си я използвала, а не преди това, нали?

Тя обгърна коленете си с ръце и го изгледа подозрително.

– Сигурен ли сте, че сте англичанин, господин Торнтън?

В отговор той сви рамене.

– Ако съм син на баща си, значи имам зад гърба си дълго и предълго английско родословие. Ако пък не съм, майка ми трябва да е била изнасилена в съня си или нещо такова, защото тя винаги е хвърляла вина за моето раждане, външност и инат изцяло върху Уилям Торнтън.

– Тате-е! – извика сънено Андрю откъм спалнята.

– Идвам, Анди – отзова се незабавно Гейдж и се изправи на крака с едно единствено леко и бързо движение, което зашемети Шимейн със скритата в него сила и мъжествена грация. Без да усеща прикования в гърба му зелен поглед, Гейдж прекоси салона и изчезна зад вратата на спалнята. Шимейн се облегна назад и се заслуша в приглушения му глас, който долиташе отвътре в едно със сънливото гласче на Андрю. Не

говореше нищо кой знае какво, но нежният му, успокояващ тон галеше ухото ѝ и сгръваше сърцето ѝ вероятно точно толкова, колкото и сърцето на детето.

Скоро се спусна вечер, а с нея – и гъста мъгла, която обгърна къщата подобно на млечнобяло море, обграждащо самотен остров. Някъде откъм гората на запад долиташе гласът на бухал. С падането на тъмнината в къщата постепенно се бе възцарила тишина, нарушавана единствено от пукането и съскането на огъня и от драскащия звук на перото, с което Гейдж пишеше нещо в книгата със сметките си в задния коридор. Улисан в изчисления, той като че ли беше забравил напълно за жената, която бе купил рано тази сутрин. Но Шимейн, която бе седнала в люлеещия се стол вдясно от камината, го виждаше през отворената врата всеки път, щом вдигнеше поглед от ръкоделието си. След като изядоха храната, изпратена им от Хана Фийлдс за вечеря, тя беше приготвила продуктите за закуската на следващия ден и бе почистила кухнята. Малко по-късно Гейдж бе сложил Андрю да спи в малката му стаичка и се бе заел да работи на чертожната си маса, оставяйки Шимейн да подгъва синята рокля и втората долна риза, които си беше избрала от раклата на Виктория.

Нямаше никакво намерение да сравнява своя господар с годеника си, но докато пръстите ѝ забождаха и изваждаха иглата от плата, мислите и неволно отлетяха надалеч и неизбежното се случи. Двамата мъже си приличаха в много отношения. И двамата имаха гъсти гарвановочерни коси, само че тази на Гейдж Торнтън бе късо подстригана, докато Морис, който за разлика от повечето благородници не понасяше перуките и пудрата, носеше своята завързана на опашка отзад. На ръст също бяха еднакви, а дори и да имаше някаква разлика, тя бе незабележима. И двамата бяха високи, широкоплещести, стройни и с мускулести тела, върху които всяка дреха изглеждаше красива, все едно дали бе някоя от домашно тъканите ризи или чифт панталони от еленова кожа, каквито носеше Гейдж, или част от богатия, изискан гардероб на Морис. Колкото и красив да бе годеникът ѝ, особено в официално облекло от черна коприна – предпочитаните от него цвят и материя, – Шимейн не смяташе, че в елегантните си костюми маркизът представлява по-впечатляваща гледка от Гейдж Торнтън в неговите груби, прости дрехи. Господарят ѝ имаше тънък кръст и тесни хълбоци, на които можеше да завиди и най-самовлюбеният светски франт, а тесните кожени панталони очертаваха всеки мускул на бедрата му, разкривайки здравината и силата на атлетичното му тяло.

На Морис дьо Мерсер също не му липсваше сила, каза си Шимейн, след като си напомни, че трябва да бъде обективна при сравнението. Всъщност младият маркиз бе изключителен фехтувач и ездач. Освен това владееше до съвършенство всички бални танци и ги изпълняваше със същата лекота и грация, с която яздеше кон. И все пак, ако трябваше да определи по какво най-много се различават двамата мъже, Шимейн без колебание щеше да посочи контраста между ръцете им. Пръстите на Гейдж бяха силни и здрави. В стоманената им хватка фините, бели и нежни ръце на маркиз Дьо Мерсер можеха да бъдат строшени като стъкло.

Някога, навярно преди век, Шимейн беше убедена, че не съществува по-хубав мъж от нейния годеник. И наистина, никой не можеше да оспори нито съвършенството на аристократичните му черти, нито красотата на черните му, искрящи очи. Не случайно когато узна за предложението му за брак, майка ѝ, която до този момент винаги бе вярвала твърдо в здравия разум на дъщеря си, беше изказала опасение, че между Морис и Шимейн съществува по-скоро силно физическо привличане, отколкото дълбока и всеотдайна любов.

По-късно Камий пак бе изразила съмненията си, че дъщеря ѝ си е загубила ума заради великолепната външност и високото обществено положение на маркиза. Шемъс О'Хърн, от своя страна, въпреки избухливия си и опърничав нрав, обикновено се вслушваше в думите на своята съпруга. Двамата дълго се въздържаха да дадат благословията си за годежа, умолявайки Морис да проумее, че единственото, което искат, е Шимейн да осъзнае какво я очаква като маркиза. Морис бе проявил разбиране към тяхната загриженост и без колебание ги бе уверил, че изпитва пламенна любов към дъщеря им и че ще стори всичко възможно, за да я направи щастлива. И все пак трябваше да мине повече от месец, преди родителите ѝ най-после да склонят да дадат съгласието си за сватбата, и то след безкрайните уверения на Шимейн, че не познава и не би могла да срещне и в бъдеще нито един мъж, който да се сравнява по достойнства с Морис дьо Мерсер.

Всичко това се бе случило преди осем месеца в Англия!

Сега обаче и времето, и мястото бяха различни!

Много неща се бяха случили от онзи прекрасен, слънчев лондонски ден, в който Морис я бе помолил да стане негова съпруга. Шимейн вече не беше някогашната богата и безгрижна млада лейди, а робиня, собственост на един заселник от колониите, който се трудеше от зори до мрак, за да реализира себе си и своите мечти!

Тя се помъчи да извика в съзнанието си благородния образ на своя годеник, но всичките ѝ усилия останаха напразни. Трябваше обаче да мине доста време, преди да осъзнае, че причината за това се корени най-вече във факта, че току пред очите ѝ е друг един образ – този на загорелия от слънцето, мускулест и красив господин Торнтън.

Гейдж затвори книгата със сметките, пхна перото в масилницата и се изправи. Сетне взе в ръка една от запалените свещи, изгаси останалите и тръгна към Шимейн, която припряно сгъна ръкоделието си.

– Това ще ти трябва, за да се качиш до горе – каза той, като ѝ подаде свещта. – В сандъка до леглото има юрган, в случай, че ти стане студено. Докато ти разтребваше в кухнята, опънах въже над парапета и окачих на него парче платно. Ако искаш да не се вижда нищо, трябва само да го дръпнеш.

Шимейн му поблагодари, пое свещта и със смутено изражение проследи как господарят ѝ взема един фенер и се отправя към спалнята си след едно полугласно „Лека нощ“. В крайна сметка обаче не събра смелост да си признае, че е пропуснала да вземе от раклата на Виктория нощница, затова събра дрехите, които бе преправила, ѝ тръгна към стъпалата.

Едва когато стигна до вратата на спалнята, Гейдж се сети за оскъдното облекло на своята прислужница и се обърна.

– Съжалявам, Шимейн. Съвсем забравих да те попитам дали не ти трябва още нещо от раклата на Виктория.

– Бих взела една нощница и някакъв халат, ако не възразявате, сър – призна свенливо тя. – Не се сетих за това днес следобед.

– Тогава ела и си избери. Няма защо да се притесняваш – кимна ѝ той, обърна се и влезе в стаята.

Когато след няколко мига Шимейн го последва, господарят ѝ вече беше отворил капака на раклата и преглеждаше съдържанието ѝ. Като подмина една скъсана нощница, която лежеше най-отгоре, той бръкна по-надълбоко и накрая отдели настрана друга – тъкмо онази, която ѝ се бе сторила най-хубавата. После избра още една, също от много добро качество и с прекрасна дантела, извади единствения халат, който успя да открие и подаде трите дрехи на прислужницата си.

– Но тези са прекалено хубави за една робиня – запротестира Шимейн, отказвайки да ги поеме.

Гейдж обаче ги тикна в ръцете ѝ.

– Няма смисъл да ги оставяме да се похабят, Шимейн.

– Можете да ги запазите за новата си съпруга, когато се ожените

повторно – каза тя, притиснала безпомощно купчината дрехи до гърдите си.

Той впери поглед в нея със замислено изражение. Накрая кимна леко, сякаш внезапно бе взел някакво решение.

– Ако ми хареса как ти стоят, може би ще приема съвета ти и ще се ожена за теб.

Шимейн го зяпна ококорено, неспособна да произнесе и дума. Със закачливо-самодоволно изражение на лицето Гейдж пъкна показалец под брадичката ѝ и бавно затвори зейналата ѝ от смайване уста.

– Недей да се шокираш толкова, Шимейн. Това не би било нито първия, нито последния подобен брак тук, в колониите. При този недостиг на свободни жени често се случва някой мъж да си вземе съпруга, която почти не познава. Защото ако е прекалено срамежлив, най-вероятно избраницата му ще бъде откъсната от някой друг, преди да е събрал кураж да ѝ предложи женитба.

Шимейн най-после си възвърна способността да говори и побърза да го увери:

– Не исках да кажа, че би трябвало да се оженим, господин Торнтън... Имам предвид... никога не би ми хрумнало подобно нещо... За нищо на света... аз... не бих могла... виждате ли, аз бях сгодена... – Тя млъкна, осъзнала, че е попрекалила с протестите.

– Стана доста късно, за да стоим и да си бърбим за такива неща, Шимейн. Облечи една от нощниците и си лягай. Почивай си. Възстановявай силите си. Надявам се, че скоро ще мога да откарам готовите мебели за нашите клиенти в Уилямсбърг. Не знам дали ще е след седмица, две, или дори след месец, но бих искал когато тръгна, да взема Андрю със себе си и ще имам нужда и от теб, за да се грижиш за него. Аз ще бъда зает с работниците, защото ще трябва да сваляме мебелите от гемията, да ги товарим в каруцата и да ги откараме до Уилямсбърг, ѝ то на няколко пъти. Не бих могъл да върша всичко това и в същото време да се грижа и за момчето. Така че ще се наложи ти да си с него през целия ден, а за целта ще ти трябва много сила, повярвай ми.

– Ще се постарая да бъда готова, когато решите да заминем, господин Торнтън – отвърна Шимейн и тръгна да излиза от стаята.

Гейдж я изпрати до прага, където се облегна на рамката на вратата и прикова загадъчния си кафяв поглед в очите на своята прислужница.

– Ако случайно не знаеш, Шимейн О'Хърн, имаш много хубав ирландски акцент. Долавям го съвсем ясно, когато се обръщаш към мен на фамилия и тъй като ти без друго очевидно не си склонна да използваш

малкото ми име, имаш пълното ми одобрение да продължаваш да ме наричаш господин Торнтън. – Лицето му се озари от кратка усмивка, а очите му заблестяха дяволито. – До деня, в който се оженим, разбира се.

– Шегобиец! – измърмори сърдито Шимейн и рязко му обърна гръб. Но смехът на господаря ѝ, който достигна до нея, докато тя припряно се изкачваше по стъпалата, я накара да се усмихне развеселено.

Скоро в притихналата къща се чуваше единствено забързаното шляпане на пантофите ѝ по пода на таванската стаичка. Гейдж дълго време остана буден, заслушан в звуците, идващи от горния етаж и благодарен, че най-после чува нещо по-приятно от предсмъртния нисък на Виктория, който го бе преследвал толкова месеци.

ГЛАВА ПЕТА

Обитателите на дома на Торнтънови, или поне възрастните, имаха обичая да стават от сън още преди слънцето да е показало лика си иззад дърветата, ограждащи къщата. Шимейн не бе свикнала да се събужда преди изгрева, защото в Англия винаги я бяха оставяли да спи докогато иска. Беше единствено дете в семейството и родителите ѝ обичаха да я глежат. Но въпреки това и майка ѝ, и старата готвачка непрекъснато ѝ повтаряха, че нещата ще се променят драстично, когато Шимейн стане господарка на свой собствен дом. На „Гордостта на Лондон“ тя спеше, когато можеше, но сънищата ѝ бяха неспокойни и пълни с кошмари. За разлика от тях, нейната първа нощ в дома на Гейдж Торнтън ѝ се отрази благотворно както физически, така и психически. Със събуждането ѝ обаче дойде и осъзнаването на суровата действителност: не можеше повече да се излежава в леглото, докогато реши. Сега беше слугиня и от нея се очакваше да се държи като такава – да служи, а не да бъде обслужвана.

Когато чу в съня си, че вратата на спалнята на Гейдж се отваря, Шимейн с мъка отвори очи, все още полузаспала. Но щом долови стъпките му, които прекосиха салона към задната част на къщата, тя се разбуди напълно, очаквайки господарят ѝ да се качи по стъпалата и да я изрита от леглото. Вместо това отдолу долетя проскърцването на вратата към верандата – Гейдж беше излязъл. Разтуптяното сърце на Шимейн поуспокои пулса си.

Все още леко разтреперана, тя се надигна от леглото, пресегна се за огнивото и запали една свещ. После нахлузи халата върху нощницата

си, взе свещта и се спусна по стълбите към кухнята толкова бързо, че пламъкът едва не угасна. Долу Шимейн припряно запали един фенер, стъкна огъня в огнището и се зае с храната. Утринният ѝ тоалет можеше да почака. Сега имаше работа за вършене.

Още снощи беше намислила какво да приготви за закуска и бе замесила тесто за хлебчета, което бе оставила да втасва на масата. Бес Хъксли неведнъж ѝ беше повтаряла колко е важно за една жена да бъде организирана и предвидлива във всяко начинание и се бе опитала да втълпи това убеждение в главата на младата си ученичка. Но едва сега, когато Шимейн изпитваше нужда да докаже способностите си на мъжа, който я притежаваше, мъдростта на тези съвети бе оценена по достойнство. Удоволствието, което изпита при вида на краваите, които постепенно се позлатяваха във фурната, на парченцата пушено еленово месо, които цвъртяха върху скарата и на яйцата, които се сгъстяваха в тигана под непрекъснатото ѝ бъркане, бе нещо съвсем различно от отегчението, с което беше вършила същите тези занимания някога. В къщи, при своите родители, тя считаше работата в кухнята за досадно задължение и ако я изпълняваше прилежно, то бе само за да омилостиви готвачката и да си спечели за награда някой и друг ден, свободен от скучни кулинаруни наставления.

Скоро през прозорците, чиито кепенци Гейдж бе отворил още със ставането си, проникнаха първите лъчи на утринното слънце. А когато той привърши обичайните си сутрешни занимания и се върна в къщата с ведро прясно издоено мляко и кошница яйца, вътрешността на дома му вече беше окъпана в светлина и напоена с вкусния аромат на горещи краваи и еленово месо. Гейдж отиде право в кухнята и смаяно се вторачи в чудесата, които твореше новата му прислужница.

– Ти си лъжкия, Шимейн – отбеляза той, като остави ведрото и кошницата на масата. Не можеше да откъсне очи от краваите. Струваше му се, че никога не е виждал хляб, който да изглежда толкова вкусно. Но може би преувеличаваше, защото бе прекалено гладен.

Думите му накараха Шимейн да се вцепени от уплаха.

– Защо, сър?

– Ами, очевидно е, че можеш да готвиш – отговори Гейдж и посочи храната. – Вероятно дори Роксана Корбин би ти завидяла. Защо ме накара да повярвам в противното?

В очакване да чуе обяснението ѝ, той съсредоточи цялото си внимание върху нея, но замислената бръчка на челото му постепенно се изглади, когато топлият му кафяв поглед се спусна бавно от разрошените

къдрици на косата ѝ чак до нежните ѝ боси ходила, които се подаваха изпод ръба на ношницата. Под втренчения му взор малките пръсти на краката ѝ се свиха конвулсивно и това го накара да вдигне очи, задържайки ги съвсем за кратко върху заоблената гръд, която изпълваше горната част на халата, несмушавана от никакви пристегнати корсети.

Шимейн нервно вдигна ръка пред гърдите си и затвори плътно дантелените краища на халата. Настойчивият поглед на господаря ѝ бе толкова смущаващ, че имаше чувството, че дрехите ѝ са прозрачни и стои пред него съвсем гола. Вниманието му я изпълваше с ужас. Нямах никакви гаранции, че той ще продължи да се отнася към нея с уважението и вежливостта, които бе демонстрирал вчера. В края на краищата, тя беше само една робиня. Нямах къде да избяга, при кого да потърси закрила. Ако се съдеше по боязливостта, с която извъръщаха очи, щом Гейдж Торнтън ги погледнеше, повечето жители на селището никога нямаше да намерят смелост да се опълчат срещу него, за да я защитят. Други като Алма Петикоум, например, може би имаха кураж да го сторят, но ако изпитваха същата неприязън към затворничките, едва ли биха си направили труда.

Гейдж най-после вдигна поглед към очите ѝ, но Шимейн се извърна, за да скрие ярката руменина, покрила лицето ѝ, и се зае да бърка яйца в една купа. Всичките и усилия да изглежда спокойна бяха напразни. Имаше чувството, че долавя дъха му във врата си. Усещаше болезнено неговата близост с всяка фибра на тялото си.

Като се помъчи да овладее треперенето на гласа си, тя побърза да му отговори, надявайки се, че това ще го накара да се отдалечи.

– Когато ме разпитвахте за моите способности, сър, изобщо нямаш представа дали ще си спомня нещо от онова, на което са ме учили. Виждате ли, майка ми смяташе, че е много важно да се науча да готвя, но аз ненавиждах кулинарните уроци и ги намирах безсмислени. Те ми пречеха да върша онова, което ми доставяше истинско удоволствие.

Тя взе купата и подноса с месото, пристъпи до масата и се приведе над нея, за да ги постави до двете чинии, които вече бе сложила на покривката – една за господаря и една за неговия син. Не беше необходимо да се извъръща, за да види посоката на погледа му, защото го усещаше върху гърба си.

– И какво беше то, Шимейн? – полюбопитства Гейдж, впечатлен от начина, по който тънката ношница и халатът над нея очертаваха стегнатите ѝ хълбоци. Гледката, която неговата прислужница несъзнателно разкриваше пред очите му, бе наистина възхитителна и той се молеше

да го остави да ѝ се наслаждава колкото може по-дълго.

– Ездата, сър – отговори Шимейн. Изпитваше известно неудобство да признае страстта си към конете. Според Едит дьо Мерсер бе под достойнството на една млада дама да препуска безразсъдно нашир и надлъж, яхнала опърничав жребец, с който мнозина мъже се бяха оказали неспособни да се справят. Шемъс О'Хърн беше научил дъщеря си да язди още от малка и споделяше огромната ѝ любов към това занимание. Сред всичките ѝ познати единствено Морис можеше да се сравнява по умения с баща ѝ. – Баща ми притежава едни от най-добрите коне в цял Лондон. Той ме качи на гърба на една кобила, когато бях едва две годишна, въпреки протестите на майка ми, която често повтаряше, че това ще ми се отрази пагубно. Предполагам, че в известен смисъл е била права. Очевидно стражарят е познавал навиците ми, защото ме арестува именно когато бях в конюшнията.

– Да не би да намекваш, че стражарят е бил информиран за пристрашеността ти към ездата от бабата на твоя годеник? – попита Гейдж. В този момент Шимейн се обърна и в първия миг той почувства леко разочарование, което обаче не продължи дълго. Набъбналите върхове на гърдите ѝ, които се издигаха изпод леката материя на домашните ѝ дрехи, представляваха не по-малко изкусителна и разпалваща въображението му гледка от гърба ѝ.

– Най-малкото от някой, изпратен от нея, сър – отвърна Шимейн. – След като бях арестувана, имах достатъчно време да премисля нещата и да стигна до това заключение. Бързината и потайността, с които се разви всичко, ме карат да смятам, че някой е искал да запази изчезването ми в тайна. Когато ме арестуваха, наоколо нямаше абсолютно никого. Конярите бяха отвели кобилите на паша из ливадите. Все пак, възможно е и да съм направила погрешен извод и да съм несправедлива в преценката си за тази дама.

– А ако случайно бъдеш открита от родителите си, биха ли ти попечили подозренията ти спрямо тази жена да се омъжиш за своя годе-ник? За този... Морис дьо Мерсер?

Тъкмо този въпрос не даваше мира на Шимейн още от ареста ѝ насам и безкрайните ѝ дебати със самата себе си я бяха изтощили до краен предел. Така и не бе успяла да стигне до категорично решение, но сега това вече не ѝ се струваше толкова важно, защото не можеше да си представи, че един маркиз би взел за съпруга жена, осъдена за престъпление.

– Няма никакъв шанс на родителите ми и даже на Морис да им

хрумне да ме търсят тук. Освен това силно се съмнявам, че Морис би могъл да намери време за подобно издирване. Той има много важни дела и имоти в Англия, които изискват постоянно внимание от негова страна. Не мога да си представя, че може да зареже задълженията си, за да дойде до тук.

Гейдж бе изумен от думите ѝ. Нима съществуваше мъж, способен да забрави една толкова красива жена?

– Дори ако става въпрос за неговата годеница?

– Морис никога не е страдал от липса на обожателки – неохотно обясни Шимейн. Беше ѝ неприятно да говори за това. – Напротив, дори след като се сгодихме, около него винаги кръжаха множество богати и титулувани млади дами. Сигурна съм, че той вече е насочил мислите и очакванията си към друга.

Гейдж я изгледа съсредоточено, преди да попита:

– Значи за теб тази част от живота ти е вече минало?

Неспособна да се довери на крехкото си самообладание, тя кимна едва-едва и за да не се поддава на отчаяние и самосъжаление, се зае отново за работа, като отиде до шкафа и донесе оттам масло и конфитюр.

Гейдж се пресегна замислено през масата и взе един кравай от подноса. Разсъждавайки над отговора ѝ, той откъсна залък от хлебчето, сложи го в устата си и започна бавно да дъвче. Но само след миг цялото му внимание бе грабнато от прекрасния вкус на кравая и очите му заблестяха от неподправено удоволствие. Нямахше грешка: не бе хапвал нищо толкова вкусно още откакто бе напуснал бащиния си дом. Дори Виктория не беше приготвяла такъв хляб.

– Не биваше да те сравнявам единствено с Роксана Корбин, Шимейн. Няма да преувелича, ако кажа, че ти вероятно си най-добрата готвачка в областта.

Шимейн отмахна една непокорна къдрица от лицето си и вдигна поглед към него.

– Означава ли това, че възнамерявате да ме задържите, господин Торнтън?

Въпросът ѝ го изненада.

– Разбира се, Шимейн! Вече ти казах, че не смятам да те връщам. Не ми ли повярва?

– Някои хора често казват едно, а вършат съвсем друго, сър – свенливо отбеляза тя.

– Аз не съм от тези хора.

Вратата на спалнята изскърца и бавно се отвори. И двамата се

извърнаха, за да видят Андрю, който дотича бос до масата. Момченцето изглеждаше толкова прекрасно в малката си нощничка и с къдравата си, рошава тъмна коса, която падаше върху очите му, че на Шимейн ѝ се прииска да го грабне в прегръдките си. Но знаеше, че Андрю все още се бои от нея. В края на краищата, за него тя не бе нищо повече от една непозната.

Гейдж се изправи, разпери ръце и момчето с готовност вдигна своите. Баща му го вдигна, завъртя го високо във въздуха и го качи на раменете си. Стаята се изпълни със звънлив детски смях.

– Връщаме се след минутка, Шимейн – каза Гейдж и се запъти към задната врата. – Анди е научен да използва нощно гърне, но предпочита да ходи навън, в тоалетната. Ще се наложи ти да го водиш там, когато мен ме няма. Знаем, че се опитва да се държи като голям мъж, но е по-добре да внимаваме:

– Разбира се, господин Торнтън. – Шимейн се извърна, за да скрие изчервяването си. В Англия ѝ се бе случвало да пътува из страната и от време на време беше виждала през прозореца на каретата малки дечица да играят голи под дъжда или да се плискат в пълните с вода крайпътни ровове. Тези мимолетни погледи ѝ бяха създали известна представа за анатомията на малките момчета, но тя подозираше, че далеч не е толкова запозната с противоположния пол, колкото вероятно смяташе господарят ѝ.

След малко Гейдж и Андрю се върнаха и отидоха до умивалника в кухнята. Скоро оттам отново долетя веселият смях на момчето – баща му беше измислил игра, която превръщаше миенето на лицето и ръцете в истинско забавление.

Шимейн реши, че сега, когато храната е сервирана на масата, може спокойно да се оттегли в стаята си. Не ѝ се щеше да разваля закуската им с неугледния си вид и докато Гейдж слагаше сина си да седне на високия стол, тя се надигна, заобиколи ги и се отправи към задния коридор. Но господарят ѝ предугади нейните планове, протегна ръка, хвана я за лакътя и рязко я завъртя обратно.

Объркана и с разтуптяно сърце, Шимейн се взря в загорялото му лице, за да потърси в изражението му поне някакъв намек за неговите намерения, но единственото, в което успя да се увери със сигурност, бе това, че Гейдж Торнтън е много висок, защото стърчеше с повече от една глава над нея. Отново я обзе страх. Боеше се от своя господар точно както Андрю се боеше от нея и трепетът в гласа ѝ го показва:

– Има ли още нещо, което да желаете, господин Торнтън?

– Да, Шимейн, има. – Усмивката му бе не по-малко пестелива от отговора му. – Бих искал да останеш и да закусиш с нас.

Тя механично скръсти ръце пред гърдите си.

– Не съм прилично облечена, сър.

– Изглеждаш прекрасно – увери я Гейдж, като докосна с поглед лицето ѝ и къдравите кичури, които го обграждаха. Колкото и да беше странно, Виктория винаги му се бе струвала изумително привлекателна, когато шеташе из кухнята боса и само по нощница. Въпреки че Роксана беше заела мястото на съпругата му в домакинската работа, след смъртта на Виктория същата тази кухня му изглеждаше някак празна. Но ето че това момиче със скромни плитки и изцапано с брашно малко носле, запълваше тази празнота и вдъхваше на къщата топлина и живот. Искаше му се да се понаслаждава още малко на нейното присъствие и се надяваше, че разяждащото усещане за пустота ще изчезне завинаги от сърцето му.

– Не мисля, че Андрю и аз някога сме яли по-сладка закуска от тази, която си ни приготвила тази сутрин, Шимейн. На Роксана винаги ѝ се налагаше да се погрижи за закуската на баща си, преди да дойде тук, така че трябваше аз да стъкмявам по нещо, за да нахраня момчето и себе си. Мога да те уверя, че всичките ми опити в тази насока бяха пълен провал. Освен това, откакто Виктория си отиде от този свят, не сме имали възможността да се порадваме на присъствието на една хубава дама на масата си. Бих желал да останеш с нас, Шимейн, така, както си облечена. Ще го направиш ли?

Погледът, който галеше внимателно лицето ѝ, бе не по-малко смущаващ от оня, който малко преди това беше обходил фигурата ѝ, но Шимейн реши, че е по-добре да не казва нищо по въпроса. Трябваше да бъде доволна, че господарят ѝ не прави нищо повече от това да я гледа.

– Щом такова е вашето желание, сър.

– Да, такова е – прошепна Гейдж и се наведе, за да усети аромата на косите ѝ. – Освен това миришеш прекрасно.

Притеснена от близостта и от вниманието му, тя прокара нервно пръсти през дългите, разрошени кичури, които се бяха изплъзнали от плитките ѝ, отчаяно копнеейки час по-скоро да избяга на сигурно място на своя таван.

– Предполагам, че мириша на хляб...

– На жена, която готви в кухнята – меко промълви той. Ръката му приканващо посочи пейката, на която бе седяла вчера. – След теб, Шимейн.

Шимейн покорно се настани на седалката и прие чашата чай, предложена и от Гейдж. Андрю вдигна глава и я погледна любопитно. В отговор тя му се усмихна, взе от подноса един кравай, който беше изпекла във формата на човек, и му я подаде.

– Това е за теб, Андрю.

– Тате-е! – възкликна възбудено момчето и показа на баща си подаръка. – Шемей сготвила мъж!

Шимейн се засмя, протегна ръка и нежно разроши косата му. Андрю също се усмихна, като комично сбърчи носле, сетне откъсна с малките си пръстчета едната ръка на хлебния човек и я натъпка в устата си. Очите на Шимейн заблестяха от щастие, когато видя, че момчето дъвче залька с видимо удоволствие.

– Сладък мъж, тате!

Гейдж, който в този момент слагаше в чинията си бъркани яйца и еленово месо, се засмя развеселено.

– Знам, Анди. Аз също много харесах хляба.

– Шемей наплавила тебе мъж, тате? – попита Андрю, като се наведе напред, за да провери в чинията на баща си.

– Не, Анди, Шимейн е направила този мъж специално за теб. Но освен това е приготвила много вкусна закуска и за двама ни.

– Шемей хубава, тате?

– Шимейн *много* хубава, Анди.

Начинът, по който бе произнесена думата „много“ накара Шимейн да вдигне изненадано глава и да потъне за миг в омаята на неговия поглед, който съсредоточено изучаваше прозирните зелени глъбини на очите ѝ. После Андрю поиска яйца и баща му с готовност се подчини.

Апетитът на Шимейн все още не се бе възвърнали само след няколко хапки започна да ѝ се повдига. Тя стоически се опита да доизяде нищожното количество храна, което беше сложила в чинията си, но накрая, изправена пред угрозата да повърне и малкото, което бе успяла да погълне, се отказа. Двамата ѝ сътрапезници обаче продължаваха да се хранят и на нея не ѝ оставаше нищо друго, освен да отвърне очи от масата и да скръсти ръце в скута си. След като закуската очевидно доставяше удоволствие и на Гейдж, и на Андрю, и след като никой от тях не бързаше да привърши с нея, бягството ѝ на тавана явно трябваше да почака.

Макар че полагаше неимоверни усилия да се съсредоточи върху храната и да заглуши инстинктите си, които го тласкаха непрекъснато да поглежда към своята прислужница, Гейдж Торнтън не спираше да

мисли за нея. Ако снощи, след завръщането си от дома на Хана Фийлдс, с мъка бе овладял тези инстинкти, тази сутрин, когато дрехите ѝ разкриваха много повече от изумителната ѝ фигура, това му се струваше два пъти по-трудно. Погледът му постоянно се отклоняваше към нея и най-вече към гърдите ѝ. Прекрасно заоблени и в същото време по момински незрели, те разпалваха у него неударим копнеж да усети мекотата им с пръстите си, да ги освободи от оковите на дрехите. Едва сега осъзнаваше колко е зажаднал за жена.

Не му се искаше да я пуска, но не можеше повече да пренебрегва очевидното ѝ нетърпение да стане от масата. В този момент Шимейн се изправи, за да му налее още една чаша чай и той най-накрая вдигна очи към нея. Напрегнатото ѝ изражение и плахия поглед, който му отправи в отговор, го накараха да проумее, че тя се чувства като птичка, затворена в клетка. Не му оставаше нищо друго, освен да отстъпи.

– Може би не беше честно от моя страна да настоявам да останеш с нас, Шимейн. Ако искаш, можеш да отидеш в стаята си и да се облечеш.

Обзета от облекчение, Шимейн се усмихна колебливо.

– Благодаря ви, сър. Наистина мисля, че все още е рано да се опитвам да ям толкова много. Стана ми зле.

– Това е разбираемо, като се има предвид какво си преживяла – отговори Гейдж. Срамуваше се, че я бе задържал. – Обади ми се, когато се почувстваш по-добре. Моите хора ще пристигнат след около час. Ще трябва да оставя Андрю при теб, за да мога да отида на работа.

– Няма да се бавя, сър.

Шимейн побърза да се отдалечи от мъчителната гледка на отрупаната с храна маса. Все още ѝ се повдигаше, но щом изми лицето и тялото си с хладка вода, тя се почувства значително по-свежа. Извади синята рокля и едва сега забеляза, че дантелената яка се е разшила на гърба. Но нямаше време да я оправя. Облече се, прибра косата си в скромна прическа и набързо разтреби таванската стаичка. Сетне дръпна брезента, който господарят ѝ беше сложил вместо завеса и слезе по стълбите.

Когато се върна в кухнята, завари Гейдж да седи в люлеещия се стол до огнището и да чете нещо на Андрю, който го слушаше внимателно, сгушил глава на гърдите му. Момчето явно се чувстваше уютно в скута на баща си и не искаше да го напуска, за да отиде при прислужницата. Но Шимейн измисли как да привлече вниманието му. Като запя една ирландска детска песничка, която знаеше от малка, тя уви ръката си в една кърпа, подаде я иззад рамото на Гейдж и започна да вика Андрю с престорено писклив глас, мърдайки палеца и показалеца си като

устни. Не след дълго момчето се заливаше от смях, вперило поглед в „живата“ парцалена кукла. Тогава Шимейн бавно скри куклата от очите му, като свали ръка зад гърба на Гейдж. Андрю нетърпеливо надигна глава от скута на баща си, за да види къде е изчезнало човечето и то в миг изскочи отново пред погледа му като във весела игра на криеница.

– Пу за тебе! Видях те!

Заразена от щастливия му детски смях, Шимейн не забеляза как мъжът пред нея извърна глава, за да долови нежния аромат на косите ѝ, нито как погледът му погали с копнеж малкото ѝ, деликатно ухо и плитката, която беше свила на кок в долната част на тила си. Ако в този момент бе вдигнала глава, сигурно щеше да зърне и жаждата, пламтяща в тези кехлибарени очи, които я изпиваха. Но тя не го стори.

Най-накрая Андрю склони Шимейн да го вземе на ръце и явно не бе недоволен от това. Тананикайки тихичко на момчето, тя изпрати Гейдж до задната веранда и когато той се отправи към стъпалата, прошепна на Андрю да му помаха за довиждане.

– Довиждане, тате – извика усмихнато детето.

Баща му се извърна със смях, приближи се и нежно пхна пръст под брадичката му, за да вдигне малкото личице и да го целуне любящо по челото.

– Бъди добро момче, Анди.

Андрю извърна огромните си, любопитни кафяви очи към жената, която го държеше, сетне отново погледна баща си.

– Целувка за Шемей, тате?

– О, не, Андрю! – възкликна Шимейн и поклати невярващо глава. Надяваше се господарят ѝ да не реши, че тя е дала тази идея на момчето. Гейдж се подчини охотно, хвана лицето ѝ в дланите си и притисна устни към нейните, сподирен от радостния смях на сина си. Целувката му бе много повече от обичайното вяло докосване на устни между двама непознати. Беше гореща и страстна като целувките на Морис.

Шимейн отстъпи объркано назад, изумена от странните, прекрасни усещания, които този мимолетен допир на устните му бе разпалил в младото ѝ женско тяло. Гейдж отвърна на слисания ѝ поглед с лека закачлива усмивка, докосна небрежно с пръст челото си за поздрав, сетне се обърна и се отдалечи през верандата с бързи, широки крачки. Жестът и походката му се сториха на Шимейн толкова равнодушни на фона на силните емоции, които бяха обзели нея самата, че тя се почувства наранена и оскърбена.

Прекрасно си спомняше пламенността, с която Морис бе търсил

целувките ѝ и колко често ѝ се бе налагало да го моли да охлади страстта си и да почака, докато се оженят. След годежа той неведнъж я бе умолявал да му се отдаде, кълнейки се, че ще бъде внимателен с нея и дискретен с останалите, че никои няма да разбере. Но Шимейн беше проявила решителност и здрав разум, с които майка ѝ с основание би се гордяла, и го бе убедила, че ще е по-добре да изчакат и да се насладят на интимните радости на брака в първата си брачна нощ, отколкото да пренебрегнат опасността с Морис, не дай боже, да се случи нещо и тя да остане неомъжена и с дете.

Гейдж се обърна още веднъж, за да махне с ръка на сина си и на Шимейн, и пое надолу по пътеката, която водеше към работилницата. Останалите мъже вече се задаваха на конете си откъм тесния път, криволичещ през гората. През по-голямата част от деня той и неговите работници щяха да опаковат и подреждат готовите мебели, които трябваше да откарат в Уилямсбърг. Въпреки че датата на доставката още не беше уговорена, бе по-разумно мебелите да бъдат опаковани отсега, за да не се повредят. Гейдж се надяваше в най-скоро време да ги откара нагоре по реката, да ги предаде на новите им собственици и да получи възнаграждението си. Дотогава на стария корабен дърводелец Фланъри Морган и на неговия син Гилиън щеше да им се наложи да работят сами, без помощта и указанията на Гейдж. Все още не разполагаше с достатъчно средства, за да изостави мебелите и да се посвети изцяло на своя кораб.

Мъжете приключиха сравнително бързо с увиването на готовите мебели в платна и започнаха да сковават палетите, в които щяха да ги поставят. Гейдж и Рамзи Тейт – висок, широкоплещест мъж на четиридесет и една години – излязоха навън и се заеха да избират дълги, грубо издялани греди от скупчените под навеса дървета и да ги внасят в работилницата. Работата им вървеше необезпокоявано до момента, в който Гейдж неволно хвърли поглед към къщата и застина.

Любопитен да узнае какво е привлякло вниманието на работодателя му, Рамзи проследи посоката на втренчения му поглед и съзря млада огненокоса жена, която вадеше вода от кладенеца. Нямаше нужда от обяснения. Причината за внезапната разсеяност на Гейдж бе повече от очевидна.

– Това ли е новата ти прислужница? – Думите бяха произнесени въпросително, но той прекрасно знаеше отговора.

Гейдж кимна несъсредоточено.

Рамзи заслони очите си с ръка, за да види жената по-добре.

– От тук ми изглежда доста хубавка.

– Хубава е.

– Не прилича много на жена ти, с тая червена коса.

– Изобщо.

– Ще я задържиш ли?

– Колкото е нужно.

Рамзи засука замислено мустака си и се взря в своя приятел с вдигнати рунтави вежди.

– Колкото е нужно за какво?

Крехката женска фигура се скри във вътрешността на къщата и Гейдж се върна към работата си, като хвана края на една тежка дъска в очакване Рамзи да я поеме от другия край. Когато мъжът не стори това, той изръмжа нетърпеливо:

– Какво ти става, Рамзи? Събуди се!

Рамзи изсумтя и се наведе към дъската.

– Ако питаш мене, чини ми се, че си лапнал въдицата.

– Какво, по дяволите, искаш да кажеш?

– А ти как мислиш? – сопна се Рамзи. – Излиза оная малка червенокоска на верандата и ти тутакси си загубваш ума. Никога досега не съм те виждал толкова сачисан. Никога не съм те виждал да зяпаш като гладна хрътка Роксана, нищо че тя все се навърта край тебе.

– Няма и да ме видиш – измърмори Гейдж.

– Е, какво ще правиш с нея?

Гейдж го погледна сепнато.

– С коя „нея“? С Роксана?

Рамзи завъртя отчаяно очи и почти изкрещя:

– Не, *дявол го взел!* С червенокосата!

Едната вежда на Гейдж се изви рязко нагоре, а погледът му надменно прониза по-възрастния мъж.

– Когато реша какво да правя, ще те уведомя – изръмжат ой. – А дотогава си гледай работата, старо магаре!

На лицето на Рамзи се изписа престорен гняв.

– Можеш да се пениш колкото си щеш, *господин* Торнтън, ама ще ти напомня, че работата ми зависи от *тебе!* Без твоя светлост никой от нас не струва и пукнат грош! И ако се тревожа за тебе, то е само защото ме е грижа за собствената ми проклета кожа и за прехраната на семейството ми.

Гейдж не обърна внимание на обясненията му.

– Не си достатъчно стар, за да ми бъдеш баща, така че престани да се държиш като такъв. И без това си имаш достатъчно синове, за които

да се грижиш.

– Хм, тогава смятай, че ти говоря като приятел – каза Рамзи и се засмя. – Чуй сега един приятелски съвет. Отдалеч си личи, че ти трябва онова, което само една жена може да ти даде. И като гледам тоя огън в очите ти, все си мисля, че няма да си щастлив просто да душиш край полите на онова малко девойче – не и когато би предпочел да си под тях.

Гейдж неволно трепна. Рамзи беше налучкал самата сърцевина на проблема, който го изгаряше отвътре, сякаш четеше мислите му. Не беше от хората, които търсят услугите на леки момичета, и се бе опитал да заглуши все по-силната си нужда от жена с пълно отдаване на работата си. Кратката целувка с Шимейн го беше изненадала може би повече, отколкото бе изненадала самата нея. Беше го пронизала като нажежено желязо, карайки го да усети болезнено кипящата у него жажда. За да не се постави в неловкото положение да ѝ позволи да види въздействието, което му е оказала, той бе побягнал като подплашено куче. Ето, дори сега, когато Рамзи му казваше истината право в очите, Гейдж предпочиташе да я отрече.

– Твоят съвет, драги ми приятелю, е похотлив като бик в обор с крави, но аз целя нещо повече от онова, което ми предлагаш.

Рамзи изсумтя презрително и погледна през рамо към къщата.

– Да, забелязах.

До този ден Шимейн никога не бе предполагала, че притежава талант да се занимава с деца. Въпреки своята неопитност, тя беше успяла да спечели доверието и интереса на Андрю с хлебния човек и с импровизирания си куклен театър. Момчето вече нямаше нищо против да се сприятели с нея и с радост ѝ позволи да го изкъпе в легена и да измие косата му. А когато Шимейн насапуниса ръцете си и духна пяната, за да направи сапунени мехурчета, Андрю се закиска весело и се заигра с малките балончета, като промушваше пръст през онези, които прелитаха край него и пляскаше с ръце, щом те се пукваха и изчезваха във въздуха.

Шимейн тъкмо обличаше момчето в спалнята на господаря си, когато откъм входната врата долетя настоятелно хлопане. Тя уви Андрю в едно малко одеяло, взе то на ръце и побърза да отвори. На прага стоеше висока жена с груби черти и сламеноруса коса, силно опъната назад във висок кок. Шимейн кимна лекичко за поздрав. В отговор жената се усмихна едва-едва.

– Аз съм Роксана Корбин... – Сивият ѝ поглед се плъзна надолу по крехката фигура на Шимейн и по износената рокля, която ѝ бе позната до болка. Беше роклята, която Виктория Торнтън предпочиташе да носи, когато работеше в градината или вършеше някаква друга не дотам чиста работа, заплашваща да повреди по-хубавите ѝ дрехи. При мисълта, че Гейдж е дал на тази престъпница роклята на мъртвата си съпруга, сърцето на Роксана се изпълни с омраза, която тя не си направи труда да прикрива, когато вдигна отново поглед към заинтригуваните зелени очи на Шимейн. – А ти трябва да си робинята, Шимейн О'Хърн.

Доловила неприязънта в тона ѝ, Шимейн намести Андрю в прегръдката си и кимна предпазливо.

– Ако търсите господин Торнтън, мисля, че той е в работилницата си.

– Всъщност търся теб. – Леденостуденият поглед на Роксана накара Шимейн да потръпне. – Исках да видя каква бавачка е успял да купи Гейдж от един затворнически кораб.

Лицето на Шимейн пламна от откритата злоба и ненавист в тона на новодошлата. Искаше тази жена да си тръгне колкото може по-скоро, за да отнесе Андрю обратно в спалнята, защото ръцете ѝ все още бяха прекалено слаби и момчето вече започваше да ѝ тежи. Безпокоеше се, че може да го изтърве, но така и не успяваше да измисли учтив начин да отпрати посетителката.

Междувременно обаче не можеше да не забележи, че твърденията на госпожа Петикоум, че Андрю бил много привързан към Роксана, далеч не отговарят на истината. Момчето беше заровило мъничките си пръстчета в непокорните къдрици, които се виеха край слепоочията на новата му приятелка, и изглеждаше много по-заинтригувано от тях, отколкото от бившата си бавачка, която дори не благоволи да погледне.

Със сетни сили Шимейн го намести отново в прегръдките си. Сякаш усетило нейната слабост, детето обви ръце около врата ѝ и стисна здраво яката ѝ, за да ѝ даде допълнителна опора.

– Искате ли нещо от мен, Роксана? – попита Шимейн в опит да сложи край на това мъчително посещение. – Ако не, извинете ме, но трябва да облека Андрю.

– За теб съм госпожица Роксана, момиче – високомерно я поправи русокосата жена. – Ако не друго, трябва поне да се научиш как да се обръщаш към по-високопоставените от теб.

– Госпожица Роксана, щом така предпочитате – отвърна хладно Шимейн.

Задната врата на къщата се отвори и затвори и по коридора се чува мъжки стъпки, последвани от шумолене на хартия Гейдж бе влязъл в кабинета си.

Присъствието му изпълни Шимейн с облекчение.

– Господин Торнтън вече е тук – обяви тя. – Може би ще искате да го видите.

Гейдж чу гласа ѝ, но продължи да се рови в записките си и само се провикна:

– Има ли някой с теб, Шимейн?

– Имате гостенка, господин Торнтън – извика през рамо Шимейн. В същия миг Роксана я избута настрана и влезе в къщата.

Гейдж пристъпи на прага на кухнята, но се закова на място, когато съзря гостенката си. Знаеше какво ще последва и макар че се постара да прикрие раздражението си, веждите му се събърчиха гневно.

– Изненадан съм, че те виждам тук, Роксана. Мислех, че ще се грижиш за баща си.

Русокосата жена вирна глава със страдалческа гримаса.

– Дойдох да видя какво си си купил, Гейдж, понеже ти не си направи труда да ме уведомиш за намеренията си. За сметка на това госпожа Петикоум бе така добра да ме извести за новата ти покупка. Беше *много* мило от твоя страна да не ми съобщиш, че си намерил кой да ме замества и че услугите ми вече са нежелани.

– Казах ти, че имам нужда от жена в дома си и че не мога да чакам, докато баща ти се изправи отново на крака – ядосано каза Гейдж. Искаше му се да извие врата на Алма Петикоум. – Ти знаеш това по-добре от всеки друг. Съжалявам, че вчера не намерих време да се отбия у вас и да ти кажа, но започваше буря и бързах да се прибера. – Той замълча и въздъхна измъчено. Съжаляваше, че Роксана е трябвало да научи всичко от старата злостна клюкарка, но я беше предупреждавал неведнъж за намеренията си. Тя просто не бе искала да го чуе. – Трябваше да се досетя, че госпожа Петикоум ще си строши краката от бързане, за да ти съобщи първа новината. Виж, за това съм длъжен да ти се извиня...

– След като наоколо има толкова жени – прекъсна го Роксана, пренебрегвайки по-голямата част от думите му, – защо, за бога, трябваше да вземеш една престъпница да се грижи за Андрю? И то точно тази? – Гласът ѝ стана мек, почти умоляващ. – Не се ли боиш, че това същество може да стори нещо на сина ти?

Гейдж кипна, но съумя да запази самообладание и да срещне погледа ѝ сравнително спокойно. Не искаше да я наранява с признанието, че

бе решил да се освободи от нея много преди старият ковач да падне от коня си и да си счупи крака. Не искаше обаче и да бъде разпитван относно мотивите си да избере Шимейн.

– Ако има някой, способен да прецени вярно какви качества трябва да притежава бавачката на Андрю, това съм аз, Роксана. И съм убеден, че Шимейн е всичко, от което се нуждая.

Докато го казваше, Гейдж се запита какъв ли ефект оказва разговорът им върху самата Шимейн и я погледна крадешком. Момичето явно беше притеснено, но причината за това, изглежда, бе преди всичко фактът, че ѝ липсваха достатъчно сили да държи Андрю на ръце. Цялото ѝ тяло трепереше от усилията, които полагаше, за да не го изгърве, но беше очевидно, че всеки момент ще рухне на пода заедно с момчето.

Без да го е грижа дали ще предизвика ревността и възмущението на своята гостенка, Гейдж се спусна на помощ на прислужницата си. Шимейн, която копнееше да предаде товара си в по-силни ръце, се приведе напред. В същото време господарят ѝ провря ръка между нея и Андрю, за да поеме своя син. Бузите ѝ пламнаха, когато дланта му се плъзна по гърдите ѝ, и Шимейн панически понечи да отстъпи назад, но за неин ужас се оказа, че е впримчена от Андрю, чиито пръсти се бяха заплели в разкъсаната дантела на яката ѝ. В отчаян опит да се освободи от него и преди всичко от баща му, тя вдигна ръце зад врата си и сляпо задърпа дантелата.

– Остави на мен – скара ѝ се Гейдж и отмести едната ѝ ръка. – Така само усложняваш нещата.

Макар че прекрасно съзнаваше ужаса, който я очаква, Шимейн покорно застина на място, за да не влоши положението още повече. Тъй като Андрю беше между тях, Гейдж трябваше да се наведе съвсем близо до лицето ѝ, за да може да разплете пръстите на сина си от дантелата. Шимейн долавяше дъха му, усещаше близостта му с цялото си същество, но не смееше да вдигне очи към красивото му лице. Погледът ѝ бе неотлъчно вперен в Андрю, който търпеливо понасяше опитите на двамата възрастни да го отделят от бавачката му.

Гейдж също усещаше съвсем ясно мекия натиск на женската гърд върху ръката си, но колкото и да му беше приятно да е тъй близо до Шимейн, не можеше да си позволи да се увлича, особено сега, когато Роксана стоеше и ги наблюдаваше.

Гледката на двамата души пред очите ѝ разбуди в гърдите на Роксана познатите копнежи, които бе изпитвала толкова често, откакто познаваше Гейдж Торнтън. В този момент би дала всичко, за да е на мястото

на презряната прислужница, но вместо това стоеше сама и напълно забравена. Не за пръв път ѝ се случваше да я пренебрегват, когато наоколо има и друга жена. Само че сега бе по-лошо от всякога.

За чувствата на Роксана бе тежък удар да узнае, че мястото ѝ в дома на Торнтън е било заето от една престъпница, но поне беше хранила надежди, че Алма Петикоум нарочно налива масло в огъня с твърденията си, че момичето е забележително красиво, може би по-красиво дори от Виктория. Старата клюкарка *никога* не правеше комплименти на някого, освен ако не искаше да засегне с тях своя слушател. Но когато видя Шимейн със собствените си очи, Роксана едва не припадна, защото разбра, че този път Алма не е преувеличила. Момичето беше изключително хубаво, колкото и да ѝ бе трудно да го признае. И макар да копнееше не толкова за работата в къщата на Гейдж, колкото за сърцето му, сега предчувстваше, че то също може да ѝ бъде отнето. Страхът да не загуби Гейдж не беше нещо ново за нея, но в този момент Роксана усещаше по-силно от когато и да било болезнената му хватка, която разбуждаше старата омраза, впила лепкавите си пръсти дълбоко в сърцето ѝ още преди няколко години.

Не можеше повече да издържа да ги гледа заедно. Трябваше да сложи час по-скоро край на този нагъл и отблъскващ фарс. Тя решително тръгна напред с пламнали от ярост очи.

Пръстите на Андрю най-сетне бяха освободени и с въздишка на облекчение Шимейн отстъпи залитайки назад. Все още се боеше да погледне господаря си. Преди обаче да намери време да се успокои, до слуха ѝ достигна звука на приближаващи се стъпки. Тя се обърна, за да се сблъска с един леден поглед, който бе толкова натежал от ненавист, че Мориса с основание би се гордяла, ако можеше да го постигне. Шимейн стреснато отстъпи назад, опасявайки се да не бъде нападната.

Но русокосата се нахвърли върху нея като побесняла тигрица.

– Ти, подла малка кучко...

– Роксана! – извика Гейдж, като се обърна, изумен от злобното ѝ съскане. Макар че преди години Роксана недвусмислено му бе обяснила колко е разочарована от това, че се е оженил за друга, тя никога не беше нападала Виктория по този злостен начин. – Няма да търпя да слушам подобни обиди в къщата си! Чуваш ли?

Резкият му тон угаси яростта на русокосата жена. Тя се обърна към Гейдж като замаяна и се взря в него с наранен, умоляващ поглед.

– Нима си заслепен от преструвките на това момиче, Гейдж? Не виждаш ли как ти се предлага... как ти позволява да я докосваш?

Шимейн пламна от обвиненията на Роксана. Тя отвори уста да запротестира, но думите замряха в гърлото ѝ. Нима не я бяха изпратили в затвора, въпреки че беше отричала десетки пъти вината си пред съда? В момента бе също толкова безсмислено да се опитва да обяснява, че е невинна.

Гейдж беше силно разтревожен от поведението на Роксана. Цветът се бе отдръпнал от лицето ѝ, а клепачите ѝ трепкаха нервно над угасналите ѝ очи. Изглеждаше като човек, който едва-едва се крепи на ръба на лудостта и той нямаше представа какъв ще бъде следващия ѝ ход – можеше да изпадне в несвяст, а можеше и да избодне с нокти очите на прислужницата му.

За по-сигурно Гейдж пристъпи пред Шимейн, за да я защити, и още веднъж се опита да поговори на Роксана с надеждата, че едно разумно обяснение би могло да облекчи наранените ѝ чувства.

– Мислех, че си ме разбрала, Роксана. Не можех да чакам баща ти да оздравее. Трябваше ми бавачка, която да е непрекъснато на мое разположение, която след някоя и друга година ще може да научи Андрю да чете и да смята. Шимейн е много добре образована и е способна да изпълни тези изисквания, и аз не можех да пренебрегна това, след като имах нужда...

– Каква ти нужда! – изсъска Роксана. Гневът ѝ се бе възвърнал. – Искал си да се отървеш от мен и сега си търсиш глупави извинения. – Вече си представяше как хората шушукат зад гърба ѝ и се присмиват на нейната глупост. Да се надява, че не кой да е, ами самият Гейдж Торнтън би могъл да я направи своя съпруга. Той, който бе пренебрегнал толкова по-красиви от нея жени, за да се ожени за Виктория, чиято хубост бе ненадмината. И сега, както тогава, познатите ѝ щяха да подмятат колко е глупаво от нейна страна да вярва, че *някой* въобще би я взел за жена, и още по-глупаво – да си представи, че тъкмо майсторът на мебели ще вземе да я ухажда. В края на краищата, тя не бе нищо повече от една грозновата ковашка дъщеря, издънка на онзи груб, зъл мъж, чиято съпруга преди години беше изоставила и него, и детето си, за да избяга с някакъв пътуващ търговец. И сега щеше да среща изпълнени със съжаление погледи, тъжно поклащане на глави и съскащи змийски езици, които щяха да бъдат отровата си срещу нея при всеки удобен повод. – Щях да се върна на работа при теб веднага щом татко стане от леглото. Дотогава за Андрю можеше да се грижи Хана!

Уплашен от яростния тон на жената, Андрю се вкопчи в баща си и заплака. Гейдж се извърна и се помъчи да го утеши, но момчето

продължаваше да трепери.

– Знаеш, че говоря истината – обвинително извика Роксана, като пристъпи към него.

Гейдж я погледна през рамо толкова студено, че тя замръзна на място.

– Ще трябва да обсъдим това по-късно, Роксана – каза рязко той. – Плашиш Андрю...

– Аз ли? – изкрещя Роксана, вбесена както от обвинението му, така и от хладния тон, с който бе отправено. Сетне кимна с глава към Шимейн. – А какво ще кажеш за тази мръсна никаквица, която си си купил? Синът ти има много повече основания да се плаши от нея, отколкото от мен! Та ти дори не знаеш какво престъпление е извършила, Гейдж! Може да е убийца!

Гейдж се завъртя към нея с пламнал от гняв поглед, но при рязкото му движение Андрю изпищя тревожно и това го накара да преглътне хапливите думи, които се канеше да изрече. Той се овладя, подаде хлипация си син отново на Шимейн и безмълвно ѝ кимна да се прибере в спалнята. След като вратата на стаята се затвори зад нея, Гейдж хвана Роксана за лакътя и я поведе към верандата възможно най-внимателно. Но вместо да спре там, той слезе бързо надолу по стъпалата и продължи по пътеката, водеща към брега на реката, където съзря лодката на стария Корбин, с която бе дошла Роксана. Едва когато подминаха кораба му и стигнаха до място, откъдето нямаше как да бъдат чути от двамата мъже, които работеха на строежа, Гейдж реши, че се контролира достатъчно, за да е в състояние да говори, вместо да реве.

– Роксана, ти и баща ти бяхте сред първите хора, с които се запознах, когато пристигнах във Вирджиния – започна той с рязък, но умерено силен тон. Сетне пусна ръката ѝ и се обърна с лице към нея. – Ти ми носеше храна, докато строях къщата, въпреки моите уверения, че не искам да ти създавам грижи. Когато Виктория дойде в колониите с родителите си, ти беше много мила с тях и се сприятели с нея. – Гейдж замълча, обзет от угризения на съвестта. Истината бе, че Виктория изпитваше искрено състрадание към старата мома и се бе сприятелила с нея с цената на огромни усилия. Но той съзнаваше колко грубо би било от негова страна да напомня на Роксана, че на практика е нямала нито един приятел, преди Виктория да се смили над нея, затова продължи: – По-късно ти беше тази, която даваше кураж на Виктория, след като родителите ѝ починаха. Знаем, че прие женитбата ми за нея като изневяра. Всъщност, ти ми го каза сама. Но после продължи да ни посещаваш и аз

сметнах, че си ми простила. Ти дойде с другите жени, за да ни помагаш в нощта, когато се роди Андрю. Ти беше тази, която ме уверяваше, че всичко ще бъде наред..., че Виктория е твърде силна, за да умре при раждане. След това си идвала тук много пъти, за да ѝ помагаш в грижите за Андрю. Малко след злополуката с Виктория ме помоли да ти позволя да чистиш къщата и да се грижиш за сина ми, като каза, че това ще ти помогне да преодолееш мъката си. През всичкото това време, Роксана, аз никога не съм те насърчавал и не съм ти давал повод да се надяваш или да очакваш от нашето познанство нещо различно от приятелството, което винаги съм ти предлагал с готовност. Но ти искаше нещо повече, нещо, което не бих могъл да ти дам. Сега вече знам, че трябва да изясня този въпрос веднъж завинаги, за да не стават нови грешки. Ако някога си смятала, че между нас може да съществува нещо повече от приятелство, значи си се заблуждавала, Роксана, и просто си си въобразила прекалено много.

Жестоките му думи накараха кръвта да се отдръпне от сърцето ѝ. Цялата любов, която бе изпитвала към този мъж, в този миг се превърна в люта омраза.

– Ти си въобразяваш прекалено много, Гейдж Торнтън. Ако си мислиш, че ще продължавам да си мълча за Виктория...

Гейдж усети как кожата на тила му настръхва, а крайниците му нажежават. Това трябваше да се очаква. Роксана никога не го беше заплашвала открито след смъртта на Виктория, но появата на Шимейн явно я бе извадила извън релси.

– Какво искаш да кажеш? – предпазливо попита той.

– Аз ти врявах... – За миг гласът на Роксана се прекърши, но тя го овладя и продължи: – Обичах те и просто не можех да повярвам, че си способен да убиеш жена си. Но не трябваше да пренебрегвам фактите. Аз дойдох тук *след* като Виктория беше вече мъртва, *след* като ти бе отнесъл Андрю обратно в къщата. Тогавя наоколо нямаше никой, спомняш ли си? Твоите хора имаха почивен ден. Наскоро се разхождах край кораба и когато се качих на носа, осъзнах, че само някой много силен мъж би бил в състояние да преметне Виктория през парапета и да я хвърли на камъните, които ти и твоите работници струпахте долу, за да укрепите скелето и да не позволите на пролетните дъждове да отмият пясъка под подпорите. Ако жена ти не е имала някаква причина да сложи сама край на живота си, то ти си единственият, който би могъл да я убие, защото по това време ти беше единственият мъж наоколо. Вероятно *наистина* си я убил в изблик на гняв, както говорят хората, и си

искал всички да повярват, че е било злополука. Когато си съзрял, че се задавам с лодката по реката, ти си хвърлил Виктория от носа на кораба, а после си изтичал в къщата с Андрю, за да може аз да видя, че си вътре, защото знаеше чувствата ми към теб! *Знаел* си, че с готовност ще повярвам на всяка твоя дума! Но сега не съм толкова наивна и съм убедена, че ти си убил Виктория, все едно как точно си го сторил!

– Това е лъжа! – изрева Гейдж. – Бях в къщата, когато чух писъка на Виктория, и веднага дотичах, за да те намеря над мъртвото ѝ тяло! Бих се погрижил да те арестуват още същия ден, ако не съзнавах, че не си достатъчно силна, за да завлечеш Виктория до носа и да я преметнеш през парапета. Както ти каза, това е по силите само на мъж, но и досега не съм открил кой би могъл да има мотив да иска да я нарани, още по-малко пък – да я убие.

– Ти си лъжец, Гейдж Торнтън, а не аз. И ще се погрижа всички да го узнаят!

Той се изсмя на заплахата ѝ.

– Мислиш ли, че някой ще ти повярва, след като веднъж вече се закле, че си чула писъка на Виктория, че веднага си изтичала към къщата и си ме видяла да изскачам отвътре? Няма как да съм стигнал от кораба до там за толкова кратко време и ти го знаеш. Откровено казано, много се съмнявам, че новата ти история би заинтригувала хората от града, Роксана. Всички вече знаят за Шимейн и ще се досетят, че нелепите ти обвинения са продиктувани единствено от злоба и ревност.

– *Ти си я убил!* – изпищя Роксана със святкащи очи. Скърцайки със зъби, тя замахна и го зашлеви по бузата с такава сила, че собствената ѝ длан изтръпна от болка. Но дори това не бе достатъчно, за да охлади насърбалата се в нея ярост. Все още копнееше за отмъщение.

За миг Гейдж остана напълно неподвижен – със затворени очи, с извърнато настрана лице, със здраво стисната челюст. Сетне бавно завъртя глава, вдигна рязко вежди и впи сурово поглед в жената пред себе си.

– Никога повече не прави това, Роксана – предупредително каза той. – Защото ако го направиш, ще разбереш на какво съм способен.

– Какво, ще ме хвърлиш от носа на кораба като Виктория ли? – хапливо попита тя.

За част от секундата инак топлите му кафяви очи станаха тъй леденостудени, че Роксана усети страх. Но в следващия миг Гейдж се завъртя рязко кръгом и се отдалечи.

Когато влезе в къщата, вратата на спалнята все още беше затворена.

Той постоя известно време на прага, заслушан в нежния глас на Шимейн, която пееше весела песничка на Андрю, и в щастливия, звънлив смях на сина си. Усети струйка кръв в ъгъла на устата си и внимателно я избърса с ръка, преди да отвори вратата на спалнята. Шимейн беше коленичила до леглото, а Андрю, вече напълно облечен, седеше на ръба му, доверчиво сгущен в ръцете ѝ. Когато Гейдж влезе, момичето веднага прикова поглед в пламтящата му буза и смутено скочи на крака.

Той се опита да се усмихне, за да я успокои, но опитът му причини силна болка.

– Днес следобед трябва да отида с каруцата до града, Шимейн, и бих искал ти и Андрю да дойдете с мен. – Не смееше да ги остави сами, защото се боеше, че Роксана може да се върне и да стори нещо лошо на Шимейн. – Един от работниците ми каза, че някаква вдовица желае да се срещне с мен, за да поръча мебели. Ако се споразумея с нея, ще имам достатъчно пари, за да купя някои неща, необходими за кораба и да ти поръчам чифт обувки.

Щедростта му я смая.

– Вече ви казах, господин Торнтън, че съм напълно доволна от обувките, които ми дадохте. Нямам нужда от нови.

Гейдж най-после успя да се усмихне, макар и съвсем лекичко.

– Да, но тези обувки ти хлопат, а и непрекъснатото шляпане на пантофите, които носиш върху тях, може направо да побърка човек. А сега заминавай да се облечеш, жено. И по-живо.

– Да, сър – отвърна Шимейн с лъчезарна усмивка и забърза към вратата.

Но на прага тя се спря, изрита пантофите от краката си, хвана ги в ръка и със смях побягна навън. Искрящата ѝ жизнерадост беше толкова заразителна, че Гейдж, който проследи с усмивка нейния полет нагоре по стъпалата, усети как собственото му настроение бързо се освобождава от мрачните окови, които го бяха стягали само до преди миг.

ГЛАВА ШЕСТА

Нюпорт Нюз беше основан преди сто години от един ирландец и първите му обитатели бяха предимно ирландци. Вероятно ако познаваше по-добре жителите на градчето, Шимейн би се чувствала съвсем като у дома си, но срещите с госпожа Петикоум и Роксана я караха да бъде нащрек. Освен това не беше сигурна как ще реагира

останалите заселници, когато разберат, че е затворничка от Нюгейт. А като се имаше предвид недискретността на Алма Петикоум, новината несъмнено вече се бе разнесла из целия град.

Една дребна, белокоса жена тъкмо излизаше от магазина на главната улица, когато Гейдж спря каруцата пред стъпалата му. Той скочи от капрата, завърза коня за близкия железен пилон, обърна се към възрастната жена и вежливо докосна ръба на шапката си.

– Добро утро, госпожа Макгий.

– Добро да е и за теб, Гейдж Торнтън – поздрави го весело тя и се приближи до него, подпирайки се на бастуна си. – Какво те води в нашето китно градче в тоз' чуден слънчев ден, при това в компанията на едно тъй хубаво непознато девойче и на сладкото ти малко синче?

Цветистият ѝ ирландски говор развесели Гейдж и той отговори в същия дух:

– Ах, мигар има нейде по тоз' широк свят по-хубаво момиче от вдовицата Мери Маргарет Макгий?

– Ха! – изсумтя презрително жената, докато Гейдж смъкваше Андриот от каруцата. Но яркосините ѝ очи заблестяха от удоволствие. – Да не очакваш една умна жена като мен да повярва на изкусните ти лъжи, дяволе гиздав? – наперено попита тя. – Забранявам ти да ме мислиш за някоя от всички ония изкуфели квачки, дето им потичат лигите, колчем те зърнат да идваш насам. Но добре, че намина, за да видя със собствените си очи какво си сторил. Чух за тебе такива страховити неща, че едва не запрегнах файтона и не отпраших към къщата ти, та да проверя дали са верни. – Погледът ѝ се спря замислено на Шимейн, сетне старицата кимна. – Да, девойчето наистина е много хубаво. „Блатарка“ – тъй рече един нещастник, дето отзарана седи в кръчмата и се налива с уиски. – Тя посочи с тънката си ръка съседната постройка, после добави с широка усмивка, разкриваща два реда ситни бели зъби: – Да беше малко по-дребен тоя синковец, хубавичко сякаш да го подреда с бастуна, задето обижда такава благородна раса като ирландската, като ни нарича блатари. Ще рече човек, че в цяла Англия няма ни едно тресавище!

Неустойимото чувство за хумор на госпожа Макгий бързо прогони притесненията на Шимейн. След първите ѝ две срещи с жителите на градчето вдовицата беше наистина приятна изненада. Значи в крайна сметка по тези места се срещаха и приятни хора.

– Какво, да не би да си забравил добрите си обноски, любезни господине? – намръщено попита Мери Маргарет, като повелително посочи с ръка на Гейдж да помогне на Шимейн.

– Или си мислиш, че като ти е слугиня, не ѝ трябва помощ, за да слезе от каруцата?

Сконфузен от добродушното смъряне, Гейдж се извърна към каруцата и кимна на Шимейн да се надигне от седалката. Когато ръцете му обгърнаха тънкия ѝ кръст, за да я свалят на тротоара, Шимейн забеляза, че бузите му са се изчервили под бронзовия загар, сякаш господарят ѝ се притесняваше да не би тя да го сметне за груб или недосялан. Сърцето ѝ запърха развълнувано при мисълта, че у този железен мъж може да се крие такава момчешка стеснителност. Очевидно не му беше все едно какво мисли прислужницата му за него.

– Мадам, позволете ми да ви представя госпожица Шимейн О'Хърн – обяви Гейдж и церемониално свали шапка. Но умът му бе другаде. Мислеше за това как почти бе успял да обхване талията ѝ с две ръце – фигурата ѝ беше съвсем тъничка и крехка, а в същото време по нея имаше безброй съблазнителни извивки, излезли сякаш изпод ръката на изкусен майстор резбар. Гейдж тръсна глава, за да прогони тези приятни мисли и кимна галантно с глава към възрастната жена.

– Шимейн, пред теб стои може би най-достойната дама в нашата малка общност, неоспоримо очарователната и сияйна вдовица госпожа Мери Маргарет Макгий.

– О, стига! – засмя се Мери Маргарет и махна пренебрежително с грациозната си, деликатна ръка. Сетне се обърна към младата жена, усмихна се мило и взе дланта ѝ в своята.

– Удоволствие е да се запозная с теб, скъпа, и ако все още никой в този градец не го е сторил, позволи ми да ти кажа „добре дошла“ при нас.

– Много съм ви признателна за любезността, мадам – отговори Шимейн напълно искрено.

Мери Маргарет вдигна въпросително поглед към високия мъж, който стоеше до тях, хванал в ръце сина си.

– Дали благороден джентълмен като теб би имал нещо против, ако една стара вдовица му отмъкне за малко прислужницата, за да я запознае с някой и друг жител на това градче?

Настойчивият ѝ поглед накара Гейдж да вдигне изненадано вежди. Трябваше му обаче само миг, за да прозре намеренията ѝ. На улицата бе съзрял неколцина млади ергени, чиято възраст беше много по-близка до тази на Шимейн, отколкото неговата собствена. Колкото и да бе привързан към Мери Маргарет, Гейдж не беше спял и прекрасно познаваше романтичната ѝ природа. Вдовицата бе главната виновница за поне три

сватби между новодошли в Нюпорт Нюз представители на ирландската раса и дългогодишни заселници от града. Хм, никак нямаше да му хареса, ако с нейно съучастие някой младеж дойде да го умолява да му продаде момичето.

– Ще поверя Шимейн на грижите ти, Мери Маргарет, но те умолявам да не правиш пакости зад гърба ми.

На лицето на възрастната жена се изписа искрено възмущение.

– Че каква пакост, по твоему, може да стори една немощна вдовица като мене, Гейдж Торнтън?

Думите ѝ не успяха да го трогнат.

– Знам каква изкусна сватовница си, Мери Маргарет, и няма да ти позволя да размекнеш сърцето на някой млад хубавец с приказки за моята прислужница. С други думи, не възнамерявам да я продавам на разни влюбени ромеовци, които биха искали да се оженят за нея. Ясно ли се изразих?

Мери Маргарет потисна желанието си да се усмихне доволно и вместо това придаде на лицето си престорено невинно изражение.

– Не може да бъде, господин Торнтън! Трябва ли да разбирам, че самият ти си хвърлил око на тая хубавица?

Гейдж се опита да скрие смущението си от проникателния ѝ поглед.

– Разбирай каквото си щеш Мери Маргарет, но ако искаш да останеш моя приятелка, внимавай как се държиш с момичето. То е моя собственост.

Вдовицата сведе глава с грациозно смирение.

– Схванах предупреждението ви, сър. Ще бъда много внимателна.

– Добре! – Гейдж кимна отсечено, извърна се и понесе Андрю към магазина.

Мери Маргарет се усмихна замислено, подпря изящните си малки ръце на бастуна и впери изучаващо поглед в Шимейн.

– Да-а, ти със сигурност си много красиво създание – заяви тя най-накрая. – Не се съмнявам, че скоро няма да остане ни една млада девойка или стара мома наоколо, която да не ти завижда за мястото ти в дома на Гейдж Торнтън. Дано само не се озлобят прекалено много срещу теб, задето си уловила най-хубавата риба в морето. Всички местни момичета се мъчат да оплетат тая апетитна, хлъзгава пъстърва в мрежите си вече близо година, ама все не им се удава. С една от тия жени трябва да си особено внимателна, но може би ти вече си се запознала с нея.

– Не съм съвсем сигурна за кого говорите, мадам – престори се на

наивна Шимейн, като избягна изпитателния поглед на възрастната жена.

Мери Маргарет обаче упорито не сваляше очи от събеседницата си и накрая я принуди да я погледне.

– Чини ми се, скъпа, че ти си интелигентно момиче, и че няма защо да ти обяснявам много-много. Пази се от Роксана – посъветва я тя. – От доста време е хлътнала по твоя господар, може да има вече осем-девет години – във всеки случай още от преди той да се запознае с Виктория и да се ожени за нея. Напоследък Роксана разправя наляво и надясно из градчето, че Гейдж щял да се жени за нея. Говори за него тъй, сякаш вече му е жена. Даже се е захванала да си стяга чеиза. Ако господарят ти не се ожени за нея, тя ще обвини тебе. Ако пък се ожени, бас държа, че тоз' час ще бъдеш продадена на някой друг. – Мери Маргарет замълча в очакване да види някаква реакция на тревога у Шимейн, но красиво изваяните черти на лицето ѝ не трепнаха и в гърдите на възрастната жена покълна зрънце уважение към момичето. Повечето млади хубавелки бяха празноглави и невъздържани и лекомислено издаваха чувствата и тайните си, без да държат сметка за възможните последици. Това девойче явно е по-различно, каза си Мери Маргарет и въздъхна замислено. – Но това едва ли ще стане, след като Гейдж изрично ме предупреди да не подклаждам надеждите на другите мъже.

– Ако се осланям на първите си впечатления от господин Торнтън, мадам, бих казала, че той е учтив и възпитан джентълмен – предпазливо каза Шимейн. – Отнася се с мен много по-добре, отколкото очаквах, и досега не съм го чула да изрече или да поиска от мен нещо нередно или неблагоприятно.

Целта на това решително произнесено изявление беше да пресече още в зародиш всички слухове, които вероятно щяха да плъзнат из градчето за отношенията между нея и нейния господар. Знаеше, че е невъзможно хората да не говорят за тях, а и госпожа Петикоум вече открито беше заявила мнението си по въпроса. Но Шимейн се надяваше, че ще успее да опровергае грозната мълга и да се завърне в Англия с ненакърнено целомъдрие, па макар и след цели седем години.

Възрастната жена кимна одобрително и посочи с бастуна си към лицата.

– Да повървим малко. Не смея да те разведа из целия град, понеже вече разбрах, че негово високоблагородие държи да те запази в тайна от всички останали напети момци, тръгнали да дирят съпруги. Трябва да те предупредя, че градецът ни страда от сериозен недостиг на почтени създания от нежния пол, но затова пък се е обърнал на истинско

свърталище на една по-друга категория жени. Слава богу, те обикновено висят в кръчмата с мъжете и оставят улиците на нас, поне през деня.

Без да каже нищо, Шимейн тръгна редом с нея. Мери Маргарет вървеше бавно, като непрекъснато кимаше с белокосата си глава и размахваше тънката си ръка, за да ѝ покаже тази или онази постройка. Когато минаха покрай аптеката, госпожа Макгий описа собственика ѝ, Сидни Петикоум, като един от най-видните и благовъзпитани жители на градчето. Но след като вече се бе запознала със съпругата му, Шимейн запази известни съмнения относно достойнствата на господин Петикоум.

В този момент от аптеката излязоха няколко жени, които бърбеха оживено. Изглеждаха изцяло погълнати от въпроса, който дискутираха, но щом съзряха приближаващата се двойка, мигом млъкнаха и почти панически се втурнаха обратно вътре, като едва не се сбиха в надпреварата си да заемат по-удобно място до прозореца. Подобно на ято любопитни гъски, те се скупчиха с изпънати шии и навирени глави, повдигайки се на пръсти, за да могат да видят Шимейн по-добре.

– Не се притеснявай от тия квачки, скъпа – успокоително каза госпожа Макгий, като кимна едва забележимо към групичката жени. – Това е част от армията на Алма Петикоум. Без съмнение вече са чули за теб и изгарят от нетърпение да те разгледат.

Шимейн хвърли кос поглед към прозореца на аптеката, но прилепените към стъклото лица рязко се дръпнаха назад, когато госпожа Макгий махна с ръка и подвикна весело:

– Привет, Агнъс, Сара..., Мейбъл..., Фийби..., Джоузефин! – изреди тя по имена жените, кимайки насмешливо на всяка една от тях. – Чудесен ден, нали?

Ако любопитните клюкарки се бяха надявали да се скрият зад прозореца, Мери Маргарет недвусмислено им бе показала, че опитът им да останат незабелязани, е претърпял пълен неуспех. Шимейн неволно се усмихна, развеселена както от изненадата и смущението, които се изписаха по лицата им, така и от свежото, дяволито чувство за хумор на възрастната вдовица.

Госпожа Макгий се усмихна на младата си спътница.

– Виж ги само как надничаха през това стъкло като дребни мишлета иззад някой ъгъл. Май се мислеха за невидими.

Сега вече Шимейн не можа да се въздържи и избухна в смях, защото достолепните дами, „скрити“ в аптеката бяха всичко друго, но не и дребни. В сините очи на Мери Маргарет трепкаха закачливи, весели

искрици. Тази жена бе толкова симпатична и мила, че Шимейн неусетно се отпусна, забравила смущението и тревогите си.

Продължиха да вървят, но когато подминаха единствената стран-ноприемница в градчето, госпожа Макгий се спря и посочи към една от крайните къщи, в която се помещаваха домът и работилницата на ковача.

– Роксана и баща ѝ живеят ей там, но и двамата не се отнасят много любезно към непознатите... – Тънките ѝ, извити вежди се сбърчиха за миг. – Пък и към съседите си, да ти кажа правичката. Хю Корбин си е все същият грубиян, какъвто беше още на времето, когато имаше млада и хубава жена. Преди години Леона заряза семейството си, за да избяга с един пътуващ търговец и остави Роксана да изпита на свой гръб какво е да отраснеш сама с един истински звяр вместо баща. Човек би си помислил, че от толкова тормоз момичето ще стане кротко като агънце, но ако питаш мене, Роксана е взела нрава на баща си. Ако един ден науча, че му е строшила кратуната при някоя свада, никак няма да се изненадам.

– Струва ми, се че тя заслужава съчувствие – тихо промълви Шимейн.

Мери Маргарет я погледна стреснато.

– Да не си посмяла да ѝ кажеш подобно нещо в лицето, че ще ти избоде очите, ако разбере, че я съжаляваш! Без друго си мисли, че всички я окайват, задето от толкоз' време не може да си намери мъж. – Тя погледна замислено червенкосата красавица до себе си и на устните ѝ трепна тъжна усмивка. – Но ти имаш набито око и благородно и жалостиво сърце, Шимейн О'Хърн. Роксана наистина е едно нещастно създание, което се нуждае от състрадание. Не е справедливо да я съдим строго, като знаем, че през всичките тези години е трябвало да търпи грубостите на онова животно.

– Защо според вас господин Корбин се държи така? – попита Шимейн. В собственото ѝ семейство царяха взаимна обич и уважение и тя бе признателна на баща си за вниманието, с което обграждаше своите близки. Защото спрямо останалите хора Шемъс О'Хърн далеч не винаги се държеше любезно и мило. Имаше избухлив нрав и ако някой случаен познат проявеше неблагоприятното да го предизвика, гневът му често изригваше като вулкан.

Мери Маргарет се засмя.

– О, скъпа, ако знаех отговора, щях да съм оракул. По моему Хю винаги е мечтал да има син и така и не можа да прости на жена си, че

загуби момченцето, дето им се роди скоро след сватбата. Леона износи бебето пълни девет месеца, но то се появило на бял свят мъртво, без да поеме и един дъх. Или поне така ни казаха. Хю се погрижи да потули цялата работа и даже не разреши на никого от съседите да припари до дома им, за да им помогне. Чак след четири години Леона най-сетне роди второ дете, но то беше момиче и Хю беше бесен. Друго бебе тъй и не се появи, а малко след петия рожден ден на малката плъзна слух, че някой видял Леона да си купува скъп гребен от някакъв пътуващ търговец. Онзи обесник Хю вдигнал олелия до бога, крещял, че никога не ѝ бил давал и пени и че тя нямало как да има пари за такава покупка. Пък тя може и да е имала скътани нали изкарваше някой и друг грош като перачка. Все едно, на другия ден търговецът пак се появил, Леона се измъкнала от къщи и никога повече не я видяхме. Тя беше хубаво момиче и никой не можеше да я кори, че е постъпила тъй, като знаехме колко зле се отнася Хю с нея. Жалко, че Роксана не прилича на нея, а на баща си.

Внезапно спокойствието на малкото градче бе нарушено от пронизителен, уплашен писък. Двете жени рязко се обърнаха назад. Грозен, уродлив гърбушко се бе сгърчил на тротоара пред таверната в краката на един грамаден, рошав мъж, от чиято уста се сипеха яростни ругатни. Злочестата жертва пищеше и трепереше от ужас, докато негодникът го налагаше жестоко с тежката си тояга, риташе го в стомаха и го наричаше с всевъзможни обидни имена.

Тази огромна, тровава фигура се бе запечатала завинаги в съзнанието на Шимейн още преди месеци. Свирепият тормоз над невинното, злочеото създание я изпълни с гняв, но причината да изостави госпожа Макгий и да се втурне като стрела към таверната, бе не толкова гневът, колкото човекът, който нанасяше побоя и който бе не друг, а самият Джейкъб Потс.

– Шимейн! – извика тревожно Мери Маргарет. – Внимавай, дете!

Ударите продължаваха да се сипят върху тялото на безпомощния, треперещ гърбушко и това само разпали яростта на Шимейн още повече. Преди още да е достигнала до таверната, тя изкрещя колкото и глас държи:

– Долна, смрадлива свиня! Остави човека на мира!

Въпреки необичайно високите нотки в този женски писък, Джейкъб Потс мигновено разпозна в него гласа, който бе копнял да долови сред пъстрия жаргон на заселниците още от мига, в който слезе на брега. Най-после му се удаваше възможност да отмъсти на проклетата

блатарка за всички унижения. Една ирландска кучка нямаше никакво право да бъде толкова самонадеяна и дръзка и да се държи с него като с презрян тъпак. Не му се щеше обаче да ѝ прерязва гърлото – това бе идея на Мориса, а не негова. Собствената му жажда за мъст не можеше да бъде задоволена с един толкова бърз и сигурен метод за убийство. Шимейн О'Хърн трябваше да умре от бавна и мъчителна смърт.

Потс захвърли тоягата настрана, вдигна ръце на кръста си и се обърна. При вида на момичето на лицето му се изписа жестока усмивка, а в свинските му очички пламна злорадо задоволство.

– И ако това не е онази проклета ирландска кучка, дето все си пъха гагата в чуждите работи!

– Ти, жалко подобие на човек! – процеди през зъби Шимейн. – Не ти ли омръзна да тормозиш бедни, невинни същества?

Пред магазина бяха изложени за продан множество дълги дървени дръжки за брадви. Тя сграбчи една от тях, замахна с все сила и я стовари върху главата на Потс, като го уцели право в ухото. Грамадният моряк изръмжа от болка и притисна длан до окървавеното си ухо, но Шимейн не беше свършила. Тя стисна здраво дървото с две ръце и замахва още веднъж, този път улучвайки кокалчетата на ръката, прилепена до ухото му, и горната част на главата му. Ударът бе толкова силен, че ако беше нанесен с нож, със сигурност щеше да отнесе скалпа на мъжа. Това вече беше прекалено тежко оскъряние за честолюбието на Потс. Той изрева като разярен звяр, хвана дръжката на брадвата в месестата си длан, дръпна я рязко от ръцете на Шимейн и я запрати надалеч. В зениците му гореше свиреп огън. Грамадните му ръце сграбчиха Шимейн за гърлото и я вдигнаха високо нагоре – толкова високо, че пръстите ѝ вече не докосваха земята, а въздухът, който тя отчаяно се мъчеше да си поеме, натеза от задушавачата воня на уиски, идваща от дъха му. Грубите му устни се сгърчиха в кръвожадна усмивка.

– Сега вече ще умреш, кучко! – изсъска той и огромните му, дебели пръсти бавно се стегнаха около тънката шия на Шимейн, която безпомощно висеше в ръцете му. – И този път можеш да си сигурна, че господин Харпър не е тук, за да те спаси!

Шимейн заби нокти в ръцете му в безуспешен опит да се откопчи от здравата му хватка. Вече не можеше и да си поеме дъх. Тя продължи отчаяно да се мятая, но силите ѝ постепенно започваха да се изпаряват и скоро грамадното лице на мъжа, слисаните лица на хората наоколо и дори слънцето горе в небето станаха мъгливи и неясни. Миг преди всичко да потъне в мрак ѝ се стори, че някой, може би гърбушкото, си пробива

път през тълпата зяпачи, но беше все още толкова далеч, че нямаше надежда да стигне до нея навреме, за да я спаси от смъртта. Ръцете ѝ се отпуснаха безпомощно. Всичко щеше да свърши съвсем, съвсем скоро.

Шумотевицата, долитаща откъм улицата, бе принудила Гейдж да излезе от магазина и да се присъедини към скупчените на гъсто хора, за да провери какво става. Когато успя да надзърне през множеството глави и рамене и видя Шимейн да виси бездиханна в лапите на някакъв грамаден исполин, гневът му кипна. Той изруга грозно, сграбчи стоящия пред него човек за врата и го избута встрани, след което продължи да разблъсква грубо останалите зяпачи, за да си пробие път до центъра на тълпата, пътят вземайки захвърлената от Потс дръжка на брадва. Щом достигна до целта си, Гейдж заби дървения прът в дебелия, мек корем на негодника с такава сила, че Потс изрева от болка, преви се надве и политна назад. Пръстите му се отпуснаха и освободиха Шимейн от железната си хватка.

Гейдж се завъртя рязко и успя да хване прислужницата си миг преди тялото ѝ да се свлече на земята. Той бързо я вдигна на ръце и се взря разтревожено в лицето ѝ, но Шимейн не даваше никакви признаци на живот. Гейдж я разтърси, но главата ѝ просто се отпусна безжизнено върху рамото му. Обезумял от ужас, той разбута с лакти тълпата и се втурна към магазина, на чийто праг бе застанал Андрю, разтреперан от уплаха.

Звукът на бързи, приближаващи се стъпки и предупредителният писък на госпожа Макгий накараха Гейдж да отскочи рязко встрани точно в мига, в който Потс се хвърли напред с намерение да го нападне в гръб. Толкова се беше засилил, че след като тялото му не срещна нищо по-твърдо от празното въздушно пространство, грамадният звяр полетя напред с размахани ръце. Гейдж помогна на полета му с мощен ритник по задника, който отхвърли моряка в крайпътната канавка, където Потс безпомощно се просна по лице наред една голяма кална локва, съвсем наскоро обогатена с пресни изпражнения от минаващите коне. Той яростно изплю помята от устата си и се помъчи да се изправи, но се подхлъзна на тинестото дъно и отново падна, този път поглъщайки още по-голямо количество от гнусната гадост. Вторият му опит претърпя същия провал, както, впрочем, и следващият. Отчаяните му усилия да се измъкне от калната дупка бяха посрещнати от тълпата със силен, весел кикот, а когато те най-после се увенчаха с успех, зяпачите вече се превиваха от смях. Под подигравателните им аплодисменти и присмехулните викове „Помиря!“ Потс бързо се отдалечи по улицата, окалян

до уши и вонящ на тор.

– Шемей ланена, тате? – тревожно попита Андрю, който бе последвал баща си в магазина.

Гейдж положи внимателно Шимейн върху един кожен диван и коленичи до нея. Все още не бе дошла в съзнание, но вече дишаше и това го обнадежди. Той погледна сина си, чиито очи бяха плувнали в сълзи, и се помъчи да успокои страховете му.

– Шимейн ще се оправя, Анди. Не се бой.

Андрю подсмръкна и изтри с ръкав сълзите си. В този момент се появиха Мери Маргарет и собственикът на магазина, Адам Фостър, който носеше леген с вода. Той постави легена на една малка масичка до дивана и пристъпи до Гейдж, за да види как е Шимейн, скривайки я неволно от погледа на Андрю.

– Какъв ужас! – възкликна господин Фостър, целият разтреперан. Случилото се преди малко го бе поразило дотолкова, че едва намираше думи. – Да нападне една беззащитна жена по такъв начин! Заслужава да го разпнат между четири коня!

Мери Маргарет въздъхна печално.

– Жалко, наистина, че това наказание е забранено тук, в колониите.

Лишен от достъп до Шимейн и до баща си, Андрю зараглежда магазина и внезапно съзря някакво раздвижване до вратата. Той впери съсредоточено поглед в сенките зад бъчвата, край която бяха подредени множество мотики, гребла и лопати, но не видя нищо, затова се промъкна предпазливо към вратата, мислейки, че това може да е някое куче или котка. Скоро очите му привикнаха към мрака и се разшириха от ужас, когато зърнаха тъмната фигура, сгушена мълчаливо зад бъчвата. Беше някакво отблъскващо създание с къси крака, дълги ръце и рунтава жълтеникава коса, стърчаща над огромното му, изпъкнало чело. Гледката бе наистина чудовищна, особено заедно със всем малко момче. Андрю нададе ужасен писък и се завтече презглава към баща си, като се вкопчи отчаяно в него.

Гейдж го вдигна на ръце и се огледа, за да види какво е уплашило толкова сина му. Не му отне много време да съзре уродливия гърбушко и да разбере причината за паниката на момчето.

– Какво има, Каин? – приветливо попита той, като се изправи на крака. – Какво искаш?

Беше изненадан от присъствието на гърбушкото в магазина, защото Каин обикновено странеше от хората, особено от непознати и идваше в града само за да направи някоя размяна с господин Фостър или за да

подкове мулето си при Хю Корбин.

Колкото и да му бе трудно да се движи заради недъгавите си крайници, деформирани по рождение, Каин тръгна предпазливо напред, но се спря нерешително, когато Андрю подскочи и отново започна да пиши уплашено. Гейдж успокои сина си, свали го на земята и кимна на госпожа Макгий, която го улови за ръката и го поведе към задната част на магазина, за да му покаже една стъкленица, пълна с бонбони.

Каин наклони глава на една страна и впери поглед в снажния мъж, който се приближаваше към него. Гейдж не помнеше някога да се е озовавал толкова близо до гърбушкото, без той да побегне уплашено. Каин очевидно съзнаваше по-добре от всеки друг отблъскващата си грозота и предпочиташе да се крие от хорските погледи. Носът му бе огромен и крив, а очите му бяха разположени в нелеп ъгъл под гъстите, рунтави вежди. Имаше редки, изпочупени зъби, а езикът му висеше като чужд от зейналата като пещера грамадна уста. На лицето му имаше няколко кръвящи рани и драскотини отскорошния побой.

– Искаш ли нещо, Каин? – попита отново Гейдж.

Гърбушкото посочи с голямата си, космата ръка към Шимейн, която още не бе дошла на себе си. Сетне вдигна глава към Гейдж и с мъка произнесе:

– М-мрял?

Гейдж смръщи чело, неспособен да разгадае неясната дума. Но след миг се досети.

– Не, не е умряла. Просто е припаднала. Скоро трябва да се свести.

Каин пъхна непохватно ръка в джоба на изтърканото си, парцаливо палто и измъкна оттам обувките, които се бяха изхлузили от краката на Шимейн, докато Потс се бе опитвал да я удуши.

– Нени букви.

– Благодаря ти – каза Гейдж, като пое обувките. Беше напълно объркан. Наистина не се случваше често Каин да проявява загриженост за някого или да връща нечия загубена вещ, особено когато това означаваше да се покаже пред хората. – Ще кажа на Шимейн, че ти си ѝ ги върнал. Тя ще ти бъде много признателна.

– Шамен?

– Шимейн О'Хърн – отчетливо произнесе Гейдж. Не преставаше да се чуди какво е предизвикало интереса на Каин към момичето. През всичките девет години, прекарани тук, Гейдж никога не бе чувал гърбушкото да казва толкова много думи, колкото беше успял да изговори днес. Някой от жителите на градчето дори се съмняваха, че Каин

въобще може да говори, но това бе мнение предимно на онези, които се държаха на разстояние от него и го смятаха за малоумен.

Знаеше се, че като малък Каин е бил подхвърлен на прага на една схлупена къшурка наред гората, обитавана от самотна полулуда старица. Тя го нарекла Каин заради уродливостта му – вярвала, че горкото момченце е било белязано от ръката на бог. С времето силите на старицата постепенно се стопили и накрая тя се поминала още преди Каин да навърши девет години. Оттогава насетне за детето настанали тежки времена, но старата жена го била научила още от малък да залага капани, да изравя корени и да събира горски плодове, за да се изхранва. Каин продължаваше да живее в къшурката на старицата като отшелник, но когато имаше нужда от нещо, което няма как да бъде набавено от гората, носеше еленови, заешки и други кожи и ги продаваше на господин Фостър. Но дори когато идваше в магазина, той предпочиташе да се крие по тъмните и закътани ъгли, където изчакваше магазинерът да донесе от склада необходимите му продукти и вещи.

От време на време, и то след упорито настояване от страна на господин Фостър, гърбушкото оставяше за продан в магазина малки дървени птички, издялани от него. Имаше истинска дарба на резбар, но според Фостър не обичал да се разделя с дървените скулптури, защото ги смятал за свои приятели, и въпреки че собственикът на магазина му обещаваще щедро възнаграждение, не беше носил птички вече от няколко години.

Повечето жители на града, освен може би господин Фостър, Мери Маргарет и Хю и Роксана Корбин, се бояха от Каин и ако се случеше наблизко, гледаха да го прогонят с метли, тояги, камъни или с каквото друго имаха под ръка, въпреки че, доколкото знаеше Гейдж, гърбушкото не бе сторил никому нищо лошо. Тъкмо обратното, от всичко, което бе чувал и виждал, Гейдж беше стигнал до убеждението, че Каин има много по-голямо основание да се бои от заселниците, защото доста от младите гамени имаха навика да го използват като мишена, върху която да доказват своето мъжество, или по-скоро липсата на такова.

На входната врата се появи нечия сянка и Гейдж вдигна поглед, за да види Роксана, застанала нерешително на прага. Макар че все още й беше ядосан заради заплахите, той й кимна отсечено за поздрав, преценявайки, че е по-добре да не влиза в нов конфликт с нея. Гърбушкото видя движението му и се завъртя тромаво към вратата.

– Каин не й е сторил нищо лошо, нали? – попита Роксана, като погледна плахо към безжизненото тяло на Шимейн.

– Доколкото ми е известно, Каин няма нищо общо с инцидента – съдържано отвърна Гейдж. – Мъжът, който я е нападнал, е моряк от „Гордостта на Лондон“. Не съм съвсем наясно как е започнало всичко, но той изглеждаше твърдо решен да я убие.

В този момент се появи Мери Маргарет, следвана по петите от Андрю.

– Аз мога да ви разкажа какво се случи – обади се тя. – Видях всичко със собствените си очи.

Сега Андрю беше застанал съвсем близо до Каин, но почти не го забелязваше, защото се любуваше на вкусната близалка, която държеше в ръка в очакване баща му да му позволи да я изяде.

Гейдж обаче нямаше търпение да узнае подробностите около нападението над Шимейн, затова насочи цялото си внимание към госпожа Макгий.

– Какво си видяла, Мери Маргарет?

Вдовицата посочи към Шимейн.

– Това мило, храбро девойче цапардоса оная гнусна отрепка с една сопа, щом го видя, че бие Каин, и за малко не плати с живота си за това, нищо че наоколо имаше сума пияници, дето само стояха и зяпаха. Да бях мъж, щях да ги халосам веднъж-дваж, та дано се съвземат от пиянския унес! Казвам ви, бяха съвсем отнесени, като ладии в бурно море. Мъчно ми е, че ирландците си падат толкоз' много по приказките и по чашката. Колкото повече се наливат, толкова по-бъриви стават.

– Шимейн ще се оправи, нали? – попита разтревожено Роксана.

Мери Маргарет беше изумена от загрижеността ѝ.

– Да, всичко ще бъде наред, трябва ѝ само малко почивка и грижи.

Роксана се усмихна леко и вдигна поглед към Гейдж.

– Обади ми се, ако има нещо, с което мога да помогна.

И през ум не му минаваше, че би могъл да извърши подобна глупост. Но за пореден път бе смаян от промяната в поведението на Роксана. Малко беше да се каже, че е непостоянна в настроенията си.

– Няма нужда да се безпокоиш, Роксана.

Роксана кимна мълчаливо, за да се сбогува с него и с госпожа Макгий, и се отправи към вратата. На прага тя се спря и повика с ръка Каин.

– Идвай, преди да си се забъркал в нови неприятности.

Гърбушкото хвърли последен поглед към Шимейн, след което покорно излезе от магазина и се затътри със смешната си походка към дома на ковача.

– Бедното създание – въздъхна Мери Маргарет, като пристъпи на

прага, за да го проследи с поглед. – Сякаш е загубено, заблудено агне, дето си търси пастир да го води. Мисля, че би бил предан на всекиго, който се сприятели с него.

– Не смяташ ли, че Роксана проявява доста необичайна привързаност към него? – попита Гейдж, като приседна на дивана до Шимейн. Докато чакаше отговора на Мери Маргарет, той потопа една кърпа в легена с хладка вода и навлажни лицето на момичето.

Вдовицата въздъхна и поклати глава.

– И тя като него е загубено агне, във война с целия град, пък и, мисля, с целия свят.

Странната мъгла, обгърнала Шимейн, бавно започна да се разкъсва и тя усети силно напрежение в гърлото, сякаш дълбоко в него бе заседнала огромна буца. Шимейн преглътна мъчително и едва не извика от болка. Сетне завъртя бавно глава, отвори едва-едва очи и се опита да съсредоточи погледа си върху ангелското личице, подпряно на две малки юмручета съвсем близо до нейното. Но клепачите дращеха по нежните ѝ очни ябълки като шкурка и от очите ѝ потекоха сълзи.

– Андрю? – прошепна прегракнало тя. – Можеш ли да помолиш някого за чаша вода?

– Тате? – вдигна поглед момчето, но баща му вече се беше привел над дивана с чаша вода в ръка.

– Ето ти малко вода, Шимейн – каза Гейдж и подпъхна ръка под раменете ѝ, за да ѝ помогне да се надигне, за кой ли път изумен от лекотата и деликатността на крехкото ѝ тяло, което болезнено му припомняше колко отдавна не е държал жена в прегръдките си. Той поднесе чашата до устните на Шимейн и ѝ помогна да отпие със същата загриженост и нежност, с която бе дал мляко на сина си сутринта.

Мери Маргарет се приближи и се подпря на бастуна си, вперила съсредоточено поглед в Шимейн. С облекчение забеляза, че цветът постепенно се връща на лицето на момичето и въздъхна доволно, защото вече беше започнала да се тревожи да не би с Шимейн да се е случило нещо непоправимо.

– Постъпи много храбро, като се застъпи за Каин, момичето ми, но и доста глупаво, като се имат предвид размерите на онова чудовище, дето му се нахвърли.

– Каин ли? – промълви Шимейн и се намръщи. Не помнеше да познава някого с такова име. – Кой...?

– Гърбушкото, скъпа. – Вдовицата се усмихна тъжно. – Жената, която го осинови, реши, че това име много му приляга.

Гейдж остави чашата настрана и помогна на Шимейн да легне отново на възглавницата. Сега, когато вече беше сигурен, че с прислужницата му не се е случило нищо страшно, не можеше повече да съдържа любопитството си.

– Защо не ме повика и не ме остави аз да се оправям с него, Шимейн? Бях съвсем наблизил и със сигурност щях да те чуя. – Той се наведе над нея, смръщил строго вежди. – Занапред ти забранявам да рискуваш живота си по този начин, чуваш ли?

Шимейн се почувства като дете, сгълчано от баща си. Знаеше, че господарят ѝ е прав. Беше постъпила изключително глупаво, без да помисли на каква опасност се излага. Потс можеше да я убие. А най-лошото бе, че не си беше дала сметка за проблемите, които това би причинило на Гейдж. Със сигурност нямаше да му стигнат парите, за да си купи нова прислужница. И Андрю щеше да остане без бавачка.

– Съжалявам, господин Торнтън. Боя се, че си загубих ума, когато видях Потс да бие онзи нещастен човек – разкайно прошепна тя. – Трябваше да помисля малко повече затова каква голяма сума вложихте в мен. Ще се постарая за в бъдеще да бъда по-внимателна.

Гейдж остана слисан от погрешното заключение, което си бе направила.

– Наистина ли смяташ, че някакви си четиридесет лири означават за мен повече от живота ти? – ядосано възкликна той. – Имах предвид теб самата, не себе си. Все едно, кой беше този мъж? Не ми казвай, че е морякът, за когото ме предупреди.

– Да, беше Джейкъб Потс, морякът от „Гордостта на Лондон“ – отговори Шимейн с пресипнал глас. – Преди да напусна кораба, той се закле, че ще ме убие.

– И почти успя! – извика сърдито Гейдж. Как бе могла да пренебрегне заплахите на Потс и да се нахвърли върху него, та да провокира омразата му?! Господи, за нейно добро се надяваше този негодник да отплава колкото може по-скоро.

Шимейн не си спомняше нищо от момента, в който я бе погълнала онази тъмна мъгла, и нямаше представа как се е отървала здрава и читава от лапите на Потс.

– Какво го накара да спре?

– Господин Торнтън те спаси, скъпа – отговори вместо Гейдж Мери Маргарет. Беше проследила внимателно разговора му с Шимейн и със задоволство забеляза, че той наистина е загрижен за момичето, а не за кесията си. Вдовицата живееше съвсем близо до градчето и, естествено,

бе чувала всички грозни слухове, които изкарваха Гейдж Торнтън студен и безчувствен човек. Самата тя обаче не споделяше това мнение, защото предпочиташе да се основава на неоспорими доказателства, вместо прибързано да осъжда хората, както правеха мнозина в градчето. Въпреки слуховете, Мери Маргарет постепенно се бе привързала към майстора на мебели и му бе отредила в сърцето си мястото на сина, с който бог така и не я беше благословил. Трудно ѝ бе да си представи, че може да е толкова лоша познавачка на човешките характери, та да се възхищава на един убиец. – Струваше си да се види как негова прекрасна светлост си пробива път през всичките зяпачи, за да ти се притече на помощ.

Гейдж стрелна възрастната жена със смръщен поглед. Беше убеден, че тя вижда брачни перспективи пред всяка изпредила се на пътя ѝ двойка, и прекрасно съзнаваше колко опасно би било, ако вдовицата започне да разпространява из града подобни идеи за него и Шимейн. Роксана заплашваше да го набеди в убийство, а един такъв слух щеше да се приеме като доказателство за обвиненията ѝ.

– Не си въобразявай бог знае какво, Мери Маргарет.

Възрастната ирландка се усмихна невинно, без да взема присърце укорителните му думи. Познаваше добре скромността на Гейдж Торнтън и знаеше, че бяга от хвалбите като от чума. Веднъж беше спасил от удавяне едно четиригодишно момиченце, но когато родителите на детето и останалите хора от града, които бяха станали свидетели на смелия му подвиг, го засипаха с благодарности и възхитени потупвания по рамото, той само подаде момиченцето на майка му и строго я посъветва за в бъдеще да държи детето под око, след което се отдалечи бързо, спирайки се само за да вдигне пушката и торбата си, които бе захвърлил, преди да скочи във водата. Сетне плъзна лодката си в реката и загреба към дома си. Всички бяха свикнали да го виждат именно такъв – съдържан, горд и мълчалив.

Защо Гейдж не желае Шимейн да разбере как едва не повали на земята повече от дузина мъже, за да се добере до нея, питаше се сега Мери Маргарет. Дали е смутен от рицарската си проява? Или просто не му се ще някой да заподозре, че подобно на всички мъже, привлечени от хубостта на момичето, той също е безнадеждно хлътнал по нея?

Мисълта, че този силен, суров мъж би могъл да бъде толкова уязвим, я накара да се усмихне. Това само доказваше, че и той е човек като другите – нещо, в което много от жителите на градчето, се съмняваха. Но това бяха онези, които слухтяха и надничаха скришом иззад врати и

прозорци – като надутите кокошки днес в аптеката, – защото нито един от хората, които наистина познаваха Гейдж, не бяха казвали и една лоша дума за него.

Ето че сега Гейдж Торнтън си има нов враг, помисли си Мери Маргарет, като се сети за негодника, когото бе оставила да се въргала в калта. Добре поне, че този щеше да си замине след някоя и друга седмица.

– Няма съмнение, че господин Потс ще жадува за мъст, след като го направи за посмешище пред целия град. Сигурно ако някой дръзне да му каже още веднъж „помияр“ в лицето, ще му откъсне главата.

Изражението на Гейдж се посмекчи и на устните му трепна лека усмивка.

– След онова, което се случи, Джейкъб Потс едва ли ще си покаже повече носа в Нюпорт Нюз.

Шимейн изсумтя.

– От личен опит знам, че господин Потс си връща с лихвите за всяка обида. Няма да миряса, докато не бъде отмъстен.

– Значи вие двамата скоро пак ще чуете за него – мрачно предрече Мери Маргарет, – защото го направихте за резил. Представяте ли си?! Едно миниатюрно девойче да хвърли такъв здрав пердах на толкова грамадно страшилище! И сякаш това не му стигаше, ами пристига и господарят ѝ и го изритва в калта. Гордостта на Потс трябва доста да е пострадала. Не виждам как ще го преживее в близките няколко години.

Гейдж се изправи и се обърна към вдовицата.

– Имам работа за вършене тук, в града – каза той, за да смени темата. – Ако това няма да те затрудни прекалено много, Мери Маргарет, бих искал да оставя Шимейн при теб, за да може да си почине.

– С радост ще я приема да погостува у дома – отвърна Мери Маргарет. – За мен би било чест, ако позволиш и на Андрю да дойде у нас. Той е толкова добро момче. Дори ще сготвя нещичко за обяд, та да не се притесняваш, че може да огладнеят, докато си свършиш работата.

– Много сте любезна, мадам. – Гейдж се огледа, но магазинерът не се виждаше никъде. – Извинете ме за момент. Преди да си тръгнем, трябва да потърся господин Фостър, за да му благодаря.

Госпожа Макгий махна с ръка към задната част на магазина.

– Стори ми се, че видях Адам да отива нейде нататък.

Гейдж намери магазинера и след малко се върна при жените, за да ги придружи навън. Щом се качи в каруцата, Шимейн взе Андрю в скута си, за да освободи мястото до себе си за Мери Маргарет. Гейдж седна на капрата, дръпна рязко поводите и кобилата потегли напред.

Преминаха бързо през града и не след дълго спряха пред една малка, кокетна къщичка, разположена в неговите околности. С Андрю на ръце, Гейдж последва двете жени към входната врата. Шимейн вървеше предпазливо, но отклони предложението му да ѝ помогне. Щом се увери, че тя и синът му са се настанили добре в дома на госпожа Макгий, той се качи обратно в каруцата и потегли с обещанието да се върне колкото може по-бързо.

Три часа по-късно Гейдж вече беше натоварил каруцата си с покупки и бе приел поръчката на една богата дама от Ричмънд за кухненска маса и столове. Получената от нея предплата покриваше почти половината от сумата, която бе похарчил за правото да притежава Шимейн. Това значително облекчаваше ограничения му бюджет и му вдъхваше увереност, че съвсем скоро ще може отново да се захване със своя кораб.

Той се върна в дома на вдовицата Макгий. Възрастната жена му кимна мълчаливо да влезе, постави пръст пред устните си и посочи към една затворена врата в дъното на салона.

– Шимейн легна при Андрю, за да го приспи, преди близо час – прошепна тя. – Оттогава и двамата не са издали и звук.

Гейдж отиде тихичко до прага на стаята и след едно леко почукване, което остана без отговор, натисна бравата и бавно откряхна вратата. Гледката, която се разкри пред очите му, изпълни сърцето му с топлина, каквато не бе изпитвал от много месеци, и той пристъпи внимателно вътре, за да се полюбува на прекрасната сцена. И Андрю, и Шимейн спяха дълбоко в средата на голямото легло, положили глави върху една и съща възглавница. Момчето се бе сгушило доверчиво до гърдите на бавачката си, а тя, от своя страна, беше притиснала буза до къдриците му и бе преметнала грижовно ръка през малкото му телце като истинска майка.

– Дали не би искал чаша чай, господин Торнтън? – тихичко попита Мери Маргарет.

Гейдж се озърна и с изненада откри, че вдовицата е застанала на прага и го наблюдава усмихнато. Той наведе леко глава встрани. Не бе съвсем сигурен дали може да приеме поканата ѝ. Скоро трябваше да се приберат у дома, а още не беше завел Шимейн до обущаря, за да ѝ поръча обувки.

– Би било голям грях да нарушим покоя им, не мислиш ли? – продължи вдовицата, без да сваля очи от него.

Погледът на Гейдж обаче отново бе прикован от спящата Шимейн. Изглеждаше невероятно изящна и красива – като мъничко, ярко цвете,

поникнало сред тучна зеленина. Меките ѝ розови устни бяха леко разтворени, сякаш очакваха целувката на незнаен любим. Нежните като коприна тъмнокафяви ресници падаха върху бузите ѝ, по аленели от съня. Дишаше спокойно и равномерно и заоблената ѝ гръд докосваше гърба на момчето. В този момент Гейдж почти завиждаше на сина си.

– Трябва да е много изтощена, за да спи толкова дълбоко – промълви тихо той. – Не вярвам да е имала възможност да си почива добре по време на пътуването до тук.

Госпожа Макгий проследи посоката на погледа му и замислено поклати глава.

– Рядко се среща такава хубост, нали?

Гейдж я изгледа с вдигнати вежди. Беше очевидно накъде бие, но той не се поддаде на изкушението да я разпита по-подробно за сватовническите ѝ намерения.

– Сварила ли си вече чая, или да събудвам Шимейн и Андрю и да потегляме?

– Недей да се ежиш, мой пъстропер пауне – скастри го нежно Мери Маргарет, като му кимна да я последва и се отправи обратно към огнището във всекидневната. Сетне свали чайника от огъня и бавно му наля пълна чаша чай. – Ако ми се иска да се вземете с това момиче, то е защото си мечтая ти и синчето ти да имате една добра жена в къщата си.

– Как можеш да твърдиш, че Шимейн е добра, след като не знаеш нищо за нея?

Госпожа Макгий се усмихна и почука с показалец по слепоочието си.

– Все ми е останал малко мозък в тая дърта кратуна, та мога да видя онова, което е пред очите ми.

– И какво е то, дърта жено? – попита Гейдж, като пое чашата от ръцете ѝ.

– Шимейн е истинска дама, която не пада по-долу от която и да е жена в това градче. Вижда се по начина, по който се движи и се държи. Тя притежава уверената, изискана елегантност на жена, която е била гледана добре и възпитана на добри обноски. Това се разбира и по говора ѝ, въпреки този лек ирландски акцент, който се долавя от време на време. Ако още не си го проумял, девойчето напълно си струва цената, която си платил за него, господин Торнтън.

– Всичко, което каза, е самата истина – призна Гейдж. – Но има и още. Шимейн притежава неизброими дарби. Андрю вече започна да се привързва към нея. Може би си забелязала колко беше загрижен, когато

си мислеше, че е наранена. Тя е страшно мила с него, много по-мила от... – Той внезапно млъкна, осъзнал, че се увлича в хвалбите си.

– Роксана? – подхвърли Мери Маргарет с мек, въпросителен тон. Не желаше да предизвиква гнева му.

Гейдж предпочете да не отговори на въпроса ѝ.

– Шимейн притежава особено излъчване – каза той. – И е много талантлива.

– О, несъмнено. Несъмнено. – Вдовицата замълча, за да отпие глътка чай, после седна в един люлеещ се стол до огнището и се взря в трепкащите пламъци. Измина почти минута, преди да погледне отново високия млад мъж до себе си. – Но трябва да те предупредя за слуховете, които вече се носят из града. Повечето, естествено, са плод на въображението на госпожа Петикоум. Ако тая жена гледаше собствената си работа толкова съвестно, колкото гледа работите на другите, би била същинска светица.

– Мога да се досетя, че слуховете не са много приятни – измърмори Гейдж. – Никога не са били.

– Щом човек е такъв хубавец като теб, сър, трябва да очаква, че хората ще говорят за него, а пък ако на всичко отгоре живее под един покрив с едно тъй чудно красиво девойче като Шимейн О'Хърн... хм, няма как да не плъзнат какви ли не приказки. Някои вече я наричат с всякакви обидни имена и разправят, че си я купил за играчка в леглото си. Бъди сигурен, че всички дебнат да видят кога коремът ѝ ще почне да се надува.

Гейдж стисна челюст и заяви рязко:

– Купих Шимейн, защото от нея Андрю може да се научи да чете и да пише, когато порасне малко.

– Това ли е единствената причина? – тихо попита Мери Маргарет.

Гейдж я погледна изненадано, но за нищо на света не можеше да отхвърли мълчаливия намек, скрит в думите ѝ, защото това би означавало да изрече явна лъжа.

– Ако аз бях привлекателен млад мъж като тебе и имах хубава слугиня като Шимейн – позволи си да продължи Мери Маргарет, – нямаше да се оставя да клюкарстват зад гърба ми. Щях да се ожения за момичето и да се усмихвам гордо, когато хората сочат корема ѝ с пръст.

Веждите на гостенина ѝ се извиха смаяно.

– Никога не се отказваш, нали, Мери Маргарет?

– Какво, за бога имаш предвид? – попита тя с престорено невинна усмивка.

– Много добре знаеш какво имам предвид – отвърна Гейдж. – Огньовете на ада сигурно биха се сковали в лед, ако някой ден вземеш, че престанеш да сватосваш неженените люде. Вие сте дяволски упорита жена, мадам.

Мери Маргарет се ухили и сви слабите си рамене.

– Нима си очаквал нещо друго? Та аз съм ирландка!

Той умолително вдигна очи към небето.

– Боже, пази този беден англичанин от всички ирландски жени на света!

ГЛАВА СЕДМА

Работилницата на обувчаря се намиреше в центъра на Нюпорт Нюз и въпреки че денят бързо се изнизваше, Гейдж не искаше да си тръгне от градчето, преди да е изпълнил всички задачи, заради които бе дошъл. Последната от тях беше да поръча обувки за своята прислужница. Той спря каруцата си пред дюкяна на обувчаря и свали първо сина си, а после и Шимейн долу на пътя. Докато го правеше, забеляза, че доста хора са се спрели на улицата и ги гледат с безсрамно любопитство. Изглежда интересът им беше съсредоточен преди всичко върху момичето. Не му беше трудно да се досети какво си мислят повечето от тях, особено като имаше предвид скорошния си разговор с госпожа Макгий. Освен това новината за свадата между Шимейн и Потс сигурно вече се беше разпространила из цялото градче и някои хора несъмнено искаха да видят какво е станало с момичето.

Сред зяпачите, които се промъкнаха най-наблизо, имаше и неколцина млади ергени. Гейдж не допускаше, че мършавата госпожа Петикоум е била способна да похвали красотата на една затворничка, но други от местните хора, станали свидетели на закупуването на Шимейн, сигурно вече бяха успели да опишат правдиво новата му прислужница. Вероятно тъкмо техните разкази бяха разпалили любопитството на младежите. От друга страна, каза си той, всяка по-хубавка девойка би могла лесно да събуди интереса им, като се има предвид недостига на свободни жени в околността.

Гейдж познаваше повечето от тях добре, а някои – съвсем отблизо. Двама от по-младите бяха работили известно време при него като чираци, но в крайна сметка ги бе освободил, защото не бяха оправдали очакванията му. Познаваше добре и трудностите, с които се сблъскваха

ергените, решени да си намерят съпруги. Самият той беше преживял същото чувство на безнадеждност, преди да се ожени за Виктория, и още веднъж – през последните месеци. Но проблемите на тези младежи не го вълнуваха. Ако наистина искаха, можеха да се противопоставят на тесногърдите възгледи на жените от града и да отидат на „Гордостта на Лондон“, както бе сторил той. Но те не се бяха осмелили и Гейдж за нищо на света нямаше да ги остави да му отнемат Шимейн. Тя беше *негова* собственост и освен ако не пристигнеха родителите ѝ, за да откупят нейната свобода, той нямаше намерение да я продава, дори срещу огромна печалба. Шимейн бе тъкмо прислужницата, която беше мечтал да открие, всъщност дори много по-добра и по-красива, отколкото бе дръзвал да си представи, а това беше достатъчна причина да я брани от всякакви нахални младежи.

– И това ако не са Гейдж Торнтън и Шимейн О'Хърн! – извика присмехулно някаква жена зад гърба им.

Грубият женски глас беше само смътно познат на Гейдж, но Шимейн го различи безпогрешно. Язвителният тон разбуди у нея спомени за дългите часове, прекарани под ключ в карцера. Отново оживяха мрачните сцени на изхвърляне на безжизнени тела в морето. Гейдж се извъртя към жената, а Шимейн пое дълбоко дъх, за да се овладее и неохотно се обърна към нея с ироничното име, с което я наричаха осъдените:

– Госпожа капитан Фич.

– Мадам. – Гейдж леко докосна шапката си, разпознавайки Гъртруд Фич. После също толкова лаконично поздрави и намръщения ѝ съпруг: – Капитан Фич.

Гъртруд хвърли унищожителен поглед към обекта на своята омраза, но за горчиво нейно разочарование забеляза, че видът на момичето е значително подобрен.

– Животът на прислужница със сигурност ти се отразява добре, Шимейн – отбеляза тя с подигравателно изкривени устни.

Водена от злобата си, Гъртруд Фич копнееше да разбере как се справя проклетата ирландка като робиня. Именно затова бе накарала съпруга си да я придружи до градчето, с надеждата, че от приказките на хората ще узнае ужасяващи новини за положението на Шимейн. Но когато видя нежността, с която заселникът протегна ръка и улови фините пръсти на момичето, Гъртруд за малко не се задави от жлъч и ненавист. Независимо дали този жест беше успокоителен, дали изразяваше състрадание или (още по-лошо) – нежна привързаност, той говореше за

отношение, което изпълни сърцето ѝ с още по-силна омраза. Щом мъжът така явно демонстрираше, че Шимейн е под негова закрила, едва ли можеше да се очаква в близко бъдеще с нея да се случи нещо достатъчно лошо.

Докато Гъртруд съзерцаваше Шимейн, настъпи неловко мълчание, но капитан Фич не споделяше враждебността на жена си към момичето, затова извини нетактичната ѝ необщителност с мазна, снизходителна усмивка:

– Това е първото слизане на жена ми на брега, откакто сме напуснали Англия. Любопитството ѝ към тази проклетата колония беше толкова силно, че беше готова едва ли не да ме набие, ако не я разведе наоколо. – Той замаскира негодуванието си с неприятен, фалшив смях, залюля се назад на пети и хвърли пълен с досада поглед към улицата. Тъй като много добре знаеше, че Гъртруд се бе надявала да чуе разкази за злополучието на Шимейн, Еверет продължи натъртено: – Аз я уверих, че по всяка вероятност няма нещо, което да си заслужава да се види, но предполагам, че тя копнееше да открие каквато и да било дреболия или новина, която да я направи щастлива.

Той погледна крадешком към Шимейн. Със сресана и прибрана в стегнат кок на тила коса момичето изглеждаше толкова спретнато и хубаво – точно както си я бе представял в похотливите си фантазии. Сигурно съпругата му вече изгаряше от разочарование и яд.

Гейдж долови болезнения копнеж в погледа на капитан Фич, отправен към прислужницата му. Беше схванал и смисъла на думите му, затова отговори напълно сериозно:

– Да, има съкровища, които могат да бъдат открити... но в истинския си вид те не винаги се нравят на онзи, който ги търси усърдно. За друго обаче могат да се окажат безценни. Всъщност има хора, които биха дали всичко, за да ги притежават.

Коварният намек така силно размъти мозъка на Еверет, че той се почувства неспособен не само да срещне напръсканите с кехлибар очи, но и да проговори. Още се ядосваше за загубата на Шимейн, но беше още по-засегнат от факта, че този безочлив натрапник бе поставил под съмнение авторитета му на капитан, отправяйки предложението си да купи момичето към Гъртруд, сякаш беше усетил, че решаващата дума принадлежи на жена му. Това, че нахалникът бе успял да изтръгне Шимейн от властта му, би било сериозен удар по гордостта на всеки мъж. За Еверет Фич обаче нещата ставаха още по-неприятни заради подозрението, че Дж. Хорас Търнбул преднамерено е уредил всичко така, че

Гъртруд да бъде контролиращата сила във всяка ситуация, и то може би не за друго, а само за да види зет си напълно унижен.

Гъртруд изобщо не схвана за какво си говореха двамата мъже. Беше заета да разглежда калната улица и дървените сгради, наредени от двете ѝ страни и да си прави собствени изводи за мястото, в което бе попаднала.

– Не виждам нищо наоколо, което би ме накарало *някога* да се върна отново тук – изрази презрително неодобрението си тя.

Гейдж се усмихна разбиращо.

– В сравнение с Лондон Нюпорт Нюз е дете, мадам. И все пак в тази земя има градове, които са доста впечатляващи, независимо от младостта си. Вземете Уилямсбърг. Дворецът на губернатора, например, е много по-изискан от всичко, което можете да видите в това пристанище. На мен обаче ми харесва да живея край реката, ценя простора и свободата на това място. В тази земя витае приключенски дух, а той ме привлича.

Не беше в стила на Гъртруд да проявява разбиране към предпочитанията на човек от една изостанала колония, особено на такъв, който очевидно не бе от знатен произход.

– Уверена съм, че тази дива пустош може да предизвика вълнение у вас, сър, но аз предпочитам цивилизованата изисканост на Англия пред това малко, мръсно градче. Естествено, само образованите англичани почитат културното си наследство.

Злъчният ѝ тон стресна Андрю. Беше слушал от приятеля си Малкълм Фийлдс страховити истории за вещици и се боеше, че точно сега вижда една от тях. Уплашено, момчето се притисна към крака на баща си. Молеше се тази грозна жена с ръмжащ глас да си отиде колкото може по-скоро.

Гейдж лениво прокара пръсти през косата на сина си и отговори:

– Познавам много добре Лондон, мадам. Израснах там. Там е и корабостроителницата на баща ми, в която работих. Срещал съм аристократи, които се мислеха за по-образовани от обикновените хора и някои от тях наистина бяха, но повечето – не. Възгледите, които изразяваха, произтичаха изцяло от тесногърдите им предразсъдъци.

Гъртруд изсумтя надменно. Този дръвник трябваше да бъде поставен на място, а едва ли имаше по-подходящ начин да го стори от това да се надсмее над жалкия му произход.

– Казвате, че баща ви е корабостроител, сър, но се чудя дали някой в Англия изобщо е чувал за него. Ако той беше толкова преуспял, вие

нямаше да живеете в това затънтено място. Кой ли ще е този човек?

– Уилям Медфорд Торнтън – отговори Гейдж, като предпочете да не споменава титлата *лорд*.

Гъртруд поклати глава. Не се сещаше за никого с такова име. Но не се сещаше и за това, че собственият ѝ свят е прекалено тесен, а кръгът ѝ от приятели – още повече. Вирнала презрително глава, тя продължи високомерно:

– Сигурна съм, че вие сте чувал за *моя* баща. Той е добре известен в най-висшите кръгове. Почти всички морски търговци познават Дж. Хорас Гърнбул.

Гейдж повдигна вежди с учудено развеселено изражение.

– Дж. Хорас Гърнбул, казвате?

– Значи *сте* чувал за него?

– О, да! – отвърна той. В тона му се прокрадна загадъчна нотка.

Гъртруд се усмихна самодоволно, щастлива, че е доказала твърдението си.

– Значи славата му се носи дори и тук. Но, кажете ми, господин Торнтън, по какъв повод сте чувал за баща ми?

Гейдж срещна погледа ѝ и тъмните му вежди се извиха колебливо нагоре.

– Не съм сигурен дали трябва да ви отговарям, мадам.

– О, трябва! – настоя тя. – Не ви позволявам да си мълчите!

Гейдж сведе очи към прислужницата си, която се беше примъкнала по-близо до него, сякаш несъзнателно, търсеше закрила, също като Андрию. Така или иначе Шимейн едва ли щеше някога да си върне на тази жена за всички злини, сторени ѝ от нея. Защо да не ѝ позволи да се наслади поне на някакво частично отмъщение? Той стисна успокоително изящните ѝ пръсти.

– Преди около десет години баща ми ме натовари със задачата да издира вашия баща, мадам – каза Гейдж, като отново вдигна поглед към Гъртруд. – Преди да се случи това, Дж. Хорас Гърнбул беше купил кораб от баща ми и го беше заплатил изцяло със сандъче, пълно със златни монети. Те бяха внимателно преброени преди сключването на договора, но след като баща ви отплава с кораба, сандъчето бе отнесено за съхранение в една лондонска банка. Когато го отворили, се оказало, че е пълно с оловни куршуми. По някое време баща ви беше успял да размени двете сандъчета – абсолютно еднакви по външен вид, но не и по съдържание. Както узнахме по-късно, действал е в съучастие с Лендън Крокет, който някога беше сред най-доверените ни хора.

Той млъкна за миг, прекъснат от възмутеното възклицание на Гъртруд. Забеляза обаче, че капитан Фич изглежда особено въодушевен от разказа му. Пелтчейки, съпругата му се опита да защити почтеността на баща си, но сега бе редна Гейдж да я прекъсне, за да продължи:

– Търнбул беше уверил Лендън Крокет, че никой няма да научи за тлъстия подкуп, който е получил, и че цялата отговорност ще легне върху bankerите, но изглежда истинската му цел е била да остави нашия човек да понесе вината. Господин Крокет беше достатъчно умен, за да разбере, че са го измамили и призна всичко, благодарение на което му дадоха и по-малка присъда. Въпреки че по онова време едва бях навършил пълнолетие, баща ми ми даде кораб, снабден с отличен екипаж и ме изпрати да преследвам Търнбул, дори ако се наложи да стигна до края на света. Открихме кораба в Портсмут, където го товареха със стока и изчакахме да дойде вечерта, в която бе предвидено да отплава. Повечето от моряците бяха отишли да направят една последна обиколка из кръчмите. През това време ние се качихме на борда, изхвърлихме останалите от екипажа на брега и върнахме кораба отново в Темза. Баща ми продаде товара и задържа печалбата като обезщетение за онова, което вашият баща се беше опитал да му открадне. Търнбул побесня и се помъчи да ни обвини в кражба, но беше забравил за нашия човек в Нюгейт, който с радост се съгласи да свидетелства в наша полза. Търнбул разполагаше с достатъчно богатство, за да си купи свободата и да продължи морската си търговия. Излишно е да казвам, че тогава за последен път строихме кораб за баща ви.

– Никога не съм чувала нещо толкова нелепо – изкряска възмутено Гъртруд. – Не разбирам какво целите, господин Торнтън, но *знам*, че разказът ви е една ужасна, злостна клевета!

Очите ѝ, пламнали от извънмерна ярост, се спряха на Шимейн.

– Ти, малка повлекано! Успяла си да убедиш господаря си да наговори всичките тези лъжи за баща ми. – Момичето рязко поклати огнено-косата си глава, но Гъртруд изръмжа презрително, без да ѝ обръща внимание: – Какво ти поиска господин Торнтън в замяна, а? Една нощ в леглото?

– Достатъчно! – прекъсна я рязко Гейдж. – Шимейн няма нищо общо с това! Вие настоявахте да ви кажа и аз ви се подчиних, мадам! Ако толкова ви се ще да обвините някого, тогава питайте баща си следващия път, когато го видите. Може би той ще ви каже истината. Но оставете момичето на мира! Тя не ви е сторила нищо!

– *Ха!* – изсмя се Гъртруд. – Тя би направила всичко, за да ме види

опозорена.

– Вие сама се позорите, мадам – заяви Гейдж, без повече да се церемони с нея. – Оскърбявате другите от злоба и ги преценявате, изхождайки от собствения си отблъскващ характер. Уверявам ви, мадам, че всички злини, които сте посели в този свят вие или вашият баща, ще се стоварят върху собствените ви глави. А сега довиждане. – Той пусна пръстите на Шимейн, улови я нежно под ръка и я поведе към вратата. Усети, че тя трепери и му се прииска да спре и да я успокои, но нямаше как да го стори точно в този момент, когато обущарят ги очакваше в магазина си, а госпожа Фич все още бълваше огън и жупел зад гърба им.

Андрю тръгна след баща си, но на няколко пъти хвърли уплашен поглед назад към огромната жена. През целия си живот, колкото и кратък да бе той, не беше виждал същество, което да изглежда толкова зло и да има толкова грозно тъмноръчно лице. Като побърза да изприпка след баща си през вратата на обущарницата, момчето го дръпна за панталоните и плахо му посочи Гъртруд Фич.

– Дебела вещица полудяла, тате?

Тревожният въпрос на сина му послужи на Гейдж като вълшебно лекарство срещу напрежението, което го бе обзел от пристигането им в градчето насам. Той погледна през рамо към съпругата на капитана и се помъчи да потисне смеха си, но само след няколко мига вече се кикотеше на висок глас, изумявайки Шимейн, която го зяпна учудено.

– Какво ви става, господин Торнтън? – попита тя, объркана от внезапното веселие на този мъж, който обикновено дори не се усмихваше.

– Полудяла дебела вещица – отвърна Гейдж с комична гримаса и кимна към Гъртруд. През витрината на магазина се виждаше, че тя продължава да сипе заплахи към тях. – Меко казано, нали?

Шимейн усети как при вида на разярената госпожа Фич у нея се надига странно задоволство. Беше наистина приятно да стане свидетел на унижението на тази надута, зла жена, след всичко, което бе изстрадала благодарение на нея.

И двамата ще ми платят за това! – закле се пред себе си Гъртруд.

Незнайно дали призован от собствената ѝ зла воля, или изпратен от провидението, зад гърба ѝ долетя подмилкващ се глас:

– Какво ще правите с тези двамата, госпожа Фич? Няма да оставите любовника на Шимейн да се измъкне, след като нарече баща ви крадец, нали?

Гъртруд тромаво извъртя огромното си туловище към притежателката на този глас. Със самодоволна усмивка на уста, Мориса Хачър

бавно се отдели от вратата на съседната сграда, където беше спряла нарочно, за да чуе целия разговор. Не бе необходимо Гъртруд да напряга много паметта си, за да си припомни, че за последен път бе видяла проститутката в деня на продажбата да си тръгва от кораба в компанията на онази безвкусно облечена жена, която я беше купила. В приповдигнато настроение Мориса бе изпратила въздушни целувки на всички моряци и ги беше поканила да я посетят в таверната.

– Какво става с теб, Мориса? – попита надменно Гъртруд.

– Не е моя работа, госпожа Фич, ама ми се чини, че трябва да се погрижите да турите край на всички тия лъжи за вашия баща – сви рамене Мориса. Неотдавнашният провал на Потс да нанесе смъртоносен удар на съперницата ѝ я беше ядосал и сега ѝ трябваше някой друг, който да играе по свирката ѝ. Гъртруд Фич ѝ бе служила доста добре на кораба, макар и посредством Потс, а ако бъдеше подхваната правилно, старата гарга можеше да стане полезен съюзник. Ако се вярваше на хвалбите, които непрестанно се сипеха от устата ѝ на борда на кораба, беше само въпрос на време бащата на Гъртруд да акостира някъде северно от Вирджиния. – Ако лорд Търнбул беше тук, бих си заложила и последната риза, че той щеше хубавичко да ги подреди тия двамата.

Манипулирана чрез ловки хитрини, желязната Гъртруд ставаше податлива и мека като глина. Възвеличаването на баща ѝ съживи нейната гордост и я накара да се замисли над думите на проститутката. След две седмици или най-много след месец старият щеше да пристигне в пристанището на Ню Йорк с „Черния принц“ – несъмнено най-големият и най-красивият му търговски кораб. Може би ако му изпратеше съобщение, той щеше да склони да тръгне на юг и да се разправи с този господин Торнтън. Щом веднъж застанеха лице в лице с яростта на Дж. Хорас Търнбул, заселникът и тази кучка прислужницата му щяха да разберат какво безумие е да се говорят такива злонамерени лъжи за него!

Гъртруд изрази благодарността си с откровено цинична усмивка – най-доброто, което можеше да си позволи за тази уличица.

– Не трябва да се тревожиш за подобни неща, Мориса. Сигурна съм, че скоро и двамата ще си получат заслуженото.

Мориса сбърчи вежди с добре изиграно безпокойство.

– Като знам колко прочут и уважаван човек е господин Търнбул, милейди, истински позор е прост селяндур като тоя заселник да петни доброто му име. – Тя се усмихна и махна престорено свенливо на капитан Фич, като го накара да се изчерви от неудобство. Слава богу, проститутката побърза да се сбoguва със същото леко помръдване на

пръстите и с Гъртруд. – Приятна ви вечер и на двамата.

Свила устни в гримаса на отвращение, Гъртруд проследи с очи как пъстро натруфената проститутка лениво се отдалечава към таверната. После хвърли поглед към съпруга си, който предвидливо се беше извърнал в противоположната посока и се преструваше, че прелестите на Мориса не го вълнуват ни най-малко, фактът, че откакто бяха напуснали Англия, Гъртруд не го бе изгървала от поглед нито за миг, го вбесяваше. Беше изпаднал в положение, не по-различно от онова на осъдените на борда на „Гордостта на Лондон“. Беше неин затворник.

Гъртруд отново насочи вниманието си към младата жена в дюкяна на обувчаря, намръщи се заплашително и размаха дебелия си пръст.

– Развратна малка блатарка. Ще те накарам да съжаляваш.

Шимейн обърна гръб на неразбираемата закана и отново погледна господаря си.

– Мисля, че нарочно провокирахте тази жена, господин Торнтън, и с радост бих ви целунала за това.

Гейдж се усмихна широко и леко се приведе напред.

– Ако това е обещание, Шимейн, ще поискам да го изпълниш, когато се приберем у дома.

– Аз наистина не... искам да кажа, аз само... – Способността на заселника да я изкарва от контрол изумяваше Шимейн, защото не можеше да си спомни някога да се е чувствала така объркана в присъствието на Морис. А годеникът ѝ беше *маркиз* по дяволите!

Тя осъзна, че обувчарят чака и го посочи безпомощно:

– Не трябва ли да поръчаме обувките сега, за да можем да се върнем в къщата ви преди да се е стъмнило?

Гейдж вдигна ръка и махна на мъжа да се приближи.

– Майлс, това момиче се нуждае от чифт обувки, които да са ѝ по мярка. Можеш ли да ни обслужиш?

Сивокосият мъж пристъпи с готовност напред.

– Разбира се, Гейдж.

– Шимейн... – обърна се към нея Гейдж. – Господин Майлс Бекър. Майлс... да ти представя госпожица Шимейн О'Хърн.

Майлс Бекър кимна за поздрав.

– Просто Майлс, ако нямате нищо против, госпожице О'Хърн – предложи той с усмивка. Посочи ѝ стол, на който да седне, разположи се на малко столче пред нея и свали едната от огромните ѝ обувки. Изящният ѝ крак го изпълни с възхищение, а след миг, когато вдигна глава, погледът му потъна в най-зелените очи, които бе виждал някога.

Макар и заклет ерген, Майлс усети как докато се взира в тези блестящи ириса, пулсът на сърцето му се ускорява в отдавна забравен ритъм. Без да посмее да проговори, той се зае да мери ходилото ѝ и да го очертава върху парче дърво. И все пак не можеше да прогони натрапчивото въздействие на това невероятно момиче. Беше като замайване от силен алкохол, от каквото Майлс определено се нуждаеше в момента.

Доловил внезапното смущение на обувщаря, Гейдж леко сви вежди, защото не му беше никак трудно да се досети каква е причината за него. Непосредствената близост до Шимейн О'Хърн със сигурност криеше рискове. Наистина, щом беше способна само с един невинен поглед да завърти главата на ерген като Майлс Бекър, едва ли някой мъж би могъл да устои на красотата и неподправения ѝ чар, най-малко пък мъж, който е непрестанно край нея.

– Какъв модел обувки ще искате, госпожице О'Хърн? – попита Майлс с трепет в гласа и нервно прочисти гърло с плаха надежда, че тя няма да забележи смущението му.

– Нещо трайно – отвърна Шимейн и сама се изненада от промяната у себе си. Преди не чак толкова много време би си поръчала обувки от най-скъпата коприна или от най-меката кожа, без ни най-малко да я е грижа за трайността им. Но тогава можеше да разчита, че баща ѝ ще плати за всичките ѝ дрехи и аксесоари. Сега трябваше да се съобразява с ограничените средства на мъжа, който я притежаваше и да се опита да не му е в тежест. – Трябва да са удобни и да не са прекалено скъпи.

– Имам два модела, които отговарят на тези изисквания – информира я Майлс и отиде до работната си маса. След като порови из малка, разхвърляна купчина, той донесе два различни вида обувки, за които беше сигурен, че ще ѝ свършат добра работа. – Тези са малко тежки и не са особено красиви, но са изключително здрави, госпожице.

Обувките наистина изглеждаха ужасно и Шимейн злощастно се запита как ще съумее да ги носи продължително време без краката ѝ да се схващат от тежестта им и без твърдата кожа да ѝ прави пришки. За нещастие не можеше да си позволи да се тревожи за такива дреболии. Напомни си, че е слугиня, а слугите не бива да бъдат претенциозни.

– Ако господин Торнтън одобрява...

Два чифта очи се вдигнаха питащо към Гейдж и отвлякоха мислите му от момичето. Уязвим съм за чара на Шимейн не по-малко от Майлс Бекър, укори се той, като хвана във всяка ръка по една обувка. Огледа ги от всички страни, пробва гъвкавостта и тежестта им, после ги върна и каза сърдито:

– Не подковаваш кон, Майлс. Момичето се нуждае от леки и меки обувки, а не от тези тежки налъми.

– По-хубавата кожа ще ти струва по-скъпо, Гейдж, и може да не издържи толкова дълго – предупреди го обушарят.

– Кой те кара да ми правиш сметка на парите? – сонна му се Гейдж.
– Сега ми покажи какво друго имаш. Не искам да гледам как Шимейн се препъва в тези тромави обувки.

Майлс се подчини и накрая се спряха на по-подходящ и по-красив чифт. Гейдж плати, после кимна на обушаря за довиждане, вдигна Андрию на ръце и последва Шимейн навън.

Беше се смрачило и фенерите пред таверната вече бяха запалени. През вратата й долитаха бурен смях и весело подрънкване на струнен инструмент.

– Тати... гладен.

– Аз също, Анди – отговори Гейдж, осъзнал, че не е хапвал нищо от сутринта. – Прекалено съм гладен, за да чакам, докато се приберем у дома.

Той погледна Шимейн и кимна по посока на таверната.

– Това не е същинска гостилница или кафене като онези, които съм посещавал в Каролина. Обикновено вътре стават гуляи, които са доста разюздани за вкуса на една добре възпитана млада дама. Обаче в Нюпорт Нюз това е мястото, където човек може да получи най-добрата храна, като изключим домашно приготвената. Но ако ти не...

Шимейн му се усмихна. След сблъсък с Потс не беше и помисляла за ядене, поради което бе отказала предложението й от госпожа Макгий обяд.

– Всъщност умирам от глад и щом вътре има храна, бих влязла дори ако мястото е обор.

– Може би ще се срещнем с хора от „Гордостта на Лондон“ – предупреди я Гейдж. – Това място често се посещава от моряци и от техните дами.

Думите му ни най-малко не притесниха Шимейн, затова тя само сви равнодушно рамене. Очевидно господарят й се опитваше да я подготви за евентуалното неблагоприятно поведение на посетителите в таверната, но надали бе възможно да се случи инцидент, по-лош от онава, на която бяха подложени затворниците по време на прекосвяването на океана. За Шимейн тримесечният престой в една каюта заедно с Мориса бе поучително преживяване, което нямаше да забрави никога, колкото и да й се щеше.

– Стига да получа храна, мисля, че бих понесла дори още една среща с госпожа Фич.

Гейдж прехвърли Андрю в една ръка, а с другата обгърна небрежно кръста на прислужницата си и тримата се отправиха по улицата към таверната. Шимейн пристъпваше бавно, скована от близостта на високия, красив мъж, който вървеше до нея и чиято силна ръка леко докосваше талията ѝ.

Внезапно Гейдж долови някакво размърдване при входа на смесения магазин и се спря, обзет от внезапно опасение. Улови Шимейн за ръка, мълчаливо ѝ нареди да изчака и пусна Андрю до нея. Сетне се прокрадна предпазливо напред. Чудеше се дали Джейкъб Потс не е решил да се върне и да извърши ново покушение над прислужницата му. Но когато стигна до входа, той въздъхна с облекчение, защото видя единствено гърбушкото, сгушен в сенките.

Каин разбра, че е разкрит, напусна укритието си, пристъпи напред и надзърна към Шимейн иззад ъгъла на магазина. В ръка държеше букет клемналии цветя. Като се обърна срещу Гейдж, той му ги подаде, но високият мъж не ги взе, затова Каин посочи към момичето.

– Цъфтя... цъф... За Шамен. Моля... дай... дай ѝ... цъфтя.

– Дай ѝ ги ти – подкани го Гейдж и повика с жест прислужницата си да се приближи. – Всичко е наред, Шимейн. Това е Каин. Иска да ти даде нещо.

Шимейн се протегна, за да улови ръката на Андрю, но стреснат от мисълта, че ще се приближи до уродливия човек, той яростно заклати глава. Тя нежно го зауспокоява, но всичко бе напразно – Андрю продължи страхливо да се дърпа и беше повече от ясно, че не иска да има нищо общо с Каин. Накрая Шимейн го остави и отиде до входа, където стоеше баща му. Когато я зърна да се приближава, Каин се отдръпна назад в сенките, сякаш не искаше тя да го вижда отблизо, но усмивката ѝ го окуражи и той отново пристъпи тромаво напред и ѝ подаде букета.

– Благодаря ти за цветята, Каин. Много са красиви – каза тя приветливо, като се наведе импулсивно и го целуна по бузата.

Каин залитна назад от удивление и я зяпна. После, напълно смутен, леко докосна мястото, където се бяха допрели устните ѝ, сякаш не можеше да повярва, че това се е случило наистина.

Гейдж беше трогнат от добротата ѝ.

– Изглежда, че спечели сърцето му, Шимейн.

След своето арестуване Шимейн беше видяла много болезнени сцени и неведнъж се бе ужасявала от собствената си безпомощност. Едва

тогава бе разбрала какво означава да копнееш истински за една само блага дума, за един само мил жест. Ненавистните обиди и унижения, на които я бяха подложили в затвора, бяха направили Шимейн още по-състрадателна към злощастните и онеправданите. Не ѝ бе трудно да прозре, че този клет, грозен човек, наказан по рождение, отчаяно се нуждае от приятелство и от малко нежност.

– Ще запазя букета ти, Каин – обеща му тържествено тя, като притисна цветята до гърдите си. – Още веднъж ти благодаря за твоята любезност и за това, че ми върна обувките. Не познавам много хора тук, в това градче, така че, ако нямаш нищо против, ще те считам за свой приятел.

Гърбушкото не знаеше какво да отговори, затова наклони глава и крадешком погледна Гейдж, сякаш търсеше подкрепа от мъжа, който познаваше това добросърдечно създание. Но и Гейдж не можеше да му помогне, защото бе не по-малко удивен от нейната състрадателност.

Объркан и все още изпълнен с необикновено чувство на благоговение, Каин си тръгна, тътрейки крака в посока, противоположна на мястото, където Андрю стоеше като вкопан, с широко разтворени от ужас очи.

Гейдж съжали уплашения си син, пристъпи към него и го вдигна. Андрю обви ръце около врата на баща си, безкрайно облекчен, че е в безопасност и че чудовищният мъж си е отишъл.

– Още ли си гладен? – попита нежно Гейдж, като наклони глава назад и се взря в лицето му. Момчето кимна нетърпеливо и с внезапна усмивка се притисна още по-силно към баща си. Той също се усмихна и отвърна на прегръдката му. После погледна към Шимейн, която изглеждаше трогателно смутена от цветята, и прошепна в ухото на сина си:

– Ами Шимейн?

– Ела... Шемей – повика я Андрю и протегна ръка към нея. – Тази... гладен.

Шимейн вдигна очи към двамата ухилени мъже и се засмя. В същия момент познатата, жива мелодия, която се носеше от кръчмата, завладя ирландския ѝ дух и тя се втурна към тях в бързия ритъм на жигата. Андрю се заля в щастлив смях, а Гейдж доволно се усмихна.

Когато прислужницата му стигна до него, той отново сложи ръка на кръста ѝ. Приятно му беше да я държи по този начин и наистина не го интересуваха неприличните догадки, които се разпространяваха из градчето по повод подбудите му за купуването ѝ. Харесваше му да я докосва и за него това беше достатъчен мотив.

– Най-добре е бързо да те прибирам у дома – отбеляза закачливо той и устните му трепнаха в усмивка. – В противен случай ще ми се наложи да се бия с тълпи от градски ергени, момичето ми. При това за разлика от Потс те съвсем няма да копнеят да те убият, уверявам те. Всъщност ще се опитват да те откраднат от мен!

Шимейн си представи как гордата и префинена Едит дьо Мерсер би принадлежала от възмущение, ако я беше видяла да лудува така необуздано. Подражавайки на високомерните маниери на старата жена, тя протегна ръка, сякаш за да я постави върху инкрустираната сребърна дръжка на високия бастун, без който Едит не излизаше никога, и като вдигна брадичка, тръгна наперено напред.

– Предполагам, че предпочитате да се държа по-изискано и поддържано, сър.

Гейдж изгледа с блеснали очи чаровната ѝ игра.

– Андрю и аз те харесваме точно такава, каквато си.

Шимейн се вдигна на пръсти, извъртя се с лице към него, после направи дълбок, грациозен реверанс, същия като онези, които бе правила някога по пищните лондонски балове. Двамата мъже изръкопляскаха, а тя се засмя и вдигна палаво ръце.

– Отдайте го на ирландската ми кръв, господин Торнтън. Тя е гореща и обикновено надделява у мен, въпреки усилията ми да я контролирам. Често ме изкушава да се правя на шут.

Гейдж не сваляше очи от нея, сякаш бе омагьосан.

– Ти ни накара да се чувстваме безгрижни, Шимейн, нещо, което не ни се е случвало от доста време насам – призна ѝ той с усмивка. Засяла, тя отново направи реверанс.

– Доволна съм, че сте доволен, сър.

В отговор Гейдж се засмя, а Андрю изръкопляска с мъничките си ръчички, за да покаже одобрението си.

– Шемей смешна, тати!

– Ти си смешен! – отвърна му Шимейн и притисна лицето си към неговото, като се засмя игриво и завъртя глава наляво-надясно. После се изправи и нежно пощипна малкото му носле, което накара детето да се закиска още по-силно.

В мига, в който пристъпиха през прага на таверната, ги връхлетя силна врява. Андрю мъдро закри уши с ръце. Шимейн трепна и ѝ се прииска да направи същото. Гейдж пък отново се запита дали наистина ще е в състояние да понесе тази шумна лудница. Мястото гъмжеше от пияни моряци и леки жени, нагиздени в пъстри дрехи. Шимейн видя

Мориса Хачър, която седеше върху коляното на някакъв мъж, гледаше го как играе комар и отпиваше лениво от халба бира. Безсрамното ѝ облекло подхождаше на професията ѝ, която тя очевидно щеше да продължи да упражнява под ръководството на новата си собственичка. До този момент Мориса не ги беше забелязала и Шимейн искрено се надяваше, че ще успеят да си намерят уединено кътче, преди това да е станало. Никой в кръчмата не им обърна внимание, тъй като посетителите изглеждаха прекалено погълнати от собствените си занимания, за да се интересуват какво се случва извън техния тесен свят. Докато клиентите вадеха монети за храна и пиене, из кръчмата сновяха сервитюрки в орфани сиви дрехи и разнасяха огромни чинии с храна и халби, закрепени върху подноси. Едно от момичетата мина близо до вратата и Андрю ококори очи, като я видя как ловко се промъква из тълпата с тежко препълнения поднос.

– Може би ще открием тихо ъгълче отзад – предположи Гейдж, улови Шимейн за ръка и я поведе нататък.

Преди да съзре високия, тъмнокос мъж, в когото разпозна заселника, купил Шимейн, Джеймс Харпър вече бе погълнал значително количество бира. Лицето му внезапно се изкриви. С яростно ръмжене той разблъска другарите, изпречи се на пътя на Гейдж, повдигна се на пръсти и се наклони напред, за да изучи съсредоточено лицето на заселника.

– Не ми харесваш, господин Торнтън – подсмихна се пиянски той и се опита да фокусира погледа си. Олюля се неустойчиво назад, но успя да се задържи, изпъчи се надменно, придърпа палтото си и се приближи с още една крачка. – Всъщност, мисля, че ти си най-твърдоглавият и потаен негодник, който се е раждал някога. Със сигурност Шимейн О'Хърн е прекалено добра за човек като теб.

– Дойдох тук, за да вечерям – съобщи му сърдито Гейдж. – Ако искаш да се бием, ще ти направя тази услуга друг път, защото сега синът ми и Шимейн са с мен.

Джеймс Харпър изви вежди и погледна зад гърба на заселника към жената, в която се беше влюбил. При вида на разцъфналата ѝ хубост в помътнелите му очи трепна похотлив пламък. Той протегна ръце и тръгна към нея, сякаш искаше да я прегърне, но не стигна далеч, защото Гейдж го улови за ревера и го дръпна.

– Стой на разстояние от нея, господин Харпър – изръмжа тихо Гейдж. Въпреки че държеше сина си в една ръка, с другата той вдигна набития моряк така, че пръстите му едва докосваха земята. – Сега тя е моя, а не твоя и ако още веднъж се опиташ да я докоснеш, ще строша

проклетите ти ръце. Ясен ли съм?

– Не можеш да ме уплашиш – процеди Харпър над побелелите кокалчета на юмука, сграбчил ревера му. – Ти си само един тъп заселник...

Гейдж го разтърси грубо и очите на боцмана се завъртяха като шикалки.

– Може да съм тъп заселник, но ти си глупак, ако смяташ, че не мога да те направя за смях пред хората ти. Не ни ли оставиш на мира, ще те накарам да оближеш целия под с език. Сега ясен ли съм? – За да подчертае заплахата си, той вдигна мъжа още по-високо, докато краката му не увиснаха във въздуха.

Джеймс Харпър си възвърна известна част от здравия си разум, когато се опита да си поеме дъх и не успя. Юмрукът на Гейдж беше притиснал плътно трахеята му и не позволяваше в белите му дробове да влезе и частица въздух. Внезапно изплашен за живота си, Харпър кимна бързо и беше почти нежно свален на крака. Здравият юмрук се разтвори и го пусна. След миг Гейдж отново хвана ръката на Шимейн в тънките си, силни пръсти и я поведе през тълпата посетители на таверната, които бяха преустановили заниманията си, за да ги гледат.

Джеймс Харпър преглътна няколко пъти, за да провери състояние на гърлото си и предпазливо опъна врат, за да се увери, че няма нищо счупено или повредено. Съзнанието му беше изненадващо прояснено, въпреки огромното количество изпита бира и няколкото мига недостиг на въздух. Разтреперан, той залитна към един стол, отпусна се немощно на седалката и въздъхна облекчено, доволен, че е останал жив.

Една сервитьорка се спря до него и поклати глава, като погледна първо боцмана, после двойката, която си проправяше път към задната част на таверната.

– Между другото, господарю, считай се за късметлия – информира тя моряка. – Тоя Торнтън може да бъде страхотно зъл, когато поиска. Веднъж го видях как се нахвърли на мъж, два пъти по-едър от него, когато оня се опита да заговори жена му на улицата ей пред таз тук кръчма. Естествено, сега госпожа Торнтън е мъртва и някои хора може и да се чудят дали не я убил самият господин Торнтън, като го гледат колко е opak и прочее, ама според мен туй би било срамота, щото той е много хубав мъж и прочее.

Харпър не бе в състояние да възприеме думите ѝ веднага, но когато те най-после стигнаха до съзнанието му, той рязко вдигна поглед и се взря в опърпаната жена.

Ужасеното му изражение разтревожи сервитьорката.

– Не се бой чак толкоз, миличък – потупа го тя майчински по рамото. – Господин Торнтън вече те е забравил. Нищо няма да ти направи.

Мориса Хачър си проби с лакти път през тълпата, като блъсна настрана сервитьорката, минавайки покрай боцмана. Погледът на Джеймс Харпър трепна неуверено, когато забеляза щедрото полюшване на бедрата ѝ, но проститутката следваше неотклонно червенокосата си съперница и не го удостои с никакво внимание. В задната част на кръчмата Мориса спря до масата, избрана от Гейдж, зае сладострастна поза и поглади пищните си форми в очакване той да я забележи. Гейдж настани Андрю на един стол между себе си и Шимейн, после издърпа друг стол за прислужницата си. Накрая видя Мориса и отбеляза присъствието ѝ с леко помръдване на стиснатите си устни – най-учтивият поздрав, който можеше да си позволи за тази жена.

– Мориса Хачър, ако не се лъжа.

– Точно тъй, господарю. – Проститутката закачливо разтърси ръка, при което ръкавът на пурпурната ѝ рокля се смъкна и оголи рамото ѝ. – Очаквах да се появиш тук, но не мислех, че ще решиш да доведеш и си на си с теб. Хм, какво хубавичко малко момченце. – За миг тя замислено огледа детето, преди да заключи: – Не е трудно да се досети човек, че не друг, а ти си го правил. Приличате си като две капки вода.

– Какво искаш? – попита нетърпеливо Гейдж. Не беше в настроение да понася заигравките ѝ.

– Нищо кой знае какво, господарю. – Мориса сви рамене, при което успя да смъкне още повече деколтето си. – Мислех си само да те покания да дойдеш и да поостанеш някой път, когато детето и Шимейн не ти се мъкнат по петите. Ако решиш, мога да задоволя мъжките ти нужди както трябва. По-добре от Шимейн знам какви работи му харесват на мъж като теб. Ако ми позволиш, дори мога да те понауча на едно-две нещица.

Безочливото предложение накара Шимейн да пламне като божур и бързо да насочи вниманието си към Андрю, който седнал едва достигаше ръба на масата. Тя се изправи, взе едно близко стоящо буренце, обърна го на обратно и като изчака Гейдж да вдигне момчето, го сложи върху стола му.

Щом Андрю се настани върху буренцето, баща му се обърна отново към масата. Когато видя, че проститутката още не си е отишла, той въздъхна раздражено.

– Това, което наистина искам в момента, Мориса, е да бъда оставен

насаме със сина си и с Шимейн. Искрено се надявам, че тази моя молба не е прекалено голяма нито за теб, нито за когото и да било от останалите присъстващи тук.

Отговорът му накара Мориса да се усмихне мрачно.

– Не си особено приветлив човек, нали?

– Не, не съм – призна Гейдж. – Където и да отида днес, постоянно се натъквам на някого от „Гордостта на Лондон“. Досега тези срещи завършваха все със свади, така че, моля те, остави ни на мира преди *наистина* да съм се ядосал.

– Както кажеш, господарю – намуси се Мориса. – Само се опитвах да ти предложа услугите си... като гледам каква невежа си взел под покрива си. – Мориса тръгна да си ходи, но се спря, загледана в Шимейн. Колко жалко, че заселникът бе успял да измъкне ирландската кучка от лапите на Потс! Искаше ѝ се да убие тая никаквица още тук и сега, но тъй като имаше твърде много свидетели, трябваше да насочи усилията си към по-приемлива форма на тормоз. – Чувам, че онзи малък, грозен мишок, дето идва да ни оглежда на борда на „Гордостта“, бил купил твоята Ани, Шимейн. Той не е женен и подозирам, че няма бебета, за които Ани да се грижи. Ама ми се струва, че не след дълго ще има нужда някой да защити нея от тоя кисел мърморко. Като си помисли човек, една дребна мишка като Самюел Майърс може да бъде по-зла и от голям плъх.

– Свърши ли? – попита рязко Гейдж, който прозря подлия замисъл на проститутката. Наскърбеното изражение на Шимейн красноречиво отразяваше нейната загриженост за приятелката ѝ.

– Това е всичко, господарю. До скоро... може би, докато ти писне от милейди Непорочност. – С това Мориса отметна назад тъмната си грива и се отдалечи бавно, люлеейки още по-подчертано бедрата.

Шимейн се наклони напред, за да привлече вниманието на господаря си.

– Господин Торнтън, мислите ли, че наистина има опасност онзи господин Майърс, който е купил Ани, да я малтретира?

Той срещна разтревожения ѝ поглед и отвърна меко:

– Не зная, Шимейн, но ако искаш, мога да разпитам за нрава му някои от хората от града, които го познават по-добре.

– Ще ви бъда много признателна, господин Торнтън. А ние преживяла толкова страдания. Ще ми се най-сетне да бъде доволна от работата и от живота си.

– Ще видя какво мога да направя.

До масата им се приближи сервитьорка, която ги уведоми с отегчен глас:

– Днеска имаме бъргу и сухари. Ако ще поръчвате, поръчвайте.

– Ще поръчаме – каза Гейдж, после посочи към Андрю. – За момчето половин порция.

– Бъргу и сухари? – повтори объркано Шимейн, след като жената отмина. В карцера на „Гордостта на Лондон“ бе опитала някакви корави като камък сухари, но думата *бъргу* не ѝ говореше нищо.

Гейдж сви рамене.

– „Бъргу“ означава задушено месо със зеленчуци. Тук вместо хляб често ядем сухари... но, предполагам, много по-добри от ония, с които са те мъчили по време на пътуването.

След няколко минути пред тях бяха поставени чиниите със задушеното и панера със сухарите. Шимейн последва примера на Гейдж, който намаза с масло хляба на Андрю, после предпазливо отхапа една хапка. За нейно удивление, сухарът се оказа много вкусен.

Гейдж забеляза как ярко заблестяват очите ѝ, когато е въодушевена, и усмихнат я загледа в очакване, докато тя опитваше задушеното.

– Бива ли го?

Шимейн кимна енергично.

– О, да!

– Бива, тати – съгласи се Андрю с широка усмивка.

Гейдж се взря в момичето с разкаяна усмивка.

– Значи ще ми простиш, задето те доведох тук?

Шимейн се изуми, че един господар може да бъде загрижен за чувствата на слугинята си.

– Няма за какво да ви прощавам, господин Торнтън. Вие не сте отговорен за действията на другите хора. Колкото сте в състояние да накарате слънцето да се приближи или да се отдалечи, толкова можете да диктувате поведението на Мориса или на господин Харпър.

– Най-малкото, предизвиках съдбата, като те доведох в тази таверна. Вече от няколко години моряците имат навика да се събират тук по различни причини.

След като видя Мориса, Шимейн можеше да си представи какви са тези причини.

– Вие ми дадохте възможност да откажа, но честно да си призная, сър, на борда на „Гордостта на Лондон“ съм виждала и съм чувала много по-лоши неща от това, което забелязах да става тук тази вечер. Ако и да бях напълно наивна по отношение на живота преди ареста си,

то, искрено казано, господин Торнтън, по време на изпитанията си научих много неща, някои от които не ще мога да забравя никога. Уверявам ви, че не съм направена от захарен памук. Няма да се разпадна на хиляди парченца, ако се сблъскам с беда. Ако бях толкова чуплива, сега нямаше да седя тук. Вероятно щях да съм загинала от тормоза на госпожа Фич или от злобата на Мориса много преди корабът да е пристигнал пристанището.

– Радвам се, че е така, Шимейн – промърмори Гейдж, – защото тази страна е груба и понякога доста сурова. За слабите е тежко да оцелеят тук. Трудностите могат да победят, да пречупят дори и силен човек, ако не е подготвен да срещне предизвикателствата на живота сред пустошта. Във всички случаи е по-добре да си издръжлив.

– Аз израснах в уюта и сигурността на бащиния си дом и никога не съм си представяла, че на главата ми могат да се струпат толкова злини – каза замислено Шимейн. – Преди да ме арестуват изглеждаше, че ориста ми е да стана маркиза. Не съм предполагала, че твърде скоро ще попадна под ударите на враждебността и жестокостта на хора, притежаващи силата и властта да определят съдбата ми, и че течението ще ме отнесе към чужд и неприсъщ за мен начин на живот. Откакто стражарят ме отвлече, научих няколко горчиви урока, господин Торнтън, но и разбрах, че съм твърда и издръжлива. С божията помощ ще извлека добра поука и от идващите седем години.

Гейдж я дари с кратка усмивка.

– Мисля, че от вчера насам у теб вече се забелязва промяна.

Шимейн се изчерви, осъзнала, че изтъкването на собствената ѝ устойчивост и упоритост навярно е прозвучало като хвалба.

– Разбирам, господин Торнтън, че всяка полза, която бих извлякла от слугуването си при вас, ще се дължи изцяло на снизхождението ви към моите неумения. Знаем, че има още много неща, които трябва да науча, но ако сте търпелив с мен, ще се опитам да преодоля недостатъците си.

– Явно още не го съзнаваш, но за мен и за Андрю ти си същински дар от бога, Шимейн – отвърна чистосърдечно Гейдж. – Ти донесе в живота ни свежест като пролетен дъжд след тежка зима. Да си призная, в момента съм прекалено зает с оценяването на достойнствата ти, за да забележа дали имаш някакви недостатъци.

Шимейн се почувства приятно успокоена и се усмихна.

– Ако не се приберем прекалено късно, може би вие и Андрю бихте хапнали малко пай с яйчен крем преди лягане. Направих го тази сутрин

за вас двамата.

Близката лампа хвърляше златна светлина върху лицето на Гейдж и придаваше на благородните му черти блясъка на излъскана мед. За миг на Шимейн ѝ се стори, че вижда статуята на оживял легендарен бог. Изненада се от красотата на кафявите му очи, които, огрени от същата тази светлина, блестяха като великолепен, бистър кехлибар. Но онова, което изпълни сърцето ѝ със странна, вълнуваща топлина, бе сиянието на нежната му усмивка.

ГЛАВА ОСМА

Когато излязоха от кръчмата, навън бе вече нощ, а от юг се бе появил лек ветрец. Ароматът, разнасян от него, опияни Шимейн, която само до преди няколко дни почти бе изгубила надежда отново да диша свеж въздух. Гейдж ѝ помогна да се качи в каруцата и да се настани, а тя пое от ръцете му задрямалото момче и го гушна в скута си, докато баща му отиде да отвърже поводите на коня. В този момент Гейдж изруга полугласно и Шимейн, внезапно разтревожена, вдигна поглед.

– Нещо не е наред ли?

– Една от подковите на кобилата е паднала – процеди през зъби Гейдж. Знаеше много добре какво означава това. Въздъхна тежко. – Боя се, че нямаме избор. Ще трябва да посетим семейство Корбин, преди да се приберем у дома.

Шимейн потръпна при мисълта, че отново ще се срещне с Роксана, но не каза нищо, защото очевидно Гейдж също споделяше нейната тревога.

– Трябва ли да слезем, за да можете да освободите каруцата?

– Засега можете да останете. Ще заведе кобилата до ковачницата и ще откача каруцата, когато стигнем там.

Ковачницата беше в другия край на града. Когато пристигнаха, Гейдж помогна на Шимейн да слезе, а после отново ѝ подаде Андрю. Сетне разпрегна кобилата и я поведе към навеса, където имаше зидано огнище с все още незагаснал огън.

Подпрян на нещо като патерица, от дървената къща, куцукайки, излезе внушителен мъж с голямо шкембе. Като вдигаше високо счупения си, шиниран крак, той се придвижи до края на верандата, подпря се на здравия и се взря съсредоточено в мрачните сенки, обгърнали посетителите.

– Кой е там? – проехтя в тъмнината дрезгавият му глас.

– Гейдж Торнтън, господин Корбин. Едната от подковите на коня ми е паднала.

В отговор Хю Корбин изсумтя сърдито.

– Прекалено късно е, та да ми водиш кон за подковаване. По това време всеки нормален човек си е у дома, но ти не си такъв човек, нали?

– Можете ли да ми помогнете или не? – попита рязко Гейдж, без да обръща внимание на обидата.

– Предполагам, че нямам избор, ако искам да си тръгнеш – отвърна сприхаво Хю. – Чакай да взема фенера от къщата.

Разпознала гласа на Гейдж, на външната врата се появи Роксана с фенер в ръка. Косата ѝ висеше разпусната на гърба, но все пак беше успяла да надене халат над нощницата си.

– Облечи се! – изрева Хю на дъщеря си, като се обърна да вземе фенера от нея.

– Облечена съм! – озъби му се в отговор Роксана, дръпна фенера, слезе бързо по стълбите и се втурна към ковачницата. Озарените ѝ от пламъка очи бяха пълни с радост, докато не съзряха тънката фигура, която стоеше зад Гейдж. Тогава сивите ириси станаха студени като стомаха. Бе се надявала, че Шимейн още не се е оправила след премеждието и че след тазсутрешното ѝ предупреждение Гейдж е променил мнението си и е дошъл да се извини. Сега обаче се виждаше, че надеждите ѝ са били напразни. Майсторът на мебели беше твърдоглав като баща ѝ.

Тя се приближи до прислужницата и подхвърли злобно:

– Е, Шимейн, виждам, че си се оправила. Значи все пак не си била наранена наистина. Може би е било просто номер, за да накараш господаря си да ти съчувства.

Шимейн се усмихна любезно.

– Мислете каквото си искате, госпожице Корбин. Сигурна съм, че каквото и да кажа, няма да промените мнението си.

Роксана вдигна надменно брадичка и се ухили самодоволно.

– Права си, разбира се. Никога не бих обърнала особено внимание на думите на една престъпница. – После се извърна към мъжа, на когото някога бе предложила сърцето си и който безсърдечно я бе отхвърлил, въпреки цялата ѝ всеотдайна любов и преданост. – Мислех, че идваш да се извиниш, Гейдж. Може би дори да ми кажеш, че ще се освободиш от прислужницата си. Но ти, както винаги, си верен на себе си. – Тя поклати глава със съжаление. – Жал ми е за теб и... за сина ти.

Гейдж долови заплаха в думите ѝ и я погледна навъсено, но запази

мълчание. Предпочиташе да не подхваща кавга нито с нея, нито с когото и да било друг, особено в присъствието на Шимейн. Сякаш всички днес се бяха наговорили да го въвличат в нови и нови конфликти, а единственото, което той искаше, бе да се прибере у дома и да се наслади на една приятна, спокойна вечер насаме със сина си и със своята прислужница.

Хю изкуцука до огнището, подпря се на патерицата си и викна на Гейдж:

– Подклаждай жаравата и ми помагай, щом искаш да подкова коня. Няма да успее самичък.

– Ако предпочиташ, мога да свърша всичко сам – предложи Гейдж. – Имам нужда само от инструментите ти.

– Плащаш все толкова, независимо кой ще го направи – тросна се по-възрастният мъж. – Не ме смятай за будала.

– Далеч съм от подобна мисъл – отвърна кратко Гейдж, но постепенно потисна негодуванието, което се надигаше у него и започна да помпа духалата, за да вкара въздух в огнището.

Ковачът се извърна към Шимейн, измери я от глава допети и накрая впери презрително поглед право в очите ѝ, сякаш искаше да изпита устойчивостта ѝ. Шимейн обаче гордо се обърна, поведе Андрю настрана от ковачницата и седна на един пън. Надяваше се, че се е отдалечила на достатъчно безопасно разстояние от владенията на Корбин, защото вече бе установила, че ковачът е не по-малко неприятен човек от дъщеря си.

Тя прегърна детето и започна да му пее, като се полюляваше напред-назад. Андрю постепенно се отпусна в ръцете ѝ и клепките му се притвориха. От устните му се отрони лека въздишка и накрая той заспа, притиснат към топлата ѝ гръд.

Колкото и да се бореше със себе си, докато гледаше нежните грижи на Шимейн за момчето, Хю бе безсилен да укроти яда в сърцето си. От тъмните дълбини на отдавна забравените спомени изплуваха мъчителни образи, които го изпълниха с горест и завист и го накараха да се нахвърли злостно върху Гейдж:

– Хубава затворничка си си взел – злобно го жегна той. – Несъмнено сега можеш да задоволяваш мъжките си нужди само с едно шракване на пръста. Затуй си мисля, че ще си промениш решението и няма да се ожениш за мойто момиче.

Гейдж се бе навел над огнището да огледа подковата, която нагръваше, но при тези думи вдигна очи към Роксана. Тя се почувства

неудобно от вторачения му поглед, извърна се, закачи фенера на един стълб и побърза да си тръгне. Смръщен, Гейдж отново се извърна към ковача.

– Боя се, господин Корбин, че грешите, ако смятате, че изобщо *някога* съм правил предложение на дъщеря ви. И тъй като наистина не съм, не мисля, че ви дължа обяснение защо съм купил Шимейн. С две думи, господин Корбин, това не ви засяга.

– Ти, нагъл развратник! Ще те науча как да уважаваш по-възрастните! – Заслепен от гняв, Хю улови патерицата си за долния край, размаха я като сопа и заподскача напред на един крак, с намерение да се нахвърли върху него.

Гейдж бавно се изправи в цял ръст и снизходително повдигна вежди.

– Ако смятате да ме ударите с това, господин Корбин, бъдете сигурен, че няма да го приема безропотно. Ще отвърна на удара ви, повярвайте.

Леденият му поглед, който проблесна в мрака, охлади гнева на Хю. Споменът за преживяната болка при падането на коня, който подковаваше, върху крака му, бе прекалено пресен, за да си проси ново нараняване. Като не намери приемлив начин да се оттегли от кавгата, той замахна гневно с ръка и изпелтечи:

– Свършвай с работата и после се махай. Ние с Роксана не щем ти и тази мръсна малка уличница да се мотае тук, разбра ли?

Гейдж обузда с неимоверно усилие пламналото у него желание да стовари юмука си върху лицето на ковача. Хю Корбин беше два пъти по-възрастен от него и в момента беше куц. Ако го удареше, нямаше да бъде по-добър от Джейкъб Потс, който бе пребил Каин. Просто не можеше да посегне на един сакат, стар човек, независимо че точно в този момент дяволски много му се искаше да го направи!

– Шимейн *не е* уличница и не ти позволявам да я наричаш така – процеди през зъби Гейдж. – Съжалявам само, че трябва да приключа с подковаването на кобилата. В противен случай бих ти пожелал да се продъниш в ада. – Той се замисли и изсумтя презрително. – Но защо ли да си хабя думите? Подлец като теб без друго ще отиде там.

Във въздуха между двамата мъже сякаш припламна искра. Хю изгаряше от желание да се нахвърли върху Гейдж, но не можеше да рискува да бъде наранен отново. В крайна сметка въпреки кипящата у него ярост, разумът като никога надделя. Той се повъртя наоколо, куцукайки, после с несигурна походка се върна на верандата и тронаво седна

открива. От това удобно място можеше да наблюдава как Гейдж подковава коня. Нямаше причина да смята, че ще го измами, но поначало не се доверяваше на никого и щом веднъж си получише дължимото, щеше да отпрати дърводелеца да си върви по пътя.

Междувременно Роксана се върна обратно и застава така, че да вижда добре Гейдж. Облегна се на един стълб и започна да се любовува на красивите черти на лицето му, озарени от пламтящата жаравя. Колкото и да не ѝ се щеше да си го признае, дори в този момент копнееше да се изправи пред него и да му признае любовта си. А той можеше да я окуражи само с една нежна усмивка. Но внезапно веждите му се склочиха сурово, сякаш нейното внимание го дразнеше. Мисълта за това отново възпламени гнева ѝ.

– Какво смяташ да правиш, Гейдж? Да се биеш с всеки, който обиди робинята ти?

– Ако се наложи! – отвърна той рязко, без да вдига поглед.

– Твърдоглав си, Гейдж Торнтън, а в момента си мисля, че си и глупав. Шимейн не заслужава да я защитавам.

Въпреки че думите ѝ го вбесиха, Гейдж се овладя и отново не я погледна.

– Мнението ти наистина не ме интересува, Роксана. Никога не ме е интересувало.

Дори да ѝ беше ударил плесница, нямаше да я нарани толкова. Роксана усети как явното му безразличие я изпълва с дива ярост. Колко пъти през деветте години на познанството си с него се бе опитвала да спечели вниманието му? И колко пъти той не бе забелязвал? А може би нарочно се беше преструвал, че не забелязва? Беше луда по него, а Гейдж всеки път я пренебрегваше с хладна учтивост, сякаш бе неспособен да приеме, че би могла да му бъде любовница или съпруга. Не можеше да си представи, че е толкова безчувствен и към слугинята си. О, не! Други бяха планове му за тази престъпница!

– Възнамеряваш да вкараш тая уличница в леглото си, нали? – пита Роксана. Гласът ѝ беше възбуден. – Искаш го още от първия миг, в който си я видял!

– И какво, ако е така? – извика сърдито Гейдж. Беше му дошло до гуша и от бащата, и от дъщерята. Въпреки угризенията си, че тласка тази жената към пагубната бездна на безразсъдна ревност, той нарочно пришпори гнева ѝ до полуца подпря длани на тухлите, около огнището, наведе се напред и я фиксира с въпросителен поглед. – Каж ми, Роксана, твоя работа ли е какво правя насаме с Шимейн в дома си... или щом

предпочиташ – в леглото си?

Устните ѝ се изкривиха в грозна гримаса, а дълбоко в гърлото ѝ се надигна клокочещ звук, който изригна в яростния, ужасяващ вик на отхвърлена и унижена жена. Тя се завъртя рязко и се втурна към къщата с усукан около босите ѝ крака халат, мина като хала покрай баща си и влетя вътре, подобно на привидение в нощта. Затръшването на входната врата накара Хю Корбин да свие глава между раменете си и да се намръщи, сякаш очакваше гредите на верандата да се срутят отгоре му.

По време на дългото пътуване до дома Шимейн седеше тихо в каруцата до Гейдж със заспалото дете на ръце. Луната беше изгряла над дърветата и сипеше сребърни отблясъци по пътя. Шимейн виждаше, че Гейдж е заплашително навъсен, а красивите му вежди – сурово склучени. Но не посмя да попита какво го тормози. Не беше редно слугите да знаят какви са мислите и чувствата на господарите им, и все пак тя не преставаше да се чуди какво толкова му бяха казали двамата Корбин, та да изпадне в такова мрачно настроение. Беше разбрала, че се карат. От вниманието ѝ не бе убягнала нито заплахата на Хю Корбин с патерицата, нито яростното бягство на Роксана към къщата, но вятърът беше отнесъл думите им и ги бе направил неразбираеми. И все пак причината като че ли беше в нея – защото всичко това бе започнало след като Хю Корбин я погледна.

Въпреки бледата лунна светлина, Гейдж долови замисления взор на слугинята си, отправен към него, но трябваше да пропътуват много мили, преди да се почувства достатъчно уверен в себе си, за да я погледне. Когато най-накрая го стори, срещна две блеснали, огрени от луната очи.

– Тревожи ли те нещо, Шимейн?

– Просто усещам, че сте ядосан, господин Торнтън – прошепна плахо тя – и се чудя как бих могла да ви успокоя. Не знам защо, но имам чувството, че вината е моя.

– Не си ти причината – отсече Гейдж.

Не, наистина, помисли си тъжно той. Проблемите бяха започнали още с пристигането му в Нюпорт Нюз. Скоро след като се запозна с него, Роксана твърдо бе решила да му стане съпруга и бе положила всички усилия да го улови в капана на принудителен брак, като се преструваше на невинна и го докосваше дръзко с явната надеждата, че ще възбуди изострените му ергенски апетити. Гейдж съзнаваше уязвимостта си като мъж с незадоволени плътски желания, затова винаги бе отклонявал крайно внимателно всичките ѝ намеци, дори с риск да изглежда глупак. В края на краищата, не беше избягал от Англия и от красивата Кристина

само за да се забърка с жена, която нямаше да може да погледне на следващата сутрин.

Когато след няколко години той се ожени за Виктория, Роксана се беше затворила в бащиния си дом, потънала в скръб, като че бе настъпил края на света. Сетне излезе от бърлогата си, но дълго време се отнасяше към него с цялото презрение и омраза на обезчестена девица към безскрупулния развратник, който я е отхвърлил коравосърдечно, след като е отнел целомъдрието ѝ. Постепенно горчивината в душата ѝ се бе уталожила, за да отстъпи място на изпълнени с копнеж погледи, подканящи усмивки и похотливи намеци. Накрая Гейдж започна да се бои и дори да се отвращава от посещенията ѝ. Виктория не бе прозряла коварството на Роксана, а и той не се беше постарал да ѝ го разкрие. Съпругата му просто изпитваше съжаление към старата мома и, каквато си беше блага по характер, се бе превърнала в най-добрата приятелка на ковашката щерка.

След смъртта на жена му Роксана отново беше демонстрирала решимостта си да заеме съкровеното ѝ място в живота му. Тъй като по една случайност се бе оказала наблизко точно по време на фаталното падане на Виктория, тя очевидно смяташе, че това по някакъв начин неминуемо ще ѝ помогне да отведе избраника си до олтара. Макар и неизказана, заплахата беше съществувала през цялото време. И този път Роксана явно наистина бе решила или да го има – все едно дали с цената на истина или лъжа, – или... или и самия той да загуби всичко.

С ясното съзнание какво рискува като се противопоставя на Роксана, Гейдж беше отишъл на „Гордостта на Лондон“ буквално за да купи собствената си свобода и да обърне живота си в посока, различна от тази, която му бе предначертала тя. Предварително беше подготвен, че Роксана трудно ще приеме постъпката му и че каквато и жена да вземе за слугиня, тя ще гледа на нея като на поредната си съперница, както вероятно беше гледала и на Виктория. И Роксана, за съжаление, бе потвърдила опасенията му.

Хю Корбин, от своя страна, беше също толкова тежък характер и още преди да отиде в дома му, Гейдж подозираше, че ще използва присъствието на Шимейн като повод да се скара с него. Ковачът непрестанно търсеше такива поводи и би се уловил и за сламка, стига да има шанс да излее чрез нея омразата си.

– През последните осем от деветте години, в които го познавам – проговори Гейдж, като се обърна към Шимейн, – Хю Корбин се държи като свадлив грубиян, но напоследък е станал направо непоносим. Зъл и

опак като Стария Едноушко.

– Позволява си да ме обижда и изглежда прави всичко възможно, за да ме провокира, особено когато съм със семейството си... или с теб, както можа да се увериш тази вечер. Веднъж, не много отдавна, го хванах да гледа Андрю със странен, зловещ поглед. Това ужасно ме разстрои. Не знам на какво е способен..., ако реши да излее злобата си върху едно дете, но този човек много ме притеснява. Роксана няколко пъти ме е молила да ѝ позволя да вземе Андрю със себе си у дома и да го оставя да пренощува у тях, но беше просто невъзможно да се съглася. Не смея да се доверя на баща ѝ.

– Госпожа Макгий ми каза, че господин Корбин е искал да има син – отвърна меко Шимейн. – Четири години преди раждането на Роксана съпругата му е родила мъртво момченце. Сигурно като гледа Андрю, господин Корбин си спомня за собственото си нещастие. Може би изпитва към вас не омраза, а завист.

Гейдж се замисли над думите ѝ и усети как тъмната му ярост полека започва да се разсейва. Трябваше да признае, че предвид развитието на отношенията му с Хю предположението ѝ има смисъл. Въпреки че се познаваше със своенравния ковач и с дъщеря му още от пристигането си в колониите, тази силна и необяснима ненавист на Хю бе започнала да се проявява едва през последните няколко години.

Той изумено поклати глава и се укори наум, че тази идея не му бе хрумнала по-рано, а трябваше да му я посочи едно момиче, много по-младо и по-неопитно от него. Досетливостта ѝ го удиви.

– Много си прозорлива, Шимейн. Много по-прозорлива от мен. Толкова време се питах защо Хю ме ненавижда тъй силно и просто нямах отговор, а той е бил пред очите ми.

– Вероятно сте бил прекалено объркан от поведението му, за да доловите ревността му – предположи тя като вдигна поглед към него. Това, което видя, стопли сърцето ѝ. Изражението му се беше смекчило, а на устните му трептеше лека усмивка. Той се извърна, за да срещне погледа ѝ и Шимейн затаи дъх, погалена от ласкавия му взор. После очите му се плзгнаха надолу към малката главичка, сгушена на гърдите ѝ.

– Ръцете ти сигурно са се уморили. – Гейдж улови юздите с една ръка, а другата положи на седалката зад гърба на Шимейн, като внимаваше да не допусне грешката да я докосне и да я уплаши така, че тя да се отдръпне в другия край. – Защо не се приближиш до мен и не поставиш Андрю в skutа ми? Така ще освободиш ръката си от тежестта му и ще ти стане по-удобно.

Шимейн наистина искаше да отпусне схванатите си мускули, но когато се опита да помръдне, разбра, че е твърде слаба, за да повдигне едновременно и себе си, и момчето и да се премести през седалката. След няколко безуспешни опита, тя призна безсилието си.

– Съжалявам, господин Торнтън, но изглежда, че няма да мога.

Гейдж улови юздите между краката си, обви дясната си ръка около кръста ѝ, а лявата плъзна под коленете ѝ и без никакво усилие я премести внимателно вдясно от себе си, заедно с детето. Подпряна на рамото му, тя отдръпна ръката си изпод гърба на момчето и намести малката тъмнокоса главица в скута на Гейдж. Андрю въздъхна дълбоко, но не се събуди.

Гейдж сведе поглед към лицето на спящия си син, окъпано от меката лунна светлина, към дългите ресници и полуотворената мъничка уста. Шимейн се протегна, обхвана нежно с ръка бузата на детето, и пхна палец под малката му брадичка, за да затвори устицата му. Андрю веднага се размърда, обърна се към баща си и за ужас на Шимейн ръката ѝ се оказа между бузата на момчето и слабините на Гейдж.

От гърдите ѝ се изтръгна ужасено възклицание. Въпреки че ѝ трябваше не повече от миг, за да освободи ръката си от този капан, този миг ѝ се стори цяла мъчителна вечност и в това време усещанията, които се бяха пробудили у мъжа, се предадоха и на нея.

В момента, в който ръката ѝ го докосна, кръвта на Гейдж закипя, гореща и буйна, и той болезнено осъзна силата на опустошителното си желание. Дори сега, минути след като ръката ѝ лежеше на безопасно разстояние, скръстена в скута ѝ, ненаситните пламъци още пулсираха мъчително в слабините му и търсеха пролука в крехката стена на самообладанието му. Долавяше с всяка своя клетка изкусителния аромат на своята прислужница, същия, който бе вдишвал опиянено цял ден, всеки път, щом я докоснеше или се доближеше до нея – сладкия, почти забравен и тъй болезнено примамлив *мирис на жена*. Вниманието му бе приковано от пищния ѝ бюст, а когато най-накрая погледът му се вдигна към лицето ѝ, срещна чифт разширени от смут и тревога очи. Стори му се, че дори на бледата светлина долавя как бузите ѝ пламват под съсредоточения му взор.

– Аз... съжалявам! – Сподавеният шепот на Шимейн сякаш изпълни нощта, издавайки срама ѝ. Въпреки че беше притиснала ръката си към гърдите, тя още усещаше върху китката си изгарящата топлина на неговата мъжественост и неочакваната, но осезаема твърдост, която бе накарала дъха ѝ да секне и ѝ бе разкрила огромната разлика между

възрастния мъж и малкото момче. Въпреки че интуицията ѝ подсказваше да замълчи и да се направи, че нищо не се е случило, Шимейн го помоли за извинение, с надеждата да пропъди всяка мисъл, че това може да е било преднамерено действие от нейна страна. – Не смятах да ви докосвам, господин Торнтън.

Гейдж отново се извърна с лице към тъмния път и не отговори, само подвикна на кобилата, за да я накара да побърза. Беше почти невъзможно да не обръща внимание на нежното, женствено присъствие на Шимейн до себе си, а още по-трудно – да забрави лекия допир на ръката ѝ до слабните му.

Ще ми отнеме известно време да свикна с ежедневната работа, помисли си Шимейн сутринта след закуска една седмица по-късно. Трябваше да изпълнява преди всичко основната си задача, а тя, както бе изтъкнал господарят ѝ, беше възпитанието на Андрю. За нейна собствена изненада, обаче, се оказа, че между готвенето и грижите за момчето успява да свърши много повече работа, отколкото бе предполагала.

Гейдж бе получил съобщение от основния си клиент от Уилямсбърг, че доставката на новите мебели трябва да се отложи за неопределено време. Работниците още не били завършили къщата му и той не можел да приеме мебелите, докато стаите не станели готови. Междувременно Гейдж беше започнал работа върху комплект мебели за столова, поръчани му наскоро от един жител на Нюпорт Нюз. Вечер той чертаеше, правеше схеми на облегалките и краката на столовете и проектираше нов стенов шкаф. Денем се трудеше с дърводелците в работилницата, но често ходеше и на борда на кораба, за да помага на Фланъри при по-прецизните работи.

Преди да тръгне от къщата тази сутрин, Гейдж бе оповестил, че ще работи на кораба през по-голямата част от деня. Ако желаела, Шимейн можела около обяд да вземе Андрю и достатъчно храна за корабостроителите и дърводелците, за да могат всички да обядват на палубата на кораба, тъй като се очертавал приятен, слънчев ден.

– Когато си готова да дойдеш на кораба, дръпни звънца до външните стълби – инструктира я Гейдж, след като получи уверенията ѝ, че на всяка цена ще се възползва от предложението му. – Ще изпратя някога да донесе храната.

Шимейн се въодушеви от идеята да приготви вкусно ядене, което да задоволи апетита на отрудените мъже. Преди няколко дни беше разгледала зимника, изкопан от господаря ѝ под една могила близо до къщата. Сега тя и Андрю отидоха там, за да вземат моркови, лук и други

зеленчуци за яхнията от еленово месо, която бе решила да направи – нейна собствена вариация на богатото ирландско ястие, което Бес Хъксли често приготвяше за баща ѝ. Не след дълго то вече къкреше над огъня.

Рано сутринта Шимейн беше оставила да втасва тесто за хляб. След като го надупчи, тя го раздели на малки самуни и ги остави на топло до огнището, за да бухнат още веднъж. Освен това обели голямо количество картофи и ги сложи да врат в една тенджерата. После направи и вкусен кейк за десерт. Докато той се печеше, Шимейн се зае да свърши някоя и друга работа из къщата.

Техниката на прането бе неразделна част от инструкциите, получени навремето под вещото ръководство на майка ѝ. Не беше трудно да си припомни съветите, дадени ѝ някога. С помощта на Андрю, който гореше от желание да бъде полезен, тя смъкна чаршафите от леглата и ги изпра, заедно с няколко ленени кърпи, дрешките на момчето и ризите, които бе намерила в шкафа на Гейдж скоро след пристигането си. Простря ги навън, където щеше да ги духа вятър и да ги грее слънце. Докато сънеха, Шимейн изтупа възглавниците, помете и избърса с влажен парцал пода, лъсна мебелите и изобщо почисти всичко в къщата до блясък, като през цялото време се стараеше да обръща домакинската работа в игра, за да забавлява Андрю. Дори започна да го учи на една песничка за числата и умираше от смях при комичните му опити да ги произнесе правилно. Детето се радваше на всичко и цялата къща кънтеше от звънкия му глас и веселия му кикот.

За обяда на кораба Шимейн взе от килера голямо количество прибори, чинии и чаши, прибави една ленена покривка за маса и салфетки, които намери в кухнята и постави всичко това в кошница, заедно с готовия кейк. Сетне нарязва хляба и го завърза в чист пешкир, като отдели част от него, за да го носи Андрю. От кладенеца извади стомна с изстудено ябълково вино, сложи капака на тенджерата с яхнията и нареди всичко на края на верандата. Най-накрая разби картофите на пюре, подправи го и го изсипа в един съд с капак, който уви в памучна кърпа, за да не изстине.

Скоро след като Шимейн дръпна звънеца, който висеше на един стълб близо до външните стълби, в къщата дотича висок младеж, за да ѝ помогне да отнесе храната на кораба. Задъхан, той спря пред стълбите, свали учтиво шапка и се ухили, при което инак доста грубоватото му лице сякаш просветна. Дори в Ирландия Шимейн не беше виждала толкова наситено сини очи и толкова черна коса.

– Добрутро, госпожице – каза приветливо младежът. – Аз съм Гилиън Морган. Капитанът ме изпрати да занеса продуктите на кораба.

Шимейн се намръщи объркано.

– Капитанът?

– Имам предвид господин Торнтън, госпожице – поясни с готовност Гилиън. – Ама той не обича да му казват тъй. Баща ми пък се сърди, ако го наричам по малко име, щото той е майсторът строител, дето е измислил кораба и дето ни плаща надниците. А да не говорим, че е с тринайсет години по-стар от мен. Тъй че аз и татко му викаме Капитана.

– Разбирам – кимна Шимейн и се усмихна. – Господин Торнтън ми каза, че страшно се дразни, когато се обръщат към него на фамилия, но аз не мога да се почувствам толкова близка с него, че да свикна да го наричам по друг начин. – Тя повдигна любопитно вежди. – Господин Торнтън обяснявал ли ви е някога защо мрази да го наричат по фамилия?

– Ами, казвал ни е само, че когато строял кораби за баща си, се трудел рамо до рамо с други мъже, които вършели същата работа като него, ама баща му настоявал те да го наричат господин Торнтън, защото е син на собственика. На Капитана това хич не му се нравело. Затуй мразел да му викат така.

Шимейн посочи тенджерата с яхнията и купата с картофите.

– Най-добре да занесем храната на кораба, преди да е изстинала, че господин Торнтън ще намрази по-скоро нас!

– Аха! Живи ще ни одере – подсмехна се Гилиън. – Когато е ядосан, никак не си поплюва.

– Но не е лош човек, нали? – попита загрижено тя.

– Не, не е лош, само е взискателен към работата, която му вършим. Очаква от нас най-доброто. Съветвам ви и вас да давате най-доброто от себе си, госпожице.

Шимейн възкликна с престорена уплаха:

– Обезателно ще се постарая.

Тя окачи кърпата, в която беше завит хляб, на едната ръка на Андрию, хвана го за другата и вдигна кошницата. Гилиън се натовари с тенджерата, с купата и със стомната и поведе Шимейн и детето към кораба. Когато ги видя да се приближават, Гейдж се спусна по скелето, за да ги посрещне, вдигна Андрию, взе кошницата от прислужницата си и я съпроводи до полузавършената палуба.

На борда вече ги очакваха четиримата дърводелци и по-стариият корабостроител, дружелюбно настроени и нетърпеливи да се запознаят с нея. Бяха подкачили *господаря*, че е крайно време да спре да се

безпокои, че никой от тях няма да му я отнеме и че е време да се престраши да им я представи. Гилиън пое Андрю от баща му и започна да се боричка и да се търкаля по палубата с момчето, което пискаше и се кикотеше от радост, а Гейдж най-сетне запозна официално работниците със слугинята си. Шимейн различи в Рамзи Тейт мъжа, когото бе видяла да помага на господаря ѝ пред работилницата на втория ден след пристигането ѝ. Другият опитен дърводелец беше Слай Тъкър – едър, дори пълен мъж с червеникаворуса коса и гъста брада. Двамата чираци бяха на почти една и съща възраст, деляха ги не повече от две-три години. Единият беше германец, на име Ерих Вернер – млад мъж с правилни черти и с тъмна коса и очи; другият – Том Уитакър бе красив заселник със светлокестенява коса и сиви очи. Фланъри Морган беше прошарен възрастен мъж. Бръчките по обветреното му лице бяха колкото звездите по небето. Той обаче бе надарен с остроумие, което лесно караше останалите да избухват в силен смях.

Всички показаха към Шимейн дължимото към една дама уважение и тя с готовност го прие. Веднага щом извади покривката, те се втурнаха да поставят дъски върху дърводелските пейки. След като така направената маса бе застлана, мъжете ѝ помогнаха да извади чиниите и чаши-те. Слай Тъкър предложи да прочетат кратка молитва преди ядене. Сетне работниците се нахвърлиха лакомо върху вкусния хляб и яхнията, която си бяха сипали върху картофите, обсипвайки с хвалби уменията на новата прислужница на Гейдж. Наложил се на няколко пъти да си подават стомната с ябълково вино от ръка на ръка, за да напълнят отново те-некиените чаши и да утолят жаждата си. Когато свършиха и с кейка, някои от тях започнаха да пъшкат от преяждане.

За пръв път откакто бе станала собственост на Гейдж Торнтън, Шимейн успя да си изяде цялата порция, но стомахът ѝ натежа и ѝ се доспа. Копнееше да отведе Андрю в къщата за следобедната му дрямка, но очевидно щом Гилиън беше наблизил, момчето нямаше да иска да си тръгне скоро.

Гейдж седеше в края на импровизираната маса върху едно буре и когато най-последно отмести чинията си, той леко го наклони назад и се подпря на грапавия парапет. Оттук можеше спокойно да наблюдава хората си и да се любува на нескритото им задоволство от храната. Сега бе сигурен, че дори ако Шимейн беше крастава жаба, те пак щяха да ѝ се възхищават заради дарбата ѝ да готви.

Работниците получиха позволение да отпочинат малко, преди да се върнат към заниманията си, защото след обилния обяд явно имаха

нужда от това. По-младите бяха натоварени със задачата да съберат мръсните съдове, празната тенджерка и остатъците от храната и да ги занесат в къщата, а Шимейн и Андрю останаха още малко на палубата. Тя тръгна да се разхожда заедно с момчето, като неспирно се възхищаваше на майсторството на строителите. В същото време Гейдж обсъждаше с възрастния корабен дърводелец проблемите, свързани с някакви неизсъхнали дървета, докарани от Гилиън.

– Тези дървета ще се сцепят, преди да е дошъл краят на седмицата, Капитане. Веднага трябва да ги свалим и да ги преместим – посъветва Фланъри Морган своя работодател.

– Щом трябва, направи го – отговори просто Гейдж. – Изглежда нямаме друг избор.

Андрю забеляза една чайка, която летеше около предната част на кораба и се спусна напред с надеждата да я улови. Шимейн незабавно го последва, но бърз като малко мишленце, той започна да се катери по скелето, нетърпелив да се доближи до птицата. Тя кръжеше примамливо над главата на детето и сякаш се надсмиваше над непохватността му. Забравила сънливостта си, Шимейн се закатери след него, като прескачаше трупи и въжета. Беше изненадана, че едно толкова малко момче умее да се катери така енергично и ловко. Внезапно обаче вниманието на Андрю бе привлечено от някаква жаба, която подскачаше между дъските по палубата, и той бързо се спусна натам. Шимейн спря да си поеме дъх и откри, че е стигнала предната част на палубата. Заинтригувана, тя пристъпи по-близо до бездната под високия, издаден нос на кораба. Погледна надолу и видя огромни скали, струпани около подпорите на корпуса. После вдигна очи и се изпълни с възхищение. Гледан оттук, пейзажът около къщата бе прелестно красив.

– *По дяволите, Шимейн!* – изкрещя глас, който почти я накара да залитне. – *Слизай от там! Слизай, преди да си паднала!*

Преди Шимейн да успее да се подчини, Гейдж вече беше до нея, улови я за ръката и я издърпа навътре. Когато стигнаха до централната палуба, той я хвана за раменете, разтърси я и сърдито я смъмри.

– *Никога повече не се качвай там, чуваш ли? Опасно е! Просто стой настрана!*

Шимейн кимна уплашено, поразена от внезапния му гняв.

– Д-да, раз-разбира се, господин Торнтън – запелтечи тя, като се бореше със сълзите си. Пръстите му стискаха ръката ѝ толкова здраво, че несъмнено по-късно щеше да открие, че е посиняла. Шимейн потръпна и се опита да се измъкне от желязната му хватка. – Моля ви, господин

Торнтън, причинявате ми болка.

Сякаш смутен от собствената си жестокост, Гейдж отпусна ръце и отстъпи крачка назад.

– Прощавай – прошепна той с дрезгав глас. – Не исках да...

Без да довърши, Гейдж се завъртя рязко на пети и бързо слезе от палубата на кораба. Под вцепенените погледи на Шимейн и на работниците, той се спусна стремително по скелето. После се втурна към работилницата, сякаш хиляди дяволи го гонеха по петите, и след миг в тишината, последвала заминаването му, екна като гръм звукът от затръшната врата.

Шимейн стреснато се обърна към Гилиън.

– Какво сторих? Защо господин Торнтън ми се разсърди толкова?

– Не се тормозете, госпожице. Ядът на Капитана не е насочен към вас – промърмори младежът, опитвайки се да я успокои. – Уплаши се, като ви видя на носа на кораба. Оттам е паднала жена му.

Шимейн постави ръка пред устните си, за да потисне отчаяния си стон. Как бе могла да прояви такава несъобразителност?

– Защо вече не заведете Андрю в къщата, госпожице? – предложи Гилиън. – Аз ще донеса останалите неща.

Шимейн го послуша и свали Андрю от кораба. С благодарност установи, че младежите са изплакнали тенекиените чинии и чаши в реката и са ги оставили в кошницата до вратата. Трябваша й само няколко минути, за да ги измие със сапунена, а после и с гореща вода и да изчисти кухнята.

Тя внесе изсъхналите чаршафи и възглавниците, оправя леглата и едва тогава легна с Андрю в малкото си легло нагорния етаж. Почете му, докато той заспа, положил главичката си на рамото й. Шимейн обаче не можа да заспи толкова бързо. Дълго време лежа, загледана в тавана, припомняйки си избухването на Гейдж. Разбираше чувствителността му, но в краткото време, през което той й се караше и я разтърсваше като обезумял, бе съзряла в очите му непозната дотогава мъчителна болка. Болката на мъж, преследван от жестоки спомени за нещо, което може би е извършил или не е успял да предотврати, нещо, което още не беше потънало в забрава. Какво бе премълчал в разказа си за нещастieto? Кое беше онова ужасно нещо, като се изключи смъртта на младата му съпруга, което се бе случило в онзи ден и което беше разтърсило този мъж до дъното на душата му, оставяйки го така изтерзан?

Безкрайното умуването над различните възможни отговори изтощи Шимейн напълно. С тревожна въздишка тя обгърна Андрю с ръка,

сгуши се до него и се предаде на съня.

Рамзи Тейт приближи работилницата леко почука на вратата. Отвътре се чу някакво промърморване и той влезе, като затвори тихо вратата след себе си. Завари Гейдж да се взира мрачно през прозореца. Смръщеното чело и неприветливият поглед на приятеля му подсказаха на Рамзи, че присъствието му не е желано.

– Слай и другите се боят да дойдат, защото си мислят, че ще ти пречат – каза смутено по-възрастният мъж. – Пратиха ме да те попитам дали искаш да продължат работа.

Гейдж изсумтя раздражено и хвърли още по-мрачен поглед към старшия дърводелец.

– Ти как мислиш?

Рамзи повдигна гъстите си вежди леко нагоре.

– Да, и аз им рекох, че ще искаш да си вършим работата както винаги, колкото и да си мрачен и унил. Излишно е да ти казвам как уплаши клетата жена. Беше сигурна, че те е обидила с нещо. Добре че Гилиън ѝ обясни, че просто скърбиш за Виктория.

Гейдж умишлено пренебрегна опита му да го заговори за Шимейн. По-добре от всеки друг знаеше колко е уплашил момичето, но когато я видя да се навежда от носа на кораба, в мозъка му припламна мъчителната картина на падането на Виктория. За един кратък миг действителността се бе превърнала в паяжина от ужасяващи видения и той отново преживя кошмарното повторение на смъртоносната сцена. Оживяха онези проклетни образи, които го преследваха след смъртта на съпругата му, които го стряскаха насън и го погваха да кръстосва стаята като животно в клетка. Само че този път Шимейн лежеше запокитена безжизнено долу върху скалите, а той стоеше на носа и виждаше как се случва всичко това.

– Моето настроение няма нищо общо с очакванията ми – отвърна накрая Гейдж. – Очаквам хората ми да приключат дневната си работа и да заслужат надницата си. Разгледах дърветата, които сте подготвили за новите мебели и мисля, че има какво още да се желае по отношение на съчетаването им и на дизайна. Аз бих махнал грапавините от дървото за вратите и бих подбрал по-подходяща дървесина за чекмеджетата.

– Може би ти ще ни покажете какво точно искаш – предложи любезно Рамзи. Знаеше, че нито той, нито останалите работници можеха да си представят завършените мебели толкова добре, колкото майстора дърводелец. Освен това смяташе, че единствено работата може да подейства като лечебен балсам срещу онова, което терзаше Гейдж

Торнтън – поне докато не решише да се ожени повторно.

– Извикай мъжете тук – заповяда Гейдж. – Ще им покажа какво искам.

– А Морганови? – колебливо попита Рамзи. – Те също искат да знаят дали ще се връщаш на кораба днес.

– Фланъри трябва да премести едни трупи – каза рязко Гейдж. – За тази работа няма нужда от мен.

Когато приятелят му тръгна, Гейдж разтърка очи, въздъхна унило и с усилие на волята откъсна мислите си от натрапчивата, страшна сцена на падането и смъртта на Шимейн. Дали някога щеше да се освободи от жестоките лапи на ужаса, който бушуваше у него и който го караше да се чувства толкова нещастен и съсипан?

Същата вечер обитателите на къщата похапнаха вкусна супа и докато се миеха съдовете, Гейдж почете на Андрю и го сложи да спи. Когато се върна в кухнята, откри, че Шимейн го чака.

– Съжалявам, ако съм ви разстроила днес на кораба, господин Торнтън прошепна тихо тя. – Не си дадох сметка затова как е починала съпругата ви.

Гейдж се опита да се усмихне, но се получи само едно кратко потрепване на устните му.

– Просто се уплаших, като те видях толкова близо до рѣба и като си помислих, че Виктория сигурно се е качила там по същия начин.

– В момента нямам никаква неотложна работа, господин Торнтън – каза меко Шимейн. – Може би ще се почувствате по-добре, ако поговорите за това.

Предложението ѝ беше изпълнено с толкова нежно съчувствие, че не можеше да го отхвърли.

– Не бях там когато... жена ми... е паднала – започна колебливо той. – Бях довел Андрю в къщата, за да измия смолата от прѣстите му, защото беше пипал вѣжетата на кораба. Докато бях тук, чух писъка на Виктория. Оставих Андрю в леглото му и изтичах да видя какво се е случило. Щом стигнах до кораба, намерих Роксана, която плачеше истерично над мъртвото тяло на жена ми. Каза, че тъкмо издърпвала лодката си на сушата, когато чула вика на Виктория. Веднага хукнала към кораба и видяла, че съпругата ми лежи на скалите под носа. При падането Виктория си беше счупила врата. Не можеше да се направи нищо. Сковах ковчег, в който положих тялото ѝ, и я закарах в града, за да бъде погребана до родителите си в гробището на църквата.

Той премълча подробностите за посрещането си в Нюпорт Нюз.

Това, че в предходните години се бе противопоставил на някои жители на градчето, осмелявайки се да изтъкне глупостта на предложените от тях закони за областта, определено му бе създало лоша репутация. Оттогава насетне те гледаха на него като на неприятел, а смъртта на Виктория им бе послужила като повод да проявят открито своята враждебност. След разпита му британските власти бяха заключили, че жена му сама се е изкачила до носа и просто се е подхлъзнала. Повечето от хората приемаха това, и все пак бяха плъзнали куп позорни, злостни слухове и клевети срещу него.

– След злополуката имах чувството, че са ме захвърлили в зловеща тъмница, от която няма да изляза никога повече – продължи Гейдж. – Но времето лекува скръбта. Грижите за Андрю ми помогнаха да надмогна болката.

– Имате очарователен син, господин Торнтън – увери го нежно Шимейн. – Андрю може да спечели сърцето на всекиго.

– За мен той е дар божи – въздъхна Гейдж. За миг настъпи неловко мълчание, после той кимна с глава към задния коридор. – Ако искаш, можеш да се изкъпеш. Направи го, когато ти е удобно; тази вечер не възнамерявам да работя на чертожната си маса.

– Благодаря, господин Торнтън – отвърна тя с усмивка. – Липсата на баня на „Гордостта на Лондон“ беше, меко казано, мъчителна за мен. Преди никога не си бях давала сметка колко е важно човек да се чувства чист. Наистина копнея за една дълга, хубава вана.

– Тогава непременно си я вземи – окуражи я Гейдж. – Аз ще почета малко тук, в кухнята, така че сигурно ще съм още буден, когато свършиш.

Шимейн се зае да приготвя банята. Изля във ваната три кофи гореща вода и отиде да донесе още две от кладенеца. След като Андрю се бе събудил от следобедния си сън, тя му беше почела малко на задната веранда, после, докато той си играеше на двора, бе сгънала изпраните дрехи в кошницата. Сетне обаче, в бързината да приготви вечерята и да изкъпе Андрю преди да седнат на масата, беше забравила кошницата до стола на задната веранда. Сега я внесе заедно с последното ведро и я остави върху близкия стол, преди да излее водата във ваната.

След миг Шимейн се потопи в топлата вода с дълбока въздишка на удоволствие. Вярно, че това не бяха най-удобната вана и най-мекия сапун на земята, но тя имаше чувството, че не би могла да изпита по-голяма наслада от банята, дори ако я обслужваха слугите на кралския двор. Едва когато пръстите на ръцете и на краката ѝ се набръчкаха, а водата

изстина, Шимейн се реши да излезе от ваната.

Когато се изправи на крака и протегна ръка към кърпата, която лежеше най-отгоре в легена с прането, тя кой знае защо ѝ се стори прекалено тежка. В следващия миг я смрази леден ужас, който изтръгна от устните ѝ сепнато възклицание. Застинала от уплаха, Шимейн прикова поглед в пода, към голямата змия, която се бе плъзнала от гънките на кърпата, и която сега съскаше и се извиваше, вдигнала глава към нея. Очите на влечугото я фиксираха заплашително, езикът му проблясваше между двата зъба на зейналата му уста, а опашката му удряше по пода, издавайки странен, плющящ звук.

Само след секунда главата на змията се стрелна напред и Шимейн с уплашен вик отскочи към задната част на коритото. Откъм кухнята се чу звук като от прекатурен стол, стъпки, които тичаха към вратата, и тревожния глас на Гейдж, който викаше името ѝ. Но тя нямаше време да му отговори, защото змията отново помръдна към нея и изтръгна нов вик от гърдите ѝ. Притиснала кърпата към тялото си, Шимейн залитна назад към чертожната маса. Точно тогава вратата на кухнята се разтвори с трясък.

Решена да преследва жертвата си докрай, змията се беше плъзнала покрай коритото и се намираще близо до вратата. При появата на новия враг обаче, влечугото рязко се обърна и се насочи към връхлитация в коридора мъж, но Гейдж бързо отскочи на безопасно разстояние и се спусна към килера. Когато се върна, държеше в ръката си голям нож. Змията го загледа втренчено, чакайки сгоден момент, за да забие зъбите си в него. Гейдж избегна още една нейна атака и когато влечугото се отдръпна, вече беше готов. Пристъпи бързо напред, замахна с широкото острие и с един удар посече главата на змията, която тупна с глух звук на земята.

Докато гледаше как тялото на влечугото се извива в предсмъртни гърчове, Шимейн почувства как по гърба ѝ полазват ледени тръпки. Гейдж отвори задната врата, после загреба с плоската страна на ножа отрязаната глава на змията, хвана със свободната си ръка обезглавеното тяло близо до опашката и изнесе влечугото навън, за да го изхвърли през задната веранда.

Все още разтреперана, Шимейн се облегна отмаляло на чертожната маса. Измина дълго време, преди да ѝ хрумне, че в кошницата може да има и друга змия. Нямаше представа дали тези влечуги не се събират на групи. Но вероятно ако имаше втора змия, досега вече щеше да се е показала, реши в крайна сметка тя и въздъхна облекчено. Дори се присмя

на тревогите си. Просто си въобразяваше. Сега бе в безопасност. Господарят ѝ беше убил змията и ако в кошницата имаше други, щеше да убие и тях.

В този момент чу, че на верандата се плисва вода и осъзна, че е пропуснала възможността да избяга необезпокоявано в стаята си. Притиснала кърпата към тялото си, Шимейн се втурна към стълбите, но когато дочу стъпките, които приближаваха към отворената врата, замръзна на място, обзета от ужасяващо колебание. Не можеше да напусне коридора, без Гейдж да я види. Но ако останеше, оскъдната и мокра кърпа нямаше да я защити, защото прикриваше голотата ѝ едва-едва, и то само отпред. Тя нервно прехапа устни, загледана в кошницата, която стоеше при далечния край на ваната. Още една кърпа щеше да я покрие по-добре, но щеше ли да има време да я вземе?

Размишленията ѝ бяха рязко прекъснати от влизането на Гейдж. Отчаяна, Шимейн се мушна между стената и масата, като сложи едната си ръка на гърдите, а другата – на корема. Това беше най-доброто, което можеше да направи, но то съвсем не успокои пърхачото ѝ сърце.

Калейдоскоп от чувства премина през Гейдж, когато видя как прислужницата му търси убежище зад чертожната му маса. Беше напълно изумен, че все още не е избягала. Той затвори вратата зад себе си с лакът и тръгна с отмерена крачка напред по коридора, като усърдно се опита да съсредоточи вниманието си върху това как ще изтрие водата от ножа си с намасления парцал, който пазеше за такива цели в кутия близо до вратата. Спря се до прислужницата си, прокара парчето плат по блестящото острие и се направи на небрежен, което му се отдаде с неимоверно усилие.

– Имаш късмет, Шимейн – съобщи ѝ той. Трябваше да напрегне цялата си воля, за да не поглежда към нея. Много добре съзнаваше какво ще стори с него гледката на оскъдно облеченото ѝ тяло. Но пък и за нищо на света не можеше да устои на изкушението да остане още малко близо до нея. – Змията беше отровна. Можеше да те убие. Или най-малкото да те нарани. Имаш ли някаква представа как е влязла тук?

Колкото и да се опитваше, Шимейн не можеше да укроти нервното треперене на тялото си. Беше твърде разсъблечена, за да изпитва нещо друго, освен уплаха и смущение от присъствието на мъжа в помещението. Това пролича и отгласа ѝ.

– З-змията трябва да се е вмъкнала в кошницата с дрехи, която оставих на верандата днес следобед. П-предполагам, че се е свила върху кърпите, за да спи.

– Трябва да си благодарна, че не се е опитала да те ухапе докато си внасяла кошницата.

Шимейн вдигна колебливо очи към него и преди да успее да се възпре, той също я погледна. И това му бе напълно достатъчно, за да разбере, че наистина е загубен. Цялото благородство и почтеност, които беше възнамерявал да демонстрира в нейно присъствие, станаха на пух и прах, когато мъжките му инстинкти се надигнаха у него като тъмна орда свирепи варвари. Болезнената нужда от жена караше жадния му взор да поглъща примамливата гледка така, както аскетът поглъща първото си ядене след дълги пости. До този момент бе проклинал малките лепените кърпи, които никога не успяваха да подсушат добре тялото му, но сега беше благодарен, че точно тази кърпа е толкова тясна.

Погледът му се спусна нетърпеливо от гладките ѝ рамене към натежалите ѝ гърди, съблазнително повдигнати нагоре от притиснатата към тях нежна ръка. Над нея се подаваше съвсем малка част от ръба на кърпата, която не скриваше почти нищо от изкусителната вдлъбнатина между двете притиснати едно към друго полукълба. Всъщност от височината на своя ръст Гейдж имаше възможност да надникне в импровизирания корсет, оформен от кърпата и да зърне за секунда част от бледорозовата плът под нея, и това само разпали още по-силно копнежа му да види повече, всичко.

Там, където ръцете на Шимейн не пречеа на погледа му, влажната кърпа, прилепнала към женствената ѝ фигура, разкриваше всяка нейна извивка и заобленост. Вън от тясното парче лен, което се спускаше от гърдите до средата на стройните ѝ бедра, цялото ѝ съвършено тяло бе пред очите му голо и прекрасно. Както толкова пъти си беше представял, кожата ѝ наистина бе извънредно мека и гладка. Беше сигурен, че и вкусът ѝ е прелестен и сладък.

Премрежените му очи отново се плъзнаха нагоре и Шимейн болезнено осъзна своята пълна безпомощност. Не можеше да обуздае силното си треперене, нито да укроти непрестанното безумно туптене на сърцето си. Но желанието, пламтящо в тези кафяви ириса, би уплашило и далеч по-коравя жена. Господарят ѝ бе достатъчно силен, та да стори с нея каквото поиска, и тя нямаше да може да го спре с нищо.

Това положение обаче вече продължаваше непоносимо дълго за жена с ирландския темперамент на Шимейн. Първоначалното ѝ смущение постепенно се замени с гняв.

– Ще имате ли нещо против, ако се облека, господин Торнтън? – попита тя възмутено, после продължи със саркастичен тон: – Ако

случайно не знаете, на човек са му нужни много повече дрехи от една тясна кърпа.

– Извини ме, Шимейн – каза Гейдж, като сви развеселено устни. – Гледката е толкова приятна. Почти забравих, че недостигът на облекло може да те притеснява. Моля те, прости ми.

Шимейн вдигна високомерно глава. Дали господарят ѝ не се опитваше да оправдае нахалството си с липсата на каквото и да било възражение от нейна страна? В случай, че бе така, тя не можеше да го окуражава повече, затова каза рязко:

– Да, притеснена съм, господин Торнтън, но не от друго, а от това, което виждам в очите ви. Ако наистина нямате намерение да ме обезчестите, моля ви да си тръгнете, преди да сте размислил.

Гейдж я огледа още веднъж от глава до пети, после кимна в знак на съгласие и тръгна към вратата, водеща към салона на къщата. Без да се спира и без да се обръща назад, той излезе и внимателно затвори след себе си. След миг Шимейн го чу да изправя стола си в кухнята.

– Шегобиец! – изсумтя тя и захвърли кърпата. Сетне завъртя глава и шепнешком изимитира самодоволното извинение на господаря си. – Почти забравих, че недостигът на облекло може да те притеснява, Шимейн. О-о, господин Торнтън! Какъв сте измамник!

Тя навлече ношницата си и сложи отгоре халат, като пристегна силно колана около тънката си талия, макар дълбоко да се съмняваше, че каквато и да било дреха би могла да я защити срещу желанието, което беше прочела в тези блеснали очи. Знаеше доста малко за плътските щения на противоположния пол, но бе достатъчно схватлива, за да прозре съвсем ясно за какво си мисли един мъж, когато гледа жена по начина, по който току-що я беше гледал Гейдж Торнтън.

Когато Гейдж отметна покривката на леглото и си легна, усети приятен, свеж аромат и долови промяната, настъпила с възглавниците и чаршафите му от сутринта насам. Каквото и да бе сторила с тях Шимейн, беше ясно, че Роксана е била прекалено заета да го преследва, за да прави същото. Испитваше огромно удоволствие да усеща пухкавите възглавници под главата си и да вдишва сладкия им мирис. Наистина, след като бе прекарал целия следобед в мрачни размишления, сега се чувстваше отпуснат и готов за сън като току-що накръмено пеленаче. Но едновременно с това не можеше да откъсне мисълта си от възбуждащата гледка на съвършените гърди на Шимейн, повдигнати над кърпата, нито можеше да спре да си представя как ги покрива с горещи, страстни целувки.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Обещаният урок по зареждане и стрелба с пушка се проведе четири дни по-късно, малко след обяд. Шимейн тъкмо бе измила и изсушила чиниите, когато Гейдж дойде да я изведе навън. Андрю беше изпратен да си играе на задната веранда, за да могат да не го изпускат от поглед и в същото време да бъде на безопасно разстояние от мишената, която Гейдж постави встрани от къщата. Преди да връчи оръжието на своята прислужница, той ѝ обясни подробно къде се слага барутът и как се зарежда и отпрати един показан изстрел. После остави Шимейн да повтори действията му.

Преди обаче да ѝ позволи да стреля, Гейдж я предупреди, че натискането на спусъка е само първата стъпка. Трябваше петлето да падне върху кремъка и да предизвика искри, които да възпламенят барута. Едва неговата експлозия щеше да изтласка оловния куршум през цевта.

– С други думи, изстрелът идва известно време след натискането на спусъка – обясни той, – но така или иначе става достатъчно бързо.

После Гейдж ѝ показа как да държи мускета така, че тежестта му да не изморява ръцете ѝ прекалено много, и за да ѝ помогне да го нагласи правилно, пристъпи зад гърба ѝ. Топлото усещане за силното му тяло, опряно до нейното, смути Шимейн дотолкова, че крайниците и се разтрепериха неудържимо, а в продължение на няколко мига ѝ беше трудно дори да диша. Сега, когато ѝ се налагаше да води отчаяна борба с обезелите я властни усещания, тя осъзна, че няма право да съди Гейдж прекалено строго за откровеното желание, което бе видяла в погледа му преди няколко вечери. Собственото ѝ сърце се втурваше в бесен ритъм всеки път, щом ръката на господаря ѝ неволно докоснеше гърдите ѝ или бедрата му опираха до нейните. Полите на роклята не ѝ даваха никаква закрила – вероятно единствено здрава стоманена броня можеше да я предпази от влудяващия допир на мъжкото му тяло. Не вярваше Гейдж да не е усетил хаоса в мислите и чувствата ѝ, но дори да не беше, самата тя го усещаше повече от болезнено. Трябваше да напрегне всичките си оскъдни сили и решителност, за да не захвърли пушката и да побегне далеч от този мъж.

Все пак, въпреки нервната си възбуда, въпреки ужасяващия грохот на изстрелите и болката в рамото, която ѝ причиняваше мускетът при всеки откат, Шимейн съумя да научи доста за боравенето с оръжие. Гейдж беше отличен наставник и независимо от смущението, което бе

предизвикал в гърдите на своята ученичка, успя да превърне урока по стрелба в не по-малко вълнуващо занимание от бални танци. Макар и начинаещ стрелец, Шимейн бързо се научи да улучва неподвижна мишена и с нетърпение очакваше деня, в който щяха да се упражняват в стрелба по движещ се предмет. Дълбоко се съмняваше, че е способна да убие животно или човек и силно се надяваше никога да не ѝ се наложи да проверява куража си по такъв начин, но знаеше, че мнението ѝ ще се промени изцяло, ако някога се изправи пред опасността да бъде убита или най-малкото пребита жестоко от Джейкб Потс.

– Изглежда, че си роден стрелец, момичето ми – похвали я гордо Гейдж на следващия ден. – Да видим сега какво ще направиш с подвижната мишена.

Мишената беше една тенекиена чиния, която Гилиън услужливо бе предложил да хвърля високо във въздуха. Гейдж отново застана плътно зад Шимейн, като я обгърна с ръце, за да ѝ помага да държи оръжието, да се прицелва и да стреля. Усети обаче, че цялото ѝ тяло трепери, и тълкувайки това погрешно като признак на страх, се помъчи да я успокои.

– Справяш се изключително добре за начинаеща, Шимейн, така че просто се успокой и ми позволи да ти покажа как да се прицелиш, за да произведеш успешен изстрел.

Но Шимейн съзнаваше, че е невъзможно да се концентрира и да се прицели в каквото и да било, когато мислите ѝ са изцяло съсредоточени върху мъжа зад гърба ѝ, вместо върху оръжието в ръцете ѝ. Все пак, тя натисна спусъка, но куршумът прелетя твърде далеч от целта. От устните ѝ се изтръгна сподавено възклицание, когато изстрелът тласна тялото ѝ назад, и имаше защо. Беше истински шок за нежните ѝ женски хълбоци внезапно да се озоват притиснати до твърдите му като скала, мускулисти бедра. Ужасена, Шимейн отскочи рязко напред, сякаш бе седнала върху гореща жаравя.

– Този път не успя, но ще опитаме отново – небрежно отбеляза Гейдж и се наведе над рамото ѝ, за да види по-добре как ще се прицели. Собственото му тяло също реагираше болезнено на близостта на тази крехка женска фигура, но той бе твърдо решен да не се поддава на неблагочестивите си помисли, особено по време на уроците по стрелба. – Няма защо да се притесняваш, Шимейн. Просто се успокой.

Имам всички основания да се притеснявам!, помисли си Шимейн, обзета от истинска паника. Усещаше гърдите му, притиснати към гърба ѝ, усещаше ръката му, която я обгръщаше, за да поеме част от тежестта

на мускета. Внезапно почувства, че се задушава, че не може да диша. Трябваше да избяга, преди да е станало късно.

Тя отблъсна ръцете му, захвърли пушката и задъхан обясни:

– Трябва да сложа тестото за хляба да втасва! В момента нямам време за повече уроци.

– Шимейн, къде оти...? Върни се! – Гейдж остана със зяпнала от изненада уста, когато прислужницата му прихвана полите си и се втурна като стрела към къщата. Напълно объркан, той погледна Гилиън, който изглеждаше не по-малко втрещен. Младежът сви рамене, сведе очи към тенекиената чиния, която все още бе непокътната, и усмихнато я размаха пред очите на своя работодател.

– Е, поне ще можете и занаят да ядете в нея.

За радост на Андрю, на следващия ден на гости дойде Хана Фийлдс с двамата си най-малки сина. Трите момчета моментално изскочиха да лудуват на воля в задния двор и оставиха жените да ги наблюдават от верандата и да се опознават една друга.

– Малкият палавник на господаря ти е много мило хлапе – каза едната, симпатична госпожа Фийлдс. Погледът ѝ не се откъсваше от Андрю. – Личи си, че баща му го възпитава добре.

– Отдавна ли познавате господин Торнтън? – попита Шимейн. Искаше ѝ се да узнае нещо повече за този загадъчен мъж. След инцидента със змията, когато беше съзряла в погледа му она сладострастен копнеж, тя изпитваше постоянно безпокойство и се боеше да остава насаме с него, но оттогава насетне Гейдж Торнтън се отнасяше с нея с цялото внимание и уважение, което един джентълмен дължи на една дама. И все пак нямаше представа какво става в главата му. Понякога го забелязваше да я гледа втренчено и неволно се питаше за какво ли си мисли... или може би жадува.

– Долу-горе откакто пристигна тук – отговори Хана. – Заселихме се по тези места две години преди да дойде Гейдж. Неговата госпожа беше истинска лейди, от мен да го знаеш. Не беше горделива и високомерна като някои други, нали разбираш, ами имаше добро сърце и благ нрав. Никога не съм виждала жена да обича мъжа си толкова, колкото тя обичаше господин Торнтън. Някои казват, че не я е заслужавал, понеже не можел да обича нищо друго, освен своя кораб, ама ако питаш мене, с каквото и да се захванеше Гейдж, правеше го колкото за себе си, толкова и заради нея.

– Очевидно е, че господин Торнтън е много амбициозен и талантлив мъж – отбеляза Шимейн, като разпери ръка, за да посочи красиво

оформената лъкатушешца пътека, която тръгваше от задната веранда и минаваше през овощната градина, покрай хамбара, оборите и останалите постройки, издигнати от него. – Накъдето и да се обърна, виждам доказателства за трудолюбието му.

Хана я стрелна с поглед, питайки се какво точно знае Шимейн за своя господар. Едва ли момичето щеше да понася толкова смирено и спокойно присъствието си в дома на Гейдж Торнтън, ако бе чуло макар и част от онова, което госпожа Петикоум и верните ѝ другарки шушукаха зад гърба на майстора на мебели. Тези закоравели клюкарки бяха толкова жлъчни в подмятанията си и разпространяваха толкова злостни клевети, че малцина успяваха да останат равнодушни към нападките им. Гейдж обаче беше успял. С присъщия си стоицизъм и решителност той бе продължил да се занимава с работата си, без да обръща внимание на хорските приказки. Каквато и да бе истината за фаталното падане на Виктория от кораба, Хана нямаше никакво намерение да се нарежда сред онези, които обвиняваха за злополуката Гейдж. В нейните очи несправедливото и прибързано осъждане на един невинен човек беше сериозен грях, нищо че Алма Петикоум и мнозина други явно не се интересуваха от злините, които биха могли да причинят с бърбривите си езици.

– Дойдох да те науча на малкото неща, които зная за готвенето – заяви Хана. В очите ѝ трепна весело пламъче. – Но още щом влязох, господарят ти ми каза, че се оправяш чудесно и сама... тъй че май няма да имаш нужда от помощта ми.

– Всъщност, бих се радвала да се науча как се правят сухари като онези, които приготвят в таверната... ако самата вие знаете как, разбира се – ентузиазирано каза Шимейн. – По време на плаването ни даваха сухари, но те нямаха нищо общо със сухарите от таверната. Човек трябваше да има доста здрав стомах, за да понесе онези гадости, особено пък червеите и другите животинки, които често се срещаха в тях.

– Можем да опечем една фурна сухари за обяд – предложи по-възрастната жена с весел смях. – Донесла съм кошница с храна, понеже си помислих, че може да ти е писнало все ти да готвиш. Сухарите ще бъдат чудесна добавка към яденето.

– Дали да не повикаме момчетата да играят в къщата, докато се занимаваме с готвенето? – попита Шимейн с безпокойство. – Наскоро имах страховита среща с една отровна змия и се боя да не би наоколо да има още.

– Тези гадини! Смразява ми се кръвта само като си помисля за тях! Някои се наричат гърмящи змии и ако си виждала такава, лесно ще

разбереш защо.

– Видях и чух тъкмо такава змия, при това съвсем отблизо – отвърна Шимейн и потрепери.

Хана плесна силно с ръце и се провикна:

– Хайде, момчета, влизайте вътре. Малкълм и Дънкан, искам да внимавате как ще се държите в хубавата, чиста къща на господин Торнтън. Не ми се ще госпожица Шимейн да реши, че отглеждам у дома си банда разпуснати хулигани.

Както става винаги, когато няколко малки момчета се озоват затворени в тясно пространство, децата започнаха да се дърпат и да се боричкат. Андрю бе в най-неизгодно положение, защото беше най-малкият от тримата, и сърцето на Шимейн трепна, когато видя да го събарят на земята. Тя се спусна да ги разтърве, но не знаеше точно как да го стори, без да нарани двете по-големи момчета. Те бяха свикнали да играят един с друг и бяха доста по-силни, отколкото ѝ се струваше безопасно за Андрю, но той бе храбро дете и макар да се беше натъртил здраво при падането, скочи на крака и се спусна отново напред със силен боен вик. Но боричкането бе прекратено рязко от Хана, която строго нареди на синовете си да престанат и да отидат веднага при нея.

– Казах ви да внимавате как се държите, момчета, и ако продължавате да не ме слушате, хубавичко ще ви натупам по дупетата. Знаете, че не се шегувам!

След това предупреждение двете момчета притихнаха и ако не бяха дяволитите пламъчета в очите им, сякаш да приличат досущ на кротки ангелчета. Но очевидно разбираха, че майка им говори напълно сериозно, затова покорно се съгласиха да подремнат в спалнята с Андрю, докато Хана и Шимейн разчистят кухнята.

Преди да тръгне към Торнтънови, Хана бе приготвила храна за собственото си семейство и бе наредила на дъщерите си да сервират сами вечерята в случай, че замръкне. Затова когато Гейдж настоя да остане да вечеря с тях, тя охотно се съгласи, доволна, че ѝ се удава възможност за малко да се откъсне от многобройните си задължения на майка, съпруга и домакиня. Вечерята, приготвена от Шимейн, очевидно ѝ се услаждаше, защото без колебание прие поканата на Гейдж да си сипе втора порция от вкусната гозба. Когато приключиха с яденето, Хана се надигна от масата и изпъшка.

– Надявам се, че лодката ми няма да потъне на път за вкъщи, защото няма да мога да доплувам до брега. Бедният ми Чарли никога не би ми простил, ако го оставя да се оправя сам с цялата челяд.

Гейдж се ухили.

– Искаш ли да те изпратя?

Хана го стрелна с престорено сърдит поглед.

– Би трябвало да приема предложението ти, след като тъй подло ми позволи да се натъпча, та да надебелея още повече – измърмори тя, но сетне махна с ръка. – Остави, ако лодката вземе да потъва, ще завържа Малкълм и Дънкан с едно въже и ще ги пусна да доплуват сами до в къщи.

– *Мамо!* – извикаха момчетата в един глас и зяпнаха слисано майка си. Тя избухна в смях, но това само ги уплаши още повече и те размахаха ръце.

– Първо пусни Малкълм!

– Не, мамо! Изхвърли Дънкан във водата! Искам да го видя как ще стигне до къщи!

– Ще ви изхвърля и двамата! – предупреди ги Хана, когато двамата се вкопчиха един в друг и започнаха да се бият.

Тя погледна безпомощно към Гейдж, но той само се засмя развеселено и предложи:

– Защо не ги вържеш още от сега, та да не се занимаваш повече с тях?

– Нямах представа колко пъти ми е идвало да го направя – отвърна Хана с отчаяна въздишка. – Като ги гледам как се трепят един друг, си мисля, че ще е цяло чудо, ако доживеят да пораснат големи.

– Представи си, че решат да станат войници или нещо такова – подхвърли Гейдж с усмивка. – Та те още от малки са започнали да придобиват всички необходими умения.

– Напълно си прав! Обаче на мен ми се иска от време навреме да се възцарява и известно примирие между битките, за да мога и аз да се понауча на някои стратегически номера... като например как да им блъсна кратуните една в друга без да си премажа пръстите.

Шимейн, която в това време се приготвяше да изкъпе Андрю, нямаше как да не чуе шеговития им разговор ако в началото успяваше някак си да остане сериозна и да се съсредоточи върху топленето на водата над огнището, сега вече не можа да сдържи кикота си. За да го прикрие, тя грабна чайника и се втурна към задния коридор, но напразно. Продължаваше да се смее, и то толкова неудържимо и заразително, че успя да размее първо Андрю, а след това и Гейдж и Хана, които бяха тръгнали към входната врата. За пръв път от много месеци насам къщата се огласяше от такива радостни звуци. За Гейдж те бяха като вълшебен

еликсир, сгриващ цялото му същество.

Накрая, когато все пак се успокоиха, Хана посочи към предната веранда.

– Донесох два стола, които се нуждаят от поправка. Надявам се, че нямаш нищо против да се занимаеш с тях, когато ти остане малко свободно време. Не е необходимо да е веднага, нали разбираш, но ще се радвам, ако са готови до края на годината. На пръв поглед им няма нищо, ама облегалките им може да паднат всеки момент. Не е безопасно да се сяда на тях.

– Ще видя какво мога да направя, Хана – обеща Гейдж. – Но наистина ли си сигурна, че няма да ти трябват?

– Имаме си достатъчно столове за цялото семейство. Ще ни трябват чак по Коледа, за роднините. Ще ни гостуват братята и сестрите на Чарли, а те са цяла армия.

Гейдж се развесели от нейната предвидливост. Явно го познаваше доста добре, за да му остави толкова много време за поправката на някакви си два стола.

– Може и да не намеря време за тях в близките месец-два, но за Коледа ще са готови. Ако случайно ти потрябват по-рано, само ми кажи. Ще ги оставя отпред, на верандата, та да ми напомнят, че трябва да ги оправя.

Хана вдигна глава и се спря, заслушана в песента, която Шимейн пееше на Андрю, докато го къпеше в задния коридор. Беше някаква забавна и приятна мелодия, несъмнено ирландска, а гласът на момичето бе нежен и сладък. По-възрастната жена погледна Гейдж и се усмихна.

– Не знам дали си наясно, Гейдж Торнтън, но мисля, че аз бих могла да се науча на едно-две неща от твоята прислужница. Не говоря само за готвенето. Тя има глава на раменете си и глас на ангел. Ще ми се да присъствам на уроците на Андрю по четене и писане, когато започнат. Никога не ме е бивало много в тия работи.

– Шимейн е всичко, което някога съм се надявал да намеря, че и повече – призна Гейдж.

– А ти разправяше, че не можела да готви – измърмори Хана и поклати глава.

Той сви рамене.

– Според мен Шимейн още не осъзнава колко достойнства притежава в действителност. Не само че е същинска майсторка в готвенето, но и се грижи за Андрю като истинска майка. Момчето е много привързано към нея.

– Да, забелязах го тая заран, когато Шимейн се опитваше да го защити от моите момчета. Не знаеше точно как да го стори, понеже се страхуваше да не нарани майчинските ми чувства. Нарочно оставих хлапетата да се поборичкат малко повече, отколкото трябваше. Исках да видя как ще реагира Шимейн и трябва да ти кажа, че нито една майка не е проявявала към родното си чедо загрижеността, която тя прояви към сина ти.

– Шимейн изглежда родена да бъде майка – отвърна Гейдж. – Тя притежава рядката дарба да вдъхва на детето сигурност и покой, да го кара да се чувства желано... и обичано.

Хана забеляза промяната, настъпила в самия Гейдж, и се усмихна със задоволство. Всичко, което беше казал за Андрю, очевидно се отнасяше и за него. За пръв път от онзи ужасен ден, в който бе умряла Виктория, той изглеждаше спокоен и помирнен със себе си.

– Ти си истински късметлия, че си намерил Шимейн. Жени като нея обикновено не могат да се купят на никаква цена.

Тих, далечен плач смути съня на Шимейн, но тя не искаше да се събужда. Отново сънуваше, че пропуска из бащиното си имение на гърба на своя жребец Донегал, отново усещаше как вятърът развява косите ѝ и краищата на костюма ѝ за езда, отново се наслаждаваше на тръпката да язди накъдето ѝ видят очите, свободна и щастлива.

Плачът обаче продължаваше и скоро ширналите се зелени поля на родния ѝ дом се замениха от стоманените решетки на затвора Нюгейт. В съня ѝ нахлуха стенанията и отчаяните ридания на затворниците и стотиците стъпки, неизменно придружавани от звъна на тежките вериги. Обгърна я гъст, лепкав мрак, който заплашваше да я задуши...

Шимейн се надигна рязко в леглото с разтуптяно от ужас сърце и напрегнато затърси в тъмнината лицата на съкилийничките си от Нюгейт, ослушвайки се да чуе босоногите им стъпки. Изминаха доста мъчителни минути, преди да проумее, че това е било само един кошмар и че звукът, който чува, е плачът на Андрю от долния етаж. Тя наостри уши, очаквайки да долови някакво раздвижване в спалнята на Гейдж в отговор на жалното скимтене на момчето, но единственото, което чу, бе как плачът на детето стана по-силен и по-уплашен. Не можеше да си представи, че Гейдж е способен да спи, когато синът му плаче. Внезапно усети тревога. Ами ако с господаря ѝ се бе случило нещо? Не, може би просто бе отишъл до тоалетната и не чуваше воплите на Андрю.

Трябваше да успокои детето. Тя отметна завивките, навлече бързо халата си и се втурна надолу по стълбите. Вратата на спалнята беше

отворена и отблясъците от огъня в огнището, заедно с лунните лъчи, проникващи през прозорците, осигуряваха достатъчно светлина, за да види, че Гейдж го няма нито в леглото, нито в салона. Шимейн влезе в спалнята и предпазливо се прокрадна до малката ниша, в която спеше Андрю, опасявайки се да не би да е сгрещила и да не налети на господаря си. Но страховете ѝ бяха неоснователни. В стаята нямаше никой друг, освен детето.

То не спираше да плаче и Шимейн побърза да отиде до люлката му и да го вземе на ръце. За да го утеши, тя запя нежна приспивна песен, целуна мократа му от сълзите буза и погали разрошените му къдрици, като го люлееше в прегръдките си и крачеше бавно напред-назад. Постепенно Андрю спря да плаче, а дишането му стана равномерно, но тъкмо когато Шимейн реши да го сложи обратно в люлката, от гърдите му се изтръгна ново сърцераздиращо ридание. Тя го прегърна и пак започна да обикаля от люлката му до спалнята на господаря си и обратно, докато не почувства как малката главичка се отпуска на рамото ѝ. Тогава Шимейн престана да пее и се спря до люлката в малката стаичка. Искаше да се увери, че момчето е напълно заспало, преди да го сложи да си легне.

Докато се възхищаваше на красивото му лице, огряно от меката светлина, тя внезапно усети нечие присъствие. Не беше чула стъпки, но долови с крайчеца на окото си раздвижване в другия край на спалнята. Явно господарят ѝ се беше върнал. Шимейн вдигна глава с намерение да му обясни причината за нахлуването си в неговите покои, но думите замряха в гърлото ѝ, когато го видя да стои гол, облян от лунната светлина. Мъничките капчици вода, които блестяха като диаманти по мускулестото му тяло ѝ подсказаха, че е ходил да се къпе в потока. Беше метнал на главата си една кърпа и енергично търкаше косата си. Очевидно още не беше забелязал присъствието ѝ.

Шимейн обаче нямаше как да не забележи неговото. Никога досега не беше виждала гол мъж и гледката на това стройно, силно тяло бе доста шокираща за девичите ѝ сетива. Но в същото време тя беше омагьосана от неговата красота и горда, мъжествена грациозност. Дрехите не ѝ бяха създали невярна представа – раменете му наистина бяха невероятно мощни и здрави и не се нуждаеха от подплънки, каквито много наперени благородници поставяха под саката си. А талията и хълбоците под широката му гръд наистина бяха тесни и мускулести. Тънка ивица тъмни косми се спускаше от леко окосмените му гърди през плоския му корем, примамвайки погледа на Шимейн надолу.

Тя замръзна на мястото си с пламнало лице и разтуптяно сърце, неспособна да отклони очи. Въпреки всички описания на мъжката анатомия, които майка ѝ деликатно и някак смутено се бе опитвала да направи, въпреки внимателните ѝ обяснения какво да очаква след като се омъжи за Морис, Шимейн никога не си беше представяла такава... такава съвършенство!

Тъй като не желаше да изпада в унизителната ситуация господарят ѝ да разбере, че е съзерцавала с възхита голотата му, вместо да избяга, както подобава на една благочестива девица, тя заотстъпва бавно, тихо назад, към люлката на Андрю. Знаеше обаче, че няма как да се измъкне незабелязано. Така или иначе, щеше да ѝ се наложи да мине покрай Гейдж.

Изведнъж Шимейн се закова на място, доловила някаква странна промяна във фигурата на мъжа пред себе си. Погледът ѝ все още беше прикован в слабините му и тя съвсем ясно виждаше как очертанятия на мъжката плът започват да се разтеглят и уголемяват.

Шимейн стреснато вдигна очи и срещна усмихнатия поглед на Гейдж. Беше отпуснал ръце, а кърпата лежеше преметната през врата му. Влажната му, разрошена черна коса проблясваше в мрака като сребро.

– Извинете – зададено промълви тя. Прекрасно си даваше сметка, че откакто беше дошла в този дом, бе започнала непрекъснато да се извинява. – Андрю плачеше, а не знаех къде сте отишъл!

В последвалата тишина Шимейн се обърна бързо и постави момчето обратно в люлката му. Изгаряше от срам. Цялото ѝ тяло трепереше. Тя затвори очи и се опита да събере разпилените си мисли. Но въпреки отчаяните ѝ усилия да дойде на себе си, гледката, която бе видяла токущо, се беше запечатала в паметта ѝ завинаги. Продължаваше да я вижда съвсем ясно, нищо, че бе с гръб към Гейдж, нищо, че беше със затворени очи.

Като внимаваше да не го поглежда, Шимейн се извърна, избяга през отворената врата и тичешком се спусна през салона. В бързината се спъна в едно от стъпалата към тавана и стисна зъби, за да не извика от болка, но не спря. Щом стигна до своята стаичка, тя се хвърли на леглото, обърна се с лице към стената и се зави презглава, молейки се отчаяно земята да се разтвори и да я погълне.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Шимейн посрещна утрото със страх. Не искаше да се среща очи в очи със своя господар, нито пък да бъде близо до него, защото знаеше, че и той като нея мисли единствено за изминалата нощ, когато я бе видял да се любува на голотата му като някаква долна развратница. Спомни си как веднъж бе докоснала неволно с ръка слабините му и колко зле се бе почувствала тогава, но случката от предишната нощ беше още по-унизителна. Копнееше да остане в леглото, докато Гейдж не замине за работилницата, но слугинските ѝ задължения не ѝ даваха право да се крие в стаята си като малодушна страхливка. Трябваше да слезе долу и да се опита да запази спокойствие, нищо че ѝ идеше да потъне в земята от срам.

Слава богу, той вече беше излязъл на двора да свърши обичайната си сутрешна работа. Чак когато закуската бе сервирана, а Шимейн – измита и облечена, Гейдж се върна в къщата с кошница яйца и ведро мляко. Преди да ги остави на полицата в кухнята, той погледна одобрително подредената маса.

– Ухае много апетитно, Шимейн. – Откакто тя беше в дома му, беше започнал да очаква сутрешното ядене с огромно нетърпение, защото вкусните закуски, приготвяни от нея, можеха да се сравняват единствено с онези, които бе ял в бащиния си дом в Англия. – Няма ли вече да ядем? Умирам от глад.

От страх да не срещне погледа му, Шимейн съсредоточи вниманието си върху сместа, която пресипваше от един малък тиган в купата за сос.

– Закуската е готова, трябва само да се залее с този сос. Да събудя ли вече Андрю?

– Остави го да спи. Прекара доста неспокойна нощ.

Колкото и невинна да бе тази реплика, за Шимейн тя прозвуча като остро напомняне за собственото ѝ ужасяващо провинение. Лъжицата, която се канеше да сложи в сосиерата, се изплъзна между пръстите ѝ и издрънча на пода под стреснатия ѝ поглед. Шимейн се наведе да я вдигне, но едва не се сблъска с Гейдж, чиито рефлексии очевидно бяха побързи. Той взе лъжицата, изправи се и ѝ я подаде с лек поклон, но тя само го стрелна плахо с поглед и я пое, без да каже нищо. Това събуди любопитството му. Нямаше как да не забележи ярко порозовелите ѝ бузи и нерешителността в очите ѝ. Като пристъпи по-близо до нея, Гейдж

наклони глава в опит да привлече погледа ѝ, но Шимейн побърза да потърси друга лъжица, отказвайки да вдигне очи.

Гейдж обаче не се предаваше така лесно. Той хвана брадичката ѝ с два пръста, обърна лицето ѝ срещу светлината и се взря изпитателно в нея.

– Какво ти е, Шимейн? – Гласът му беше топъл и мек. – Мислиш ли, че давам и пукната пара за това, че снощи ме видя гол? Или за това, че може да си задържала погледа си върху мен малко по-дълго, за да задоволиш моминското си любопитство? За бога, момиче, много добре знам, че си влязла в спалнята ми не за да ме съблазняваш, а за да успокоиш сина ми, и съм ти признателен, че го стори. Това, което трябва да направя, е да ти се извиня, задето те стреснах, но когато един мъж се изправи пред красива жена, не винаги може да контролира реакциите на тялото си. Не съм бил с жена, откакто умря Виктория, защото никоя от жените в града не ме привлича. Но когато те видях в спалнята си, в мен се пробудиха страсти, които се мъча да потисна откакто съм вдовец. Аз съм мъж, Шимейн, и не съм лишен нито от чувствата, нито от недостатъците на своя пол. Като мъж аз безкрайно се възхищавам на твоята красота и се наслаждавам на присъствието ти в моя дом. Доставя ми удоволствие да те гледам. Ти си нежна, очарователна, добра и красива. Ти украсяваш къщата и живота ми като изящно цвете, което гали сетивата със своя аромат и хубост. Познавам те от скоро, но това време ми бе напълно достатъчно да осъзная, че *наистина* те желая като жена. Но аз никога не бих те насиллил, Шимейн... Никога не бих ти причинил зло. Искам да се чувстваш щастлива тук. Така че не се смущавай от онова, което стана снощи. Както навярно си се досетила, на мен ми беше приятно да ме гледаш. Можеш да ме укоряваш за това, ако искаш... или просто да ме приемеш като мъж, който силно се интересува от теб като жена.

От устните на Шимейн се отрони треперлива въздишка.

– Не исках да се изправам лице в лице с вас днес – срамежливо призна тя. – Мислех, че няма да мога да го понеса.

– Никога недей да се срамуваш от мен, Шимейн. За нищо на света не бих те упрекнал за това, че притежаваш чувства като всяко човешко същество.

Все още неуверена в себе си, а още по-малко – в мъжа, изправен пред нея, Шимейн кимна с глава към масата и промълви тихо:

– Закуската ви изстива, господин Торнтън.

– След вас, госпожице О'Хърн – отвърна Гейдж, като отстъпи назад

с галантен поклон и разпери подканящо ръка.

– Тате, къде си? – извика Андрю от спалнята и след миг доприпка в салона.

– Ето те и теб, поспаливко – засмя се Гейдж и приклепна с разтворени обятия.

Момчето се хвърли със смях в прегръдките на баща си и мигом бе вдигнато високо във въздуха. Сетне Гейдж го притисна в скута си и игриво го щипна по коремчето, ръмжейки като страшен звяр, на което Андрю откликна с весел писък и звънлив смях.

Когато най-после го сложиха на високия стол, момчето гледа храната, сервирана на масата и се усмихна широко на Шимейн.

– Ями! Ями!

Гейдж се обърна към прислужницата си с усмивка.

– Мисля, че това означава: „Хайде да ядем“. Да изпълним ли желанието му?

Шимейн, която за пореден път бе запленена от нежността и обичта, царящи между баща и син, забрави за миг притесненията си, усмихна се и направи лек, почтителен реверанс.

– Тук съм, за да се подчинявам, милорд.

– Всички претенции към тази титла оставих в Англия – рязко каза Гейдж.

Тя объркано сбърчи чело.

– Наистина ли има лорд Торнтън?

– Да, баща ми – Уилям Торнтън, граф Торнхедж. – Той сви рамене небрежно. – Не звучи толкова внушително, колкото „маркиз“, но тук, в колониите, титлите и без това не означават нищо... поне за повечето хора.

Гейдж посочи пейката зад гърба ѝ и ѝ кимна да седне, след което зае мястото срещу нея. Веднъж ѝ бе разказал историята на Стария Едноушко, за да я накара да се отпусне, а тази сутрин реши да пробва същото с разказ за злополучния опит на Слай Тъкър да избяга от една пчела, докато разтоварвал дърва от каруцата.

– Слай скочи от каруцата като подгонен от див звяр, но обувката му се закачи в една дупка на ръба ѝ и той полетя напред като гюлле и се просна на земята. Носът му успя да остане здрав, но беше толкова насинен и одран, че всеки, който го видеше, прихваше да се смее. Слай поначало е благ човек, но присмехът и подигравките по повод на злощастния инцидент здравата го бяха ядосали. Дълго след това той постоянно мърмореше, че било по-добре да остави пчелата да го ужили, отколкото да

весели хората с подутия си като патладжан нос.

Без да усети, Шимейн бе започнала да се смее на забавната история. Тя вдигна поглед и видя, че господарят ѝ я наблюдава усмихнато с грейнали, топли очи, доволен, че е успял да превъзмогне смущението ѝ. Шимейн признателно наведе глава.

– Благодаря ви, господин Торнтън.

Той се престори, че не схваща.

– Какво съм направил?

– Мисля, че много добре знаете – каза тя. – Бях дяволски разстроена заради онова, което се случи снощи, но вие ме накарахте да се смея и да забравя за момент този ужасен епизод.

Гейдж насмешливо наклони глава на една страна.

– Че какво толкова ужасно намираш в него?

Въпросът му я свари неподготвена. Как можеше да му обясни всички онези чувства, които я бяха обзели, когато съзна, че я е хванал да го съзерцава? Тя не успя да издържи на втренчения му поглед и отклони очи, но все пак му отговори:

– Това, че може да сте ме помислил за твърде дръзка, господин Торнтън.

Той вдигна рамене.

– Ти си просто едно невинно момиче, което иска да научи нещо повече за мъжете. За една неопитна девица е съвсем естествено да бъде любопитна.

– Изглежда, че знаете доста за жените, господин Торнтън – подкачи го тя.

Устните му трепнаха развеселено, а в очите му проблясва предизвикателен пламък.

– Със сигурност много повече, отколкото знаете вие за мъжете, госпожице О'Хърн.

Шимейн го зяпна стреснато. Нямаше как обаче да отрече твърдението му.

– Да – въздъхна тя накрая, като сведе поглед към чинията си. – Доста неща имам да уча за тях.

Гейдж се усмихна на себе си. Не можеше да си представи по-голямо удоволствие от това тъкмо той да ѝ бъде наставник в тази област.

Още не бяха приключили със закуската, когато Рамзи Тейт почука на задния вход и надникна вътре, за да попита:

– Може ли да вляза?

– Да, Рамзи, влизай – покани го Гейдж и му направи място на

пейката до себе си. Нямаше как да не забележи тъмните кръгове около очите на приятеля си, но реши да не любопитства и попита само: – Ял ли си нещо?

– Нищо, което да изглежда толкова вкусно, честно казано – отвърна Рамзи с печална усмивка, но щом видя, че Шимейн става да донесе още една чиния, протегна ръка, за да я спре. – Не, госпожице, по-добре недейте. Закуската, дето я изядох, ми е заседнала в корема като тежка буца. Наготвих я сам и още съжялявам, че въобще я кусах.

– Днес идваш много по-рано от обичайното – каза Гейдж. – Случило ли се е нещо?

– Моята госпожа е зле – мрачно отвърна Рамзи. – Безпокоя се за нея и ми се щеше днес да остана в къщи. Може да ѝ потрябвам за нещо.

На лицето на Гейдж се изписа загрижено изражение.

– Върви си у дома и остани там колкото дни е необходимо. Можем ли ние да помогнем с нещо?

– Ами... не съм много по готвенето. Ако можете да изпратите малко ядене за Кели и за най-малкото ми момче, Роби, ще съм ви много благодарен. Аз ще мина с каквото успея да сготвя сам, но не мисля, че е редно да карам Кели да търпи повече страдания от тия, дето вече я мъчат. По-големите ми синове отидоха да работят при чичо си за през лятото, тъй че в момента у дома сме само ние тримата.

Гейдж не искаше да ангажира Шимейн с тази работа, още повече, че не беше сигурен дали болестта на Кели не е заразна. Щом трябваше да се носи храна, щеше да я занесе той, а пък после щеше да се постарае да стои настрана от прислужницата и от сина си.

– Какво ѝ е на Кели според теб?

Рамзи въздъхна тежко.

– Преди известно време ти казах, че Кели ще ражда още едно дете късно напролет. Но сега почваме да се тревожим, че нещо не е наред. По нейните сметки още е прекалено рано бебето да се появява на бял свят.

– Кели трябва да бъде прегледана от лекар – заяви категорично Гейдж. – Ако нямаш нищо против, ще оставя Шимейн и Андрю у вас, а после ще ида да доведе доктор Ферис от града. Някакви възражения?

Рамзи преглътна, за да задържи бликналите от очите му сълзи.

– Ще ти бъда много признателен, ако го сториш, Гейдж.

– Сега върви при Кели – каза Гейдж. – Ще дойдем възможно най-скоро.

– Благодаря ти.

* * *

Скоро след това Гейдж спря каруцата си пред къщата на Тейт и придружи сина си и Шимейн вътре. Андрю и тригодишният Роби веднага седнаха на пода в кухнята и се заиграха с дървените фигурки на животни, които Рамзи бе измайсторил за малкия си син. Рамзи поведе Гейдж и Шимейн към спалнята, където лежеше болната му съпруга. Щом стигна до леглото, той им кимна да се приближат, взе ръката на жена си в своята и ѝ представи новодошлата.

– Кели, това е новата слугиня на господин Торнтън, госпожица Шимейн. Тя дойде да сготви нещичко за тебе и за малкия Роби.

Гейдж пристъпи до леглото.

– Шимейн ще се грижи за теб и за момчетата, докато аз доведа лекаря. Ще бъдеш в добри ръце, Кели.

Жената кимна, вдигна поглед към Шимейн и се опита да се усмихне.

– Радвам се да се запознаем, госпожице. Само дето ми се иска да беше при по-добри обстоятелства.

Гейдж и Рамзи излязоха от стаята, а Шимейн се зае да оправя възглавниците и завивките на жената, като попита услужливо:

– С какво мога да ви помогна?

– Можете да ми правите малко компания – предложи Келис подкупваща усмивка. – Рамзи направо се побърква, щом някой от нас се разболе. Почти съжалявам, че не отиде на работа, защото не издържам, като почне да се суети наоколо.

– Без съмнение той обича много семейството си и затова се тревожи, когато не сте здрави – отбеляза меко Шимейн.

– О, зная, че е така – засмя се лекичко Кели, но внезапно я преряза остър спазъм. Тя стисна зъби и мълчаливо изчака болката да отmine. Сетне погледна Шимейн с насълзени очи. – Мислех си, че този път може да е момиченце. Вече имаме петима сина, ама тях ги износих съвсем леко, та се надявах сега като ми е толкоз' трудно, най-сетне да си родя една хубава дъщеричка.

Шимейн стисна тънката ѝ ръка.

– Не губете надежда, госпожа Тейт. Може би докторът ще успее да ви помогне.

Устните на Кели трепереха.

– Никога досега не съм била толкова зле. Страх ме е за горкичкото ми бебе.

Шимейн се приведе над нея и се взря в разтревоженото ѝ лице.

– Бих казала, че досега сте имала голям късмет, госпожо Тейт. След като съм се родила, майка ми забременяла отново, но пометнала и не могла повече да зачене. Така че вие сте истинска щастливка, че имате цели пет прекрасни рожби.

Кели затвори очи, мърдайки беззвучно устни в гореща молитва към бог, но след миг тялото ѝ отново се сгърчи от болка.

– Като гледам как се мъча, госпожице, май ще загубя бебето преди доктор Ферис да стигне до тук.

Шимейн я остави и изтича в кухнята. Гейдж беше заминал и в отсъствието му Рамзи обикаляше нервно из стаята, сякаш не можеше да си намери място.

– Сложете вода да се топли за всеки случай – разпoredи сетя. – И пригответе чисти парцали и кърпи, но не ги носете в спалнята, докато не ви ги поискам.

– Да, да – объркано отвърна Рамзи и се зае да изпълни нарежданията ѝ.

Шимейн нави ръкавите на роклята си, помоли се безмълвно на бог да помогне на бедната жена и на нея самата, и побърза да се върне в спалнята.

– Вие знаете повече от мен за тези неща, госпожа Тейт. Но не мислете, че съм гнуслива или придирчива. Каквито и предвзети маниери да съм имала, пътуването от Англия дотук успя да ме накара да ги забравя. Така че ако сте склонна да ми се доверите, ще остана при вас и в случай че се наложи да ви помогна, преди да е дошъл лекарят, ще направя каквото трябва.

– Имам ви доверие – отговори шепнешком Кели. Толкова се страхуваше, че не можеше да лежи спокойно и вместо това непрекъснато се въртеше, мачкайки нервно завивките с пръсти.

– Опитайте се да се отпуснете – нежно каза Шимейн. Спомняше си как Ани Карвър бе помогнала на една от затворничките да роди на кораба. Бебето се бе появило на бял свят с тежки деформации, вероятно заради глада и мизерията, на която бяха подложили майката. Умря още същия ден, но Ани беше успяла да утеши жената и да ѝ помогне да превзмогне болките и мъката. Сега обстоятелствата бяха по-различни, но Шимейн беше решена да помогне на Кели по същия начин. Едва ли можеше да ѝ бъде полезна с нещо повече, защото нямаше никакъв опит. – Помъчете си да си представите бебето и да разберете колко ще му помогнете, ако се успокоите. Не се напругайте и не се тревожете – така го

карте да се чувства нежелано. Оставете го да усети топлината и уютата на тялото ви. Затворете очи и вижте колко е красива дъщеричката ви. Мисля, че ще прилича на вас – с коса като зряла пшеница и с очи, сини като небето. Ще бъде гордостта и щастието на своите братя...

Стиснала здраво клепачи, Кели закима усърдно – наистина виждаше пред себе си образа на своето момиченце. Дишането ѝ се успокои, а сълзите ѝ пресъхнаха и се замениха с усмивка.

– Да, лицето ѝ е красиво.

Шимейн се наведе и прошепна на ухото ѝ:

– Виждате ли как я люлеете в скута си и ѝ пеете приспивна песен?

Кели въздъхна щастливо.

– Да. Песента ѝ харесва.

– Вие се усмихвате, госпожа Тейт – промълви Шимейн. Когато очите на жената се отвориха изненадано, тя лекичко се засмя. – И болката ви премина.

– Вярно! – Кели завъртя глава и погледна Шимейн просълзена. – Възможно ли е наистина? Ще успее ли да задържа бебето със самовнушение?

– Не знам, госпожа Тейт – чистосърдечно призна Шимейн. – Но ми се струва, че и за вас, и за него би било по-добре да се надявате и да сте спокойна, вместо да се боите и да се тревожите.

– Наричайте ме Кели, мадам. Вижда се, че сте истинска дама, също както господин Торнтън е истински джентълмен. На него му трябва жена като вас.

– Аз съм само негова слугиня – рязко каза Шимейн. Последното, което искаше, особено след изпитанието от предишната нощ, бе тази жена да си въобразява, че господарят ѝ възнамерява да се жени за нея, и недей боже да подметне нещо по този въпрос пред самия него. Достатъчно много пъти вече се беше извинявала на Гейдж Торнтън.

– Това ще се промени – пророкува Кели с напълно уверен тон. – Така казва Рамзи. Каза, че господин Торнтън ви харесва.

– Господин Торнтън харесва как готвя – заяви твърдо Шимейн. – Нищо повече. Съпругът ви греши.

Кели бе смаяна от упоритостта, с която младата жена отхвърляше всякаква възможност за връзка с Гейдж Торнтън.

– Няма ли да се омъжите за него, ако ви предложи?

– Преди да дойда тук, бях сгодена... – Тя не успя да довърши. Споменът за годеежа ѝ изглеждаше странно далечен и откъснат от настоящето.

– Англия е на другия край на света, мадам, а пък господин Торнтън е тук и е готов за женене. Хубав младоженец ще бъде, не мислите ли?

– Разбира се, но аз... – Отново не й достигнаха думи.

– Мъжът, за който бяхте сгодена в Англия, беше ли хубав като господин Торнтън? – упорито продължи Кели.

– Не знам... – изпъшка Шимейн, смутена от въпросите й. Всички млади дами в Англия единодушно считаха Морис дьо Мерсер за най-красивия мъж в цял Лондон. Но тя беше уверена, че Гейдж Торнтън би предизвикал в сърцата на същите тези дами не по-малък смут от този, който изпитваше самата тя. Струваше й се някак нелоялно дори да си помисли, че бившият и годеник е по-малко привлекателен. Но беше дяволски глупаво да разсъждава над въпроса кой от двамата е по-красив. В края на краищата, ако *все пак* намираше Гейдж Торнтън за по-привлекателен, това със сигурност се дължеше единствено на факта, че той бе наблизко, а Морис – на хиляди мили отгук.

– Обичате ли още годеника си?

– Някога мислех, че го обичам – колебливо отвърна Шимейн. – Но все едно е било преди хиляди години. Много неща се случиха оттогава насетне. Сега съм собственост на господин Торнтън и дори ако Морис ме открие, аз няма да мога да се омъжа за него, освен ако господин Торнтън не благоволит да ме освободи. Освен това, Морис може би вече изобщо няма да ме иска, като узнае за арестуването ми и за всичко останало.

– Господин Торнтън със сигурност ви иска.

– Този разговор ми изглежда напълно безсмислен – отсеке Шимейн. Тази жена наистина я смущаваше с необоснованите си предположения. – Никой не може да каже със сигурност какво мисли господин Торнтън. Аз съм просто негова слугиня и смятам, че докато не чужа нещо по-различно по въпроса от собствената му уста, всякакви разговори на тема брак са проява на неуважение и излишно губене на време.

– Да, не е редно да гадаем какво възнамерява господин Торнтън – съгласи се Кели. – И без друго има достатъчно хора, дете само това правят.

Шимейн въздъхна с облекчение. Бе постигнала целта си. Тя стисна ръцете на жената и й се усмихна.

– Как се чувстваш сега?

– Леко уморена – призна Кели и също се усмихна. – Но съм по-добре.

– Може би малко почивка няма да навреди нито на бебето, нито на

вас.

– Да, мисля, че сега мога да си почина... и да се надявам.

– Тогава ще ви оставя на спокойствие. Ако ви потрябвам за нещо, ще бъда в кухнята.

Кели се отпусна в леглото и затвори очи, а Шимейн тихичко се измъкна от стаята. Намери Рамзи да стои пред огъня и като видя посърналото му изражение, побърза да успокои страховете му.

– Съпругата ви вече се чувства много по-добре и ще може да си почине поне малко. – Напрежението от последните часове бе ясно изписано на лицето му и това я изпълни със състрадание. – Мисля, че и за вас ще бъде добре да поспите – каза тя меко. – Ще ви повикам, ако стане нещо.

Гейдж скочи от каруцата си и се запъти към къщата на лекаря. Една дребна женица чистеше ранните плевели в съседния двор, но щом го съзря да се приближава, се изправи и присви очи срещу слънцето, за да го вижда по-добре. А когато Гейдж почука на вратата, тя подвикна:

– Доктора го няма. Замина нагоре по реката заради някакъв счупен крак и май няма да си дойде скоро. Ако можете да пишете, оставете му бележка къде да отиде, като се върне. Докторът ми заръча да казвам така на всеки, който го търси. На верандата има перо, мастило и каквото там друго трябва.

Гейдж Торнтън се взря в парцаливо облечената жена, питайки се дали я е виждал и друг път, защото гласът ѝ му звучеше странно познат. Когато се приближи до нея, забеляза, че цялата дясна страна на лицето и е насинена и подута. Но въпреки това той без затруднения разпозна в нея дребната затворничка от „Гордостта на Лондон“, която го бе убеждавала да купи Шимейн.

– Ани Карвър? – Отблизо лицето ѝ изглеждаше още по-ужасяващо и Гейдж не можа да сдържи любопитството си. – За бога, жено, какво е станало с теб?

Ани объркано вдигна изцапаната си с пръст ръка и заслони с длан очите си от яркото слънце.

– Кой сте вие?

– Гейдж Торнтън. Аз купих Шимейн, помниш ли?

Жената нададе радостен вик и се плесна по челото.

– Господ да ме убие! Как да не ви помня, господарю? Как ще ви забравя? Отначало не ви видях добре заради туй слънце, дето ми блещи

в очите. Как е Шимейн? – Внезапно погледът ѝ трепна уплашено. – Да не е болна? Заради нея ли търсите доктора?

– Не, тя е добре, Ани. Всъщност дойдох заради един мой приятел. Жена му ще ражда в края на пролетта, но има много силни болки и... може дори да загуби бебето.

– Знам туй-онуй за тия работи – каза срамежливо Ани. – Преди да умре, мама беше акушерка. От нея се научих какво се прави, като трябва да помогнеш на родилка. Ама господарят никога няма да ме пусне да дойда с вас.

– Господарят ти ли ти причини това? – тихо попита Гейдж, като посочи нараненото ѝ лице.

Смутена от въпроса, Ани вдигна колебливо рамене.

– Господин Майърс реши, че заслужавам някой и друг шамар заедно с изгорих обяда му. Каза ми да изляза да насека малко дърва, понеже в трапезарията било студено. Отне ми малко повече време, отколкото си мислех. – Тя погледна въпросително към него. – Ами вие, господарю? Хубаво ли се храните, като ви готви Шимейн?

– С радост мога да кажа, че тя е изключителна готвачка, Ани. Не бих могъл да намеря по-добра даже ако бях отишъл да я търся чак в Лондон.

Ани го изгледа замислено.

– Снощи оная госпожа Петикоум идва да приказва с господаря... Самюъл Майърс му е името... Разправяше как сте си купил затворничка да ви служи в леглото и как за малко не сте убил боцмана на „Гордостта на Лондон“, заедно с опитал да ви я отнеме.

Гейдж едва успя да сдържи гнева си. Енергията, с която тази стара вещица разпространяваше злостните си клевети, наистина бе неизчерпаема.

– Госпожа Петикоум обикновено преувеличава всяка дума, която чуе, Ани, така че на твоето място не бих се доверявал много на приказките ѝ. Тя изглежда обича да изопачава фактите, за да придаде повече колорит на историите си.

Ани се надяваше, че Гейдж ще ѝ каже нещо повече, но той нямаше никакво намерение да обяснява причините, заради които бе купил Шимейн, защото не виждаше смисъл да се оправдава пред всеки, дал ухо на гнусните приказки по негов адрес. Дори да се опиташе да го стори, с това само щеше да даде нов повод на старата клюкарка и на нейните приятелки за още сплетни и злорадство.

В този момент входната врата на къщата се отвори и на верандата

се появи Самюъл Майърс. Едната му ръка беше скрита зад гърба му. Когато видя Ани и Гейдж, той пристъпи напред като надут петел и изрева със зачервено от ярост лице:

– Мързелива кучка! Не съм дал толкова пари за тебе, за да си говориш с всеки непознат, който минава край портата. Захващай се веднага за работа, преди да съм насинил и другата ти буза. И те предупреждавам, че за теб ще е най-добре да не се отплесваш от задълженията си, когато ме няма, защото иначе ще те скъсам от бой. Не мога да оставям магазина си през час, за да те проверявам. Клиентите ми ще си помислят, че съм напуснал града.

Гейдж изгледа мъжа изпод свъсени вежди. Каквато и да беше Мориса Хачър, за едно бе права – този дребосък беше по-отвратителен и от канален плъх. Не можеше да остави Ани на произвола му, без поне да се опита да ѝ помогне.

– Дали бихте ми позволили да наема вашата слугиня за известно време, господин Майърс?

Изумлението на Самюъл Майърс бе повече от очевидно. Той намести очилата върху огромния си нос и впери поглед в Гейдж с подозрителна усмивка.

– Какво, *господин* Торнтън? Мигар *една* не ви стига, че искате и *втора* в леглото си?

Ако целта му беше да раздразни своя посетител, със сигурност успя да я постигне. Гейдж отвърна на злобния му, нагъл поглед с каменно изражение, но почувства как кръвта му кипва, а в гърдите му се надига вълна от враждебност. Единственото, което знаеше за събеседника си, бе, че е дребен търговец на дрехи, който се прави на джентълмен, докато Майърс явно бе чул достатъчно слухове за него и би трябвало да смята Гейдж Торнтън за опасен човек, защото тъкмо такъв го изкарваха хорските езици. Без съмнение негодникът стискаше в грижливо скритата зад гърба си дясна ръка зареден за стрелба пистолет – иначе едва ли щеше да се държи толкова дръзко и самонадеяно, особено ако вярваше на мълвата за избухливия нрав на майстора на мебели.

– Съпругата на един от моите работници може да пометне всеки момент – отвърна Гейдж с добре овладян тон. Трябваше да внимава – не заради пистолета, а заради опасението, че ако прояви враждебност към този мерзавец, може да унищожи шансовете си да помогне на приятелката на Шимейн. – Ани казва, че би могла да бъде от помощ на госпожа Тейт. Ако ѝ позволите да дойде с мен, с удоволствие ще ви платя за времето, в което няма да можете да я използвате. Не се знае кога ще се

върне доктор Ферис, а никой от семейство Тейт няма представа какво да прави.

– Бихте могъл да заведете там и собствената си слугиня, *господин Торнтън* – подметна Майърс със саркастична усмивка. – Освен, разбира се, ако не можете да издържите да е далеч от вас толкова дълго време. Тя е дяволски хубава за ирландска кучка. Чудя се дали изглежда толкова добре и в леглото.

– Използвате думата „кучка“ прекалено свободно, *господин Майърс*. Освен това си позволявате да обиждат една дама – студено каза Гейдж, макар вътрешно да кипеше от толкова силна ярост, че се наложи да замълчи за момент, за да възвърне самообладанието си, преди да продължи: – Момичето вече е там и прави каквото може, но тя няма достатъчно опит и едва ли е способна да стори кой знае какво за госпожа Тейт.

Самюъл Майърс беше човек, винаги готов да изкара някоя и друга пара, а едва ли имаше по-лесен начин от това да остави слугинята си да му спечели една добра сума.

– Откъде да знам, че ще ми върнете Ани?

Гейдж разбра, че ще трябва да предложи щедра гаранция, ако иска негодникът въобще да се заинтересува от сделката.

– Ако желаете, ще ви оставя депозит, равен на сумата, която сте платил за нея. Трябва само да ми покажете някакво доказателство за размера на тази сума и да ми дадете разписка, че ще ми върнете депозита, когато доведе Ани обратно.

– Дадох за нея петнадесет лири – каза Майърс и се ухили. – Но вие ще трябва да ми платите пет, за да я наемете.

– Пет лири! По дяволите, човече! Не я наемам за година!

– Или пет лири, или нищо – вдигна рамене търговецът и добави ехидно: – Работата, която изпълнява Ани при мен, е много важна и трябва да получа компенсация за забавянето, което ще ми причини отсъствието ѝ.

Гейдж знаеше, че Майърс нарочно си придава важност, но реши, че е безсмислено да спори и вместо това предпочете да постави допълнителни условия.

– След като ще ви дам пет лири, очаквам Ани да остане при мен поне две седмици.

Търговецът се усмихна предвзето.

– Предполагам, че ще успее някак да се справя без нея за толкова време, но ви предупреждавам, че ако не ми я върнете, цялата сума

остава за мен.

– Точно така, цялата – измърмори недоволно Гейдж. Този човек беше истински изнудвач. – Но настоявам да получа разписка, за да не ви хрумне да ме обвините, че съм ви откраднал слугинята.

– Ще си получите разписката – самодоволно отвърна Майърс. – Но Ани ще тръгне от тук с дрехите, с които дойде от кораба.

Гейдж вдигна учудено вежди. Роклята на слугинята бе ужасно износена и той нямаше представа защо един търговец на дрехи би могъл да държи толкова на подобен парцал.

– Освен, разбира се – продължи Майърс, – ако не искате да платите и за роклята.

Гейдж отхвърли предложението с презрителна усмивка.

– Можете да си задържите роклята, господин Майърс. Сигурен съм, че съм виждал по-хубави в коша за парцали на госпожа Тейт.

Няколко минути по-късно той се качи отново в каруцата си и потегли към дома на Рамзи Тейт, придружаван от Ани, която се бе преоблякла в роклята от плаването. Дрехата беше окъсана, но поне бе изпрана.

Гейдж знаеше, че Шимейн ще се зарадва, като види приятелката си. Самият той обаче трябваше сериозно да помисли и да намери начин да покрие загубите си, защото и през ум не му минаваше да връща Ани в дома на грубиян като Самюъл Майърс. Нямаше и как да я задържи при себе си, защото Шимейн му бе напълно достатъчна и не искаше повече жени в къщата си. Колкото до Рамзи Тейт и съпругата му, те имаха нужда от Ани в момента, но нямаше да могат да си позволят да я купят за постоянно, тъй като спестяваха почти всеки фартинг за обучението на синовете си. Засега Гейдж не бе способен да измисли никакъв друг вариант, но се надяваше, че все ще му хрумне нещо преди да са изтекли двете седмици, за които бе наел Ани.

В това време Ани се въртеше неспокойно до него.

– Оставихте ли на доктора бележка, та да знае къде да дойде, като се върне?

– Погрижих се за това, докато ти се преобличаше.

– А сложихте ли я така, че да я намери веднага щом се прибере?

– Да.

– На някое сигурно място, където господин Майърс не може да я открие?

– Пъхнах бележката под вратата на дома му, а тя беше заключена – отговори Гейдж, раздразнен от безкрайните й въпроси.

– Ами ако не погледне надолу? Докторът не е в първа младост.

Каза, че ще направи четирийсет и пет другия петък. – За Ани, която бе едва двадесетгодишна, човек на подобна възраст очевидно беше с единия крак в гроба.

– Ани, престани да се безпокоиш – нетърпеливо каза Гейдж. – Изнервяш и мен с всички тези въпроси.

– Простете, господин Торнтън – разкаяно промърмори тя. – Само исках да съм сигурна, че докторът ще дойде, защото не е хубаво приятелите ви да се осланят само на мене. Зная някои неща за раждането на бебета, за успокояване на треска и за лекуване на рани, ама все си мисля, че ще е по-добре да дойде по-учен човек.

– Учена или не, ти ще прекараш известно време при Кели, за да се грижиш за нея, и не можеш да разчиташ, че лекарят ще бъде под ръка, когато има най-голяма нужда от него. Рамзи Тейт работи за мен. Освен това ми е приятел и аз държа да направиш всичко, което е по силите ти за неговата съпруга, да бдиш над нея и – ако е възможно – да спасиш бебето и. Семейството означава много за Рамзи. Разбираш ли ме?

– Да, господарю – тихо отвърна Ани.

– Те имат малък син, за който ще трябва да се грижиш, докато Кели се изправи на крака – продължи той, като я погледна косо.

Внезапното въодушевление, която я обхвана, му показа, че Ани вече копнее да работи при семейство Тейт.

– О, с радост ще гледам малкия – каза тя с щастлива въздишка.

Щом пристигнаха в дома на Рамзи, Гейдж влезе в къщата да потърси прислужницата си и я откри да приготвя храна за обяд в кухнята. Той отиде до огнището, където Шимейн тъкмо бе коленичила, за да сложи самун хляб в желязната пещ.

– Доведох със себе си една жена, която ще остане да помага тук за известно време, така че ти и Анди можете да се върнете с мен у дома.

– Господин Тейт настоя да приготвя обяд за всички – каза тя, като затвори вратата на пещта и се изправи. – Беше категоричен, че трябва да останете да обядвате с него.

– Можем да останем, след като толкова държи на това – кимна Гейдж.

Шимейн се усмихна нежно.

– Сигурна съм, че вашето присъствие ще му помогне да се разсее, господин Торнтън. Откакто заминахте, той не може да си намери място. Отказа да легне да поспи, макар че му казах, че Кели се чувства по-добре. В момента цепи дърва в задния двор, само и само да се намира на работа и да не се измъчва от тревожни мисли. Може би ако поговорите с

него преди да си тръгнем, ще му помогнете да се съвземе.

– Ще направя каквото мога, Шимейн – отвърна той. – Междувременно защо не поканиш жената в спалнята и не я представиш на Кели?

Тя го погледна объркано, защото нямаше представа как би могла да представи на някого човек, когото сама не познава. Но когато Гейдж отстъпи встрани, за да даде път на жената, която бе довел, Шимейн нададе радостен вик и се хвърли в разтворените обятия на приятелката си.

– О, Ани! Толкова се тревожех за теб! – възкликна тя просълзена, като прегърна с обич дребната жена. Сетне обаче отстъпи назад, за да я огледа, и щастливото изражение на лицето ѝ помръкна. Пръстите ѝ нежно докоснаха подутото лице на Ани. – Господарят ти ли го направи или просто си се блъснала в някое дърво?

Ани махна пренебрежително с ръка.

– Остави сега лицето ми, милейди. Дай само да те погледам! – Тя обгърна тънката ѝ фигура с поглед, после улови ръцете ѝ в своите и се засмя доволно. – Изглеждаш чудесно! Просто чудесно!

– Ела в спалнята да се запознаеш с Кели – каза Шимейн, като я хвана за ръка. – А после ще ми разкажеш как се озова тук.

– О, ще ти кажа още сега. Нямаше да съм тук, ако твоят господар не беше дал двайсет лири за мен.

Шимейн се закова на място и бавно се извърна към приятелката си.

– Какво говориш, Ани? Нима господин Торнтън те е купил?

– Не точно – обясни Ани. – Плати пет лири, за да ме вземе под наем, тъй да се каже, ама ако не ме върне навреме, ще обеднее с двайсет лири. – Тя поклати глава, все още неспособна да повярва, че някой е могъл да похарчи толкова пари. – Твоят господин Торнтън трябва да е богат.

– Не е богат, Ани, просто е много, много прекрасен – отвърна Шимейн с радостна усмивка.

Доктор Колби Ферис – висок, сивокос мъж с изпито и вечно обрасло с неколкодневна брада лице – пристигна още докато обядваха. Ани, която очевидно беше взела присърце новите си задължения, посрещна лекаря с леген топла вода и чиста кърпа, за да измие и подсуши ръцете си, преди да влезе в стаята на болната.

– Майка ми казваше, че не е редно една акушерка да ходи от родилка на родилка без да си мие ръцете. Това значело, че не уважавах достатъчно клетите жени.

Високият лекар изгледа строго дребната женица.

– Млада госпожице, знаете ли колко бебета са дошли на този свят благодарение на мен?

Ани вдигна ръце на кръста си и упорито настоя на своето.

– Сигурно повече, отколкото мога да преброя, но какво лошо има в това да си измиете ръцете, с които сте пипал някой болник, или даже мъртвец... или... – Тя затърси друг подходящ аргумент и накрая махна с ръка към прозореца, откъдето се виждаше коня, с който бе пристигнал докторът. – Или пък оная смрадлива кранта?

В първия момент доктор Ферис изглеждаше слисан от нахалството на младата жена, но след кратко колебание потърка замислено брадичката си и избухна в смях за всеобщо облекчение на останалите присъстващи, които напрегнато бяха проследили цялата сцена.

– Нищо няма да ми стане, ако си измия ръцете. А какво ще кажеш за краката ми? Ще им хвърлиш ли един поглед?

Ани механично сведе очи и сепнато затули устата си с длан при вида на прашните му ботуши, проумяла, че е станала жертва на чувството му за хумор. Като наклони глава назад, за да срещне погледа му, тя го дари с широка усмивка, която придаде известен чар на грозноватото й лице.

– Засега ми стига да ги забършете с един парцал, обаче ви съветвам занаяпред да внимавате, защото всеки път, щом дойдете, ще ви посрещам на прага... поне през тия една-две седмици.

Докторът вдигна вежди, сякаш се бе засегнал от заплахата, но следващият му въпрос нямаше нищо общо с нея.

– Ами онова магаре, Майърс? Нима ще ти позволи да останеш тук, без да вдигне скандал?

Думите му изненадаха Ани.

– Ако искате да знаете, дойдох тук, понеже той ме пусна, тъй че не си мислете, че съм офейкала от господаря. Господин Торнтън може да ви покаже документ.

– Сигурно господин Торнтън се е бръкнал доста надълбоко, за да те измъкне от лапите на този звяр. Майърс никога не се е славил като щедър човек.

– О, бръкна се, и още как – съгласи се Ани и посочи с палец през рамо към своя благодетел. – Господин Торнтън трябваше да му даде двацет лири – пет за да ме наеме и петнайсет за всеки случай, ако взема, че не се върна.

– И казваш, че Майърс наистина е подписал разписка?

Тя кимна объркано. Нямахте представа защо лекарят е толкова потресен от новината.

– Да, господарю.

Колби Ферис погледна Гейдж.

– Тогава ви съветвам да пазите добре разписката, сър, защото на Майърс не може да се разчита. Той ще се опита да ви измами... или да ви изкара крадец.

– Не познавам много добре този човек, но ми направи много лошо впечатление – призна Гейдж. – Можете да сте сигурен, че ще бъде внимателен.

Лекарят вдигна ръка към лицето на Ани.

– Предполагам сте наясно, че Майърс ще продължи да я бие, ако му я върнете.

– Имате ли някаква идея какво друго бих могъл да направя? – попита Гейдж с надеждата да намери разрешение на проблема си и кимна леко към Шимейн, която миеше лицето на Андрю в далечния край на масата. – Вече си имам прислужница, а в къщата ми няма място за още една.

Ферис поглади замислено брадата си.

– Виждал съм момичето да работи в дома на Майърс и знам какво може. – Той изсумтя. – Говоря за работа, която Майърс би трябвало да върши сам, вместо да товари с нея една толкова слаба жена.

– Нямате ли нужда от помощник? – поинтересува се Гейдж. – Ани казва, че има известен опит в акушерството и в гледането на болни. Вероятно бихте могъл да я използвате.

Лекарят стрелна Ани с поглед, който далеч не беше благосклонен.

– Какво? И да трябва да си мия ръцете всеки път, когато кихна? Бог да ме пази от подобна участ!

– Няма защо да се безпокоите за мене! – намеси се разпалено Ани, огорчена от реакцията му. – Щом свърша тук, ще се върна при господин Майърс. Какво толкова, че ме бил ударил по главата? Да не ми е за пръв път?

Доктор Ферис отиде до умивалника и продължи да търка ръцете и лицето си със сапун. Накрая, когато вече бяха съвсем чисти, той ги избърса с кърпата и се обърна към Ани с широка усмивка.

– Сега ще ми покажеш ли къде е госпожа Тейт? Или ще продължаваш да стоиш тук, наежена като разярен таралеж?

– Госпожа Тейт е по-добре, след като милейди Шимейн си поговори с нея. Защо не откупите Шимейн от господин Торнтън и не вземете

нея за помощник? – язвително подхвърли Ани.

Гейдж изгледа свъсено дребничката жена.

– Затова ли дадох почти всичките си изкарани с тежък труд пари за теб, Ани? За да опитваш да продадеш Шимейн зад гърба ми?

– Май сте доста докачлив, като стане дума за нея, а? – ухили му се тя. – Сигурно много я харесвате.

– Да, харесвам Шимейн – твърдо заяви Гейдж. – И не смятам да я продавам. Ясно ли се изразих?

Ферис се обърна към Ани с едва прикрита усмивка.

– Това май означаваше, че е по-добре да си потърся друга помощничка.

– Точно това означаваше, бас държа – съгласи се тя през смях и хвърли закачлив поглед към Гейдж, който най-после благоволи да се усмихне.

– Хайде, докторе – каза Ани, като повика с пръст лекаря. – Ще ви покажа госпожата.

И тя го поведе към спалнята. Докато Рамзи обикаляше напред-назад из стаята в нов пристъп на безпокойство, Гейдж помогна на Шимейн да разчисти масата, въпреки упоритото ѝ настояване, че не е необходимо да го прави. Не можеше да си тръгне, преди доктор Ферис да е прегледал Кели – първо, защото знаеше, че Шимейн иска да узнае резултата от прегледа, и второ, защото Рамзи щеше да се нуждае от него в случай, че новините се окажеха лоши. Освен това самият той бе загрижен за Кели. Рамзи и тя бяха негови приятели и Гейдж искаше да е край тях, за да им помогне с каквото може.

Не след дълго доктор Ферис се върна в трапезарията и обяви, че състоянието на бебето не можело да бъде определено. Не се знаело и дали Кели ще успее да го износи или ще пометне в идните седмици. Но ако искала да има някаква надежда да роди здраво бебе, било абсолютно задължително да остане на легло. Затова лекарят нареди на Ани да бди зорко над госпожа Тейт. Знаел колко е трудно да накараш една толкова работлива жена да лежи по цял ден, но не се съмнявал, че ако някой е в състояние да се справи с тази тежка задача, това е Ани. В края на краищата, нали беше успяла да го накара да си измие ръцете.

Освен това докторът мъдро посъветва Рамзи да се върне към своята работа, обяснявайки, че така ще е по-добре и за него, и за съпругата му.

– Кели би се измъчвала още повече, ако вижда мъжа си непрекъснато да се тормози край нея – аргументира се той. – Пък и работата ще запълва не само времето, но и мислите ви, и без съмнение ще намали

собствените ви тревоги.

Преди да си тръгне, доктор Ферис обеща да се отбива редовно, за да проверява състоянието на Кели, а ако при тези посещения му давали и малко храна, това щяло да го облекчи и да бъде напълно достатъчно като възнаграждение.

– Надявам се, че Ани се справя с готвенето толкова добре, колкото и с хората – пошегува се накрая той.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Слугинският живот се понася лесно, реши Шимейн, щом имаш за господар човек, който е достатъчно благороден и щедър, та да похарчи една значителна част от ограничените си средства, за да помогне на своята прислужница и на една онеправдана жена. Беше изключително щастлива, че е имала късмета да бъде купена от такъв човек.

Скоро след като се върнаха в къщата на Гейдж край реката, той отнесе спящия си син в малката му спалня. Когато се върна, Шимейн стоеше неподвижно и го наблюдаваше с нежна усмивка, която озаряваше цялото ѝ лице и придаваше на зелените ѝ очи омагьосващ блясък. Заинтригуван, Гейдж наклони леко глава.

– Искаш ли нещо, Шимейн?

– Да, господин Торнтън – промълви тя с едва забележимо кимване. – Изпитвам огромно желание да ви благодаря за това, че помогнахте на Ани. След онова, което е преживяла при господин Майърс, за нея ще бъде истинско облекчение да работи за семейство Тейт.

Копринената мекота на гласа ѝ го изпълни със сладостна възбуда, но Гейдж не искаше да се поддава на магията ѝ и да се размеква. Нямаше намерение да задържа Ани при себе си и Шимейн не биваше да храни напразни надежди.

– Длъжен съм да ти кажа, Шимейн, че щом Рамзи и Кели престанат да имат нужда от Ани, ще трябва да я продам, за да си върна парите, които дадох за нея. Тя няма да дойде да живее тук.

– Знам това, господин Торнтън – увери го тихо Шимейн. – Но съм убедена, че възнамерявате да ѝ намерите много по-добър господар от господин Майърс. Вярно, че ви познавам отскоро, но вече съм сигурна, че вие сте много достоен човек. Кълна се, че в момента не се сещам за друг, който да ме възхищава толкова.

Гейдж трепна, но веднага си каза, че не бива да влага в думите ѝ

повече, отколкото бе имала предвид. Глаголът „възхищава“ можеше да означава хиляди неща, при това все приятни, но щеше да е глупаво от негова страна да си въобразява бог знае какво. Все още беше неин господар, а тя – негова слугиня.

Не знаейки какво да каже, той тръгна бързо към вратата, защото усещаше, че ако остане в къщата още миг, ще се изкуши да подхване разговор, който изисква доста време, а в момента не разполагаше с такава.

– По-добре да отида в работилницата и да видя какво са свършили хората ми в мое отсъствие.

Шимейн остана изумена от припряното му излизане, но го отдаде на нетърпението му да се върне към своята работа и си припомни, че собствените ѝ задачи за сутринта бяха останали недовършени и че е време да се захване с тях. След като подреди къщата, тя нагорещи ютията на огъня и започна да глади. Изпитваше странно удоволствие да полага грижи за дрехите на господаря си, особено за по-хубавите, и непрекъснато си представяше колко красив би изглеждал Гейдж Торнтън в добре изгладени бели ризи, вместо в измачканите ризи от домашно тъкано платно, които носеше. Разбира се, още по-добре би било, ако към тях се прибавеха и един хубав смокинг и чифт елегантни панталони, но тя и за миг не се съмняваше, че не дрехите щяха да украсяват човека, а тъкмо обратно. Представяше си как танцува менует с него, както бе правила толкова пъти с Морис. Във въображението ѝ нейният господар беше не само учтив и внимателен кавалер, но и изкусен и грациозен танцьор, достоен да се мери с Морис, който владееше до съвършенство всички светски умения. Всеки път, щом Гейдж се приближеше до нея, в погледа му тя съзираше обещание, което я караше да тръгне в очакване.

Но това е само илюзия, предупредително си каза Шимейн. А действителността рядко се оказваше толкова привлекателна, колкото фантазиите. В опит да пренасочи мислите си към нещо по-безопасно, тя реши вместо на мечти да се отдаде на спомена за една от прекрасните вечери, които бяха прекарвали двамата с Морис в салона на бащиния ѝ дом. Ето го и нейният годеник – със същата висока фигура, същата черна коса и същата пленителна усмивка като тези на господаря ѝ, само че вместо топлия кехлибарено кафяв поглед на Гейдж, в лицето ѝ се взираше черни и блестящи като абанос очи. Устните на Морис имат естествен червен цвят и когато свежда глава към нея, се разтварят с копнеж, за да получат нейната целувка.

Внезапно обаче нещо във виденията ѝ се обърка. Лицето, наведено

съвсем близо до нейното, беше придобило бронзов загар, а устните, които се впиваха в нейните с разтапяща страст, бяха устните на Гейдж Торнтън. През тялото ѝ премина вълна на сладостно опиянение, която донесе със себе си някакъв странен, неудържим копнеж. В гърдите ѝ пламна пожар, не по-малко опустошителен от оня, който се бе разrazil неотдавна, когато Гейдж неволно ги бе докоснал, обяснявайки ѝ как да държи правилно пушката.

Шимейн вдигна механично треперещата си ръка и изтри потта, избила по изчервеното ѝ лице. Беше потресена от реакцията си. Винаги бе гледала на себе си като на непристъпна крепост на целомъдрието и добродетелността, но сега тази заблуда беше рухнала напълно. Ако някога бе успявала да запази самообладанието и здравия си разум въпреки всички опити на Морис да я убеди, че да са годеници е все едно да са женени, съвсем не беше сигурна, че би могла да прояви подобно хладнокръвие, ако Гейдж Торнтън решише да пожелае услугите ѝ със същата настоятелност. Тя си припомни допира на слабините му до тялото ѝ по време на урока по стрелба и почувства как бузите ѝ отново пламват и не ѝ достига въздух. В паметта ѝ нахлу друг, още по-ярък спомен – споменът за голото му, мъжествено тяло, окъпано в лунна светлина, – който възпламени цялото ѝ същество. Това вече я шокира напълно. След като само някакви си спомени можеха да предизвикат у нея такава възбуда, очевидно далеч не беше толкова здравомислеща и силна, колкото бе смятала.

След като откри у себе си тази чувственост, за чието съществуване не бе и подозирала, Шимейн установи, че ѝ е дяволски трудно да съсредоточи мислите си върху неща, за каквито би трябвало да мисли една благочестива девица. Внезапната ѝ склонност към блудни фантазии се развихри още по-силно, когато Гейдж се върна в къщи в късния следобед. Самото му присъствие в кухнята предизвикваше у нея непознато вълнение, което я караше да изтръпва при мисълта какво ли би помислил, ако погледнеше изчервеното ѝ лице или забележеше треперещите ѝ пръсти.

Чак когато той отиде в салона, за да се боричка и да си играе с Андрию на килима, Шимейн, която в този момент стържеше моркови за вечерята, почувства известно облекчение. При все това погледът ѝ непрекъснато бягаше встрани и галеше скришом мускулестото му тяло. Колкото ѝ да се възмущаваше на дързостта си, тя не можеше да се въздържи и да не се полюбува на мъжествената издутина, очертана под кожените панталони, която отново извика в съзнанието ѝ образа на стройното му,

голо тяло, обсипано с блестящи капчици вода. Изпепеляващата горещина, която я обливаше на все по-мощни вълни, заплашваше да я задуши и я караше да се съмнява все повече в собственото си чувство за благоприличие. Наистина, питаше се тя, ако той отново нахълта при мен, докато се къпя, и ако ме погледне със същото диво желание като снощи – дали пак бих настоявала толкова решително да напусне стаята?

По време на вечерята разговорът вървеше вяло. И двамата мислеха един за друг, но не желяеха да разкриват нито обзелото ги напрежение, нито все по-силното привличане, което изпитваха един към друг. Погледите им се пиеха жадно, всеки случаен допир на ръцете им възпламеняваше кожата и сетивата им, всяка промълвена дума привличаше вниманието на другия. Накрая, когато ставаха от масата, телата им неволно се докоснаха, разпалвайки у всекиго от тях огъня на мъчително сладостно желание, който нито един от двамата им не бе способен да угаси.

Независимо от уверенията, които бе дал на своята прислужница, Гейдж непрестанно се връщаше в мислите си към момента, в който бе спрял да суши косата си и бе праметнал кърпата около врата си. Мекото сияние, обляло стаята, му беше позволило да съзре Шимейн веднага, въпреки опита и да се прокрадне незабелязано в стаичката на Андрю. Блестящите ѝ очи, които отразяваха сребристая лунна светлина, проникваща през прозореца, бяха издали посоката на погледа ѝ. Гейдж не се бе осмелил да помръдне, за да не я стресне, но се беше почувствал като човек, завързан на кол за мъчения и принуден безпомощно да гледа най-сладкото изкушение. Дори само споменът за тази нощ бе толкова възбуждащ, че той усети как у него отново се надига същият болезнен копнеж, който бе изпитал и тогава, въпреки привидното си спокойствие. Нямахше нищо против да научи Шимейн на още от интимните тайни на мъжкото тяло, нещо повече жадуваше да го стори, жадуваше за още много такива вълшебни моменти.

Не след дълго Гейдж разбра, че тази вечер няма никакво желание да се занимава с чертежите си. Беше прекарал остатъка от следобеда в поправяне на грешките, допуснати от чираците му по време на неговото отсъствие, и сега му се искаше преди лягане просто да се отпусне и да не върши нищо, свързано с работата. Той рязко затръшна капака на чертожната маса и с недоволен тон заяви, че е приключили че ако Шимейн иска, може да се изкъпе и по-рано от обикновено. Сетне отиде да приспи Андрю, а когато се върна в салона, Шимейн вече пренасяше кофи с гореща вода към задния коридор. Гейдж се настани в люлеещия се стол до огнището с книга в ръка, с надеждата, че четенето ще облекчи

необяснимата напрегнатост, която го беше обхванала. Но въпреки всичките му опити да се съсредоточи върху четивото си, думите му бягаха – и как нямаше да му бягат, след като погледът му постоянно се местеше над страниците, за да следва Шимейн, която сновеше от огнището до задния коридор и обратно. Когато изпразни и последната кофа, тя се приближи и застана до стола му. В ръката си държеше сгъната кърпа.

– Какво има, Шимейн? – изненадано попита той.

– Тази вечер навън е малко хладно, сър, затова си помислих, че би ви било приятно да се изкъпете в къщи – обясни тя нервно. – Осмелих се да ви приготвя коритото в случай, че решите да го направите.

Горещата вана беше лукс, който след смъртта на Виктория Гейдж си позволяваше твърде рядко. Бе прекалено зает с работа и с грижи за сина си, затова обикновено се задоволяваше с нощните къпания в потока. Идеята за една освежаваща вана би допаднала на всеки разумен мъж, а той определено се считаше за такъв.

– Ами ти, Шимейн? – попита той с известно колебание. – Ще ти трябва доста време, за да загрееш вода за собствената си вана. Няма ли да ти се наложи да стоиш прекалено до късно?

– Докато свършите, ще съм стоплила достатъчно вода за себе си, сър – отговори Шимейн и посочи големия казан, който бе донесла отвън и бе сложила на огъня. – Реших, че не е честно вие да се мъчите навън на студа, докато слугинята ви се радва на толкова удобства тук, вътре. – Тя наклони глава закачливо. – Ще се възползвате ли, сър?

– Разбира се! – Гейдж се изправи на крака, остави книгата и започна да развързва вървите на ризата си. – Да си призная, тази вечер никак не горях от желание да студувам навън.

– Така си и помислих – измърмори тихичко Шимейн с усмивка. После му подаде кърпата, посочи с жест вратата към задния коридор и каза с лек поклон и с гримаса на почтителна камериерка: – Всичко е приготвено, милорд.

В кафявите му очи грейна топла нежност.

– Разглезваш ме, Шимейн.

Тя се изчерви от удоволствие, въпреки, че се опита да го скрие, като наведе глава.

– Не е ли приятно от време на време човек да бъде глезен, сър?

– Самото ти присъствие ме разглезва предостатъчно, Шимейн. Непрекъснато отвличаш вниманието ми – отвърна той с неочаквана и за самия него искреност.

Дали присъствието ми в къщата не му пречи да работи, запита се

Шимейн, като си спомни колко ядосан изглеждаше, когато затвори бюрото си. Колкото и скромен да бе опитът ѝ с мъжете, никога досега не ѝ се беше случвало да копнее за мъж, който да не желае да прави нищо с нея и даже да се дразни от близостта ѝ. Тя объркано заби поглед в земята и прошепна разкаяна:

– Простете, сър.

Гейдж се взря в сведената ѝ глава и в крайчетата на устните му трепна развеселена усмивка.

– Непрекъснато – повтори той почти шепнешком. – Не помня друг път да съм наблюдавал лекото полюшване на нечия женска пола тъй дълго, както наблюдавах своята тази вечер.

От изненада Шимейн рязко вдигна глава и се втрени в него със зяпнала уста. Но дръзкият му поглед не трепна нито за миг и единственото, което успя да и хрумне, бе да промълви беззвучно:

– Шегобиец!

Веждите му се извиха насмешливо.

– Мисля, че отдаваш твърде голямо значение на моето остроумие, Шимейн, и твърде малко – на разума ми.

С това Гейдж се обърна и се отправи към задния коридор, събличайки в движение ризата си. Поразена от последните му думи, Шимейн се извърна след него почти автоматично и го проследи с поглед, но веднага проумя, че това е било грешка. Гледката на силните мускули, играещи под гладката, бронзова кожа на гърба му, беше прекалено смущаваща за една млада жена, която едва сега започваше да усеща скритите дълбоко в нея страсти.

Щом стигна до вратата, Гейдж се спря за миг и подхвърли през рамо с дяволита усмивка:

– Предполагам, че няма да искаш да ми изтъркаш гърба?

Шимейн си представи колко слисан би останал, ако приемеше идеята му, и не можа да съдържи усмивката си. Но понеже знаеше, че Гейдж се шегува, тя само махна закачливо с ръка.

– Изчезвайте, сър. Няма да търпя повече да ме вземате на подбив. И без това вече ми взехте акъла.

Притихналата къща се огласи от веселия му смях, който не престана дори след като Гейдж влезе в стаята и затвори вратата зад гърба си. Усмивайки се на себе си, Шимейн се захвана да забърква тесто за закуската, която възнамеряваше да приготви за следващата сутрин. Но макар да бе заета с работа, мислите ѝ се въртяха все около Гейдж Торнтън. Представяше си го как сваля дрехите си една по една и усещаше как

отново се изчервява и как в дълбините на нейното същество отново закипява онзи странен, неудържим копнеж на младото ѝ тяло, отчаяно жадуващо да почувства в себе си пълнотата и мощта на мъжа, чието лице и фигура бяха завладели цялото ѝ въображение.

Скоро Гейдж се върна в кухнята, облечен единствено с панталоните от еленова кожа, които бе носил и преди това. Нозете му бяха боси, а мократа черна коса блестеше на светлината на фенера, окачен на стената. Без да каже и дума, той отиде право до огнището, загреба две ведра от казана с вода, който вреше над огъня и ги отнесе в задния коридор, където ги изля в коритото. После повтори същото още два пъти, а накрая отиде пред Шимейн, и разпери церемониално ръка с лек поклон, имитирайки собствения ѝ жест от преди малко.

– Ваната ви е готова, милейди.

Шимейн сложи ръце на тънкия си кръст и го изгледа подозрително.

– Виж ти! Значи ваша светлост е решил да прислужва на прислужницата си, така ли? – каза тя с престорено сърдит глас, но в очите ѝ блестяха щастливи, омагьосващи огънчета. – Сякаш не можех и сама да изпразня коритото и да го напълня отново. Какво ви става, господин Торнтън?

Вместо отговор той само се усмихна и обгърна фигурата ѝ с галещ поглед, който я разтърси цяла, защото Гейдж не направи никакъв опит да скрие желанието, пламтящо в очите му.

– Внимавай, Шимейн. Водата във ваната може да е малко гореща за жена с толкова нежна, хубава кожа, а ако се опариш и извикаш, аз веднага ще дотичам. Но този път те предупреждавам, че едва ли ще се подчиня на заповедта ти да напусна незабавно.

Той се обърна и тръгна бавно към спалнята, без да усеща зеления поглед, който изпиваше жадно всяко гъвкаво движение на стройното му тяло. Внезапно Шимейн си даде сметка, че позволява на този мъж да обсеби мислите ѝ всецяло и рязко се извърна, уплашена, че подобни неблагоприятни помисли, при това появяващи се толкова натрапчиво още в началото на службата ѝ при Гейдж Торнтън, лесно биха могли да разколебят твърдото ѝ намерение да запази целомъдрието си през всичките седем години на своето изгнание.

С настъпването на нощта къщата потъна в тишина, но това не донесе покой на двамата ѝ възрастни обитатели. Всеки от тях лежеше в леглото си, вираше се в лунните сенки по тавана на стаята си и се вслушваше напрегнато в звуците, долитащи от стаята на другия. Леко изскърцване на легло, кратко покашляне или въздишка подсказваха

безсънното безпокойство, обхванало и двама им.

Часовете се нижеха, а Шимейн продължаваше да лежи будна. Всеки път, щом затвореше очи, виждаше как Гейдж стои до леглото ѝ, как тя съзерцава с пламнал от желание поглед и как ръцете ѝ се вдигат към него, за да го посрещнат с цялата страст и копнеж, на които бе способна.

Никога! – сгълча се сама тя и с отчаяно усилие прогони натрапчивото видение. Сетне притисна възглавницата към ушите си, за да заглуши звуците, които ѝ пречеха да се съсредоточи, и започна да рецитира наум любимите си стихове. Постепенно успя да се отпусне и да се унесе, и накрая, с последна лека въздишка, се обърна на една страна и потъна в прегръдките на Морфей.

В същото време Гейдж лежеше в самотното си легло на долния етаж и водеше безнадеждна битка с желанието, което го изгаряше и което не му даваше да заспи. Съзнанието му бе изпълнено с мъчителни видения. Представяше си Шимейн върху тясното ѝ легло в таванската стаячка, представяше си тежките огнени коси, обгърнали изкусително голите ѝ гърди, представяше си как ръцете ѝ го приканват в нежната си прегръдка. Виждаше зелените ѝ очи да блестят от страстен копнеж, а меките ѝ устни – да се разтварят, за да приемат целувките му. Усещаше с всяка своя фибра невероятната наслада от проникването в нейното съвършено тяло, чувстваше копринения допир на бедрата ѝ около хълбоците си. Но жаждата да стигне до края, да изпита върховното блаженство, си оставаше неутолена, а болката в пламтящите му слабини ставаше все по-непоносима. Трябваше да напрегне всичките си сили, за да насочи мислите си в друга посока – далеч не толкова приятна, разбира се, но поне такава, която щеше да му донесе покой и най-накрая – тъй чакания сън.

На следващата сутрин, в стремежа си да съсредоточи вниманието си върху нещо по-безопасно от смущаващо красивия образ на своя господар, Шимейн се сети за конете. Едва ли можеше да намери по-подходящо за целта си занимание от това да научи Андрю да язди. Освен кобилата, която Гейдж бе впрегнал в каруцата за пътуването им до Нюпорт Нюз, беше видяла в обора и един доста хубав жребец. Тя реши да отвори дума за това веднага щом господарят ѝ привърши работата на двора и влезе в кухнята, за да закуси.

– Може ли някой от вашите коне да бъде язден?

– И двата коня отлично знаят що е седло и юзда – отвърна Гейдж, докато вдигаше Андрю на високия стол. Стори му се странно, че Шимейн проявява такова любопитство по отношение на конете, и то точно

сега, когато закуската ги очакваше на масата. – Жребецът е малко своенравен и му трябва по-опитен ездач, но кобилата е много кротка. Защо питаш?

Тя побърза да обясни, преди да е загубила кураж.

– Питаш се дали бихте ми позволили да проведе един урок по езда с Андрю, след като си свърша сутрешната работа, искам да кажа.

– Разбира се – отговори той, като изчака Шимейн да заеме мястото си, преди да седне. – Когато си готова, просто ме повикай от работилницата. Ще ви оседлая кобилата, защото е по-подходяща за Андрю.

– О, нямала е необходимо – увери го припряно тя с едва забележима усмивка. – Баща ми държеше да се науча да оседлавам коне и да им слагам юзди още в много ранна възраст.

– Е, мога поне да я почистя – настоя Гейдж, пълнейки чинията на Андрю с храна.

Шимейн скръсти ръце в скута си и се опита учтиво да отклони мощта му.

– Много ви благодаря за предложението, господин Торнтън, но не бих искала да ви откъсвам от вашата работа, след като съм напълно способна да се справя и сама. Освен това Андрю също трябва да се научи как става. – Трябваше да го убеди да стои настрана от нея, за да ѝ позволи да си събере ума – нали именно заради това ѝ бе хрумнала идеята за уроците по езда. А и имаше още една молба. – Питаш се също дали бихте имал нещо против и аз да пояздя с Андрю – каза тя, като нервно отклони поглед встрани.

Гейдж се взря в нежния ѝ профил, омаян от чистия блясък на очите ѝ, бистри и сияйни като два смарагда.

– Дамското седло, което използваше Виктория, е в бараката за инструменти – промълви отнесено той. – Можеш да го вземеш, ако желаш.

– Благодаря ви, господин Торнтън – каза Шимейн, като му подаде панера със сухари, – но мисля, че след като Андрю и аз ще яздим заедно, е по-добре да сме без седло. Вашето ще е прекалено голямо за детето и няма да ми позволи да седя удобно зад него.

Андрю бе проследил внимателно разговора им и в настъпилата пауза, в която двамата възрастни се гледаха безмълвно един друг, той се наведе напред, за да привлече вниманието на Шимейн.

– Шемей и Анди яздят конче?

Тя кимна.

– Веднага щом си свърша работата.

– Анди помага – с готовност предложи момчето.

Беше вече късно сутринта, когато Шимейн най-после качи Андрю на кобилата и седна зад него, като от благоприличие грижливо придърпа полите си колкото може по-надолу. Момчето изгаряше от нетърпение да научи всичко за конете, при това се оказа много внимателен ученик и скоро вече водеше кобилата само през двора под внимателното наблюдение на Шимейн.

Колкото до Гейдж, стърготините, полепнали по прозорците на работилницата, закриваха почти изцяло гледката към двора, а и опитът му да ги изтрие с влажен парцал само влоши нещата, защото направи стъклата мътни и непрозрачни. Откакто съзря двамата ездачи в задния двор, обичайното му трудолюбие и усърдие рязко спаднаха, да не говорим, че сякаш въобще не забелязваше останалите работници и не чуваше въпросите, които му задаваха. По време на сутрешния разговор Гейдж беше доловил, че Шимейн наистина не желае неговото присъствие на урока по езда. Но колкото и да се опитваше да се въздържа, вниманието му непрекъснато бягаше към елегантната фигура на жената, възседнала кобилата зад гърба на сина му, и скоро желанието да я погледа по-отблизо стана просто непоносимо. Накрая той се предаде и се измъкна от работилницата с някакво нескопосано извинение, без изобщо да забележи многозначителните погледи, които си размениха Слай и останалите мъже.

Веднага забеляза обаче удоволствието и възбудата на Андрю от ездата, както и ездаческите умения на прислужницата си. Наистина, Шимейн седеше върху коня като роден жокей.

– Хайде, тате, ела яздиш с нас – извика запалено момчето, като му посочи да яхне кобилата зад Шимейн. – Заведи на пътя. Моля те, тате!

Той засмян се приближи до тях. Но на Шимейн съвсем не й беше до смях. Напротив, обхвана я истинска паника при мисълта, че може да се окаже хваната в капан между Андрю и баща му.

– Ще слеза и ще ви оставя да пояздите с Андрю.

– Няма нужда – увери я Гейдж, като пристъпи до тях. – Кобилата може да издържи теглото и на трима ни, поне за една кратка обиколка.

– О, но аз имам работа – възпротиви се Шимейн. Не искаше да преживява нов кошмар, подобен на оня, който бе изпитала по време на обучението по стрелба.

Той я погледна изненадано.

– Но нали каза, че ще я свършиш преди да излезете с Андрю?

Ситните, бели зъби на Шимейн се впиха нервно в долната й устна. Не желаше господарят й да я сметне за лъжкия, ала не можеше да

измисли друго оправдание. Гейдж прие мълчанието ѝ като знак, че въпросът е приключен и с едно светкавично движение се метна зад нея, намести се зад изпънатия ѝ като струна гръб и се пресегна, за да поеме юздите от Андрю.

– Дръж детето – нареди той и се усмихна, почувствал напрежение, което бе сковало Шимейн. – И се опитай да се отпуснеш, Шимейн. Съвсем си се вдървила.

Тя долови смеха в тона му, но нямаше как да му обясни, че е неспособна да му се подчини, колкото и да ѝ се искаше. Никоя жена не би могла да си стои просто ей така, когато хълбоците ѝ са приклекени здраво между две силни, мускулести бедра, а гръбът ѝ се притиска в широка, калена в работа мъжка гръд. Но Шимейн преглътна думите на протест, защото знаеше, че ако се изкуши да ги произнесе, ще разкрие съвсем ясно от какво се страхува в действителност.

Гейдж обърна кобилата, смушка я леко с пети и я подкара в лек га-лоп по пътеката. Направляваше животното с ловкост и лекота, достойни да се сравняват с уменията на най-изкусните ездачи, които познаваше Шимейн. Все пак, помисли си тя, сигурно щях да съм в състояние да преценя доста по-добре ездаческите му способности, ако не седях в скута му.

Пътеката се извиваше плавно между дърветата, криволичейки ту наляво, ту надясно през тунела от гъсто преплетени клони. Внезапно от един храсталак изскочи кошута, следвана от малкото си. Андрю нададе възторжен вик, но само след миг животното изчезна отново в гората от другата страна на пътеката. Гейдж забави леко хода на кобилата, за да се полюбува на младата жена, която яздеше пред него. Погледът му погали с възхита малкото ѝ ухо, тънката ѝ бяла шия и няколкото палави кичура, измъкнали се от стегнатия кок. Дъхът му се изпълваше с нейното нежно ухание. Но онова, което му доставяше най-голяма наслада, бе възможността да я обгръща с ръцете и тялото си.

Един бърз, смутен поглед през рамо от страна на Шимейн му показа, че е усетила втрещения му взор, и Гейдж се побоя, че ако не престане да я съзерцава, тя ще скочи от коня и ще се прибере у дома пеша. Въпреки че все още не бе изразила гласно никакъв протест, тялото ѝ видимо трепваше всеки път, щом той се притиснеше твърде много към нея. А изкушението да го прави бе наистина неустоймо.

Когато стигнаха до един плитък поток (същият, който пълнеше вира пред къщата), Гейдж рязко пришпори кобилата и препусна през водата. Андрю и Шимейн изпищяха в един глас, стреснати от водните

пръски, които се посипаха върху тях като дъжд, а Гейдж се засмя с очевидно задоволство от успеха на номера.

Когато стигнаха на отсрещния бряг, Андрю извика:

– Пак, тате!

– Щом настояваш – отвърна усмихнато баща му, обърна коня обратно и отново прекоси потока под възторжените викове на спътниците си.

– Ако не спрете, ще станем вир вода! – изкрещя Шимейн през смях.

– Нищо, днес е топъл ден.

– Да, но водата е студена! – възропта тя, но в същия миг дъхът ѝ секна, защото бе залята от нов порой водни капчици. Сетне изтри с ръка мокрите ручейчета от лицето си, но в името на благоприличието остави онези, които се плъзнаха в деколтето ѝ.

Когато стигнаха до обора, Гейдж скочи от коня и смъкна Андрю от гърба му. После грабна Шимейн през кръста, свали я на земята и отстъпи крачка назад с усмивка, която внезапно застина, когато погледът му се плъзна надолу по мократа ѝ рокля.

Изражението му смути Шимейн. Тя бързо сведе поглед и почувства, как бузите ѝ пламват. Подгизналият от водата корсет на роклята съвсем ясно очертаваше гърдите ѝ и втвърдените им от студа зърна. С ужасен вик Шимейн побягна към къщата, без изобщо да гледа къде стъпва, в резултатна което се препъна и обувките се изхлузиха от краката и. Но тя не се осмели да спре, за да си ги вземе, и вместо това изтича боса по стълбите на верандата, разтвори вратата и се скри вътре.

Гейдж я последва с доста по-спокойна крачка, повел заръка Андрю, като по пътя се спря и прибра обувките ѝ. Когато Шимейн най-после слезе от стаята си, преоблечена в суха рокля, той бе застанал до огнището и се опитваше да задоволи неизчерпаемото любопитство на сина си по най-различни въпроси. Но щом я видя, Гейдж млъкна и се вторачи в нея. Влажната ѝ коса беше прибрана в стегнат кок на тила, а дантелената яка на роклята опасваше деликатната ѝ, бяла като сняг шия. Беше толкова красива, че не можеше да се насити да я гледа.

Шимейн колебливо пристъпи напред и протегна ръка.

– Обувките ми.

Гейдж сведе очи и едва сега осъзна, че продължава да ги държи в ръка.

– Влажни са.

– Вашите също – каза тя и посочи ботушите и панталоните му, които бяха напълно подгизнали до коленете и по-малко – от външната

страна на бедрата и хълбоците му. Останалите части, които по време на ездата бяха останали скрити под полата ѝ, бяха сухи. – По-добре се преоблечете. След малко ще сложа масата.

– Само да се погрижа за кобилата – отговори той и излезе.

С въздишка на облекчение Шимейн хвана Андрю за ръка и го отведе в спалнята, за да му смени дрехите. Няколко минути по-късно входната врата се отвори и затвори и след миг подът в салона изскърца под тихите стъпки на Гейдж. За да го предупреди за присъствието си в стаята на момчето, Шимейн запя една детска песничка, но едва не се задави, когато видя Гейдж да влиза облечен само с панталоните, с които бе яздил. Тя крадешком плъзна поглед по широките му рамене и мускулестата му гръд и сърцето ѝ отново запулсира стремглаво. Но макар да копнееше да се наслаждава на тази гледка колкото е възможно по-дълго, Шимейн не можеше да си позволи да го зяпа като малоумна. Трябваше да избяга!

– Ела, Андрю – каза тя и улови ръчичката на детето. – Ще довършим преобличането пред огъня в кухнята, за да оставим и баща ти да си смени дрехите.

Преди обаче да успее да изведе момчето, Гейдж отиде до гардероба, разтвори го така, че вратата му препречи пътя ѝ и започна да се рови из дрехите си. Шимейн веднага заподозря, че го е сторил нарочно, но не можеше да направи нищо друго, освен да го изчака.

Гейдж метна през рамо една риза, хвърли на леглото чифт кожени панталони и едва тогава затвори вратата на гардероба. Сетне тръсна ризата, за да изпълне гънките ѝ и се обърна към Шимейн.

– Питам се дали се справяш с танците толкова добре, колкото с ездата, Шимейн?

Изненадана от неочаквания въпрос, тя кимна, но веднага след това осъзна, че това може да мине за самохвалство и припряно поклати глава.

– Да... Не... Искам да кажа, преди танцувах... често, всъщност.

– Може би ще искаш да дойдеш на празненството, което се организира в града тази събота. Не съм ходил на подобно място откакто почина Виктория, но обикновено се получават шумни пиршества с много танци. Предполагам, че почти всички жители на Нюпорт Нюз ще бъдат там. Парите от входните билети се събират за сираците от района и за няколкото жени, които се грижат за тях, така че ако отидем, ще помогнем за едно добро дело. Ако си съгласна, разбира се.

– О, не, не бих могла! – извика Шимейн. – Невъзможно е. Всички

знаят, че съм ваша слугиня и... престъпница. Би било непристойно от моя страна да натрапвам присъствието си на хората от града по такъв начин. Те ще побеснеят, ако се появя там.

– Би било хубаво да имам една толкова красива партньорка за танците – подкупващо каза той.

Бузите ѝ поруменяха от комплиментата.

– Просто не мисля, че е разумно с оглед на обстоятелствата, господин Торнтън. Андрю и аз ще се справим чудесно и сами, ако желаете да заведете някоя друга на забавата.

Гейдж я погледна право в очите.

– Не искам да водя никоя друга, Шимейн, така че ако настояваш да си останеш у дома, аз също ще остана.

Шимейн отчаяно се мъчеше да намери подходящ отговор сред хаоса от мисли в главата си. Не искаше господарят ѝ да пропусне празненството заради нея. Но и не си представяше, че би могла да отиде на такова място.

Останала почти без дъх, тя сведе поглед и нервно помоли да бъде извинена. Гейдж ѝ стори път да излезе, но Шимейн усещаше, че продължава да не я изпуска от очи. Тя побърза да избяга в кухнята, където облеche Андрю и се зае да сервира масата. Но въпреки всичките ѝ усилия, не можеше да спре да си представя как танцува под звуците на музиката с красивия Гейдж Торнтън.

ГЛАВА ДВАНДЕСЕТА

Когато на следващата вечер Шимейн се прибра в таванската си стая, на леглото я очакваше изненада – муселинена рокля на светлорозови и бели райета, с квадратно деколте, украсено с розов рюш. Роклята беше красива, макар и силно измачкана от дългото стоене в раклата на Виктория. Шимейн си спомни, че я бе видяла сред останалите дрехи на покойната и още тогава бе решила, че това е една от най-хубавите ѝ рокли. На леглото имаше още и долна риза – без съмнение също най-добрата в гардероба на Виктория, – до която лежах чифт бели чорапи, меки кожени обувки и дори панделки, с които да бъдат завързани.

Върху всичко това бе оставена кратка бележка, написана с красив почерк и носеща подписа на Гейдж. В нея господарят ѝ я молеше да прегледа дрехите и ако се нуждаят от пране или преправяне, да стори това преди събота, защото щял много да се радва да я заведе на

празненството в града. Колкото до нейните притеснения, той нямало да позволи на злите езици да се месят в решенията му, засягащи неговото собствено домакинство. Всякакви други извинения от нейна страна, с изключение на сериозно заболяване, нуждаещо се от лекар, нямало да бъдат приети. Иначе казано, не й оставаше друга възможност да се отърве от този ангажимент, освен да легне на смъртно легло.

Мисълта, че трябва да се изправи очи в очи с достопочтените дами от областта, накара сърцето ѝ да се свие. Вече беше виждала някои от тях, макар тези срещи да бяха продължили твърде кратко заради очевидния страх на жените от нейния господар. Горещо се надяваше, че и в събота ще бъде така и че те няма да се осмелят да изразят гласно мнението си, когато го видят да се появява под ръка със своята слугиня.

Съботата дойде бързо. Малко след като се събуди от следобедния си сън, Андрю беше откаран при семейство Фийлдс, където щеше да прекара нощта. Шимейн тъкмо привършваше с обличането, когато откъм входната врата долетя гласът на Гейдж, който я уведоми, че отива да приготви файтона. Това явно бе предупреждение към нея да побърза. Тя припряно завърза панделките на обувките около глезените си и след няколко мига вече буквално тичаше към, обора.

Гейдж току-що беше запретнал жребеца, когато чу бързите ѝ стъпки. Той вдигна глава и се вцепени. Възнамеряваше да хвърли само един кратък, небрежен поглед над гърба на животното към Шимейн, но вместо това се вторачи в нея като омагьосан, поглъщайки с очи цялата ѝ крехка фигура от малките бели обувки до кокетната дантелена шапчица, украсяваща прибраната ѝ в изящна прическа коса. Беше толкова красива, че дъхът му секна.

– Приемливо ли изглеждам? – попита загрижено Шимейн, смутена от млчанието му.

– Да – въздъхна Гейдж. – Като лъч светлина за очите на слепец.

Шимейн посрещна думите му с лека усмивка, но в същия миг той заобиколи коня и пристъпи към нея и тя видя, че господарят ѝ сам заслужава не по-малко щедър комплимент за външния си вид. В официално облекло Гейдж Торнтън представляваше по-възхитителна гледка от всичко, което си бе представяла някога. Дрехите далеч не бяха толкова скъпи, колкото онези, които обикновено носеше Морис, но с изключителната си физика и външност този мъж им придаваше стойност, многократно надвишаваща истинската им цена. Смокингът с цвят на тъмно бургундско вино допълваше чудесно черната жилетка, панталони и чорапи, а бялата риза и вратовръзката, които Шимейн бе изгладила

грижливо, подчертаваха бронзовия му загар.

Гейдж се поклони галантно на дамата си, на което тя отвърна с изяснен реверанс.

– Не само изглеждаш, но и ухаеш прекрасно – отбеляза той, като пристъпи още по-близо, за да се наслади на сладкия ѝ мирис и да обхване с възхитен поглед и най-незначителната подробност от прелестната ѝ външност. При по-внимателно вглеждане се забелязваше, че корсетът е бил разшиван и разширяван, но Гейдж почти не обърна внимание на умело направения шев, защото очите му бяха приковани в заоблената гръд, изпълваща корсета. Шимейн усети как бузите ѝ пламват и побърза да му обърне гръб и да вдигне крак върху металното стъпало на файтона с намерение да се качи вътре. Гейдж обаче я изпревари, хвана я през кръста и я вдигна до самата седалка. Тя седна, взе триъгълната мъжка шапка, която лежеше на възглавничката до нея и нежно прокара пръсти по простата лента, украсяваща обърнатата ѝ периферия. Беше напълно в стила на Гейдж Торнтън да избягва пищните дрехи и аксесоари. Но пък и с това лице и с тази фигура той нямаше никаква нужда от такива.

– Шапката ви, милорд – промълви тя, когато господарят ѝ се качи до нея, и му я подаде с усмивка. Той я постави на главата си, дръпна юздите и подкара файтона напред, съзерцаван с възхита от чифт блеснали зелени очи. Тясната седалка не позволяваше на Шимейн да седи на безопасно разстояние от Гейдж. Раменете им бяха допрени и бе неизбежно външната страна на ръката му да докосва гърдите ѝ. Този нежен допир и доставяше странно удоволствие и тя го приемаше мълчаливо, питайки се дали господарят ѝ въобще го забелязва. Все едно, беше решила да се наслади на пътешествието, затова само въздъхна едва доловимо и се облегна назад.

Конят беше едро животно с мощна крачка, което очевидно обичаше бързия галоп. Скоро файтонът вече се носеше по пътя към Нюпорт Нюз и по скоростта, с която се движеха, не бе трудно да се отгатне, че ще стигнат до градчето доста преди слънцето дори да си помисли да залезе. Ако пък се съдеше по усмивката, която проблясваше на устните на Гейдж и по честото подръпване на поводите, той също като коня предпочиташе скоростната езда. Не след дълго Шимейн усети, че сама е започнала да се усмихва, възбудена от стремителното препускане, а когато настигнаха по пътя файтона на Слай Тъкър и жена му и се впуснаха в надпревара с тях, тя не вече не можеше да съдържа екзалтирания си смях. Твърде скоро обаче се разбра, че жребецът, който явно притежаваше хъса и способностите на състезателен кон, няма да допусне да бъде

задминат от друг и за нула време Тъкьрови изостанаха далеч зад тях.

Щом пристигнаха в Нюпорт Нюз, Гейдж отведе коня в обществена конюшня, където животното щеше да утоли жаждата си и да се отдаде на заслужен отпих след дългото препускане до града, за да се подготви за обратното пътуване, което го очакваше няколко часа по-късно. След това Гейдж хвана Шимейн под ръка и я поведе бавно по главната улица. Както се и очакваше, навсякъде ги посрещаха слисани и любопитни погледи. По едно време насреща им се зададе малка групичка британски офицери, които зяпнаха Шимейн с нескрит интерес, но после видяха кавалера ѝ и веднага разпознаха в него човека, направил грамадния Джейкъб Потс за посмешище. Всички бяха убедени, че негодникът си е заслужавал наказанието заради опита си да нарани, а може би дори да убие Шимейн, затова постъпката на Гейдж ги бе изпълнила с уважение. Именно поради това те се задоволиха да демонстрират възхищение си от красивата му спътница само с няколко коси погледа.

Потс стоеше облегнат на един стълб пред входа на таверната, но щом съзря Гейдж и Шимейн, той изръмжа нещо през рамо и на прага тозчас се появи Мориса. Тя огледа намръщено Шимейн, после спря възхитено очи на високия мъж, който вървеше до нея, и накрая каза нещо на моряка, кимайки с глава по посока на приближаващата двойка. Очевидно му беше наредила какво да прави, защото след миг Потс я остави и тръгна право срещу тях.

Последното нещо, което Гейдж желаше точно в този момент, бе нова схватка с този грубиян, но колкото ѝ да не искаше първото му излизане с Шимейн да бъде провалено, не му се струваше много вероятно Потс да му позволи да избегне свадата. Надяваше се поне да оцелее след сблъсъка си с него.

– Мисля, че възнамерява да се сбие с вас – уплашено прошепна Шимейн, като стрелна предпазливо с поглед заклетия си враг.

В този момент четирима войници, които вървяха по улицата, зърнаха Мориса и след кратко съвещание помежду си свърнаха към таверната. Но когато приближиха, един от тях разпозна Потс.

– Вижте, вижте, това е *Помиарът*! Да пукна, ако не е самият той!

Другарите му също бяха станали свидетели на безплодните усилия на Потс да се измъкне от пълната с мръсотия канавка, в която го бе отпратил ритникът на Гейдж, и нямаха нищо против да се посмеят отново с тромавия моряк. Един от тях сбърчи нос с престорено отвращение.

– Ей, каква е тази противна воня?

– Вони на тор! – отвърна подигравателно друг. – Не сте ли

забелязали, че Помиярът не си пада много по къпането?

– Ама сигурно си пада по лайната – намеси се трети, – след като одева изяде толкова!

Жестоките им подигравки накараха Потс да се закове по средата на улицата с потъмняло от ярост лице. Стиснал юмруци толкова здраво, че кокалчетата му бяха побелели, той изгледа с омраза четиримата войници, двама от които приличаха на джуджета в сравнение с него.

– Я да видим кой от тия палячовци може да ми повтори това право в очите?

Войниците се спогледаха усмихнати и след като обсъдиха набързо поканата му, оставиха най-дребния от тях да отговори от името на всички.

– Готово! Само ела зад таверната, че да не ни види капитанът.

Разправията между тях позволи на Гейдж и Шимейн да отминат незабелязани от никого – освен от Мориса, която едно ги проследи с поглед – и да продължат безпрепятствено надолу по главната улица.

Всички публични мероприятия в Нюпорт Нюз се провеждаха в сградата на общинския съвет, тъй като това бе най-голямата постройка в града. Гейдж беше казал, че почти всички жители ще присъстват на увеселението и още щом пристъпиха прага на салона, Шимейн разбра, че вероятно е бил напълно прав. Сред множеството недружелюбни физиономии тя успя да съзре и няколко приятелски лица. Семейство Тейт отсъстваха, защото Кели все още беше на легло, но двамата чираци на Гейдж, както и Гилиън, корабният дърводелец, бяха тук. Слай Тъкър пристигна със съпругата си малко след своя работодател, приблизително по едно и също време с Мери Маргарет, която припряно влезе в салона, подпирайки се на бастуна си. Имаше и други приятели на Гейдж, които му се усмихваха и махваха с ръка за поздрав. Но Алма Петикоум и нейната свита от клюкарки зяпнаха втрещено първо него, после Шимейн и роклята, с която беше облечена, и бързо зашущукаха зад разперените си ветрила. На една маса близо до входа пък седеше Роксана, на която бяха възложили задачата да посреща гостите и да събира входната такса. Очевидно появата на Гейдж и на придружителката му не се нравеше и на нея, защото откакто бяха влезли, не бе престанала да се мръщи гневно.

Мери Маргарет хвана ръката на Шимейн и я потупа с обич.

– Няма ли да дават награда за красавица на вечерта, та да я спечелиш? – Тя хвърли закачлив поглед към Гейдж и се усмихна. – Драго ми е да видя и негова прекрасна светлост най-сетне облечен като

джентълмен.

Зад гърба ѝ се появи Гилиън и помоли Гейдж да му позволи да танцува с Шимейн.

– Ако нямаш нищо против, Капитане.

Гейдж предпочиташе самият той да бъде първият ѝ партньор, но макар и неохотно, отстъпи дамата си на младежа и застана встрани, за да ги наблюдава.

– Изобщо не очаквах да те видя тук, Гейдж – обади се Роксана от своята маса. – Може да се каже, че отново проявяваш обичайната си дързост.

Той остави шапката си на закачалката до входа и отброи необходимите за таксата монети.

– Две за храна и една за танците.

Роксана прибра парите, но безразличието му явно я беше раздразнило.

– Мога да броя, Гейдж! И не съм сляпа! Виждам, че си довел и робинята си. Но кажи ми едно нещо, ако обичаш – след като си я купил, за да обучава Андрю и да се грижи за него, защо сега тя е тук с теб?

– Защото я помолих – лаконично отговори Гейдж.

– Защо? Боял си се, че друга би отхвърлила поканата ти? – В стремежа си да потуши ревността, която я изгаряше отвътре, тя се надяваше, че не е поканил нея единствено защото е бил убеден, че ще бъде отблъснат. В края на краищата, не беше ли логично да храни такива опасения след всичките ѝ заплахи?

Той разбра, че е необходимо да бъде откровен. Тази жена си въобразяваше прекалено много.

– Не исках да водя със себе си никоя друга, освен Шимейн.

Сивите очи на Роксана заблестяха от ненавист. Колкото да си повтаряше, че Гейдж просто *не може* да не изпитва поне мъничко нежност към нея, никога не бе успяла да получи от него потвърждение на това. Може би беше дошло време да престане да се самозалгва и да търси извинения за хладната му резервираност спрямо нея.

– Сигурна съм, че госпожа Петикоум с удоволствие ще разнесе из града новината за поредния ти подвиг. Гейдж Торнтън води робинята си на празненство за свободни хора! Това ще накара всички да наострят уши.

– Не се и съмнявам – каза Гейдж със студена усмивка, след което ѝ обърна гръб и се върна при госпожа Макгий.

Вдовицата му се усмихна и подпря фините си ръце на дръжката на

бастуна.

– Виждам, млади господине, че идваш да озариш тоя мой сив живот с хубавия си лик и с дяволския си чар.

– Щастлив съм да ви служа, мадам – весело отвърна той, като удари токове и кимна отсечено вместо поклон.

Погледът на възрастната жена се стрелна към Роксана, която в този момент събираше таксата от поредните посетители.

– Виждам и колко покруса има в очите на онова бедно създание, дето тъй силно те иска.

Гейдж въздъхна.

– Не мога цял живот да отбягвам Роксана, Мери Маргарет.

– Така е, пък и аз не смятам, че вършиш нещо нередно. Имаш толкова право да си тук, колкото и Роксана.

Без да отвърне нищо, Гейдж потърси с поглед Шимейн. Тя танцуваше въодушевено в ритъма на контраданса⁶, водена от младия си кавалер, и изглеждаше щастлива, сякаш напълно бе забравила страховете и притесненията си. Той забеляза, че неколцина от присъстващите в салона ергени я съзерцават с интерес, но възнамеряваше да се добере до нея преди който и да било от тях да успее да му попречи.

– Май в ума ти е само твоята прислужница – подметна усмихнато Мери Маргарет.

Гейдж я погледна изпод вежди, но кафявите му очи искряха развеселено.

– Да, с нетърпение очаквам своя ред. Това ли искаш да чуеш, жено?

Тя кимна, доволна от промяната, която беше настъпила у него. Вместо мрачен и напрегнат, както по времето, когато Роксана работеше при него, сега той изглеждаше спокоен и щастлив.

– Да, поне на първо време и това стига.

Щом контрадансът свърши, Шимейн съзря Гейдж да се приближава към нея през тълпата. Погледите им се срещнаха с мълчаливо, топло разбирателство, но когато той я улови за ръката и я поведе към подиума за танци, сърцето ѝ запърха нервно и тя не успя да успокои пулса му, колкото и да си повтаряше, че това е само един обикновен мъж.

При първите звуци на танца двойките се подредиха една до друга. Шимейн зае своето място в редицата от жени, обърнати към своите партньори, и направи дълбок реверанс, на който Гейдж отвърна с поклон. После първата двойка започна да танцува между двете редици, докато

6. контраданс – старинен английски танц в живо темпо. – Б.пр.

всички останали пляскаха с ръце. Последва я втора, после трета. Скоро дойде и редът на Гейдж и Шимейн и в този миг всичките и фантазии станаха реалност. Докато я водеше под плавните звуци на танца, красивият ѝ кавалер не сваляше очи от нея и като че ли не забелязваше нищо друго.

– Всички ни гледат – прошепна Шимейн. Наистина, голяма част от присъстващите се бяха скупчили около подиума, за да задоволят любопитството си, включително и Роксана, която най-безцеремонно беше зарязала задълженията си на входа, за да се присъедини към зяпачите.

– Има защо – промълви Гейдж, като се наведе към ухото ѝ. – Ти си най-красивата жена на това празненство.

– Те гледат и двама ни – поправи го тя. – Смятате ли, че очакват да извършим нещо скандално?

– Може би трябва да им доставим това удоволствие – предложи той с усмивка. После замълча, обмисляйки възможните варианти, и накрая кимна. – Една целувка ще свърши работа.

– О, сър, не бихте посямал!

Тихият му смях бе придружен от дяволито припламване на опасни искрици в погледа.

– Нима?

Тъй като ни най-малко не се съмняваше, че Гейдж Торнтън *би* посямал да стори всичко, което поиска, Шимейн понечи да се обърне и да побегне, но той обгърна талията ѝ с ръка и я придърпа обратно. Внезапното оживление сред тълпата показа, че никой не е пропуснал да забележи този епизод.

– Стой при мен, или ще те целуна тук и сега – заплашително каза Гейдж, като я притисна още по-плътнo до себе си.

Шимейн кимна покорно. Ако господарят ѝ изпълнеше закана си, това наистина щеше да предизвика скандал, а тя държеше да го избегне.

– Мери Маргарет беше права, сър!

– За какво, сладка моя?

Меките ѝ устни се разтвориха в пленителна усмивка.

– Вие *наистина* сте дявол!

Думите ѝ го накараха да отметне глава назад и да избухне в смях, за всеобщо изумление на зрителите, които доста отдавна не го бяха виждали в подобно настроение.

Танцът свърши и Гейдж отведе дамата си от подиума, без обаче да пуска ръката ѝ. Шимейн не се възпротиви, защото почувства по нежността, с която я държеше, че му е приятно да стиска пръстите ѝ в

своите. Докато вървяха през салона, двамата бяха толкова погълнати един от друг и тъй улисани в смях и обсъждане на музиката, че изобщо не забелязаха Роксана, която ги следеше неотлъчно с намръщено като буреносен облак лице.

Вечерта продължи приятно и за Гейдж, и за Шимейн. Изтанцуваха повечето танци заедно, въпреки че на няколко пъти Гейдж бе принуден да отстъпи пред настойчивите молби на чираците си и на Гилиън и да им позволи да направят „едно кръгче“ с партньорката му. С изключение на клюкарките на Алма Петикоум и на онези, които поначало не обичаха майстора на мебели, жителите на градчето като че ли приемаха присъствието на Шимейн. Но и какво друго можеха да сторят, след като познаваха силата и решителността на нейния кавалер?

Беше вече доста късно, когато Гейдж се наведе към своята прислужница, за да попита:

– Гладна ли си, Шимейн? Ако искаш, можем да похапнем.

– М-м-м, умирам от глад!

Той се засмя.

– Тогава ела, прекрасна моя робиньо, и аз ще намеря някое местенце, където да задоволим апетита си.

После махна с ръка на приятелите си да се присъединят към тях на една от крайните маси. Те побързаха да се отзоват и след като си взеха храна, се впуснаха в оживен разговор за остроумието на ирландците, подет от Гилиън и Мери Маргарет. Но веселият им смях внезапно секна и над масата, подобно на тежък чук, се спусна гробно мълчание, когато отстрани долетя жлъчен глас:

– Хм! Ще ми води една престъпница сред почтените люде от околността! На някои хора явно въобще не им пука за съседите им.

Гейдж се извърна рязко и се озова очи в очи със Самюъл Майърс, който го гледаше намръщено. Зад него видя ястребовия профил на Алма Петикоум и лицата на няколко други жени от нейната свита, които се бяха приближили, за да не пропуснат нищо от сцената. Търговецът на дрехи очевидно се чувстваше в безопасност при наличието на толкова респектиращи свидетелки, но жените се разбягаха в миг, когато Гейдж изръмжа гневно и рязко дръпна стола си назад. Готвеше се да даде добър урок на този нахалник, но преди да успее да се надигне от мястото си, беше възпрян от Шимейн, която нежно постави ръка на рамото му, и от Слай, който пък каза достатъчно силно, за да го чуе и Майърс:

– Остави го тоя дребен мухльо, Гейдж. Не си струва да се занимаваш с него.

– Кого наричаш „мухльо“, простако? – изрева търговецът, като пристъпи разярено към стола на Слай.

Гилиън смигна на приятеля си, внезапно развеселен.

– Покажи му с кого си има работа, Слай!

Дърводелецът лениво се изправи на крака и сега вече никой от пристъпващите не можа да съдържи веселието си. Майърс плахо вдигна очи нагоре, но се наложи да наведе главата си силно назад, за да успее да срещне насмешливия погледна гиганта. При вида на внушителната височина и сила на своя противник, той преглътна мъчително, явно неспособен да измисли повече язвителни забележки.

– Казват ме Слай Тъкър, ако те интересува – уведоми го дърводелецът.

– Да, хм, няма да ви притеснявам повече – припряно отвърна Майърс. – Съжалявам, че ви обезпокоих.

Слай седна обратно на стола си. Гейдж го погледна усмихнато.

– Изглежда, че притежаваш способността да въздействаш успокояващо върху хората, Слай. Напомни ми да те взема със себе си, ако някой ден тръгна на война. Само като те зърне, врагът вероятно ще побегне с подвита опашка, и така ще си спестя сума неприятности.

С това те подновиха дружеския си разговор, а малко по-късно – и танците. Госпожа Петикоум продължаваше да ги одумва, Роксана продължаваше да се мръщи, но Гейдж и Шимейн се забавляваха и завършиха вечерта в чудесно настроение. Последния танц те изиграха заедно и след като се сбогуваха със своите приятели, Гейдж хвана прислужницата си под ръка и я поведе към конюшната, без да обръща никакво внимание на язвителните погледи, които ги изпратиха по пътя им.

Минавайки покрай таверната те съзряха Фреди, който служеше като жива патерица на Потс. Морякът очевидно изпитваше затруднения да ходи изправен, защото се тътреше едва-едва към входа, притиснал ръка към корема си, и пшкаше от болка. Главата му беше омотана в някакъв парцал. Друга превръзка стягаше дясната му ръка. По всичко личеше, че юмручният спор с британските войници му се е отразил доста зле.

Малко по-късно Гейдж вече запрягаше файтона, когато вниманието му бе привлечено от тихото шумолене на нечии стъпки някъде в дълбоката сянка край оградата на конюшната. Той пристъпи напред, присви очи, за да се ориентира по-добре и скоро разпозна в мрака тремавата походка на Каин. Гърбушкото го погледна плахо и протегна ръка, в която държеше малка дървена фигурка на чапла, сякаш за да обясни причината, поради която се е осмелил да се доближи до Шимейн. Гейдж му

кимна и го остави да отиде при нея.

– Шамен земе тица... Дарък... П-приятел – изломоти Каин и й подаде фигурката.

Гейдж вече схващаше по-бързо нечленоразделната му реч, затова обясни на Шимейн, която изглеждаше напълно объркана.

– Мисля, че Каин би искал да вземеш птичката като подарък, защото те смята за своя приятелка.

– Кайн п-прави тица 3-3-3 Шамен.

– Направил я е за теб – преведе Гейдж.

– О, Каин, много е красива – промълви Шимейн с възхищение. Макар да бе същинско възплъщение на грозотата и уродливостта, гърбушкото явно се беше впечатлил от красотата на живата чапла и бе успял чудесно да я претвори в дървената фигурка. – Ти притежаваш изключителен талант, Каин, и аз съм поласкана от подаръка ти. Това е прекрасен символ на нашето приятелство. Благодаря ти.

Тя пристъпи към него и за негова огромна почуда отново го целуна по челото, а после го прегърна с обич. На лицето й грееше нежна усмивка. И този път Каин изглеждаше слисан от постъпката й. Той докосна с ръка мястото, където до преди миг бяха устните й, сякаш не можеше да повярва, че това наистина се е случило. После устните му се разтеглиха в усмивка, която разкри редките му, изпочупени зъби, измърмори нещо за сбогом, обърна се и се скри обратно в сенките, от които се бе появил.

Гейдж пристъпи до Шимейн, за да разгледа подаръка. Самият той бе не по-малко изненадан от състрадателността й.

– Мисля, че си спечели приятел за цял живот, сладка моя.

– О, сър, Каин е толкова самотен и нещастен – отвърна тя с натезал от искрено съчувствие глас. – Става ми много тъжно, като си помисля колко му е тежко да бъде отритнат от света. Всичките ми страдания след моето арестуване ми изглеждат съвсем незначителни в сравнение с онова, което той е трябвало да понася цял живот. В действителност би трябвало да съм благодарна на бога за това, което имам, вместо да се оплаквам.

– Ти направи живота му по-хубав със своята доброта, Шимейн – тихо каза Гейдж. – Каин не би искал да бъдеш тъжна. Не затова е вложил толкова старание, за да приготви този красив подарък. Направил го е, за да ти върне поне част от щастието, което му даряваш ти със своята безкористна обич.

Шимейн прие топлите му думи с усмивка и му позволи да й помогне да се качи във файтона. Скоро отново излязоха на пътя й потеглиха

към дома. Шимейн съзерцаваше подаръка на Каин, доколкото това бе възможно на бледата лунна светлина, но беше много изтощена от изнурителния ден и не след дълго ритмичният тропот на конските копита и лекото поклащане на файтона започнаха да я унасят. Главата ѝ няколко пъти клюмна напред, което моментално я разбуждаше, но накрая една нежна ръка я улови и я придърпа към едно силно рамо. Останалата част от пътуването Шимейн прекара в сън и дори когато Гейдж спря файтона, пред обора, тя продължи да спи напълно спокойно.

Гейдж остави поводите, облегна се назад и се взря в спящата си спътница. Главата ѝ все още лежеше отпусната върху рамото му, а крехката ѝ фигура се бе сгушила до него, сякаш търсеше топлината на тялото му. Дори през ръкава на ризата той усещаше до ръката си изгарящия допир на гърдите ѝ, които го изкушаваха да обхване с длани заоблената им мекота. Откакто бе седнал до нея в ранния следобед, непрекъснато чувстваше нежния ѝ аромат на теменужки. Беше изпитал необикновено удоволствие да бъде неин кавалер по време на увеселението. А сега изпитваше не по-малко удоволствие да я наблюдава как спи и да изучава всяка нейна черта, макар и на лунна светлина.

Той плъзна внимателно ръка зад гърба ѝ и нежно обгърна раменете ѝ. От полуразтворените ѝ устни се отрони тиха въздишка, която погали лицето му. Усещането бе тъй прекрасно, че му се стори напълно естествено да я събуди с целувка.

Шимейн сънуваше целувките на красив и смел рицар. Горещите му устни я изпълваха с необичайно реална за един сън възбуда и с копнеж да отвърне на страстта му. Не виждаше добре лицето му, но в опитите си да си го представи му прибавяше черти, които вече познаваше от предишни свои сънища – тесен, правилен нос, смело изсечени скули и кафяви очи с кехлибарен блясък.

Скоро обаче прекрасният лик се отдалечи и потъна в сянка, и Шимейн се събуди с разочарована въздишка. Съзнанието ѝ бе някак непривично замъглено, а в устата ѝ, кой знае защо, бе останал странен вкус, подобен на оня, който бе доловила в дъха на господаря си малко след като той беше изпил чаша ел със своите работници. Тя замечтано навлажни устни с език. Как ѝ се искаше отново да изпита насладата от целувките на рицаря от съня си. Особено от последната, най-хубавата!

Но нямаше как да избяга от действителността. Полека-лека мъглата, в която бе потънала до преди малко, започна да се прояснява. Тя отвори очи и се взря в лицето на мъжа, който я гледаше съсредоточено. Обзе я внезапно обръкване. Нима той беше мъжът от съня ѝ? Или може

би още сънуваше?

Тогава по хубавите му устни премина усмивка, а тихият му шепот окончателно я убеди, че е вече будна.

– Мислех, че ще се наложи да те отнеса на ръце до горе.

– Пристигнахме ли у дома? – попита Шимейн, като се огледа бавно наоколо.

– Да, здрави и читави.

Тя усети, че е обгърнал раменете ѝ, но не направи опит да го отблъсне – не само защото ръката му ѝ предлагаше топлина и опора, а и защото ѝ беше приятно да усеща допира му.

– Кога съм заспала?

Гейдж вдигна рамене.

– Малко след като излязохме от Нюпорт Нюз. Вече бях решил, че няма да се събудиш чак до сутринта.

– Сънувах – въздъхна тя.

Той отпусна свободната си ръка върху коляното си и се приведе към нея.

– И какво сънуваше, сладка моя?

Шимейн отвърна лице настрана, за да избегне настойчивия му поглед. Ако всичко *беше* само сън, определено не искаше господарят ѝ да узнае за полетите на въображението ѝ. А ако *не беше*, може би бе най-добре *тя* да не узнава какво точно се е случило помежду им.

– По-добре да влизаме вече в къщата. – Внезапен порив на хладния нощен бриз нахлу през ръкава на роклята ѝ и я накара да потръпне и да разтърка ръцете си. – Студено ми е.

Гейдж скочи на земята, свали палтото си и заобиколи, файтона, за да отиде от страната на Шимейн. Когато тя се обърна към него, той вдигна дървената чапла от скута ѝ и ѝ я подаде с усмивка. Сетне я свали от файтона, наметна раменете ѝ с палтото и я хвана за ръка, за да я отведе до къщата. Вътре Гейдж запали две свещи. Едната постави в свещника до стълбата, водеща към тавана, а другата взе в ръка. В това време прислужницата му стоеше до вратата и се любуваше на малката дървена фигурка.

– Отивам да прибера жребеца – промълви той, като се приближи до нея, за да вдъхне отново прелестното ѝ ухание.

– Има ли си име? – поинтересува се Шимейн, като потисна прозявката си и вдигна поглед към него.

Гейдж се усмихна, свали палтото от раменете ѝ и го преметна през облегалката на високия стол до бюрото.

– Преди.

– Преди? – повтори тя объркано. – Това е доста странно име за кон.

– Да, но той винаги успява да стигне там, за където сме тръгнали, преди кобилата.

Обяснението я накара да се усмихне сънливо.

– А как се казва кобилата?

– След.

– Значи Преди и След?

Той кимна.

– Слава богу, че поне когато сте кръщавал сина си, не сте следвал подобна логика.

Ъгълчетата на устните му трепнаха развеселено.

– Виктория не би ми позволила.

– Хм, и аз не бих ви позволила, ако бях ваша съпруга – отбеляза тя с нова прозъвка.

– Ще обсъдим това по-обстойно, когато родиш първото ни дете.

Цялата сънливост на Шимейн в миг се изпари. Тя рязко вдигна глава и се взря слисано в него. Нямахме ни най-малка представа дали господарят ѝ отново се шегува с нея, или думите му предвещаваха драстична промяна в отношенията помежду им. Но реши да не губи време в подобни въпроси. Най-разумно бе да се оттегли колкото може по-бързо.

Гейдж проследи с поглед бягството ѝ към стълбите.

– Страхливка!

Шимейн се закова на място, извърна глава и вдигна вежди.

– Сър? Страхливка ли ме нарекохте?

– Да. – Той скръсти ръце пред гърдите си и я погледна предизвикателно право в очите.

Засегната, тя бавно се обърна и застана с лице към него.

– Сър, бих искала да знам защо ме обиждате така. Доколкото ми е известно, не съм сторила нищо, с което да заслужи подобно оскъряние.

Гейдж сви рамене.

– Очевидно е, че си си помислила най-лошото, Шимейн и вместо да поискаш обяснение, предпочиташ да побегнеш по стъпалата, сякаш фустата ти се е подпалила.

Бузите ѝ поруменияха.

– Стори ми се, че не е препоръчително да се задълбочавам в думите ви, сър. В края на краищата, двамата сме съвсем сами, а аз съм ваша робиня.

– А пък аз съм вдовец, нали така? – насмешливо каза той – Който отчаяно се нуждае от жена.

Червенината по лицето ѝ се сгъсти още повече, когато Шимейн си припомни как ѝ бе разказал за жените от градчето и за мнението им относно нуждите на един вдовец. Тя сведе очи към дървената птичка в ръцете си и промълви тихо:

– Вече ми признахте, че ме желаете, сър. Какво друго бих могла да си помисля, след като сме сами в къщата?

– Казах също, че не бих те насилил, Шимейн – напомни и Гейдж.

Шимейн отново вдигна поглед към усмихнатите му очи. Не знаеше какво да каже.

– Но има нещо, което наистина бих сторил – прошепна той с дрезгав глас.

Тя затаи дъх в очакване да чуе какво е то.

– Вечерта беше толкова прекрасна, че ми се иска да я завършим с една целувка...

– Целувка? – Внезапно я обхвана трепетна възбуда. Сърцето ѝ запулсира лудо. Дали истинските му целувки щяха да бъдат тъй сладки, както онези във въображението ѝ?

Гейдж пристъпи предпазливо напред, сякаш беше ловец, дебнеш плашлива сърна.

– Твърде много ли искам?

Уплашена, че гласът ѝ може да издаде обзелото я вълнение, Шимейн само поклати глава.

– Не се страхуващ, нали?

– Не – успя да промълви тя, треперейки, и вдигна лице в очакване.

Той се усмихна. Шимейн беше толкова невинна, че се налагаше да я предупреди за намеренията си.

– Това няма да бъде просто кратка целувчица, сладка моя, а истинска целувка между мъж и жена.

Шимейн почувства как по изопнатите ѝ до скъсване нерви пробягват огнени светкавици. Макар че сърцето ѝ заплашваше да се пръсне от страх, тя съумя да кимне.

– Разбирам това, господин Торнтън.

Тогава Гейдж я обгърна с ръце и я придърпа към мускулестото си тяло толкова рязко, че дъхът и секна. В първия миг Шимейн вдигна стреснато поглед, но в следващия забрави всичко, защото устните му – сякаш две нажежени жезла – се впиха в нейните с безумна страст, принуждавайки ги да се разтворят. Неочакваната му пламенност я уплаши,

но в същото време я изпълни с тръпнеща възбуда. Тялото ѝ се изви назад, огънато от тежестта на тази властна, трескава целувка, която я оставяше без дъх и я караше да се чувства някак странно отмаляла. Усещаше как гърдите ѝ се притискат към неговите, усещаше как зърната им се втвърдяват с болезнен копнеж и знаеше, че ако в този момент му хрумне да ги докосне, би изкрещяла от удоволствие. Жадните му устни сякаш изпиваха силите от тялото ѝ и на тяхно място, подобно на разтопена лава, се разливаше огнено желание. Престанала да разсъждава, тя обви ръце около шията му и отвърна на целувката му с неподозирана жар. Тласкан от някаква неударима сила, малкият ѝ език се плъзна в сладките дълбини на устата му и се сплете с неговия в гореща ласка. Господи, колко се изкушаваше да се поддаде на тази всепоглъщаща страст, да се подчини на властното му желание! Сега, когато бе впримчена в стоманената му прегръдка, когато бе отвърнала тъй охотно на пламенните му целувки, той несъмнено щеше да последва до край мъжките си пориви, да поиска от нея всичко, което можеше да му даде. И какво щеше да стане с нея после? Да се превърне в негова играчка, а след време, когато му омръзне, да бъде изхвърлена като непотребна вещ? Като стара дреха, която става вече единствено за парцал?

Тази идея се стори на Шимейн напълно оскърбителна за достойнството ѝ. Гейдж беше казал, че няма да я насилва значи, от нея зависеше дали да сложи край на тази лудост!

Тя рязко извърна лице, отблъсна господаря си от себе си и отстъпи, залитайки, назад, вперила разширените си от изумление очи в него. Треперещата ѝ ръка неволно се вдигна и докосна устните ѝ, които все още пулсираха болезнено. В погледа му се четеше безумно желание, каквото вероятно гореше и в собствения ѝ поглед. Дори сега Шимейн продължаваше да изпитва копнеж да се поддаде на тази непреодолима сила, която я привличаше като магнит към него. Ала успя да му устои, вкочвайки се със сетни сили в последните останки от здравия си разум, който ѝ повтаряше, че ако се отдаде на Гейдж Торнтън, ще стори тъкмо онова, което злите езици разпространяваха из целия град. Не, *никога* нямаше да достави на онези интриганти удоволствието да видят как коремът ѝ натежава.

Тя се завъртя, грабна свещта, оставена до стълбите и хукна като обезумяла нагоре. В бързината си едва не загаси пламъка на свещта, но не спря, защото знаеше, че ако прекара още миг в една и съща стая с Гейдж Торнтън, *тя* ще бъде тази, която ще го отведе в *своето* легло.

Останал сам, Гейдж наклони глава назад и вперил поглед в тавана в

отчаян опит да възвърне способността си за самоконтрол. С цялото си същество жадуваше да се втурне по стълбите след нея и да я обладас там горе, върху тясното ѝ легло. Само по този начин щеше да облекчи болката, която пулсираше все по-силно в пламналите му слабини. Но не можеше, нямаше да го направи! Искаше от Шимейн О'Хърн много повече от задоволяване на мъжките си страсти в рамките на една едничка нощ.

Той въздъхна тежко и излезе на верандата. Това, от което се нуждаеше в момента, бе едно топване в студените води на потока, които щяха да охладят и тялото, и съзнанието му.

Шимейн стоеше изправена до леглото си, когато чу, че Гейдж излиза от къщата. Тя стовари малкия си юмрук върху гърдите си с надеждата да прогони горящата в тях болка. Все още дишаше тежко, сякаш беше тичала до припадък. Но в действителност причината бе в усилията, които полагаше да стои далеч от мъжа, на когото копнееше да се отдаде.

За да откъсне мислите си от него, Шимейн пое дълбоко дъх и започна да се съблича, без дори да дръпне завесата пред стаичката си. Тя захвърли дрехите си настрана и измъкна от гардероба нощницата си. Но нямаше желание нито да я облича, нито да си ляга. Пламъкът на свещта обливаше голото ѝ тяло в меката си, топла светлина. Шимейн сведе очи с чувството, че се вглежда в собствената си разголена същност. Дали Гейдж още я смяташе за слаба? Тя плъзна поглед по нежната кожа на гърдите си и си припомни как той бе съзерцавал заоблените извивки на тялото ѝ малко преди да тръгнат към града. Сетне любопитно обхвана гърдите си с ръце и разтърка с длани меките им връхчета, опитвайки се да си представи какво би било, ако ръцете на господаря ѝ я докосваха по същия начин. Само преди няколко минути, притисната в неговите прегръдки, беше почувствала зърната ѝ да се стягат в тръпнешко напрежение, но сега това божествено усещане го нямаше. Там беше само отчаяният копнеж Гейдж да я докосва, да я обсипва с огнените си ласки, докато не я накара да стене от чувствена наслада. Но ръцете ѝ бяха празни... както и къщата.

С трепереща въздишка Шимейн нахлузи нощницата през главата си и я дръпна надолу, за да покрие тялото, което отказваше да се подчини на волята ѝ и продължаваше да гори в трескав огън. Малката таванска стаичка, в която винаги бе намирала убежище и сигурност, сега не можеше да ѝ даде по-кой. Гейдж още не се бе прибрал. Най-вероятно беше при конете и сигурно щеше да се забави. Нямаше представа преди колко време са се разделили, но ѝ се струваше, че оттогава са минали векове.

Само ако знаеше как жадувам да се върне, щеше да забрави за жребеца и да дотича при мен, мислеше си тя. И тогава времето щеше да изчезне.

Внезапно осъзна, че болезнено се нуждае от успокояващото въздействие на хладния нощен въздух и предпазливо слезе на долния етаж. Като изключим задния коридор, в който Гейдж беше оставил една свещ, и прозорците, през които проникваше лунната светлина, цялата къща тънеше в непрогледен мрак. Но Шимейн познаваше салона като петте си пръста, затова без колебание се отправи към входната врата.

Галена от мекия зефир, тя прекоси широката веранда и се облегна на парапета, за да се полюбува на прекрасната нощ. Поляната се огласяше от песента на шурците и дървесните жаби, а отнякъде по-далеч долиташе глухия зов на бухал. Лунните лъчи пронизваха все още слабо разлистените клони на дърветата и рисуваха по тревата под тях причудливи светлинни петна.

Приглушен звук, приличен на тих плисък, привлече вниманието на Шимейн към вира и тя се взря напрегнато в сенките, които го обграждаха. Над повърхността му се показва една дълга ръка, която бавно замахна и направи пълен кръг, загребвайки водата. Последва я друга ръка и Шимейн осъзна, че това е мъж, който плува към брега. След миг той достигна до плитчината, изправи се и започна да сапунисва и да търка тялото си. Нямаше нужда някой да й казва, че това е Гейдж. Твърде малко мъже можеха да се похвалят с такава физика.

Веднъж вече Шимейн беше виждала господаря си гол. Тогава той я бе разкрил и тя бе побягнала смутена и изплашена до смърт. Сега обаче нямаше намерение да издава присъствието си. Знаеше, че ще се наложи да се прибере бързо, щом Гейдж тръгне към къщата, но дотогава искаше да го погледа. Подобен порив беше изпитала и в онази нощ в спалнята му. Само че този път той бе продиктуван от желанието, което изпитваше към него, а не от моминско любопитство.

Луната помогна на намеренията ѝ, защото я оставяше в сянка под покрива на верандата, а в същото време осветяваше вира и къпеше в мекото си сияние стройното тяло на мъжа в него. Докато попиваше жадно с очи неговата голота, Шимейн почувства как собственото ѝ тяло се облива в горещи, чувствени вълни. Гледката пробуждаше женските ѝ инстинкти и я караше да копнее да разкрие присъствието си, да захвърли нощницата и да изтича в потока, при мъжа, за когото мечтаеше.

Гейдж излезе от водата, взе кърпата, която бе оставил на един камък и набързо подсуши тялото си, след което я метна през рамо, вдигна дрехите си от земята и бавно тръгна към къщата. Шимейн тихо се

обърна, промъкна се вътре и безшумно затвори вратата зад гърба си. Беше вече в стаичката си, когато чу дъските на пода в коридора да проскърцват под стъпките на господаря ѝ. Сърцето ѝ трепна в очакване Гейдж да се качи при нея. Но светлинката, идваща от долния етаж, се раздвижи в посока към входната врата и това ѝ подсказа, че той просто е отишъл да прибере свещта, която бе оставил там. С разтреперани колене тя се отпусна върху леглото си, обзета от изгарящо разочарование.

КНИГА ВТОРА

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

В къщата се бе възцарила необичайна тишина. Андрю спеше следобедния си сън, а баща му беше в работилницата с останалите работници. От последното им пътуване до градчето бяха минали три дни. Шимейн привърши кърпенето на поизносените детски дрешки и влезе на пръсти в стаята на момчето. Андрю спеше сладко, сгушен до парцаления заек, който му беше измайсторила. Дишаше спокойно и дълбоко и изглежда нямаше да се събуди скоро.

Шимейн отнесе малкия кош с мръсно пране до потока пред къщата, коленичи до една скала и започна да търка изкаляните колене на панталонките на момчето. Хор от пойни птички възвестяваше с мелодичните си, радостни трели настъпването на пролетта. С блажена въздишка Шимейн приседна на колене и вдигна очи към дърветата, любопитна да види какви са чудните, непознати птици, които обитаваха тези земи и които изпълваха въздуха с тъй сладки звуци. Тяхното чуруликане заедно с бълбукането на потока приличаше на вълшебна симфония, дирижирана от незнаен диригент. Малки птички прескачаха от клон на клон или прелитаха от дърво на дърво, докато по-високо в небето се виждаха цели ята от патици и диви гъски, поели на север. Имаше и снежнобели чапли, които се рееха над дърветата или се разхождаха важно по брега на река-та в търсене на храна.

Шимейн пое дълбоко дъх, за да се наслади на благоухания въздух и продължи да се любува на ведрия пролетен ден. Тучната поляна беше обградена от високи борове и прясно разделени дъбове, а високо в лазурното небе над разперените им клони плуваха, подобно на кораби в морето, пухкави бели облачета. От гъсталака на отсрещния бряг на потока предпазливо се показва млад елен, но щом забеляза Шимейн, той се завъртя и изчезна обратно в гората, вирнал опашка.

Внезапно спокойствието на това райско кътче бе нарушено от тихо процвилване на кон. Шимейн мигновено застана нащрек, защото звукът идваше не от полянката зад къщата, а някъде от дълбините на гъстата гора. Тя се взря напрегнато в сенчестия Листак и постепенно очите ѝ свикнаха с тъмнината. В този момент до слуха ѝ долетя ново изцвилване, което привлече погледа ѝ към неговия източник – червеникавокафяв,

оседлан жребец с доста съмнително потекло, привързан за един клон недалеч от мястото, където стоеше Шимейн. Обзета от лоши предчувствия, тя затърси с очи ездача му и след миг тревогата ѝ прерасна в истинска паника. Огромен мъж, облечен в светла риза и тъмни панталони, се промъкваше между дърветата право към нея. Прекарала няколко месеца в компанията на същата тази зловеща фигура, Шимейн нямаше как да я сбърка. Беше Джейкъб Потс.

Тя възкликна стреснато и рязко се изправи на крака, което накара Потс да се закове на мястото си и да промени своите намерения, и то в още по-опасна посока. Като разкрачи крака, той вдигна огромния пистолет, който стискаше в дланта си, хвана дръжката му с две ръце и внимателно се прицели. Беше повече от очевидно за какво е дошъл. Искаше да я убие!

Шимейн прекрасно съзнаваше, че е напълно безпомощна. Нямаше под ръка нищо, с което би могла да се защити. Единствената ѝ възможност бе да побегне и да се надява, че ще се скрие, преди Потс да е стрелял. Но още преди да успее дори да се обърне, отекна изстрел, който прекъсна веселата песен на птиците и ги накара да се разлетят подплашено във всички посоки. Куршумът просвистя във въздуха и прониза плътта между ребрата на Шимейн. Тя изкрещя от болка и притисна ръка към раната си. Усети как по пръстите ѝ потича топла, лепкава кръв, но нямаше време за губене, затова тръгна, залитайки, към къщата. Един поглед през рамо ѝ беше достатъчен, за да се увери, че в момента Потс е зает с презареждане на пистолета си, но Шимейн знаеше, че съвсем скоро той ще я последва, че едва ли ще успее да му избяга.

В този миг отново прозвуча изстрел, който привлече вниманието ѝ към работилницата. В гърдите ѝ трепна плах лъч надежда. Гейдж и четиримата му работници бяха оставили работата си и тичаха към нея с пушки в ръка. Откъм строящия се кораб от другата страна се задаваха двамата Морган, които също бяха въоръжени. Очевидно всички бяха чули изстрела и писъка на Шимейн и бяха разбрали, че става нещо.

Потс се огледа, видя приближаващите се мъже и веднага проумя, че е време да се маха. Той се втурна към коня си, грабна юздите и се метна отгоре му. Преди да потегли обаче, морякът се обърна към Шимейн, размаха грамадния си юмрук и изрева:

– Още не съм свършил с тебе, блатарко! Ти ще умреш!

Сетне шибна коня с камшика, заби пети в хълбоците му и препусна стремглаво през гората. Гейдж видя, че мишената му скоро ще се изгуби от поглед, затова спря и вдигна пушката си. Гъстите храсти и дървета

му пречеа да се прицели добре и ако не искаше изстрелът му да отиде на вятъра, трябваше да пресметне добре кога точно да го отправи. Като прокара мислена линия между цевта и Потс, той отмести пушката водоравно встрани, прицели се между две дъбови дървета край пътеката, откъдето скоро трябваше да мине морякът, и зачака с пръст на спусъка. Малко преди негодникът да стигне до въпросното място, отекна оглушителен гръм и оловният куршум изсвистя между дърветата, за да прониже Потс точно в мига, в който конят минаваше между двата дъба. Морякът изрева от болка и се килна напред. От лявата страна на ризата му изби голямо тъмно петно. Объркан от разместването на тежестта върху гърба си, конят намали крачка, но Потс, вече изплашен не на шега от точността на заселника, изруга гневно, смушка го с все сила с пети и отново препусна напред.

Рамзи стигна до работодателя си точно когато Гейдж, получил от своя чирак германец заредена пушка, се прицелваше отново. Но тъмните сенки и гъстите дървета закриваха бързо отдалечаващата се мишена.

– Избяга – ядосано измърмори накрая той и свали пушката.

– Но вие го ранихте, господин Торнтън – каза със смешния си немски акцент Ерих Вернер. – Никой от нас нямаше да се справи толкова добре!

Гейдж въздъхна със съжаление.

– Да, но за да бъдем спокойни за живота си, Джейкъб Потс ни трябва не ранен, а мъртъв.

– Мисля, че и твоето момиче е ранено – намеси се Рамзи и посочи Шимейн, която стоеше, притиснала ръка към кървящата си рана.

Гейдж хвърли пушката обратно на германеца и хукна към нея. Сега вече наистина съжаляваше, че не е убил Потс.

Шимейн пристъпи към него, като се опита да прикрие болката си.

– Аз съм добре – промълви тя. – Раната е повърхностна.

Гейдж не беше напълно убеден, че е така. Цялата лява страна на корсета ѝ и част от полата вече бяха напоени с кръв.

– Ще проверим това, като те занеса в къщи – каза той и внимателно я вдигна на ръце. Прониза я остра болка и за да заглуши вика, който напираше в гърлото ѝ, Шимейн стисна зъби и се вкопчи здраво за раменете му. После внезапно се сети какво беше правила преди появата на Потс и изпъшка, привличайки мигновено разтревожения поглед на Гейдж.

– Съжалявам, господин Торнтън – призна смутено тя. – Боя се, че оставих прането до потока.

– Забрави за дрехите! – кресна грубо той. – Изобщо не ми пука за тях!

После бутна с рамо входната врата и внесе Шимейн в трапезарията, където внимателно я пусна да стъпи на земята, обърна я към светлината, коленичи и заразглежда подгизналата от кръв рокля. С изключение на двете малки дупчици, през които бе влязъл и излязъл куршумът, дрехата бе непокътната, а това му пречеше да види раната. Затова Гейдж хвана плата с намерение да го разкъса, но Шимейн рязко се дръпна назад, възмутена от идеята му.

– Не смятам да стоя и безпомощно да ви гледам как ми късате дрехите, господин Торнтън. Сигурна съм, че роклята лесно ще се изпере и закърпи, и не виждам защо трябва да похабяваме една толкова удобна дреха.

Той въздъхна раздразнено.

– В раклата на Виктория има и други рокли, Шимейн. Можеш да вземеш която поискаш.

Ръцете му отново се протегнаха към нея, но тя пак отстъпи крачка назад и упорито поклати глава.

– Не искам да злоупотребявам с щедростта ви, господин Торнтън. Това, което вече сте ми дал, ми е предостатъчно.

– Тогава съблечи проклетата рокля! – извика ядосано Гейдж. – Няма да те оставя, докато не видя раната ти.

– Виж, това ви позволявам да направите, сър, но само в рамките на благоприличието. – Шимейн вдигна поглед към него и тихо добави: – Ако ми дадете назаем някоя стара риза, която се разкопчава отпред, ще се подчиня с готовност.

Той изръмжа недоволен и влезе в спалнята, за да се върне след малко с една от домашно тъканите си ризи.

– Можеш да облечеш тази, докато аз отида да донеса вода от кладенеца.

Шимейн пое дрехата и го изчака да вземе кофата от полицата до мивката и да излезе през задната врата. После разкопча корсета и долната си риза и полека започна да ги смъква надолу, прехапвайки устни от болка, когато стигна до частта, залепнала за раната. Преди да ги свали около кръста си, тя предпазливо погледна през рамо, за да се увери, че Гейдж все още не се е появил, сетне внимателно облече ризата и нави ръкавите нагоре, за да могат ръцете ѝ да бъдат свободни. Господарят ѝ още го нямаше, затова Шимейн отиде до килера, намери един стар чаршафи се зае да го къса на ивици.

Тихо почукване по вратата я предупреди за завръщането на Гейдж. Той влезе и наля вода в легена, като я смеси с малко гореща вода от един чайник, който къкреше над огнището, за да я затопли. Сетне отиде до Шимейн и вдигна ризата ѝ нагоре. Тя извърна пламналото си лице и скръсти ръце пред гърдите си, защото се боеше, че без тази предпазна мярка широката като чувал дреха би предоставила на господаря ѝ прекрасна гледка към всичко, скрито под нея.

Гейдж намокри една кърпа и внимателно почисти кръвта от раната, за да види ясно очертанията ѝ. За негово облекчение не беше толкова сериозна, колкото се бе опасявал – само едно разкъсване на кожата, достатъчно дълбоко, за да причини обилно кървене, но едва ли представляващо заплаха за живота на Шимейн. Освен, разбира се, ако не се инфектираше, но той възнамеряваше да предотврати тази опасност с помощта на зловонния мехлем.

– Раната не е сериозна. – Тонът му вече бе по-спокоен. – Но ще ѝ трябва стегната превръзка, за да спре да кърви.

Шимейн посочи платнените ленти, които беше навила на кълбо, и попита с оживление, което трябваше да прикрие болката, причинена ѝ от прегледа:

– Тези ще стигнат ли?

– Да, напълно. А сега вдигни краищата на ризата, защото ще ми пречат – нареди Гейдж. – Трябва да увия превръзките около кръста ти, и то здраво, а няма как да го сторя, ако пипам слепешком.

Той я остави да помисли над заповедта му и отиде да донесе мехлема. Когато се върна, краищата на ризата бяха завързани на възел, оставяйки кръста ѝ гол. Колкото и да бе загрижен, Гейдж не можеше да не се възхити на резултата. Мекият плат на ризата прилепваше съвършено към гърдите ѝ, като подчертаваше моминската им твърдост и изпъкналите им зърна. Талията ѝ бе невероятно тънка и въпреки че ребрата ѝ все още се четяха, гледката на копринената ѝ кожа предизвика у него чувства, подобни на онези, които бе изпитал в нощта със змията. Като изключим раната, кожата ѝ бе също толкова съвършена, колкото му се бе сторила тогава.

– Ще ти остане малък белег за спомен от Потс – предупреди я той, като придърпа високия стол и постави кутийката с мехлема върху него. – Но няма да повреди кожата ти кой знае колко. Щом червенината изчезне, едва ли въобще ще се забелязва.

– Налага ли се да ме мажете с този мехлем? – сбърчи нос Шимейн, когато Гейдж отвори кутийката. – Мирише ужасно.

– Знам, но ще помогне на раната да заздравее и да не се инфектира – отвърна той, като вдигна очи към лицето ѝ тъкмо навреме, за да види комичната ѝ гримаса на отвращение. Приличаше на малко дете, което се опитва да умилостиви строгия си родител. Но когато Гейдж се наведе към нея, тя впери поглед право напред, сякаш безмълвно го предупреждаваше, че няма да обръща внимание на близостта му. Той се усмихна. – А аз предпочитам да не поемам никакви рискове, когато става въпрос за такава скъпоценност. Щастлив съм, че те имам, Шимейн О'Хърн, и не искам да те загубя. Никъде не бих могъл да намеря друга прислужница с твоята красота и дарби.

– Говорите така само защото съм ранена – намусено каза Шимейн, но в този момент Гейдж отново докосна раната ѝ с мократа кърпа и от устните ѝ се изтръгна болезнено възклицание. Внезапно ѝ примала, краката ѝ се подкосиха и тя политна напред.

Гейдж светкавично протегна ръце и я хвана в прегръдките си. Допирът на гърдите ѝ, притиснати до неговите, бе толкова вълшебен, че той не смееше да помръдне и мускулче, за да не избяга от него, както бе избягала след като я беше целунал. Затова само попита с предрезнял глас:

– Добре ли си?

Шимейн поклати отмаляло глава – единственият отговор, който бе способна да даде в този момент. Чувстваше се странно мека като парцалена кукла и трябваше да мине доста време, преди да започне да се опомня. Когато събра достатъчно сили, тя отстъпи назад, но Гейдж продължи да я придържа с една ръка и Шимейн му бе благодарна за тази опора.

– Съжалявам. Нямам представа от какво ми прилоша така – прошепна засрамено тя и предпазливо вдигна очи към него. Лицето му бе толкова близо, че без никакво усилие би могла да го целуне. Господи, откъде пък ѝ хрумна подобна мисъл, и то точно в такъв момент?!

– След като превържа раната ти, трябва да си легнеш и да си почишаш – заяви той с невъзмутим тон, целящ да прикрие обзелата го трескава възбуда.

– Ами чистенето? Ами готвенето? Ами Андрю? Той скоро ще се събуди.

– Работниците ще трябва да се оправят без мен този следобед – отвърна Гейдж с лека усмивка. – Възнамерявам до утре сутринта да бъда изцяло на твое разположение.

Шимейн вдигна вежди и се взря в него със закачлива усмивка.

– Искате да кажете, че ще се грижите за къшната работа като прост слуга? Но защо, сър? Аз съм тази, която би трябвало винаги да е на ваше разположение.

В кафявите зеници светнаха весели искри.

– И ако те повикам, Шимейн О'Хърн, ще дойдеш ли при мен наистина?

– Разбира се, сър! – отговори тя и сведе покорно глава. – Вие ме купихте и аз трябва да ви се подчинявам.

– А ако беше свободна, Шимейн? – притисна я Гейдж. – Пак ли щеше да дойдеш?

Топлият му дъх, милващ лицето ѝ, я изпълваше с особено вълнение, но Шимейн упорито впери очи в масата и отбягна въпроса му.

– Но аз не съм свободна, сър, и няма да бъда в близките седем години.

– Седем години – въздъхна Гейдж и погали с поглед лицето ѝ. – Доста дълго време за мъж и жена, които живеят под един покрив, без да са женени или роднини.

Веждите ѝ се извиха учудено. Накъде ли биеше? Във всеки случай, ако това бе предложение да му предостави услугите си в леглото, далеч не бе избрал най-подходящия момент.

– Ако продължавате да губите време в приказки, кръвта ми ще изтече, господин Торнтън – сухо му напомни тя. Близостта му я смущаваше. Не бе забравила страстната му целувка и въздействието, което ѝ беше оказала. Напоследък леглото ѝ се бе превърнало в същински уред за мъчения, защото вместо да намери в него покой, Шимейн се въртеше и се мяташе с часове в безплодни опити да се избави от пламтящото желание, което я изгаряше. Тя кимна с глава към мехлема на стола и каза с престошена небрежност: – Надявам се, че сте размислил за тази ужасна гадост. Не бих имала нищо против, ако сте...

– Не съм – прекъсна я Гейдж, топна пръсти в мехлема и започна да го размазва по кожата ѝ. После взе ивица плат от кълбото и я омота плътно около талията ѝ. – До сутринта ще останеш с тази превръзка, после ще я сменя с нова.

Шимейн завъртя отчаяно очи и го изгледа на криво, измърморвайки:

– И с още от този противен мехлем, предполагам.

– Утре ще ти сложа по-малко, щом толкова го ненавиждаш. – Той разкъса края на превръзката и завърза двете лентички на възел. После отново обгърна с ръце талията на Шимейн, за да увие около нея и

втората ивица плат. Задачата съвсем не беше неприятна. В действителност Гейдж наистина съжаляваше, че няма повече превръзки.

– Сега Потс ще иска смъртта ни повече от всякога – каза Шимейн, като стисна зъби. Трябваше й време, за да свикне с неудобната, стегната превръзка.

– Със сигурност е приел раняването си като жестоко оскърбление и ще ни преследва още по-настъргено. След боя си с войниците вероятно копнее да избие всичко живо наоколо.

– Да, и може би следващия път ще имам повече късмет и ще сложа завинаги край на посещенията му – рязко отвърна той. – Вече разбирам защо този мъж те безпокои толкова. Повече от очевидно е, че е твърдо решен да ти причини зло. Обещавам ти, сладка моя, че ще подновим уроците по стрелба веднага щом се възстановиш.

– Да можеше да го направим още този следобед – мрачно въздъхна тя. Никога повече нямаше да може да излиза спокойно въвн от къщата. Не и преди Потс да е отплавал или да е умрял.

Гейдж вече знаеше какво трябва да направи. Негодникът не му бе оставил избор.

– Ако Потс е още в Нюпорт Нюз, ще го намеря и ще говоря с него. Ако не вземе предупрежденията ми на сериозно, ще се наложи да го убия.

– Мориса ще знае къде е – каза Шимейн. – Като гледам как Потс кисне в таверната по цял ден, едва ли нещата между тях са се променили от времето, когато той изпълняваше всичките й заповеди на „Гордостта на Лондон“. Всъщност, изобщо не бих се изненадала, ако тъкмо Мориса го е накарала да дойде тук, за да ме убие. Хиляди пъти ме е заплашвала, че ще го стори.

– Защо те мрази толкова?

Тя сбърчи объркано вежди. Нямаше отговор на този въпрос.

– Не съм сигурна, че е заради нещо конкретно, господин Торнтън. Вярно е, че осуетих опитите й да се разпорежда с жените на борда, като насърчих Ани и останалите да се опълчат срещу нея, но само един малко-умен човек би сметнал, че отказът ми да се подчиня на нейния диктат е достатъчна причина да иска смъртта ми.

– Може би ревнува.

– О, тя наистина ви беше хвърлила око – съгласи се Шимейн и смръщи чело. – Закле се, че ще ме изкорми, ако си тръгна от кораба с вас.

– Мориса явно се смята за красавица и държи да има всеки мъж,

когото пожелае. Може да не ѝ е приятно, че друга жена е застанала на пътя ѝ.

– Не съм съвсем сигурна, но мисля, че мотивите ѝ са други. Става дума просто за подозрение, но от мига, в който тя се появи на борда на „Гордостта на Лондон“, не съм преставала да мисля за това.

– Какво е то?

– Преди да я доведат в килията ни на кораба, Мориса никога не ме беше виждала. Идваше от Нюгейт, но от съвсем друга част на затвора. След като огледа всички жени, тя попита коя от нас е Шимейн О'Хърн. Не отговорих, а и другите си замълчаха. Без да пита повече, Мориса се обърна към мен и изсъска „блатарка“. По-късно помежду ни избухна свада, защото отказах да ѝ дам храната си. Тогава тя извади нож, а аз хвърлих една кофа с вода в лицето ѝ. Дойде боцманът да види какво става и ме нарече по име. Самодоволната усмивка на Мориса ме накара да се усъмня, че тя вече е знаела коя съм. Освен това тя стори всичко възможно, за да настрои Гъртруд Фич и Джейкъб Потс против мен.

– Кой може да ѝ е казал за теб?

– Нямам представа защо някой би тръгнал да ѝ говори за мен. А и ние въобще не се познавахме помежду си. С изключение на надзирателя и на боцмана, които брояха затворниците на борда, има само един човек, който ме е питал за името ми, и това беше един тъмничар в Нюгейт. Появи се за пръв път в килията ми малко след като приех да дойда в колониите.

– Опита ли се да ти стори нещо лошо?

– Не съм съвсем сигурна. Знам само, че непрекъснато ме гледаше.

– Може би се е възхищавал на красотата ти – предположи Гейдж. Подобна реакция не му бе непозната.

Тя изсумтя.

– Не мисля, че му бях любимка. Малко преди да ни отведат на „Гордостта на Лондон“ попаднах в центъра на една разпра между неколцина затворници и едва не загубих главата си, когато един грубиян я хвана и я заблъска в каменната стена. Тъмничарят видя всичко, но не си помръдна и пръста, за да го спре. Успях да оцелея единствено благодарение на това, че надзирателят беше чул кръсърците и дойде да види какво има... Няколко нощи след това, когато всички бяхме заспали, ме събуди някакъв шум и когато отворих очи, видях тъмничаря да се промъква към ъгъла, в който лежах. В ръцете му имаше късо въже и начинът, по който го държеше, ме наведе на мисълта, че е решил да удуши някого – но не бих могла да кажа дали мен, или някой от затворниците

наоколо. Слава богу, в тъмнината той настъпи ръката на една от жените и когато тя се разкрещя ядосано, отново дотича надзирателят. Тъмничарят му даде някакво нескопосано обяснение – бил видял плъх или нещо такова, – което ми прозвуча съвсем измислено. Надзирателят едва не умря от смях, засипа го с подигравки и му каза да се маха от килията. На следващия ден ме отведоха на кораба и оттогава не съм виждала онзи тъмничар.

– Възможно ли е да се е познавал със стражаря?

Шимейн понечи да свие рамене, но веднага съжали. Болката я накара да пристъпи, олюлявайки се, напред и да потърси опора в облегалката на стола.

– Май е по-добре да те отнеса горе, за да си починеш – каза Гейдж. – Ако искаш, облечи си нощницата. Струва ми се, че ще ти бъде по-удобно с нея.

– Не е много подходящо да нося нощница толкова рано през деня – възпротиви се тя. – Сега е едва три и половина, а и работниците все още са тук.

– Но скоро ще си отидат, а ако дойде някой друг, ще се наложи да му обясня, че си ранена и се нуждаеш от почивка.

– И мислите, че ще ви повярва? – изсумтя Шимейн и отметна глава назад. – От това, което ми разказа Ани, съдя, че много от жителите на градчето не биха се изненадали да ме видят по нощница, но не защото съм ранена, а по далеч по-цинична причина. Сигурна съм, че госпожа Петикоум е направила всичко възможно, за да опетни вашата и моята репутация, особено след като ме заведохте на празненството и имавте дързостта да танцувате с мен пред погледите на всички.

– И аз дочух някои приказки – призна Гейдж. – Мери Маргарет смята, че трябва да направим нещо, за да им запушим устата.

Тя вдигна вежди със скептично изражение.

– А посъветва ли ви Мери Маргарет какво по-точно бихме могли да направим, за да постигнем това, сър?

Погледът му за миг срещна нейния, после отново се отмести в страни.

– Тя каза, че трябва да сложим край на слуховете, като се оженим.

Шимейн беше изумена от нетактичността на тази инак толкова мила старица.

– Е, за Мери Маргарет идеята сигурно изглежда чудесна, като се има предвид колко обича да сватосва хората, но дали ѝ е минало през ума, че вие може и да не желаете за съпруга една престъпница, осъдена

на затвор? Намирам, че е твърде неделикатно от нейна страна да ви предлага подобно разрешение на проблема. Що за хрумване! Боя се да не решите, че аз съм ѝ го внушила, сър. Самата мисъл за това просто ме ужасява, кълна ви се. За бога, идеята е толкова абсурдна.

Гейдж сви рамене.

– Всъщност, Мери Маргарет не беше първият човек, който се сети за тази възможност.

Думите му я смяха. Нямаше представа кой друг би могъл да прояви такова нахалство.

– Хм, не мисля, че Роксана би направила подобно предложение, след като ясно даде да се разбере, че ви иска за себе си.

– Не, няма как да е Роксана – потвърди той през смях.

– Тогава Кели – уверено заяви Шимейн.

– Не е и Кели.

Тя го погледна объркано.

– Мога ли да попитам кой тогава си е позволил подобна волност, сър?

Вратата на спалнята се отвори и отвътре се показа Андрю, повлякъл след себе си едно люлеещо се дървено конче. Гейдж веднага се притича на помощна сина си, преди някой от мебелите да е пострадал. Той вдигна момчето на ръце и го намести го върху мекото кожено седло под погледа на Шимейн, която бе застанала на прага на кухнята, за да им се порадва.

Андрю се залюля напред-назад, смеейки се въодушевено и подвиквайки на играчката, както веднъж бе чул да прави някакъв кочияш.

– Давай! Дий! Дий! По-бълзо, муле таквоз!

Шимейн и Гейдж избухнаха в смях. И двамата съзерцаваха с обич момчето, чиито меки къдрици все още бяха разчорлени от следобедния сън. Андрю обаче, изглежда изобщо не ги забелязваше.

– Поредният пример за вашите многобройни таланти, господин Торнтън? – въпросително каза Шимейн като посочи дървеното конче.

Гейдж сведе леко глава в знак на потвърждение и се приближи до нея. Но шумът, който вдигаше момчето, го смущаваше, затова той кимна на Шимейн да го последва обратно в задния коридор, където отмести кутийката с мехлема от високия стол и нежно я постави върху него. Сетне се взря за миг в лицето ѝ и като вида обърканото ѝ изражение, побърза да обясни:

– Вероятно помниш, че ти бях споменал за едно предстоящо пътуване нагоре по реката до Уилямсбърг. Досега все нещо ме задържаше,

но вчера получих съобщение, че къщата на клиента ми е готова и че би желал да получи мебелите си. Ако след две седмици се чувстваш достатъчно силна, много ми се иска ти и Андрю да дойдете с мен, когато аз и работниците отидем да му ги доставим.

– Сигурна съм, че дотогава ще съм в състояние да ви придружа и да се грижа за Андрю, господин Торнтън.

– Освен това ми се иска, докато сме там, да свърша още нещо, което е от изключителна важност за мен... ако нямаш нищо против...

– Ако нямам нищо против? – Тя сбърчи вежди. – За какво ви е необходимо моето съгласие, господин Торнтън?

– Трябва да обсъдя този въпрос с теб довечера и те умолявам да не бавиш отговора си, защото няма да намеря покой, докато не го узная, независимо какъв е.

Външно Шимейн изглеждаше спокойна, но усети, че вътрешно трепери. Гейдж беше започнал да крачи нервно напред-назад из тясното помещение, което ѝ подсказа, че въпросът, който ще обсъждат, е сериозен. Може би бе размислил и вече не я искаше в дома си. Опитът на Потс да я убие вероятно го беше убедил, че присъствието ѝ поставя малкото му семейство в опасност.

– За какво искате да говорите с мен, господин Торнтън? – нерешително попита тя.

Събрал смелост да ѝ признае истината, Гейдж спря пред нея.

– Не се шегувах, когато веднъж ти казах, че може да реша да те взема за съпруга. Още преди да отида на „Гордостта на Лондон“, не веднъж съм обмислял възможността да се ожения отново. Искрах бавачка за Андрю, но почти толкова силно исках и жена за себе си. Както вече ти споменах, тук има сериозен недостиг на млади неомъжени жени. А и доколкото все пак ги има, никоя от тях не ме привлича, въпреки че всички те горят от желание да се омъжат, както вероятно си разбрала от поведението на Роксана. Когато дойдох на кораба, изобщо не се надявах, че ще имам късмета да намеря жена, подходяща дори за бавачка... да не говорим за съпруга. Но съм грешил, Шимейн. Ти си много повече от всичко, за което някога съм мечтал.

Шимейн се взря в него, поразена от внезапното му откровение.

– Искате да се ожените за мен? – Опитваше се да го разбере, но мислите ѝ кръжаха в пълно безредие. Дали беше обмислил последиците, които го очакваха, ако вземе за съпруга жена с опетнена репутация? Тя приемаше, че е възможно да я желае за любовница, но да ѝ предлага брак? Струваше ѝ се немислимо, освен, разбира се, ако това не бе

просто шега. – Защо, за бога, ще искате подобно нещо, господин Торнтън, след като първия въпрос, който си задава всеки почтен човек още щом ме погледне, е какво ужасяващо престъпление съм извършила в Англия? Сигурна съм, че хората непрекъснато се питат как съм попаднала в затвора и си въобразяват какво ли не за отношенията ми с вас. Видяхте как се държа Самюъл Майърс, когато ме видя на увеселението. Бях доведена в тази страна окована във вериги, сър, и ако ме вземете за съпруга, ще бъдете белязан завинаги. „Мъжът на престъпницата“, ще шушукат хората зад гърба ви. Без съмнение госпожа Петикоум е направила всичко възможно да убеди всички в градчето, че не съм достойна да стъпя в нито един почтен дом и много се съмнявам, че бих могла да променя нещо, ако обясня на нея или на другите клюкари, че не съм сторила нищо, с което да предизвикам арестуването си. Как е възможно въобще да ви хрумне да се изправите срещу всичко това?

Гейдж бе не по-малко изумен от думите ѝ.

– Наистина ли смяташ, че ми пука за това какво говори или си мисли онази жена? Алма Петикоум е толкова заслепена от мисълта за собствената си безупречност, че не е в състояние да види колко подла и дребнава е в действителност. Тя е като чудовище, което се храни с плътта на невинните хора и съм убеден, че рано или късно ще пожъне горчивите плодове на зловния си змийски език. Повярвай ми, Шимейн, тя изобщо не заслужава вниманието ти. И не бива да влияе по никакъв начин на твоето решение, каквото и да е то. Ти трябва да го вземеш свободно, като се ръководиш единствено от собствената си воля. Бракът помежду ни е въпрос, който засяга единствено нас двамата. Никой друг. – Той взе малката ѝ ръка в своята и се взря в зелените ѝ очи, търсейки някакъв знак на възражение, но не откри такъв. – Шимейн О'Хърн, за мен би било огромна чест да приеме предложението ми и да станете моя съпруга.

– Значи изобщо не се боите да се ожените за една престъпница? – попита тя смаяно. Имаше чувството, че се пробужда от някакъв дълъг сън. Едва сега започваше да осъзнава какво се случва и това караше сърцето ѝ да пулсира лудо. – И няма да съжалявате след това?

– Ти ще бъдеш моя съпруга, Шимейн, и това е единственото, което е от значение за мен – заяви Гейдж. – Ще видиш, че тук, в колониите, слуховете се забравят твърде бързо. Епитети като „престъпник“, „негодник“ или „крадец“ имат кратък живот, ако не бъдат подклаждани непрекъснато от нови подобни простъпки на въпросната личност. След като се оженим, ти и аз ще бъдем просто една от всички останали брачни

двойки в околността.

– Наистина ли? – срамежливо попита Шимейн. Въпреки всичките ѝ горещи фантазии, мисълта да бъде невеста я изпълваше с тревога. Не можеше да не мисли за слабото си, непривлекателно тяло. – Във всяко отношение?

Сега беше негов ред да изпита объркване и тревога.

– Какво искаш да кажеш, Шимейн? Че ще бъда твой съпруг само на книга?

По бузите ѝ избиха алени петна.

– Не че очаквам от вас подобно нещо, господин Торнтън, но аз съм ужасно слаба и... не представлявам много приятна гледка, когато съм без...

– Без дрехи? – довърши вместо нея Гейдж, почувствал нежеланието ѝ да продължи. Погледът му се отклони за миг към заоблената ѝ гръд, сетне отново се върна на лицето ѝ. Как бе възможно да се смята за непривлекателна, след като той бе напълно убеден, че е най-красивата жена, която е виждал?! – Ако настояваш бракът ни да остане формален, Шимейн, по-добре е въобще да не се женим, защото не бих могъл да издържа да те виждам край себе си... да те желая... и да не те имам. Аз съм мъж, Шимейн, а не монах. Искам те така, както един мъж може да иска една жена. Мисля, че би трябвало вече да си го разбрала. Ако наистина се безпокоиш, че си слаба и изнежена, повярвай ми, че за мен това няма никакво значение. Искам те – точно такава, каквато си! А ако се чувстваш крехка и слаба, бъди сигурна, че аз имам достатъчно сила и за двама ни. Ще се грижа да не ти се случва нищо лошо и ще подхранвам нежността ти със своята обич. Затова те моля, скъпа моя Шимейн, да ме смяташ за кандидат, който копнее да бъде твой съпруг в пълния смисъл на думата.

– Наистина можете да завъртите главата на едно момиче, господин Торнтън – промълви Шимейн. Не можеше да прогони от съзнанието си мисълта за прекрасното му, силно тяло и за собствената си тънка фигура. Непрекъснато си ги представяше сплетени в любовна игра и тези видения бяха много по-чувствени, отколкото някога би си признала. Сега, когато вече се бе любувала на мъжката голота, смутените, мъгляви обяснения на майка ѝ за това какво се случва между двама съпрузи, бяха прераснали в кристално ясни, натрапчиви образи.

Гейдж вдигна ръка и нежно погали с опакото на дланта си пламналата ѝ буза.

– Ще бъдеш ли моя жена, Шимейн?

Тя си спомни цялата тържественост на момента, в който Морис дьо Мерсер ѝ бе задал същия въпрос, но не помнеше тогава сърцето ѝ да е туптяло в гърдите тъй силно, както туптеше сега. Помисли си какво би означавало да се омъжи за един заселник от колониите и да остане с него и след изтичането на седемгодишната си присъда. Все още копнееше да види родителите си, но по незнайна причина не можеше да си представи, че би се върнала в Англия и би се омъжила за някой богаташ там. Струваше ѝ се много по-естествено да остане тук и да свие гнездо с мъжа, който бе разбудил жената у нея. Не знаеше дали го обича, но със сигурност го желаше и не можеше да продължава да живее под един покрив с него, без да копнее да му бъде жена. Много по-добре бе да се ожени за него, отколкото да се бори със страстите си още седем години.

Шимейн бавно кимна.

– Да, господин Торнтън, ще бъда ваша жена... в пълния смисъл на думата.

Сърцето му се изпълни с неопишуемо облекчение и щастие.

– Можем да се оженим в Уилямсбърг – тихо каза той. – Дотогава раната ти ще се е излекувала. До вечерта ще сме се прибрали и ще прекораме първата си брачна нощ тук.

Въпреки всичките ѝ усилия да изглежда спокойна, гласът ѝ трепереше.

– Както сметнете, че е най-добре, господин Торнтън.

Гейдж вдигна брадичката ѝ и я целуна нежно по устата, сякаш се боеше, че ако вложи повече страст, ще я нарани. Сетне се отдръпна, взря се в лицето ѝ с блестящ поглед и прошепна:

– Не мислиш ли, че е време да започнеш да ме наричаш Гейдж? В края на краищата, скоро ще бъда твой съпруг.

– Гейдж. – Прозвуча по-скоро като трепетна въздишка, защото в този миг той отново сведе глава към нея. Но сега устните му се впиха в нейните с ненаситна жажда и отново ускориха пулса ѝ, възпламенявайки цялото ѝ тяло. Езикът му дръзко се плъзна в устата ѝ и трескаво заизучава топлата ѝ вътрешност. Шимейн усети как започва сякаш да се разтапя, както неотдавна, когато я бе целунал за пръв път. Изведнъж ѝ се прииска двете седмици вече да са минали.

– Тате, Анди пишка! – долетя изневиделица гласът на Андрю и двамата светкавично се откъснаха един от друг, сякаш полети с кофа студена вода. Момчето доприпка в стаята и задърпа припряно баща си. Гейдж го взе на ръце и излезе. Шимейн остана да гледа след тях като замаяна. Веднъж вече горещите му устни бяха успели да разпалят в нея огъня на

желанието, а сега, след тази по-нежна, но не по-малко възбуждаща целувка, тя бе убедена, че истинският Гейдж Торнтън е много по-страстен и чувствен мъж от онзи, когото бе виждала в сънищата си. Мисълта, че скоро ще споделя едно легло с него, я изпълваше с трепетно вълнение, но и с тревога.

Дали отново не сънуваше? Нима всичко това бе истина? Действително ли щеше да споделя едно легло с Гейдж Торнтън? Или господарят ѝ щеше да се върне след миг и да ѝ каже, че просто се е пошегувал? Нима не знаеше какъв е шегобиец е той...

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Гейдж остави лодката си на брега на реката и влезе в Нюпорт Нюз. Беше дошъл със строго определена цел и възнамеряваше да я осъществи. Първата му спирка бе „Гордостта на Лондон“, където беше информиран от помощник-боцмана, че Джейкъб Потс е в отпуск и не се очаква да се върне на борда преди идната седмица. Малко по-късно Гейдж нахлу през вратата на таверната и първото нещо, което стигна до слуха му, бе свадата между Мориса и нейната господарка – възрастна и доста едра жена с крещящо червена рокля и бяла перука на ситни букли, накривена на главата ѝ.

– Човекът си плати добри пари, за да е с тебе, тъй че ще го слушаш – викаше жената, удрайки с юмрук по масата. – И не ща да те чувам повече да се оплакваш от него и да му викаш, че бил невестулка или не знам си какво друго. И на мене са ми казвали, че Сам Майърс нямал в гащите си кой знае каква стока, та затуй гледал другояче да покаже, че е мъж. Ама щом си плаща по-скъпо, задето пускам моите момичета да му ходят на крака в къщата, ще го търпиш и да те побийва от време на време, и всичките му други номера, и ще се държиш добре. Чуваш ли?

– Да, чувам те, Фрида – измърмори Мориса, макар че идеята никак не ѝ се нравеше. Имаше си начини човек да се оправи с такива жалки, смрадливи плъхове като Самюъл Майърс. Ами да, Джейкъб Потс можеше с един замах да пререже гръкляна на тоя нещастник и да тури край на мъките му. Разбира се, ако бедничкият Потс въобще успееше да се изправи отново на крака и да се покаже пред хората.

Напоследък имаше чувството, че Потс вече не може да свърши нищо, ама нищичко както трябва по въпроса за оная блатарка. Нима не го беше изпратила на улицата, за да предизвика Гейдж във вечерта на

увеселението? И какво направи Потс? Отнесе един здрав пердах – ето какво! Ами после, когато го накара да отиде до дома на заселника? Върна се продупчен от куршум, та сега лежеше в бърлогата си като грамаден болен морж. Слава богу, Фреди го беше закарал на скришно място, където можеше да го лекува лекар и където нямаше опасност да бъде открит от заселника. Но засега Потс ѝ беше напълно безполезен.

Фрида се наведе напред и продължи, гневно намръщена:

– Откак доведох моите момичета по тия места, си докарвам добри парички и не ща разни проклети дребосъци като Майърс да ме псуват и да ми викат, че съм ги обрала. Може да ми прогони клиентите. Купих те от оня затворнически кораб, за да ми помогнеш на бизнеса, а не да ми разваляш рахатлъка. И ако до една година не ми донесеш двойно повече от парите, дето ги дадох за тебе, ще ги изкарам от собствената ти кожа, тъй да знаеш!

Мориса смръщи вежди и обърна гръб на разлютената си господарка, но недоволното ѝ изражение се смени с изумление, когато зърна през вратата да влиза не друг, а самият Гейдж Торнтън. Изгаряше от любопитство да узнае какво е станало с Шимейн след раняването ѝ, а едва ли можеше да намери по достоверен източник на информация от него. Надяваше се, че малката кучка е пипнала треска и е на път да пукне, както трябваше да стори още много отдавна.

Мисълта, че желанието ѝ за мъст може най-после да се осъществи, възвърна самоувереността на Мориса. Тя погледна Гейдж с похотлива усмивка и подканящо поглади с ръка пищните си форми.

– Е, господарю, май че си размислил над предложението ми, а? Знаех си аз, че Шимейн бързичко ще те отегчи. – Като не получи никакъв отговор, Мориса сведе поглед и продължи: – Обаче, да си кажа правичката, не те очаквах още поне седмица-две. Чудя се какво ли е сторила, та да те накара да дойдеш толкова скоро. Трябва здравата да те е ядосала, а?

Фрида се облегна на стола си и огледа замислено високия, красив непознат. Не се случваше често мъж с подобна външност да търси услугите на проститутки. Такива като него обикновено задоволяваха нуждите си, без това да им струва и пукнат грош. Ярko начервените ѝ устни се сгърчиха в изкривена усмивка.

– Голям хубавец си ти, господине – отбеляза тя, без да сваля очи от него. – Чини ми се, че ще трябва да си отварям очите на четири, щото моите момичета сигур ще се изпотрепят за тебе. Даа, хубавичък още си правя сметките, да не би някоя да ти вземе по-малко от онова, дето си го

е изкарала.

Гейдж пренебрегна забележката ѝ и втречения ѝ поглед и вперил очи в Мориса.

– Търся Джейкъб Потс. Виждала ли си го?

Мориса сви рамене и съсредоточено започна да разглежда ноктите на ръката си.

– За какво може да ти е притрябвал Потс?

Прекрасно знаеш къде е негодникът и защо го търся, помисли си той, но на глас каза само:

– Бих искал да му задам няколко въпроса.

Проститутката го изгледа изпод вежди и се усмихна нагло.

– Не ми казвай, че блатарката пак се оплаква от Потс, та да те накара да я съжалиш. Как е тя, впрочем?

Гейдж не сваляше поглед от нея.

– Добре.

– Добре ли? – На лицето ѝ за миг се изписа объркване. – Искаш да кажеш, че тя... тя не е... не тя те е изпратила да търсиш Потс?

– В действителност дойдох по своя воля, за да проверя как е Потс, след като го раних.

Мориса подскочи на стола си и сви устни в едно престорено изненадано „О!“ . После попита със също толкова добре изиграно изумление:

– За какъв дявол е трябвало да стреляш по горкичкия Потс?

Гейдж обаче забеляза необичайното напрежение в тона ѝ и вдигна насмешливо вежди.

– Кой ти каза, че съм стрелял по него?

Тя се намръщи. Тоя заселник въобще не беше глупак! Защо се бе издала толкова наивно?

– Ами... ти. Току-що го чух от собствената ти уста!

– Казах, че съм го ранил – поправи я той. – Изобщо не съм споменавал, че съм стрелял.

Мориса се извърна и учудено вдигна рамене.

– Че как иначе можеш да го раниш, ако не си стрелял по него?

Гейдж се усмихна студено.

– Един нож би ми свършил същата работа, пък и съм чувал, че Потс си пада по ножовете, както впрочем и ти. Може би вече знаеш, че той дойде в дома ми, за да убие Шимейн, и че аз го застрелях, докато се опитваше да избяга. Може би тъкмо ти си го изпратила. Искат ли се Шимейн да умре, нали, Мориса?

Проститутката се престори на изненадана, макар че вътрешно

потръпна.

– Не зная за какво говориш, Гейдж Торнтън! Нито пък зная къде е Потс! Не съм му пазач! Последния път, когато го видях, приказваше, че щял да ходи в Хамптън или там някъде. Тъй че щом ти трябва, върви да го търсиш, господин Торнтън!

– Чуй ме добре, Мориса – каза той. Никак не му се вярваше Потс да е напуснал градчето. – Ако Потс случайно дойде да те посети, най-добре му кажи, че ако още веднъж го мярна да се навърта покрай къщата ми, ще го убия без изобщо да го питам защо е дошъл. Ще му го кажеш, нали?

Мориса го стрелна с леден поглед.

– Ще му кажа, ама ако познаваше Потс, щеше да знаеш колко проклет може да бъде, ако поиска. Твоят предупреждение въобще няма да го трогне. Разбираш ли, щом старият Потс си науми да стори зло някому, трудно може нещо да го разубеди.

– Имам известни подозрения, че ти просто не искаш да му предадеш моето съобщение – подигравателно каза Гейдж. – Защото като го чуе, Потс току-виж вземе, че размисли и откаже да изпълнява твоите нареждания. Кой може да каже как ще реагира? Има някакъв шанс да реши, че е по-добре да се вслуша в предупреждението ми, вместо да рискува главата си. Ако нещо се случи на Шимейн по негова вина, ще се върна, и този път ще търся не само Потс, но и теб. Нищо чудно да ви убия и двамата.

С тези думи той отсечено кимна за сбогом на двете жени, обърна се и напусна таверната.

Фрида се приведе напред и смигна на последното попълнение в своя бардак.

– Как, казваш, беше името на тоя момък?

Мориса стоеше загледана след отдалечаващия се мъж.

– Гейдж Торнтън! Най-противното копеле, с което съм се сблъсквала през целия си скапан живот!

– Е, драга моя, ако ти е мил скапания живот, по-добре го послушай – предупреди я възрастната жена. Откак съм тук, съм чувала доста неща за тоя тип и повечето хич не бяха хубави. Разправят, че един ден се ядосал на жена си и я хвърлил от кораба, дето го строи зад къщата си. Разправят още, че имало някаква стара мома малко по-нататък по улицата, дето май го видяла, ама я било страх да си отвори устата, щото не знаела какво може да й стори.

– Гледай ти – отвърна Мориса със самодоволна усмивка. – Чудя се

дали Шимейн знае това.

– Чувам, че тоя хубостник не бил много разговорлив. Сигур предпочита да си трае за случката, ама ако мълвата не лъже, бас държа, че положението на тая Шимейн хич не е много розово. Онзи като нищо може да ѝ свети маслото, както е сторил с жена си.

Мориса се ухили.

– И тогава ще си получи наградата, без да си мръдна пръста.

Фрида я изгледа с присвити очи.

– За каква награда говориш?

Проститутката махна с ръка.

– Нищо, нищо. Просто един тъмничар ми обеща нещо, когато тръгнахме от Нюгейт за кораба. Обаче няма как да зная дали не ме е излъгал, без да съм му изпратила доказателство, че съм свършила работата. Пък и аз още не съм успяла да я свърша.

– Да не искаш да кажеш, че са ти обещали да ти платят, за да убиеш някоя от затворничките?

Мориса изглеждаше слисана от предположението на господарката си.

– Нима приличам на убийца?

Фрида се изкикоти, подпря пълните си ръце на масата и се приведе напред. Погледът ѝ бе прикован в очите на Мориса.

– Доколкото ми е известно, скъпа, преди да те арестуват, за малко не си прерязала гръкляните на неколцина господа. Но тук няма да търпя такива работи! Зная как да се оправям с опърничави кучки и ти се кълна, миличка, че си си намерила майстора. Може и да си лоша, ама аз съм два пъти по-лоша, тъй че най-добре ме послушай. Ясно ли е?

Мориса разпери невинно ръце.

– Нямам намерение да правя нищо друго, освен онова, което ти кажеш, Фрида.

– Хубаво! – бавно кимна господарката ѝ и се облегна отново назад. – Защото ако не внимаваш как се държиш с мене, ще те накарам да съжаляваш тъй, както никога досега не си съжалявала. Хабер си нямаш какво мога да ти сторя. Продължаваш ли да ми лазиш по нервите, ще те вкарам в гроба.

В пронизващия ѝ поглед имаше толкова студенина, че Мориса потръпна. За пръв път в своя живот разбираше какво е да попаднеш в ръцете на зла жена, която наистина не знае що е милост.

Гейдж посети магазина на златаря и избра сватбена халка за Шимейн, след като бе определил приблизителната големина на пръста ѝ с

помощта на парче дебела връв. Смяташе възрастния собственик на магазина за човек с принципи, затова не намери за нужно да го предупрежда да си държи езика зад зъбите. Човекът умееше да пази тайните на своите клиенти също толкова добре, колкото пазеше и собствените си тайни. Оттам Гейдж отиде право при обушаря, където откри Мери Маргарет. Възрастната жена бе оставила на Майлс чифт обувки за поправка и сега го чакаше да ѝ ги донесе от работилницата си.

– Мислех си, че хубавият ти лик не ще се мерне пред очите ми поне две-три недели след всичката гюрултия, която предизвика, като доведе Шимейн на танците – изчурулика Мери Маргарет. – Целият град е пощурял. Горкичките празноглавки не могат дъх да си поемат от приказки. – Сините ѝ очи засияха доволно, когато видя, че думите ѝ предизвикват искрения смях на Гейдж. – Аха, драго ми е да видя, че животът пак е почнал да ти понася, Гейдж Торнтън. Има близо година, откак не съм те чувала да се смееш тъй звънко.

– Това, което прави деня ми хубав, е твоето лице, Мери Маргарет Макгий – отвърна галантно Гейдж.

Вдовицата развеселено сви тънките си рамене.

– Ох, ама и ти си един англичанин, сър – закачливо каза тя. После кимна с престорено сърдита гримаса. – Господ трябва да те е дарил със сребърния език на ирландските люде – инак нямаше да лъжеш толкова хубаво. Но кажете ми, милорд, какво ви води в нашия чуден градец?

– Дойдох да взема един чифт обувки, които бях поръчал за Шимейн, но ако имате свободна минутка, мадам, ще се нуждая от вашите услуги.

– Моите услуги? – смаяно повтори Мери Маргарет. – Че каква ли услуга може да иска такъв благороден джентълмен от една старица като мене?

– Засега ми трябва само съвет – усмихнато отговори Гейдж.

Възрастната жена го изгледа подозрително, като се постара да съдржи смеха, който напираше на устните ѝ.

– Мислех, че не ти пука за моите съвети.

– Струва ми се, че това не ще да е съвсем вярно, след като много скоро се каня да изпълня един от тях. Всъщност, ако си свободна след две седмици, можеш да дойдеш с нас до Уилямсбърг и да видиш това със собствените си очи.

Сега вече вдовицата окончателно се обърка.

– Приемам поканата, хубавецо, но се кълна, че и през ум не ми минава за какво говориш.

– Е, след като въображението ти явно куца, дърта жена, нека бъде изненада. Ще помоля Рамзи Тейт да те вземе от къщи след две седмици, в петък, около шест сутринта.

– Добре де, а какъв съвет щеше да искаш от тази дърта жена, ако смея да запитам?

– Възнамерявам да купя на Шимейн плат за нова рокля, а нямам представа колко ще трябва да взема.

– Обувки... Плат за нова рокля? – Устните на Мери Маргарет се извиха едва забележимо, но очите ѝ засияха. – И какъв ще бъде следващият ти подарък за момичето, господин Торнтън?

Гейдж се загледа през малкия прозорец, преструвайки се, че обмисля отговора си.

– Може би собствен гребен и четка, малко тоалетна вода и някакъв ароматен сапун.

– Всичко това за една слугиня, господин Торнтън?

Той се завъртя на пети и сведе поглед към нея. В кехлибарените му очи играеха дяволити пламъчета.

– За съпруга, госпожа Макгий.

Преди вдовицата да успее да затули устата си с ръка, от гърдите ѝ се изтръгна радостен вик и тя заподскача край бастуна си в някакво подобие на весела ирландска жига. Сетне си припомни, че е достолепна възрастна дама, спря се и го изгледа любопитно.

– Предполагам, че разчиташ да си мълча, докато клетвите не бъдат произнесени?

– Да, мадам. Единствено най-близките ми приятели знаят новината.

Мери Маргарет кимна одобрително.

– Много мъдро, че си решил да не струпваш твърде много на главата на бедничката госпожа Петикоум. Иначе може да получи припадък, че даже и да се гътне от изненада. Вярно, че тя очакваше до три месеца плодът на съжителството ти с Шимейн да почне да си личи... но, естествено, без брачни халки. – Тя се изкиска доволно при мисълта за шока, който щеше да изживее дъртата клюкарка. – Ах, как ми се ще да бях малка мишчица в килера ѝ в деня, в който научи новината. Казвам ти, ще ѝ изскочат зъркелите.

– Вие сте безмилостна жена, мадам – обвини я Гейдж през смях. – Дано никога не попаднете в редиците на враговете ми. Това несъмнено би било голямо нещастие.

– Да, несъмнено – кимна вдовицата. После отиде припряно до вратата, водеща към работилницата на обушаря и се провикна: – Господин

Бекър, понеже тъй и тъй сте там, донесете и обувките на Шимейн О'Хърн. Господин Торнтън е дошъл да ги вземе. И дали не бихте побързал малко? Двамата с господин Торнтън имаме важна работа.

В началото две седмици се струваха на Шимейн предостатъчен срок, за да успее да свърши всичко, което бе решила да направи преди сватбата. Беше поискала от Гейдж позволение да преправи една от роклите на Виктория, която ѝ харесваше особено много. Вместо това той само се бе усмихнал с онази момчешка усмивка, по която толкова си приличаха с Андрию, и я бе изненадал с топ великолепен плат за рокля, прекрасна дантела за украса и мека, тънка батиста за нова долна риза и нощница. Шимейн остана трогната от подаръците, но в същото време изпита известна тревога. Къщната работа запълваше почти цялото ѝ време и тя не можеше да си представи кога би могла да ушие всички тези дрехи, още по-малко пък – преди сватбата. Но Гейдж разреши проблема ѝ, като ѝ каза, че Мери Маргарет е предложила помощта си и че Рамзи се е съгласил през следващите две седмици да взема вдовицата от дома ѝ всяка сутрини да я води със себе си, когато идва на работа. Това бе огромно облекчение и Шимейн с радост прие.

Най-после дойде и тъй чаканият петък и в новия пристан за товари, построен от Гейдж и хората му през изминалата седмица, спря тежка гемия с огромно кормило и странни платна, управлявана от един сприхав стар морски вълк, който беше зарязал дългите плавания, за да се отдаде на по-спокоен живот край реката. Натоварването на дървените палети с мебелите мина без проблеми, но после, когато започнаха да качват на борда конете, нещата се усложниха. Животните, уплашени от голямата гемия и от скърцането на двете дъски, по които трябваше да преминат заедно с каруцата, упорито отказваха да помръднат, и се наложи Гейдж да слезе от капрата и лично да ги преведе по импровизирания мост. Последни на палубата се качиха младоженката и гостите, натоварени с чанти, кувари и куп други вещи.

Над крайречните мочурища бе паднала гъста утринна мъгла, която обвиваше в белите си валма плаващата на запад гемия. Стреснати от приближаването ѝ, множество бели и сиви чапли излитаха подплашено от бреговете на реката, а високо в небето над тревистите блата се носеха гълъбови ята. Малко по-нататък пейзажът постепенно се промени и на мястото на тресавищата се появиха гъсти гори от дъбови, кедрови и борови дървета.

Когато на хоризонта се показа остров Джеймстаун, капитанът насочи гемията към едно малко заливче и не след дълго хвърлиха котва до

сушата. Първо свалиха на брега каруцата и я натовариха с големия стенов шкаф. Гейдж остави Ерих Вернер на борда при жените и, придружен от трима от своите работници, потегли към града, за да откара шкафа на заможната вдовица, която го бе поръчала. Останалите мебели бяха превозени на три пъти до наскоро построен дом на новия им собственик в Уилямсбърг, където бяха грижливо разопаковани и внимателно подредени.

Преди да си тръгнат, човекът приятно изненада Гейдж с щедър бакшиш за майсторството, с което бе изпълнена поръчката. Тъй като собствените му усилия и талант бяха допринесли за около шестдесет процента от свършената работа, той реши, че е справедливо да задържи половината от бакшиша и да разпредели остатъка между работниците. Рамзи и Слай Тъкър получиха по двадесет процента, а последните десет си разделиха по равно двамата чираци.

После Гейдж и хората му събраха дъските от палетите, натовариха ги в каруцата и потеглиха обратно към гемията. Но към края на града Гейдж внезапно спря до една ограда. Зад нея се виждаше възрастна жена, която внимателно окопаваше с малка мотика лехите в градината си. Той скочи на земята, приближи се до оградата и свали шапка.

– Моля за извинение, мадам, но днес е сватбеният ми ден и се питам дали бихте ми позволили да купя за моята невеста букет цветя от прекрасната ви градина.

Жената вдигна любопитно глава и замислено огледа непознатия мъж пред себе си.

– И какво ви е спирало досега да се изправите пред олтара, сър? Виждам, че не сте някой зелен младеж.

Гейдж се усмихна развеселено.

– Не съм, мадам. От година съм вдовец. Имам син на две години.

Светлите ѝ очи поблеснаха не по-малко весело.

– А невестата ви? И тя ли е вдовица? Или сте откраднал някое младо пиле от родителите му?

– Млада е, мадам – само на осемнадесет и красива като вас.

Възрастната жена махна с ръка към портата.

– Елате в градината ми, сър, и аз сама ще ви набера букет... не заради сладкодумния ви език, а заради младата ви булка. Да, аз също се омъжих за вдовец, когато бях много млада, и родих и отгледах петима сина, преди моят Джон да си отиде от тоя свят. Не си мислете, че го е повалила старост или болест, не. Един грамаден дънер падна върху му, докато се мъчеше да го отсече. Дървото реши да си отмъсти и го

изпрати в гроба.

– Съжалявам, мадам.

– Недейте – усмихна се вдовицата. – Джон и аз си поживяхме чудесно.

Тя откъсна най-свежите цветя от градината, подаде ги на Гейдж и го благослови с усмивка.

– Дано вие и вашата млада невеста плавате по бурните води на живота с достойнство и кураж, сър, и дано имате цял куп синове и дъщери, които да ви дарят с много радост през идните години и с чудесни внуци, които да сгриват сърцата ви в преклонна възраст и да ви изпълват с гордост и щастие. Сега вървете, и нека бог да бди над двама ви сега и за в бъдеще, и нека любовта ви да крепне с всеки изминал ден.

Развълнуван от думите ѝ, Гейдж поблагодари и отвори кесията си, за да си плати за цветята. Но жената поклати отрицателно глава.

– Не, сър. Цветята са сватбен подарък от мен. Дайте ги на вашата булка и се порадвайте на усмивката ѝ. После я накарайте да ги сложи между страниците на някоя книга – така ще ви остане спомен за цял живот.

Малко преди да стигнат до брега, Гейдж слезе от каруцата и отиде до гемията пеша. Шимейн не виждаше букета, скрит зад гърба му, но по блясъка в очите му се досещаше, че е намислил нещо. Затова когато той се качи на палубата и се запъти към нея, тя скръсти ръце и прикри усмивката си зад подозрителна гримаса.

– Бас държа, че крои нещо – прошепна Мери Маргарет през смях. – Виж го само – същинска Кума Лиса.

– Да – съгласи се Шимейн, която съзерцаваше с жаден поглед всяко негово движение. – Същинска.

След миг Гейдж спря пред нея и пулсът ѝ отново се ускори, както всеки път, когато годеникът ѝ бе наблизо.

– За моята невеста – обяви той, като измъкна букета иззад гърба си и ѝ го подаде с елегантен поклон.

– О, Гейдж! – извика Шимейн и притисна цветята към гърдите си. – Толкова са красиви!

– Подарък от една старица, която срещнах на път за насам. Тя ти изпраща и своята благословия.

– Каква мила жена – възкликна тя, любувайки се на ярките цветове.

Гейдж обаче бързаше за предстоящото събитие.

– А сега, сладка моя, покажи ми какво искаш да вземеш със себе си, защото ми се ще вече да тръгваме. Наех за около час една стая в

странноприемницата „Уедърбърн“, за да има къде да се приготвим, преди да отидем в църквата.

Шимейн посочи малкия си куфар и сватбената рокля, която лежеше грижливо сгъната върху него.

– Това е всичко, което ми трябва.

Гейдж вдигна своя и нейния куфар, както и костюма си, преметна внимателно роклята през ръката на Шимейн и подвикна на сина си, който наблюдаваше рибите, плуващи край гемията:

– Андрю, можеш ли да хванеш госпожа Макгий за ръка и да я придружиш до каруцата? – Като видя щастливата усмивка на момчето и готовността му да се подчини, той също се усмихна. Знаеше, че Андрю приема възложената му задача като отговорна работа, каквато може да свърши само истински мъж. – Ние ще ви последваме.

Ерих пристъпи до своя работодател.

– Можем ли и ние да помогнем с нещо?

Гейдж охотно му връчи багажа, доволен, че така му се удава възможност да помогне на невестата си.

– Позволи ми, сладка моя – каза той, като пое роклята, хвана я в ръката, в която държеше костюма си и предложи на Шимейн свободната си ръка. – За мене изключителна чест да ви съпровода до каляската ви, милейди.

Шимейн го дари със сияйна усмивка, пхна ръка под неговата и се притисна галовно към него. Останалите тръгнаха пред тях и това позволи на Гейдж скришом да целуне младата си годеница. Когато устните им се разделиха, тя въздъхна блажено и му се усмихна, усещайки стягането на мускулите на ръката му, притисната до гърдите ѝ.

– Тази нощ ще бъдеш моя, любима – промълви той.

В сравнение с малкия Нюпорт Нюз, Уилямсбърг бе истинско украшение, реши Шимейн, след като Гейдж обиколи града с каруцата, за да ѝ даде възможност да го разгледа. В дъното на улица „Херцог Глостър“ се виждаше огромен палат, кацнал сред добре поддържана ливада, която бе окичена с цветя и подрязани в различна форма храсти. По самата улица имаше поне дузина магазини. Малко по-нататък бе разположен осмоъгълен тухлен оръжеен склад с караулна кула. Изобщо, това беше един млад, но много красив град.

Мери Маргарет влезе заедно с Шимейн в стаята в странноприемницата, за да ѝ помогне с преобличането. Гейдж остана да чака пред вратата и когато тя най-после се отвори, той нетърпеливо се обърна и за кой ли път остана изумен от неземната красота на своята невеста. В

елегантната си бледозелена рокля с широка бяла яка, обгръщаща като шал раменете ѝ, Шимейн просто сияеше. Краищата на яката и на дългите до лакътя ръкави бяха украсени с богато надиплени дантелени волани. Дълбоко изрязаното деколте също беше покрито с фино набрана дантела, която подчертаваше дългата ѝ, изящна шия, а върху огнената и коса, прибрана във висок кок, се кипреше малка бяла шапчица, изкусно обшита със зелена панделка. Беше завързала с дантелена кърпичка стъблата на цветята в красив букет, който лежеше върху полусвитата ѝ ръка.

Гейдж пристъпи към нея, хвана ръката ѝ и нежно я целуна.

– Толкова си красива, любов моя.

Рамзи смигна на своите приятели и многозначително погледна часовника си.

– По-добре побързай, Гейдж, иначе ще пропуснеш собствената си сватба.

Гейдж му се усмихна през рамо.

– Не ме препирай, стари мошенико. Бързата работа – срам за майстора.

Останалите мъже избухнаха в смях. Те по-добре от всеки друг познаваха мрачното униние, в което бе потънал Гейдж Торнтън след смъртта на Виктория, а ето че сега бяха свидетели на неопикуемото му щастие. Гейдж не ги накара да чакат дълго. След като се изми от потта, избила при пренасянето на мебелите, той облече бялата риза и широката вратовръзка със същия цвят, красиво скроения тъмносин смокинг и светлосивите панталони и жилетка, които бе носил на първата си сватба преди няколко години, и излезе от стаята.

При вида на своя годеник, облечен в елегантни светски дрехи, Шимейн неволно си припомни тревогите на майка си при вестта за предложението на Морис да се оженият. Беше сигурна, че ако госпожа О'Хърн можеше да зърне отнякъде Гейдж Торнтън в този момент, отново би решила, че дъщеря ѝ е била съблазнена единствено от красивото му лице. Но случаят не е точно такъв, шеговито си помисли тя. Защото изключителното му тяло я омагьосваше не по-малко.

Църквата на брутънската енория се намираще съвсем близо до палата, който бяха видели на идване. Скромната свита се отправи към нея и точно в един следобед свещеникът свърза Гейдж Харисън Торнтън и Шимейн Патрис О'Хърн в свещен брачен съюз. Мери Маргарет и четиримата мъже се бяха разделили от двете страни на младоженците, а Андрю, гордо накичил мъничкия си палец със сватбената халка, стоеше точно зад баща си и очакваше нетърпеливо момента, в който щяха да му

я поискат. Беше щастлив, че са го включили в церемонията и когато го помолиха да предаде пръстена, той го вдигна високо с доволна усмивка.

Съобщението, че двойката младоженци вече са венчани, беше скрепено с целувка и въпреки че тя бе кратка и нежна, огненият блясък в очите на Гейдж увери Шимейн, че това е само малка увертюра към страстта, която я очаква. Сетне той я хвана под ръка и двамата се обърнаха, за да приемат поздравленията и благопожеланията на своите приятели.

– Двамата сте чудна двойка – подсмръкна Мери Маргарет и изтри с длан навлажнените си очи.

– Ти си истински късметлия, Гейдж – заяви Рамзи и се ухили дяволито. – Но защо ли трябва да го казвам? Мисля, че си знаел това още когато си я видял за пръв път.

– Така е – призна Гейдж, като си спомни отново мига, в който бе съзрял Шимейн да седи до отвора, водещ към корабния трюм. Беше му се сторило, че не може да е истинска, че е само видение от налудничавите му фантазии. Но си спомняше съвсем ясно как – за негова собствена изненада – още тогава бе видял в мислите си днешния ден.

Андрю изглеждаше леко объркан от толкова поздравления и усмихнати лица, но баща му го вдигна на ръце и го представи на новата му майка с надеждата, че момчето ще разбере.

– Сега ние с Шимейн ще бъдем едно семейство, Анди, и ти ще си имаш майка, също като Малкълм и Дънкан.

– Шемей... майка? – любопитно попита детето, взирайки се напрегнато в лицето му.

– Да – кимна Гейдж. – Сега тя е твоята майка, както аз съм твоя татко.

Андрю се усмихна и започна да върти глава и да повтаря напевно:

– Мама и татко! Мама и татко! Мама и татко!

– Мисля, че му харесва как звучи – забеляза през смях Мери Маргарет.

В този момент обаче Андрю реши да насърчи разговора към по-важна тема.

– Гладен – обяви той.

– Ти винаги си гладен – подкачи го Гейдж и игриво пощипна малкото му носле.

– Гладен – обади се Шимейн до рамото му.

Младоженецът ѝ отвърна с кратка, но предизвикателна целувка.

– Това ще те засити ли, любов моя?

Тя прегърна съпруга си и сина си, надигна се на пръсти и целуна с обич розовата бузка на момчето и с жажда – устните на мъжа. Сетне се усмихна закачливо.

– Колкото и да са сладки целувките ти, скъпи мой съпруге, настоявам Андрю и аз да получим и някаква по-питателна храна, преди да сме припаднали от глад.

Гейдж се засмя и вдигна ръка, за да привлече вниманието на Рамзи.

– Моето семейство иска да бъде нахранено. Би ли докарал каруцата ни, добри човече?

– На вашите услуги, милорд – усмихна се приятелят му, направи дълбок поклон и излезе, за да изпълни молбата му.

В странноприемницата „Уедърбърн“ малката им компания се отдаде на весело пиршество, изпълнено с много тостове и наздравници. Но с течение на времето Гейдж, който копнееше да се прибере в къщи, започна да става нетърпелив и накрая не издържа и помоли гостите си да стават от масата, за да стигнат до гемията преди денят да се е изнизал. В последна сметка се наложи той, който единствен от мъжете бе останал трезвен, да натовари едва ли не насила приятелите и семейството си в каруцата и да я подкара към реката.

На път към дома гемията се отби за малко през къщата на семейство Фийлдс, за да оставят Андрю. Там момчето шеше да се наиграе до насита с Малкълм и Дънкан и да позволи на баща си и на новата си майка да се насладят необезпокоявано на своята първа брачна нощ. Още щом Гейдж ѝ бе съобщил за плановете си да се ожени за Шимейн, Хана беше настояла Андрю да погостува у тях за няколко дни и баща му охотно бе дал съгласието си. Когато вече се канеха да си тръгват, Хана усмихнато връчи на ново венчаната двойка кошница с храна. Знаела, че сега няма да им е до приготвяне на гозби.

– Е, май няма да ви се наложи да излизате от леглото, ако огладнее – прошепна Рамзи на ухото на младоженеца, след като Гейдж благодари на Хана за чудесния подарък. После вдигна поглед към гредите на тавана и замислено се залюля на пети. – Чудя се дали да не намина утре сутринта през работилницата и да свърша някоя и друга работа, докато останалите ги няма.

Гейдж впери в най-добрия си приятел поглед, в който трепкаха заплашителни пламъчета, и тихичко изсъска:

– Ако зърна дори за миг грозната ти мутра да се мярка край дома ми през следващите няколко дни, ще използвам проклетата ти кожа, за да се поупражнявам в стрелба по подвижна мишена. Ако още не си го

проумял с празната си кратуна, приятелче, възнамерявам през тези дни да посветя цялото си време на Шимейн, и никак няма да ми се понрави, ако на някой дръвник като теб му скимне да ни дойде на гости. Трябва ли да повтарям?

Рамзи потърка замислено брадичката си, сетне поглади рунтавите си мустаци, опитвайки се да прикрие развеселената си усмивка.

– Струва ми се, че мога да разбера кога ме заплашват.

– Тогава може би не си съвсем безнадежден случай – отвърна Гейдж със смях.

После прегърна сина си и го целуна нежно.

– Бъди добро момче, Анди, и се дръж както подобава с госпожа Фийлдс – помоли го той. – Ще дойда да те взема в понеделник сутринта.

Когато Гейдж се обърна, за да поговори с Хана, Шимейн се наведе и взе Андрю в прегръдките си.

– Ще ми липсваш, Анди.

Андрю се разсмя, прегърна я на свой ред и изтича при приятелите си, за да се похвали гордо:

– Шемей сега мама! Татко каза!

Хана се усмихна и вдигна поглед към Гейдж.

– Мисля, че синът ти е толкова щастлив от това, че си има майка, колкото ти от това, че вече имаш съпруга.

– Почти бях загубил надежда да намеря жена, която да може да бъде и двете едновременно, но Шимейн доказа, че е повече от достойна – отговори гордо Гейдж. Когато младата му съпруга се приближи, той я прегърна, притисна я до себе си и се усмихна, загледан в блестящите ѝ зелени очи. – Не знам как е възможно да съм такъв късметлия, Хана, но Шимейн е всичко, за което някога съм копнял.

Шимейн вдигна ръка и погали с опакото на дланта си лицето на своя съпруг.

– Дори да ми предлагаша всички съкровища на земята, не мисля, че бих изоставила богатството, което вече имам.

В сияйните ѝ зеници грееше някакво нежно, дълбоко чувство, което Гейдж не знаеше как да нарече. Знаеше само, че много му напомня на чувството, което често бе съзирал в сините очи на Виктория в блажените мигове на споделена страст.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Когато стигнаха дома му, Гейдж грабна невестата си на ръце и като остави мъжете да помогнат на Мери Маргарет при слизането от каруцата, избърза напред и тичешком изкачи стълбите. В мъчително краткия миг преди гостите да ги настигнат, той притисна Шимейн към себе си и я целуна с цялата страст, която бе стаявал още от нощта на празненството в града. Устните му настървено се впиха в нейните и ги принуди да му отвърнат с не по-малка пламенност. Тогава по верандата се чуха стъпки и гласът на Рамзи, който едва ли не изкрещя колко е прелестна вечерта – несъмнено за да предупреди младоженците за пристигането на останалите. Гейдж и Шимейн светкавично се откъснаха един от друг и разтвориха вратата, за да ги посрещнат. След нов порой от благопожелания и множество подаръци, измайсторени от мъжете, гостите най-после се пръснаха в различни посоки и оставиха двамата младоженци съвсем сами.

– Ела тук, съпруго – предрезняло прошепна Гейдж и отново придръпа невестата си в своите обятия. Като внимаваше да не докосва раната ѝ, която все още не бе напълно заздравяла, той я обгърна с ръка през кръста и я притисна плътно към мускулестото си тяло. Погледът му се взря жадно в омагьосващо той лице, окъпано в меката светлина на фенера. После Гейдж бавно сведе глава и впи устни в нейните в дълга, страстна целувка – предизвикателна и в същото време изумително нежна. Първоначалното смущение на Шимейн бързо се изпари и тя му отвърна с неподозирана за самата нея жар, забравила всякаква сдържаност. Езикът ѝ смело потърси неговия, а когато пръстите му обходиха дръзко хълбоците ѝ, тя се притисна с копнеж към него, усещайки как гърдите ѝ тръпнат при допира на здравата му гърд.

Накрая Гейдж вдигна глава и вперил премежен поглед в изящните ѝ черти.

– Имаш ли въобще представа колко често съм копнял да те взема в прегръдките си и да те целувам, докато не започнеш да ме молиш да спра? Пожелах те още в онази първа вечер, когато те видях до масата в кухнята, изкъпана и облечена в чисти дрехи. Още тогава осъзнах, че няма да издържа цели седем години, без да те имам. Оттогава насетне просто изчаках да видя дали има някакъв, макар и съвсем мъничък шанс да приемеш предложението ми за брак.

– Искате ли да узнаете една тайна, господин Торнтън? – прошепна

Шимейн със срамежлива усмивка. – Струва ми се, че мигът, в който престъпихте прага на къщата в същата онази вечер и съблякохте мократа си риза, бе мигът, в който Морис дьо Мерсер започна да потъва в забрава.

Гейдж рязко вдигна глава, смаян от думите ѝ.

– Наистина ли?

– В случай, че никой не ви го е казал, сър, вие сте изключително красив мъж, който изглежда достатъчно съблазнително дори с дрехи – меко промълви тя.

– Което ми напомня, че в момента ти водиш по точки.

Сега бе ред на Шимейн да вдигне объркано очи към него.

– Как така, сър?

– Все още не съм те виждал напълно съблечена и горя от нетърпение да го сторя, мадам.

– О, но когато уби змията, аз бях съвсем гола под кърпата – възпротиви се тя.

– Забелязах – увери я Гейдж с усмивка. – Вярно, че кърпата не беше толкова мокра, колкото ми се искаше, но все пак за мен бе повече от приятно да се полюбувам на това... – Той прокара лекичко пръст по зърното на едната ѝ гърда, за да покаже на какво точно се е любувал, и нежният му допир я изпълни с неопикуема наслада. – Истина е, че исках да те любя и тогава, и много пъти след това.

Шимейн си спомни желанието, което бе съзряла в погледа му през онази нощ. Спомни си и как още след първия урок по стрелба всяко случайно докосване до него бе карало цялото ѝ тяло да трепери в безумен копнеж.

– Радвам се, че не можеш да четеш мисли.

– Защо, сладка моя?

– Щеше да останеш шокиран от онова, което ставаше в съзнанието ми.

– О, в такъв случай и аз се радвам, че вие не можете, мадам, защото бихте ме сметнала за похотлив развратник.

Шимейн се засмя и сгуши глава на гърдите му.

– Гладен ли си? Хана е надминала себе си при приготвянето на храната за първата ни брачна нощ.

– Гладен съм за теб, жено. – Той плъзна ръце надолу по гърба ѝ и я притисна силно към слабините си, за да я накара да почувства пламтящата му жажда. – Изгарям от желание да те имам и ми се ще да консумираме брака си до час. Едва ли бих понесъл да чакам повече.

По тялото ѝ пробягна възбуден трепет.

– Уших си нова нощница специално за тази нощ. Ще ми позволиш ли да я облека?

– Побързай – подкани я меко Гейдж.

– Ще побързам – обеща тя и се надигна на пръсти, за да срещне огнените му устни, които отново я възпламениха с трескава целувка. Накрая се отдръпна със замаяна въздишка и побягна към спалнята. На вратата обаче се спря и се обърна с усмивка. – Нали ще дойдеш, щом те повикам?

Изпълненото му с копнеж изражение бе повече от достатъчно като отговор, но за да не остави у нея и капка съмнение, той отвърна:

– Да, мадам. Само ако земята под краката ми се разтвори и ме погълне, може да ме спре да се отзована повика ви.

Шимейн влезе в спалнята, като остави вратата леко открената, и остана изумена от вида ѝ. От двете страни на леглото горяха свещи, а завивката бе отгърната подканящо и под нея се виждаха снежнобели чаршафи, поръбени с ирландска дантела – без съмнение подарък от една добре позната вдовица. Новата нощница лежеше грижливо сгъната в единия край на леглото и когато я разгъна, Шимейн не можа да сдържи изненаданото си възклицание, защото деколтето и ръкавите ѝ бяха украсени със същата fino изплетена дантела.

– О, Мери Маргарет – промълви тя, изпълнена с признателност и възхищение. – Колко е красиво!

Гейдж дочу тихия ѝ глас и пристъпи към вратата.

– Шимейн? Добре ли си?

– Да, съпруже – увери го през смях Шимейн. – Просто се възхищавах от дантелата, която Мери Маргарет е изплела, за да украси чаршафите и нощницата. Но, моля те, не влизай още. След миг ще видиш всичко.

Гейдж закрачи напрегнато, напред-назад из салона. Чакането обаче го изнервяше, затова той реши да се подготви за предстоящата среща с невестата си и започна да се съблича. Първо свали смокинга и жилетката, сетне махна вратовръзката и разхлаби вървите на ризата си. Повече от това не смееше да стори, защото се боеше да не стресне Шимейн, ако се появи в спалнята полугол. Продължи да обикаля из стаята и когато стигна до един отдавна неотварян шкаф, се сети, че вътре трябва да има бутилка Мадейра, оставена преди много време. Откри я зад няколко други прашни бутилки, счупи восъчния печат на тапата и наля няколко капки в една чаша, за да опита вкуса ѝ. Виното беше чудесно и напълно

подходящо за младата му невеста.

Най-после Шимейн го повика от спалнята.

– Вече можеш да влезеш, Гейдж.

– Да, любов моя... идвам веднага – отговори Гейдж и припряно измъкна от скрина две тежки кристални чаши, които някога Виктория бе купила с надеждата постепенно да събере пълен комплект. Той сипа на дъното им малко от тъмната течност, бутна вратата на спалнята с рамо и ги внесе вътре. На прага обаче се спря, за да се полюбува на прекрасната си съпруга. Шимейн седеше в леглото, опряла гръб на една от обшитите с дантела възглавници. В тънката си като паяжина нощница, украсена с фино набрана дантела, тя беше изумително красиво възплъщение на онова, което всеки младоженец мечтае да види в първата си брачна нощ.

Гейдж си припомни как отчаяно бе копнял да я притежава, особено след като Шимейн вече беше приела да се омъжи за него. Но въпреки мъчителните часове на разкъсващо желание, прекарани в близост до нея, той се бе въздържал да задоволи страстта си. Не искаше да отнема целомъдрието ѝ докато тя е все още негова слугиня. Не искаше Шимейн да се чувства задължена да се поддаде на волята му. Сега, докато погледът му галеше всяка съвършена извивка на тялото ѝ, Гейдж се радваше, че не е избързал. Настоящият момент си струваше цялото безкрайно очакване. Сега тя бе неговата невеста, неговата прекрасна, обична невеста. И тази нощ щеше да остане завинаги в паметта и на двама им като нощта, в която са се слели в едно цяло като съпруг и съпруга.

– Това е сватбеният ни подарък от Мери Маргарет – обясни Шимейн, като посочи дантеленото спално бельо. – Изплела е дантелата на ръка.

Гейдж се доближи до леглото, долепи тържествено устни до една от чашите и ѝ я подаде. Докато Шимейн опитваше предпазливо вкуса на виното, той прокара с възхита ръка по изящната дантела и си спомни как сутринта, преди да тръгнат за Уилямсбърг, Мери Маргарет припряно го бе прогонила от собствените му покои, и как преди малко със загадъчна усмивка се бе шумгнала в спалнята, докато Рамзи и останалите мъже подаряваха на младоженците красивите си, издялани от дърво подаръци.

– Тази дама е истинско съкровище, чиято цена не бих се осмелил да пресметна – усмихна се Гейдж.

Шимейн лекичко докосна с пръсти дантелата на яката си.

– Мери Маргарет е украсила и нощницата ми.

Гейдж сведе очи с усмивка, остави чашата си настрана, приседна на леглото и взе една свещ, за да разгледа отблизо фината дантела.

– Много е красива – промълви той, но онова, което подмамваше погледа му неустойимо надолу, бе не изящната плетка, а съблазнителната, заоблена гръд на невестата му. На светлината от свещта прозрачната дреха изглеждаше като тънка пелена от мъгла над заоблените снежнобели хълмове на гърдите ѝ, увенчани с тъмнорозови зърна. Спомни си тънката, източена снага на Виктория, която като изключим месеците, в които бе кърмила Андрю – изпитваше смущение от малките си гърди, нищо че съпругът ѝ винаги я бе смятал за олицетворение на женствеността. Ето че сега пред изпълнените му с възхита очи стоеше един съвършен образец на женска фигура, който караше цялото му тяло да тръпне в очакване.

Шимейн имаше чувството, че горещият му поглед я задушава, но остана неподвижна и притихнала, докато той съзерцаваше полуголите ѝ гърди и дългата, тежка плетка, в която бе въткнала бяла панделка. Гъстите черни мигли скриваха красивите му очи и не ѝ позволяваха да надникне в блестящите им дълбини. Колкото ѝ да се взираше в лицето му, тя не можеше да прочете какво я очаква. Не знаеше дали този непознат, за когото се бе омъжила, няма внезапно да се превърне в жесток звяр в своя стремеж да задоволи мъжкото си желание.

Гейдж улови пръстите ѝ в своите, поднесе ги към устните си и ги целуна нежно, без да сваля поглед от плахо ококорените ѝ очи. После изведнъж се усмихна и в тази усмивка имаше толкова топлота и обич, че пред Шимейн сякаш се разтвориха портите на рая. Стаеният в гърдите ѝ дъх се отрони от устните ѝ в блажена въздишка.

– Да, сладка моя, нощницата е красива – почти беззвучно прошепна той. – Но не е и наполовина толкова прекрасна, колкото жената, която я носи.

После остави свещта обратно на масата и сведе глава към лицето на младата си съпруга. Целувката беше опияняваща като тъмната мадейра, пламтящо сливане на устни и езици: единият – дързък и настойчив, другият – търсещ и любопитен. От гърдите на Шимейн се изтръгна тих стон, когато устните му се спуснаха надолу, прокарвайки огнена бразда по шията ѝ, за да преминат по тънката дантелена яка над деколтето и най-сетне да стигнат до зърното на гърдата ѝ. Дъхът ѝ секна от внезапния мощен прилив на наслада. Горещата влага на устните му проникна през фината материя на нощницата и сякаш наелектризира цялото ѝ същество. Замайана, Шимейн отпусна глава на възглавницата с блажена

въздишка. Имаше чувството, че няма да издържи, че ще се удави в това бездънно море от удоволствие.

– О, не спирай – прошепна умопително тя, когато Гейдж вдигна глава. Цялото ѝ тяло трепереше. Погледът ѝ потърси неговия с няма молба.

Кафявите му очи пламтяха.

– Почакай само миг, за да се съблека, любов моя – промълви той дрезгаво и погали с пръст твърдото зърно на гърдата ѝ през влажната нощница. – Трябва да внимавам. Не искам да измамя очакванията ти и да ти отнема дори частица от удоволствието, което един мъж дължи на своята съпруга.

– О, сър, смея да твърдя, че вие не ме мамите – увери го Шимейн с натезал от възбуда глас. – Почувствай как тръпне сърцето ми. – Тя погали с пръсти opakото на дланта му, която се притисна към гърдата ѝ, за да усети лудешкия ритъм на пулса ѝ. – Виждаш ли как копнея да науча още от онова, което знаеш ти?

– Никога не съм имал по любознателна ученичка – отвърна Гейдж, като обърна длан нагоре, преплете пръсти с нейните и вдигна ръката ѝ към устните си за нова целувка. Сетне се изправи и погледът на Шимейн неволно се плъзна надолу. Но веднага се вдигна отново рязко нагоре, за да срещне засмените му очи. – Да, мадам, аз също копнея за вас.

Той заобиколи леглото и отиде до един стол до по-далечната стена на стаята, където се извърна леко, за да спести на Шимейн шока от гледката на възбудения си до пръсване член, и свали ризата си. После вдигна крак и издърпа единия крачол на тесните си панталони, докато невестата му следеше с жаден поглед играта на мускулите на хълбоците и бедрата му при усилието му да запази равновесие на един крак. След това Гейдж премести тежестта на тялото си върху другия си крак и скоро панталоните бяха в ръката му, оставяйки го чисто гол. При вида на онази част от тялото му Шимейн почувства как по лицето ѝ плъзва гъста червенина. Неспособна да отмести поглед, тя седеше като вкаменена в леглото. Спомняше си предишните две нощи, в които бе съзерцавала голата му фигура, но се оказваше, че лунната светлина я е измамила, като ѝ е внушила, че тялото му просто е изумително красиво. Красиво то несъмнено беше, но освен това беше и невероятно заплашително. Никога през живота сине бе виждала нищо по-страховито от това дръзко острие на страстта.

В този момент той се обърна и тръгна към нея, и Шимейн бързо отклони очи и се втренич напрегнато в гардероба на отсрещната стена.

Гейдж легна предпазливо до нея, като тактично покри слабините си с дантеления чаршаф. Сетне се намести до съпругата си и се облегна на таблата на леглото, като подпъхна възглавницата под гърба си. Тогава забеляза, че Шимейн трепери и улови ръката ѝ в своята, а със свободната си ръка завъртя лицето ѝ към себе си, за да се взре изучаващо в огромните ѝ, изпълнени с колебание зелени очи.

– Страх ли те е, Шимейн?

– Малко – призна тя с едва доловим шепот.

– Няма от какво да се боиш, сладка моя – нежно каза Гейдж. – Всяка жена преминава през този кратък миг на болка, но той е нищо в сравнение с удоволствието, което получава в замяна на своята девственост. А аз ти обещавам, скъпа моя съпруго, че ти ще получиш цялата наслада, която съм способен да ти дам.

След като съпругът ѝ изглеждаше тъй загрижен за страховете ѝ, Шимейн не можеше да повярва, че би ѝ сторил нещо лошо. Макар че усмивката, с която му отвърна, все още издаваше напрегнатост и неувереност, тя идваше от дълбините на сърцето ѝ.

– Това бе само един кратък момент на паника, господин Торнтън.

– Да, госпожа Торнтън – отвърна Гейдж, омагьосан от топлия ѝ, нежен поглед. – А сега, мадам, бих искал да вдигна тост за нашата сватба. – Той се пресегна през нея, взе чашата си и изчака Шимейн също да вдигне своята. После се усмихна, впил поглед в бездънните ѝ зеници. – Нека бракът ни бъде всичко онова, което и двамата бихме желали да бъде, и нека след като сме преживяли заедно дълги години, да можем да погледнем назад със спокойствие и задоволство, благословени от бог с голямо и задружно семейство.

– Да бъде! – кимна тя, отново развеселена. Двамата сплетоха ръце и всеки отпи жадно от чашата на другия. Виното бе малко силно за вкуса на Шимейн и ѝ се наложи да прочисти гърло, преди да изрече своята молитва. – И нека в края на живота си да можем да кажем, че сме се радвали на дълбока и силна любов, която ни е свързвала в нежно единство.

– Амин!

Двамата се засмяха и наведоха едновременно глави, за да отпият отново от чашите си. Но когато погледите им се срещнаха, веселието им се изпари, за да отстъпи място на далеч по-чувствени усещания. Гейдж пое чашата на Шимейн и я остави настрана, заедно със своята. Сетне обгърна с ръка раменете на съпругата си и я придърпа към себе си, за да я целуне. И това бе не просто целувка, а страстно сливане на устни, на

дихания с аромат на Мадейра, на две лудо туптящи сърца в едно. Най-после той вдигна глава и без да откъсва горящия си поглед от очите на Шимейн, се зае с копчетата на ношницата ѝ. Бяха мънички и мъчни за разкопчаване, но Гейдж бе търпелив и след малко усилията му се увенчаха с успех.

Той разтвори краищата на ношницата и ги дръпна надолу. Освободени от дрехата, гърдите на Шимейн сякаш изгряха пред очите му в цялото си пишно великолепие и снежна белота. Тя лежеше, стаила дъх, докато съпругът ѝ се любуваше на изваяните ѝ форми. Погледът му изгаряше кожата ѝ, а нежният допир на пръстите му я караше да тръпне в екстаз.

Гейдж не можеше да откъсне очи от изкусителната ѝ гърд, омагьосан от съвършената ѝ заобленост и невероятната нежност и мекота на кожата ѝ.

– Не мога да повярвам на очите си – прошепна той. – Ти си по красива, отколкото въобще съм си представял.

Сетне се наведе и нежно захапа с устни розовото ѝ зърно и цялото ѝ тяло потръпна от удоволствие, но за нейно огромно разочарование Гейдж се надигна. Шимейн впери тревожно поглед в него, но след миг разбра, че просто е спрял, за да се намести по-удобно върху нея. И когато устните му се върнаха, за да продължат с удвоена жажда да рисуват огнени кръгове по кожата ѝ, от гърдите ѝ се отрони тих стон. Пръстите ѝ се вкопчиха в косата на тила му, а гръбнакът ѝ се изви като дъга, за да тласне набъбналата ѝ гърд още по-нагоре към тези влажни, горещи устни, които галеха зърната ѝ с нежни, бавни движения. Имаше чувството, че по тялото ѝ пробягват огнени искри и че скоро ще бъде изпепелена от пламъците на тази невероятна наслада, която затрудняваше дишането ѝ и караше слабините ѝ да горят в трескаво желание.

Чаршафът бе отмахнат настрана и едно мускулесто, силно бедро се плъзна по копринената кожа на крака ѝ, за да вдигне ношницата нагоре. Без да прекъсва нито за миг вълшебния танц на устните си по гърдите ѝ, Гейдж проверя ръка между бедрата ѝ и нежно започна да я гали, дарявайки я с непознато, неподозирано блаженство.

Когато той вдигна глава, Шимейн без колебание обви ръце около шията му, за да поиска нова страстна целувка, и Гейдж се подчини на часа, като впи устни в нейните с охотата на дълго гладувал човек, комуто току-що са сервирали обилна трапеза. Много след като целувката бе свършила, тя продължаваше да усеща нейната упояваща магия, от която беше изпаднала в някакъв сладостен унес. Почти не почувства как

нощницата се плъзва нагоре по тялото ѝ и бива съблечена. Сетне внезапно се озова прикована по гръб към леглото под тежестта на съпруга си. Усещаше всяко мускулче, всяка издупина по голото му тяло и това усещане бе невероятно възбуждащо. Вече не изпитваше никакъв страх от онзи непознат, огромен и твърд мъжки атрибут, който бе зърнала преди малко и който сега беше притиснат между бедрата ѝ.

Колкото и да се опитваше да възпира желанието, което бушуваше в него, Гейдж усещаше, че цялото му тяло трепери все по неудържимо. Беше му все по-трудно да устоява на поривите си, а когато почувства плахия допир на ръката на Шимейн до бедрото си и тънките ѝ пръсти, които любопитно потърсиха члена му, дъхът му секна. Трябваше да напрегне всичките си сили, за да обуздае отчаяния си копнеж да задоволи болезнената нужда на тялото си.

– О, любов моя, ти запали огън, който трябва да бъде потушен – изпъшка той, като обхвана с ръка пръстите ѝ и ги притисна. Усещането беше неземно, но Гейдж знаеше, че няма да издържи дълго. – Целият горя, мадам, но ще се постарая да ви доставя удоволствие, преди да съм станал на пепел.

Той сведе глава и я целуна с цялата страст, която кипеше във вените му. Членът му бавно се плъзна по топлата влага между бедрата ѝ, сетне проникна в нея с внезапен, рязък тласък, който изтръгна стреснато възклицание от гърдите на съпругата му. Но едва сторил това, Гейдж се спря, събрал последните остатъци от волята си, за да успокои болката и страха ѝ с нежни целувки и ласки, и постепенно усети как тялото ѝ започва да приема дръзкото му нахлуване, как се отпуска и закопнява за още.

Омагьосващите движения на този любовен ритуал караха дъха на Шимейн да излиза от гърдите ѝ на пресекулки, а сърцето ѝ – да препуска в бесен ритъм, досущ като сърцето на нейния съпруг. Сякаш копирани лиани, краката ѝ обгърнаха тесните му хълбоци, за да го притиснат още по-силно към нея, докато пръстите ѝ се впиваха в мускулестия му гръб. Направлявана от умелите му ръце, тя се надигна, за да посрещне мощните му тласъци. Внезапно се почувства понесена от някакъв странен, шеметен вихър, за чието съществуване не бе и подозирала. Гейдж разбра това и ускори още повече ритъма на яростните движения на тялото си. Оргазмът дойде едновременно и за двама им, подобно на ослепително ярка експлозия, чийто тътен достигна като вълна до всяка тяхна клетка, и която ги издигна на огнените си криле високо в небето на екстаза, някъде отвъд пределите на реалността, в сияйните обители на

пълното блаженство. Омагьосани, те останаха там дълго време, преди да започнат бавно да се спускат, леки и безплътни като пух от глухарчета, обратно към земята и към действителността.

Шимейн притисна треперещата си ръка към челото си и замаяно погледна усмихнатия си съпруг. Очите му светеха с блясък, каквото не бе виждала никога досега.

– О, господин Торнтън, вие наистина можете да завъртите главата на едно момиче.

– А ти, прекрасна моя Шимейн, успя да надминеш многократно и най-смелите очаквания на този доскорошен вдовец – призна той. – Честна дума, онова, което изпитах, не би могло да се обясни само с дългото ми въздържание. Ако трябва да търся причината за тази невероятна наслада, бих казал, че тя се крие в твоето желание да ми доставиш удоволствие и да бъдеш задоволена в отговор.

Тя се смути.

– Прекалено дръзка ли бях?

Идеята бе толкова абсурдна, че Гейдж се разсмя.

– Съвсем не, мадам! Не мога да ви опиша колко бях щастлив да открия, че вие сте изключително страстна жена. Толкова щастлив, че ми се иска всичко да се повтори, и то веднага! Но вие сте много крехка, а аз обещах да бъда внимателен.

Шимейн обви нежно ръце около шията му, опиянена от приятната тежест на тялото му върху нейното.

– Странно, но вече не се чувствам крехка.

– Може би не е лошо да проверим дали наистина е така – подхвърли Гейдж, съблазнен от идеята. Преди това обаче искаше да ѝ покаже още нещо. – Но това ще трябва да почака малко, сладка моя. Сега имам една изненада за теб. Сватбеният ти подарък те очаква в другата стая.

– Сватбеният ми подарък? – възкликна слисано тя. – Но аз не мога да ти дам нищо!

– Как можеш да кажеш подобно нещо, любима, когато току-що ми даде онова, за което жадувах ден и нощ още откакто те доведох тук? – Той я целуна пламенно, за да я увери, че продължава да жадува за същото. – Ето, виждаш ли колко силно те искам? Но искам и да ти покажа твоя подарък.

С тези думи Гейдж се надигна, стана от леглото и тръгна към вратата. На прага се спря и се извърна към съпругата си, която съзерцаваше прехласнато великолепното му голо тяло. Щом видя, че я гледа, Шимейн срамежливо придърпа чаршафа, за да прикрие собствената си

голата. Той се усмихна подканящо.

– Идваш ли?

Тя кимна и се изправи, като уви чаршафа около тялото си и затъкна края му между гърдите си. Докато я чакаше да отиде при него, Гейдж хвърли поглед към леглото. Шимейн видя това, обърна се, за да провери какво е привлякло вниманието му, и видя червените петна, изпъкващи ярко върху белите чаршафи. Бузите ѝ поруменияха от свян, но съпругът ѝ обгърна раменете ѝ с ръка, придърпа я към себе си и я поведе напред. Не каза нищо, само се усмихваше.

Докато вървяха през салона, Шимейн не можа да се въздържа и да не се полюбува тайничко на мъжкото му тяло. Макар че Гейдж, изглежда, не изпитваше никакво неудобство от голотата си, тя все още се стесняваше да задоволява открито своето любопитство. Подобно на толкова други родители, опитващи се всячески да съхранят невинността на децата си, майка ѝ и баща ѝ я бяха оставили в почти пълно неведение относно мъжете. Но тяхната сдържаност съвсем не бе притъпила любопитството на Шимейн. Тя копнееше да научи всичко, което една жена може да узнае за своя съпруг, защото и без някой да ѝ го казва, беше уверена, че Гейдж Торнтън е наистина прекрасен образец на представител на мъжкия пол.

Гейдж сведе глава, видя изучаващия ѝ поглед и се усмихна.

– Дали ще се заинтересуваш, ако ти предложа да се изкъпем заедно, скъпа моя?

– Шегуваш се, разбира се – убедено каза Шимейн, имайки предвид скромните размери на ваната. – За тази цел ще ни трябва доста по-голяма вана от твоята.

– Не мислиш ли, че това би било много подходящ сватбен подарък? – попита той, като се наведе и я целуна лекичко по челото.

Тя постави длани на гърдите му и наклони глава, за да го погледне право в очите.

– Кое би било много подходящ сватбен подарък?

Гейдж посочи затворената врата на килера.

– След вас, мадам.

Сбърчила объркано вежди, Шимейн взе една газена лампа и тръгна към вратата. Когато я отвори, от устните ѝ се изтръгна изненадано възклицание. В средата на помещението имаше огромна вана, достатъчно голяма, за да побере спокойно двама души. Зад нея бе изправен параван, а когато Шимейн обходи с поглед малката стая, осъзна, че тя не прилича вече на склад, а представлява баня, оборудвана с умивалник,

тоалетна масичка със стол, шкафчето с бръснарските принадлежности на Гейдж, и дори един висок стол близо до умивалника, несъмнено поставен за улеснение на Андрю.

Гейдж влезе след нея, пое лампата от ръката ѝ и запали няколко свещи, за да разпръсне мрака.

– Накарах Фланъри и Гилиън да поработят тук, докато отсъстваме. Харесват ли ти промените, които са направили?

– О, да, Гейдж! – Тя се завъртя и го прегърна импулсивно. После се отпусна назад в обятията му, за да изрази задоволството си с повече думи. – Благодаря ти за вниманието и загрижеността!

Той ѝ се усмихна.

– Забелязах колко обичаш да се къпеш и си помислих за удоволствието, което бих изпитал, ако правим това заедно, когато имам време. Дори и празна, ваната е твърде тежка, за да можеш да я местиш сама, затова реших, че трябва да има начин да се изпразва без да се мърда от мястото ѝ. Накарах Фланъри Морган да пробие отвор в единия ѝ край и да закрепим към него медна тръба, която да прокара под пода, така че водата да изтича по нея вън от къщата. Единственото, което трябва да стоиш, е да махнеш тапата от отвора и да гледаш как ваната се изпразва сама.

Шимейн беше смаяна от находчивата му идея.

– Колко сте изобретателен, господин Торнтън!

В отговор на комплиментите ѝ Гейдж пренебрежително вдигна вежди.

– Бях подтикнат преди всичко от собствените си желания. Имам много съблазнителна съпруга, затова ми се иска да споделям с нея всички удобства и удоволствия, които бих могъл да си представя.

Меките ѝ устни се разтвориха в свенлива усмивка.

– Няма нужда някой да ми казва колко живо е вашето въображение, сър. Доказателствата за това непрекъснато са пред погледа ми, накъдето и да се обърна.

– Човек може да стори много неща, когато е вдъхновяван от красотата като твоята, сладка моя – отвърна той с лека усмивка.

– Слава богу, сега вече и ти ще можеш да се къпеш на закрито.

Гейдж протегна ръка и дръпна края на чаршафа, втъкнат в изкустителната трапчинка между гърдите ѝ.

– Къпането в потока не е толкова неприятно, ако го правят двама души, които се обичат. На сутринта ще ти покажа някои от удоволствията, които могат да се изпитат там. – Ръцете му бавно започнаха да

смъкват чаршафа надолу, откривайки първо заоблените ѝ гърди, сетне тънката ѝ талия. Погледът му бе вперен неотлъчно в очите на Шимейн, които бяха станали тъмнозелени.

– Ще я напълним ли с вода? – попита тя, останала без дъх.

– Донеси сапуна и кърпите – нареди дрезгаво Гейдж, като се наведе и нежно захапа ухото ѝ. – Аз ще донеса водата. – Но не помръдна от мястото си. Вместо това пръстите му продължиха да се спускат надолу, като галеха кожата ѝ и едновременно с това разхлабваха стегнатия около хълбоците ѝ чаршаф.

Шимейн го улови миг преди да падне на земята, разпери го зад гърба си като огромни криле и се предаде на магичната власт на тези две ръце, които се движеха по тялото ѝ като ръце на изкусен майстор-ваятел – силни, гальовни, търсещи неопознатите места. Екстазът на ласките му я караше да стаява дъх и после бавно да го изпуска в блажени въздишки. Гейдж заотстъпва назад към високия стол и тя го последва сяпко, подобно на нощна пеперуда, привлечена от пламъка на свещ. Щом стигна до него, той приседна на ръба му и без да сваля поглед от блесналите ѝ зеници, я вдигна и я намести върху пламтящия си, възбуден член. Чаршафът се плъзна на пода, когато Шимейн се вкопчи в раменете му и изви снага, за да срещне с гърди горещите му, ненаситни целувки и палещите ласки на езика му. Пръстите му се впиха в хълбоците ѝ, подтиквайки я да се включи в чувствения обред на любовта и страстта, и тя се подчини, като заизвива тялото си в плавен ритъм, който ставаше все по-стремителен, докато накрая дъхът ѝ секна и вихреният водовъртеж на екстаза я погълна. Дишането на Гейдж също се ускори и накъса от неистовата страст, която търсеше удовлетворение. След миг двамата отново плуваха, слети в едно, в море от неземно щастие, и трябваше да мине доста време, преди да се върнат към реалността.

Все още замаяна, Шимейн се сгуши в силните ръце на своя съпруг. Искаше ѝ се да остане така завинаги. Гейдж я притискаше към себе си, обсипваше с нежни целувки, устните ѝ, клепките ѝ, чело той, и се наслаждаваше на копринената мекота на гърдите ѝ, долепени до неговите, и на божественото усещане за топлото гнездо, приютило неговата мъжественост.

Когато най-после се откъснаха един от друг, Гейдж загърна чаршафа като пашкул около тялото на Шимейн и я остави да седи на стола, подпряла брадичка на коляното си. После отиде до умивалника, изми се набързо и се зае да носи кофи с вода за ваната. Очевидно голотата му наистина не го смущаваше, а това изкушаваше Шимейн да го наблюдава

съсредоточено и изучаващо. Познанията ѝ се увеличаваха с всеки изминал миг, но когато той се обръщаше към нея, тя неизменно отместваше поглед, защото не искаше съпругът ѝ да разбере за безсрамния ѝ интерес към мъжките му навици и частите на тялото му.

Най-после ваната беше готова и Гейдж се върна до стола, на който седеше невестата му.

– Ваната ви очаква, милейди – каза той, като я изправи на крака. – А съпругът ви гори от нетърпение да я сподели с вас.

Шимейн се спря, за да оправи чаршафа, но Гейдж хвана ръката ѝ.

– Прекалено си хубава, за да се криеш под покривало, Шимейн. Освен това искам да те гледам. А ти не искаш ли същото?

Въпреки ярката червенина, обагрила цялото ѝ лице, тя кимна.

– Да! Много искам!

– Тогава се чувствай свободна да ме гледаш колкото пожелаеш – усмихна се той. Сетне хвана ръката ѝ и я плъзна по стегнатото си тяло. – Приятно ми е да го правиш.

– И на мен ми е приятно да го правя – промълви Шимейн, опиянена от плавните движения на ръката му, която продължаваше да направлява нейната в изкуството на любовните ласки.

– Виждате ли, мадам? – прошенна задъхано Гейдж. – Аз съм просто парче глина във вашите ръце.

– Не глина – възкликна тя, – а мощен дъб.

– Тогава ела, малка птичко, и качни на клона ми – каза той с мамеш глас, като притисна устни до слепоочието ѝ.

– Ами къпането във ваната?

– Ще му се насладим напълно, мадам, защото тъкмо там мощният дъб ще бъде повален от една малка птичка.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Възторженото чуруликане на птичките в клоните на високия бор до прозореца на спалнята разбуди младоженците още в зората на първия им ден като съпрузи. Когато Гейдж се размърда зад гърба ѝ, Шимейн се усмихна сънено, стоплена от приятното усещане за коравото му, мускулесто тяло до своето. Лежеше на една страна, сгушена в люлката на голите му обятия, преплела нозе с неговите. След като бе носена не повече от няколко минути, новата ѝ нощница беше захвърлена небрежно на стола, върху който снощи съпругът ѝ бе оставил собствените си дрехи.

Завити само с тънките чаршафи, телата на двамата бяха топли, също като чувствата, които изпитваха един към друг.

– Колкото и да ми се иска да остана в леглото и отново да те направя своя, любима – прошепна Гейдж до ухото ѝ, – трябва да напусна този блажен пристани да се погрижа за обичайните си сутрешни задължения.

Шимейн се притисна към него. Не искаше да я оставя.

– Не спяхме кой знае колко.

– Да, доста време прекарахме във ваната, но какво е сънят в сравнение с блаженството, което изпитахме? Все още виждам прекрасното ти мокро тяло, окъпано в светлината на свещите – всички тези блестящи хълмове и сенчести долини, които ме изкушаваха да ги докосвам и вкусам.

При спомена за страстната нощ от устните на Шимейн се отрони щастлива въздишка. Самата тя си представяше не по-малко ясно великолепното му тяло, на което не бе престанала да се любува през цялото време. Пламъците на свещите го обгръщаха в златен ореол, като подчертаваха всяко мускулче по гърдите, раменете ѝ бедрата му, карайки я да тръпне от възхищение.

– Едва ли би могло да има по-полезен сватбен подарък. И едва ли някога бих направила грешката да си помисля, че брачното легло е единственото място, където се зачеват деца.

– Стига да сме сами, мадам, всяко време и всяко място са подходящи да се любим, все едно дали сме облечени, или голи както майка ни е родила. Обстоятелствата нямат значение. Когато има желание, винаги се намира и начин.

– Това е любопитно твърдение. Ще се постарая да се възползвам от всяка възможност да го проверя – закачливо каза Шимейн.

– Тези възможности могат да се появят доста ненадейно, така че не се изненадвай – посъветва я той, като се притисна към нея, за да илюстрира думите си.

Босият ѝ крак го погали по прасеца.

– Всеки път щом чуя стъпките ти, ще чакам с нетърпение да дойдеш при мен.

Гейдж плъзна ръка по съблазнителната извивка на хълбока ѝ и я спусна надолу по външната страна на бедрото ѝ. Устните му погалиха бузата ѝ.

– Ще ме чакаш ли тук, докато се върна?

Шимейн изненадано го погледна през рамо.

– Не предпочиташ ли да ти приготвя закуска? Почти не сме се

докосвали до храната, която ни изпрати Хана. Тя ще остане много разочарована, ако научи колко малко сме хапнали.

Той се засмя.

– Сигурен съм, че Хана би ни разбрала, ако ѝ обясним, но не виждам защо трябва да го правим, мадам.

Устните му обсипаха с леки целувки шията и раменете ѝ. Тя въздъхна доволно.

– Прав си, ако ѝ кажем, Хана има да се чуди какво толкова сме правили.

Топлият му смях погали кожата ѝ.

– Като се има предвид броят на децата, които е родила, тя несъмнено ще може да отгатне.

Шимейн се запита дали всички младоженци прекарват толкова бурно първата си брачна нощ, но си припомни как няколко нейни приятелки в Англия след сватбата си бяха споделили с нея своето разочарование от „всичко, което се случва в брачното ложе“. Самата тя обаче бе напълно удовлетворена и щастлива от страстта на съпруга си.

– Все пак, най-добре е да бъдем дискретни. Защо трябва хората да си мислят, че сме прекарвали цялата нощ в оргии?

– Ами... защото си беше така, мадам – отговори Гейдж през смях.

Шимейн се усмихна доволно и се намести по-плътено до него.

– Знам, Гейдж, но няма нужда и някой друг да го знае. Хората наистина ще решат, че си се оженил за блудница.

Съпругът ѝ въздъхна с престорено опечалена гримаса.

– Едва ли може да се направи нещо по този въпрос. Рано или късно, истината винаги излиза наяве.

– Негодник такъв! – възкликна тя със също толкова престорен гняв. – Проклет английски мошеник! Първо ме изпользваш, а после ме обиждаш! Що за нахалство!

Смеейки се, Шимейн се опита да се измъкне от леглото, но той се протегна, дръпна я обратно към себе си и двамата се сборичкаха весело. Накрая обаче Гейдж я укроти, като приклеци риташите ѝ крака между бедрата си, разпери ръцете ѝ над главата и прикова китките ѝ към леглото.

– Не ти ли казах колко съм щастлив да имам такава красива блудница в леглото си? – прошепна той, като я целуна пламенно.

– Ако аз съм блудница, сър – отвърна тя и охотно се отпусна под тежестта му, – то вината за това е ваша, защото тъкмо вие ме накарахте да копнея ненаситно за насладите, които един мъж може да дадена

съпругата си. – Въпреки полушеговития ѝ тон, думите ѝ бяха напълно искрени, защото Гейдж наистина бе успял да разпали жаждата ѝ, беше я издигнал до невъобразими висини, беше я накарал да желае и да се чувства желана.

Той се надигна на лакти. В кафявите му очи, които милваха лицето ѝ, гореше буен огън.

– Помисли само колко неща можем да научим заедно, сладка моя.

– Искаш да кажеш, че все още има неща, които не знаеш? – смяяно попита Шимейн.

Мисълта, че съпругата му го смята за всезнаещ по отношение на жените, го развесели и едновременно с това го накара да се почувства горд.

– Много още имам да уча, сладка моя, особено за теб. Ако имаме късмета да изживеем живота си заедно, бъди сигурна, че с течение на времето ще се опознаем дотолкова, че ще стана за теб просто една стара книга, която ще си научила наизуст. Надявам се да не ти доскучея прекалено.

Тя изсумтя скептично.

– Едва ли, господин Торнтън! Боя се по-скоро да не стане обратното.

– Никога!

– Слънцето изгрява – меко му напомни Шимейн.

– Да, знам, и предполагам, че трябва да те пусна да станеш. Но само ако ми обещаеш, че няма да се обличаш – каза Гейдж. – Помня първата ти сутрин тук, когато шеташе из кухнята и ни приготвяше закуска. Помня как изглеждаше тогава – толкова красива и примамлива. Беше само по нощница и халат, които очертаваха съвършените извивки на тялото ти. Гърдите ти сякаш копнееха за внимание, а аз копнеех още по-силно да им го дам.

Тя си припомни смущението си в онази сутрин и изпъшка.

– Значи затова ме гледаше толкова втренчено!

Дланите му се плъзнаха надолу по разперените ѝ ръце, за да достигнат до гърдите ѝ.

– Беше толкова съблазнителна, че ми се искаше да те направя своя още тогава. – Той се усмихна. – И много пъти след това.

Шимейн прокара фините си пръсти през разрошената му черна коса.

– Ако знаех какво ме очаква, щях да мечтая да се ожена за теб колкото се може по-скоро след като ме взе от „Гордостта на Лондон“. Като

си помисля какво съм пропуснала, започвам да се питам дали не би трябвало да завиждам на жените, които си притежавал през всичките тези години.

Гейдж смръщи вежди.

– За какъв ме смяташ, жено? За безпътен развратник? Нима не те уверих, че подбирам жените, с които спя? – Той се отмести от нея, подпря глава на лакътя си и ѝ се усмихна. – Освен това, по времето, когато започнах да се заглеждам по момичетата, ти не си била достатъчно голяма, за да ти обърна внимание. Та ти и сега си просто едно бебе.

– Нима изглеждам като бебе? – попита тя и се протегна прелъстително.

– Не, мадам, кълна се, че не. – Кехлибарените пръски в очите му заискриха. – Някой някога казвал ли ти е колко си прекрасна, когато си без дрехи? Особено тази възхитителна част от тялото ти. – Гейдж погали гърдите ѝ и остана изумен от яркия контраст между нежната им белота и тъмно-бронзовия загар на ръката си. Огрени от утринната светлина, която се процеждаше през клоните на бора отвън, те приличаха на две съвършени полукълба, направени от алабастр. Гледката бе тъй съблазнителна, че той не можа да устои и се наведе, за да вкуси от сладката им прелест. Устните му я опариха като нажежено желязо. Дъхът ѝ секна от топлата ласка на езика му.

– Уверявам ви, че ако продължите по тази пътека, сър – прошепна Шимейн с треперещ глас, – едва ли ще ви пусна, преди да сте стигнал до края.

Намерението на Гейдж да излезе също се бе разколебало и той беше на път да довърши започнатото, но в този момент стомахът на съпругата му се обади и го подсети колко отдавна не е яла.

– Предполагам, че имаш нужда от храна.

– Прегладняла съм – призна тя и в следващия миг избухна в смях, защото Гейдж изръмжа с престорен гняв и си даде вид, че се кани да отхапе от гърдата ѝ. – Вината не е моя! Ти си същински експлоататор!

– Експлоататор, така ли? – засмя се Гейдж и топлият му дъх погали ухото ѝ. – А пък аз си мислех, че се отнасям внимателно с теб. Да ти покажа ли какво бих ти сторил, ако не беше все още толкова слаба?

– О, да!

Ентусиазмът ѝ го накара да се размее от сърце. Засега не срещаше никакви спънки пред несекващото желание, което изпитваше към нея. И изглежда, нямаше да среща и в бъдеще.

– Ще го направя, сладка моя, но ти наистина трябва да се храниш,

за да възвърнеш силите си. Така че се налага, малка моя птичко, това да стане след като похапнеш. А сега ставай, жено, и пригответи закуска на съпруга си – изръмжа накрая той и дръпна рязко чаршафа, който покриваше голите им тела.

Шимейн възкликна изненадано, сетне се разсмя и запълзя бързо към ръба на леглото. Гейдж обаче я последва и в момента, в който тя стъпи на пода, беше вече зад нея. Шимейн се хвана за таблата на леглото и понечи да се завърти, за да се скрие зад нея, но той протегна ръка, улови я и я придърпа обратно към себе си.

– Няма да ми избягаш, хитрушо – дочу тя дрезгавия му шепот, докато ръцете му обсипваха тяло той със страстни, възбуждащи ласки. После Гейдж я обърна с лице към себе си и жадно я целуна. Шимейн отвърна на целувката му също толкова пламенно, притискайки се още поплътено към твърдото му като стомана тяло. Но скоро и на двамата им стана ясно, че ако не престанат веднага, работата им никога няма да бъде свършена. Макар и неохотно, Гейдж пусна съпругата си от своите прегръдки.

– Уви, трябва да издоя горката крава, преди вимето ѝ да се е пръснало. – Но ръцете му отново се протегнаха към гърдите ѝ, а погледът му погали с възхищение съблазнителната им заобленост. – Макар че хиляди пъти бих предпочел да остана тук и да изцедея сладкия нектар на тази бяла гръд.

Той седна на леглото, придърпа Шимейн между разкрачените си крака и лакомо впи устни в гърдата и. Тя почувства как тялото ѝ се разтапя и силите ѝ се изпаряват. Гейдж също усети, че не може повече да се съпротивлява на желанието си и разтвори бедрата ѝ върху своите.

– Винаги ли яздеше странично, когато препускаше на своя жребец?
– прошепна той.

Шимейн го погледна объркано.

– Не винаги.

Устните му се присвиха прелъстително.

– Знаех си, че си яздила по мъжки. Харесва ли ти да яздиш така?

Тя разбра намеренията му и се усмихна.

– Да, когато имам под себе си добър жребец.

– Какво ще кажете за мен, мадам?

– Най-добрият, който съм виждала – промълви Шимейн и плъзна ръце по гърдите му. Гейдж се отпусна по гръб и без усилия се премести заедно с нея в средата на леглото. Сетне се усмихна с блеснал поглед.

– Тогава можеш да ме яздиш колкото искаш, моя красавице.

Наистина никога не бе виждала по-добър жребец от този мускулест, загорял Херкулес, който препускаше под нея, отнасяйки я към неизвестни, безбрежни пространства. Беше останала без дъх от мощните движения на хълбоците му, които се тресяха в лудешки ритъм, и от огнените му ласки, които я караха да тръпне от опиянение. Обзе я невероятна възбуда. Имаше чувството, че препуска през разпенените вълни на незнаен морски бряг. Почти усещаше как вятърът развява косите ѝ, как солени пръски спират дъха ѝ и обсипват голото ѝ тяло с малки капчици, докато тя пришпорва жребца си все по-бързо и по-бързо. Накрая една огромна вълна заля и двама им и ги понесе далеч навътре в безкрайното море на екстаза.

Те бавно доплуваха до брега, където останаха да лежат, слели телата си. Времето сякаш бе спряло. Най-после Гейдж се размърда и стана от леглото. Отпусната лениво върху завивките, Шимейн го наблюдаваше с любопитство и обич. Той извади от гардероба чифт панталони, облече ги и обу високите си кожени ботуши. Сетне се върна до леглото, усмихна се и зави прекрасното тяло на съпругата си с един чаршаф.

– Ти беше права, сладка моя.

Тя вдигна въпросително вежди.

– Наистина яздиш много добре.

– Имах великолепен кон – каза Шимейн с усмивка. – Най-хубавия, който съм яздила някога.

Гейдж прие комплимента с леко кимване, после попита:

– Искаш ли да се изкъпем в потока, след като закусим?

При самата мисъл за това тя потрепери.

– Много е студено.

– Аз ще те топля – увери я той.

Шимейн го погледна подозрително, но видя, че говори напълно сериозно.

– Слънцето вече изгря. Някой може да ни види.

– Предупредих работниците да не се мяркат насам. Няма да посмеят да дойдат.

– Ами Потс? Какво ще кажеш за него?

– Докато раната му не зарасне, той едва ли би имал сили да измине цялото разстояние от града дотук. Ако изобщо е все още в Нюпорт Нюз. – Гейдж наклони глава и се усмихна лукаво. – Мога да те науча на някои неща, които още не сме правили.

Тя сви устни в престорено сърдита гримаса.

– Не е честно. Ти ме подкупваш.

– Знам – отвърна той със смях.

– Добре, върви да си свършиш работата, красиви ми съпруге – подкани го Шимейн с внезапно оживление. – И не се бави. Колкото до мен, ще видя какво мога да сготвя набързо.

Все още засмян, Гейдж излезе от стаята, а Шимейн остана да полежи още малко и да си припомня със замечтана усмивка бурната, страстна нощ, която бяха прекарвали заедно. Вече бе убедена в едно: Гейдж Торнтън беше много по-голям майстор в правенето на любов, отколкото в правенето на мебели, а последното той владееше отлично.

Минаха цели два часа, преди двамата да приключат със самостоятелните си занимания и да се съберат край масата в салона. Седнали на една и съща пейка, те започнаха да се хранят с апетит, който обаче бе нищо в сравнение с неутолимата жажда, която изпитваха един към друг. Закуската премина в ласки и целувки, смях и нежни погледи, сякаш никой от тях не можеше да се насити на другия.

Облечена единствено с тънкия си халат, Шимейн последва съпруга си на верандата. Той галантно ѝ подаде ръка, за да ѝ помогне да слезе по стълбите, след което я отведе до брега на малкия вир. Първоначално тя се боеше да свали дрехата си на толкова открито място, и то посред бял ден, но след като Гейдж се съблече чисто гол и се гмурна във водата, Шимейн най-после се реши да го стори.

– О, колко е студена водата! – извика тя, когато пристъпи плахо в плитчината до брега.

– Освежаваща и укрепваща! – поправи я той със смях и прокара пръсти през мократа си коса, любувайки се на меките извивки на тялото ѝ.

– Ледено студена! – настоя Шимейн и потръпна, защото водата бе стигнала до кръста ѝ.

– Ела, любов моя, и аз ще те стопля – разпери ръце съпругът ѝ и се усмихна подканящо. – Още мъничко и ще бъдеш в обятията ми.

Тя стисна зъби и се насили да продължи напред. Накрая Гейдж се протегна, придърпа я в прегръдките си и обви ръцете ѝ около шията си.

– Колко си топъл – промълви Шимейн.

– Ами да, достатъчно е само да те гледам, и целият започвам да горя – призна той, като лекичко погали устните ѝ и я притисна към себе си. Имаше чувството, че зърната на гърдите ѝ, студени и твърди, пробиават дупки в плътта му.

– Харесва ми да ме гледаш – прошепна Шимейн между две целувки. – Харесва ми и това, което виждам, когато аз те гледам. Обичам и да

наблюдавам как се обличаш. Никога не бях виждала как се облича един мъж.

– Ще ти омръзне, когато стана стар и немощен.

– Съмнявам се – отвърна тя с усмивка.

– Поне вече не се боиш да ме гледаш.

– Никога не съм се бояла от това. – Шимейн зачака отговора му и когато Гейдж скептично вдигна вежди, се засмя. – Страхувах се единствено да не ме хванеш, че те гледам.

– Аха – кимна разбиращо той и се ухили. – Можете да ме гледате колкото искате, мадам. Целият съм ваш, в собственост и владение.

– В собственост и владение – повтори тихичко тя, като плъзна ръце по гърдите му, сетне по гърба и стегнатите хълбоци. – Толкова е прекрасно да знам, че си мой и че мога да те докосвам винаги, когато пожела. Тялото ти е създадено за ласки и целувки.

– Както и твоето, любов моя – промълви съпругът ѝ, допрял устни до шията ѝ.

Шимейн завъртя глава и докосна с устни бронзовата кожа на бузата му.

– Направи онова, което ми обеща преди да отидеш да събереш яйцата – прошепна тя. – Научи ме на нещо ново.

Гейдж я вдигна и с едно единствено движение се сля с нея. От устните ѝ се изтръгна сподавено възклицание, а краката ѝ се стегнаха в обръч около кръста му.

– Харесва ли ти това? – попита дрезгаво той, като намести ръце под хълбоците ѝ.

– О, да! – отвърна Шимейн, останала без дъх. – Харесва ми всичко, което правиш с мен.

– Отвратително!

Думата отекна като плесница. Дватамата се откъснаха светкавично един от друг и изненадано се огледаха. На брега на потока стоеше Роксана и ги наблюдаваше с презрително изражение. Ужасена, че тази жена е станала свидетел на интимните им ласки, Шимейн скръсти ръце пред гърдите си и когато Гейдж я дръпна към себе си, се отпусна в ръцете му.

– Какво, по дяволите, правиш тук, Роксана? – изрева той. Роксана изглеждаше като побесняла вещица. Не си бе направила труда дори да среше косата си и сплъстените ѝ кичури се ветрееха край лицето и раменете ѝ, развявани сякаш от собствения ѝ безумен гняв.

Тя ги изгледа с отровна омраза и ядно отметна глава назад.

– Тази сутрин чух, че си се оженил за твоята кучка! Но трябваше да

дойда и да се уверя с очите си, защото ми беше трудно да повярвам, че си могъл да извършиш такава глупост.

– Защо глупост? Защото не се ожених за теб ли! – язвително попита Гейдж.

– Не! – извика Роксана. – Защото е глупаво да вземеш нова съпруга, след като едва не си бил обесен заради убийството на първата!

Слисаното възклицание на Шимейн я накара да се изхили злобно, но Гейдж я прекъсна с гневен крясък.

– Това е долна лъжа, Роксана, и ти го знаеш!

Русокосата жена впери престорено съжалителен поглед в Шимейн.

– Той ще убие и теб, също както уби Виктория... Ще ти се ядоса и ще те убие.

– Няма да търпя повече отмъстителните ти обвинения! – изрева Гейдж. – Ти по-добре от всеки друг знаеш, че не съм убивал Виктория. Дошла си тук нарочно, за да уплашиш Шимейн със злобните си лъжи!

Шимейн потръпна. Мислите ѝ се завъртяха объркано. Дали в твърденията на тази жена имаше някаква истина? Но ако беше така, ако смяташе Гейдж за убиец, защо го искаше за съпруг? Ако наистина вярваше в това, което казваше, нямаше ли да се бои дори да припари до него? В края на краищата, ако бе убил веднъж, той можеше да го стори отново. Какво би му попречило да изпадне в ярост и да отнеме нечий друг живот, както уж бил сторил с Виктория? И все пак, Роксана бе направила всичко възможно, за да го спечели за себе си.

Като вдигна решително глава, Шимейн погледна дъщерята на ковача право в очите. Нямаше да достави на тази жена удоволствието да се отрече от Гейдж.

– Не ти вярвам, Роксана. Моят съпруг не би убил никого!

– Нима? – изсмя се жлъчно Роксана и се приближи до самия ръб на вира. Водата беше достатъчно прозрачна, за да ѝ позволи да вижда, макар и не съвсем ясно, телата им, притиснати едно към друго. Гледката прободe сърцето ѝ като кама и задълбочи още повече омразата, която я изгаряше. Тъкмо от това се бе страхувала още от мига, в който беше зърнала Шимейн за пръв път. Кой мъж би могъл да устои на подобна красота? Не и Гейдж, отвърна си сама тя с печална усмивка. Той винаги бе търсил единствено красотата! Доказателството за това бяха както Виктория, така и тази уличница, която с лъстивия си поглед и с преструвките си го бе подмамила да се ожени за нея. Да, Гейдж Торнтън никога не би взел за съпруга някоя грозновата жена. Но Роксана щеше да си отмъсти и на двамата им! Гейдж не можеше да я отхвърли за втори път,

без да си плати за това. – Всички знаят колко зъл нрав има Гейдж, и Виктория стана негова жертва.

Гейдж изсумтя презрително.

– Мислиш ли, че някой ще повярва на измислиците ти, след като така разпалено се кълнеш, че съм напълно невинен? Освен това, ако наистина беше убедена, че хората ще се вслушат в новата ти версия, защо не им я разказа още предишния път, когато дойде да ме заплашваш? Доколкото знам, не си им споменала и дума. Изглежда, сама не вярваш, че от това ще излезе нещо! Единствената ти цел е да смутиш Шимейн.

– Наистина ли смяташ, че ще продължавам да си мълча и ще те оставя необезпокоявано да се въргаш в леглото с тази никаквица? – остро попита блондинката. – Нима очакваш да си трая, докато и тя ти омръзне като Виктория? – Тя се усмихна горчиво. Никога! Всъщност, това, което трябва да те тревожи най-много в момента, е какво ще прави семейството ти, когато се разбере, че ти си убил Виктория. Предупреди те, че няма повече да си държа езика зад зъбите. Още сега отивам да разкажа на всички какво се случи в действителност.

– Добре! Върви! – предизвикателно каза Гейдж. – Разкажи им и за собственото си участие в смъртта на жена ми, защото ти си била там, когато е паднала, а не аз!

– Виктория беше мъртва, когато стигнах до нея! – възпротиви се Роксана.

Той се усмихна тъжно.

– Вече сериозно започвам да се съмнявам в това!

– Да не искаш да кажеш, че съм могла да вдигна жена ти и да я претметна през парапета? Нима съм толкова силна? – извика тя. – И нима страхът дотолкова е сковал здравия ти разум, та да твърдиш, че наистина съм била способна да надвия Виктория? Не смяташ ли, че тя би се борила със зъби и нокти, за да ми попречи да я хвърля от кораба?

– Може би си успяла да я изненадаш – отвърна Гейдж. – Може би си я бутнала в гръб.

– Хайде, Гейдж – укорително каза Роксана. – Помисли логично. Знаеш много добре, че Виктория щеше да ме види да се качвам на кораба. Нещо повече, сигурно щеше дори да слезе, за да ме посрещне. Ние бяхме приятелки! Или си забравил?

– Не знам как би съумяла да сториш подобно нещо, Роксана – призна той. – Знам само, че ти беше обзета от неоправдана ревност още от първия ден, в който започнах да ухажвам Виктория. Сега отново се оставяш да те води завистта. Тъкмо тази ревност ми дава основание да

смятам, че ти си единственият човек, който е имал мотив да убие Виктория.

Тя избухна в жесток смях.

– Какво толкова те разяри в оня ден, че да те накара да убиеш майката на своето дете, а? Та Андрию тогава беше съвсем мъничък!

Шимейн реши, че е чула достатъчно. Може познанията ѝ за любовта и ревността да бяха доста ограничени, но тя не можеше да повярва, че една разумна жена би тичала с такова настървение след мъж, когото подозира в убийство. А Роксана не еднократно бе дала да се разбере, че отчаяно копнее за Гейдж – тъй отчаяно, че откакто Шимейн беше дошла в дома му, бе на ръба на нервна криза. Очевидно не се страхуваше чак толкова нито от избухливостта му, нито от характера му, за който твърдеше, че е зъл и спривав.

Като обви с ръце шията на съпруга си, Шимейн наведе главата му и без да обръща внимание на неговата изненада, го целуна с обич.

– Студено ми е и ми омръзна да слушам глупостите на тази жена – заяви тя достатъчно силно, за да я чуе Роксана. – Връщам се в къщи, за да взема една топла вана. Можеш да дойдеш с мен, ако желаш. Вероятно там поне ще намерим малко уединение и ще можем да довършим онова, което прavaxме преди да ни прекъснат толкова грубо.

Гейдж зяпна втрещено. Беше очаквал от невестата си всичко друго, но не и такава решителна, непоколебима преданост в отговор на злостните нападки на Роксана. Зашеметен, той проследи с поглед как Шимейн се обръща и бавно излиза от водата, без изобщо да си прави труда да прикрива голотата си. Щом стигна до скалата, където бе оставила халата си, тя го вдигна, метна го през лакът с възхитителна небрежност и се обърна към своя съпруг в цялото великолепие на цветущото си голо тяло. Дръзкото, гордо послание към другата жена, бе повече от недвусмислено.

– Идваш ли, любов моя?

Сърцето на Гейдж трепна ликуващо. С натезал от вълнение глас, той отговори:

– Да, любима, веднага щом нашата гостенка си тръгне... освен ако не предпочиташ да дойда веднага...

– Не, съпруге – натърти Шимейн. – Няма да позволя на друга да зърне дори с крайчеца на окоето си онова, което ми принадлежи. Ела, когато можеш. Аз ще те чакам.

Макар че не можеше да откъсне очи от прелестното ѝ тяло, Гейдж все пак хвърли кос поглед към Роксана и се усмихна триумфално,

когато видя как русокосата жена се е втреничила слисано в отдалечаващата се фигура на съпругата му.

– Дали вече няма да си тръгваш? – рязко я подкани той, като сключи ръце пред члена си. Не беше съвсем сигурен какво се вижда под водата, но не искаше да ѝ позволява дори и неясен поглед към онова, което Шимейн бе обявила за свое притежание. – Студено ми е, а и съпругата ми ме очаква.

Роксана се обърна към него и скръцна със зъби.

– Няма да се отървеш толкова лесно, Гейдж Торнтън! Ще съжаляваш, задето ме отблъсна и се ожени за тази кучка!

– Не мисля – отвърна Гейдж със спокойна увереност. Сега, когато съпругата му бе демонстрирала по такъв блестящ начин безрезервното си доверие в него, гневът му се бе изпарил. – Всъщност, колкото повече опознавам Шимейн, толкова повече се убеждавам, че в нейно лице съм открил една изключителна жена. Да, ако трябва да определя най-точно чувствата, които изпитвам към нея, бих казал, че съм влюбен в нея, и то много.

– Ааа! – изрева като див звяр Роксана. Оглушителният звук отекна из цялата околност и наруши спокойствието на гнездящите в близост птици, които се разлетяха панически във всички посоки с тревожни крясъци. Сподиряна от шума на пърхащите им криле, Роксана се завъртя и забърза към брега на реката, откъдето беше дошла.

Гейдж почака да чуе пляска на греблата на бащината ѝ лодка и едва тогава излезе от водата. На брега той бързо нахлузи панталоните си, взе ботушите си в ръка и се прибра в къщата бос. Когато влезе тихо в дома си, видя, че Шимейн е облякла халата си и притиска здраво с една ръка краищата му плътно затворени. В другата си ръка носеше кофа с гореща вода. Забързана към новата баня, тя го поздрави с трепереща усмивка. Зъбите ѝ тракаха от студ.

– Ако мми поммогнеш да ппреннеса воддата, ще можжем дда се сттоплим по-бърззо.

– Аз ще я пренеса – каза Гейдж и захвърли ботушите си настрана. – Ти по-добре стой до огъня, докато напълня ваната.

Съпругата му се спря и го изгледа така, сякаш гледаше луд.

– Нне ти ли е сттудено?

На устните му трепна усмивка.

– Свикнал съм – сви рамене той. – Може би и ти не си толкова премръзнала, Шимейн. Може би просто си разстроена.

– Роксана наистина успя да ме разстрои! – сърдито кимна Шимейн.

– Ама че нахалство! Да си мисли, че мога да ѝ повярвам! – Гневът ѝ обаче бързо се стопи, за да отстъпи място на болезнен срам. В очите ѝ блеснаха сълзи. Опита се да запази самообладание, но когато съпругът ѝ пристъпи към нея и я взе в обятията си, тя избухна в ридания, заровила лице в гърдите му. – Аз се опозорих! Опозорих и теб, Гейдж! Позволих на тази жена да ме предизвика и да ме накара да забравя всичко, на което са ме учили, цялото си благоприличие и почтеност! Сега вече Роксана със сигурност ме смята за пачавра!

– Ха! – възкликна Гейдж, вдигна лицето ѝ и се взря в насълзените ѝ очи. – Какво те разстрои всъщност, Шимейн? Обвиненията на Роксана срещу мен или това, че се прибра в къщи чисто гола?

По бузите ѝ се търкулнаха нови сълзи.

– Ужасно много ли те притесних?

– За бога, жено! Как можеш да си помислиш такова нещо?! – разсмя се от сърце съпругът ѝ. – Та аз едва не закукуригах от възторг! – Той я притисна към гърдите си и положи буза върху наведената ѝ глава. – Шимейн, не разбираш ли какво изпитах, когато ми показа, че ми имаш доверие? Сякаш небесното царство разтвори вратите си пред мен и ме окъпа в райския си блясък! Да, любов моя, почувствах се като владетел, възвърнал кралството си след дълги години на изгнание и мъки. Радостта ми бе неизмерима. Не можех дори да си представя, че няма да обърнеш внимание на злостните обвинения на Роксана. Направо съм зашеметен... и мъничко учуден от вярата ти в мен.

Шимейн остана изненадана от реакцията му. След като бе изпитала на свой гръб ужаса от това да бъдеш несправедливо обвинен и да няма кой да прояви достатъчно състрадание и човечност към теб, тя прекрасно разбираше неговия отчаян копнеж някой да му вярва и да му се доверява. Внезапно осъзна, че е престанала да трепери, вдигна поглед към съпруга си и се изкикоти.

– Наистина бях ужасно безсрамна, нали?

Гейдж също се засмя и я притисна до сърцето си.

– Ужасно, любов моя.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

С връщането на Андрю Гейдж и Шимейн постепенно заживяха като истинско семейство и, макар да намираше за малко необичаен факта, че Шимейн вече нощува в спалнята на баща му, момчето охотно я прие

за заместничка на майка си, която едва си спомняше. От време на време в детското му съзнание изплуваше смътният образ на едно любящо лице, оброчно от дълги, светли коси, с които пръстчетата му толкова обичаха да си играят, докато майка му го люлееше в скута си и му пееше с нежен глас. Друг, много по-мрачен спомен тревожеше сънищата му нощем. Виждаше как баща му го оставя разплакан в люлката, за да се върне, понесъл на ръце безжизненото тяло на същата тази красива жена. Виждаше как от бледите ѝ устни се стича тънка алена струйка. Дори сега, след толкова много време, това натрапчиво видение често го караше да се буди с плач и отчаяно да копнее баща му или Шимейн да го уверят, че всичко е наред.

Новата му майка също му пееше, а когато го преследваха кошмари, идваше да го утеши и приспи. Дори го вземаше при себе си в леглото, облягаше главата му на рамото си и му тананикаше приспивни песни, сгушена заедно с него в прегръдките на баща му, докато най-последен сънят затвореше клепките му. Сетне, малко по-късно, Андрю усещаше как баща му го отнася обратно в собственото му легло, където прекарваше остатъка от нощта в спокоен сън.

Още в първите дни след сватбата стаята на Андрю беше окончателно отделена от спалнята на родителите си със стена, в която оставиха малка врата. На отсрещната стена пък бе избита друга врата, която осигуряваше на момчето пряк достъп до салона и до останалата част от къщата. Така шумовете и приглушените гласове от спалнята на въззрастните нямаше повече да тревожат Андрю, и в същото време баща му и новата му майка щяха да се радват на по-голямо уединение.

Новата врата обаче не беше в състояние напълно да предотврати опасността от внезапно нахлуване на момчето в стаята на родителите му. Това им стана ясно една нощ, когато Андрю, подгонен от спешна нужда да отиде до тоалетната, се събуди и изприпка при тях. Момчето така и не разбра защо баща му се метна като ужилен в далечния край на леглото, нито защо и двамата с Шимейн припряно се завиха почти през глава. Когато баща му стовари тежко глава върху възглавницата и изръмжа приглушено, то реши, че вероятно го боли стомах. Но внезапният им смях окончателно го обърка. Не знаеше какво толкова е сторил, но във всеки случай трябваше веднага да го изведат навън, защото вече едва се сдържаше.

Оттогава на сетне всяка нощ оставяха в стаята му малко нощно гърне и му казваха да го използва, ако се наложи. Скоро от външната страна на вратата се появи и резе. Така Андрю вече не можеше да нахълтва

при родителите си без предупреждение и да вижда неща, които не биваше да вижда.

От Нюпорт Нюз до тях достигна мълвата, че Роксана се е заела да изпълни закана си, но че до този момент никой от жителите на градчето не е обърнал внимание на приказките на старата мома, въпреки усилията ѝ да хвърли вината за смъртта на Виктория върху Гейдж. Повечето хора смятаха, че след като е била отхвърлена за втори път от мъжа, по когото въздишаше вече близо десет години, Роксана търси по-скоро отмъщение, отколкото разкриване на истината. Пък и тези приказки им бяха дошли до гуша, след като през изминалата година госпожа Петикоум бе прекарала по-голямата част от времето си в съчиняване на теории за инцидента с Виктория и в опити да обвини за него Гейдж Торнтън и да очерни името му. Дори старата клюкарка вече не се осмеляваше да подкрепи открито Роксана, защото се боеше от укорите на онези, които бяха заявили, че нито един нормален човек не би повярвал на старата мома.

Минаха няколко седмици, но никой не дойде да арестува Гейдж и той, както и съпругата му, си отдъхнаха с облекчение. В сравнително спокойното им ежедневие обаче настъпи неочаквана промяна. За тяхна изненада в дома им започнаха да прииждат посетители от града и да носят на Шимейн малки подаръци в знак на приятелство, сякаш за да ѝ покажат, че я приемат и че биха искали да се сблизат с нея. Този обрат в отношението на хората към нея се дължеше предимно на упоритостта на Кели Тейт, Хана Фийлдс и Маргарет Макгий, които неуморно и разгорещено възхваляваха достойнствата на новата си приятелка, обяснявайки на всички, че Шимейн е благородна дама и че е била осъдена несправедливо.

Все пак животът на младата госпожа Торнтън не беше съвсем идиличен. Тя започна да подозира, че Джейкъб Потс се е възстановил от раняването си и че отново се навърта наоколо. Всеки път, щом излезеше от къщи, имаше чувството, че някой я наблюдава откъм горския гъсталак. Гейдж постоянно претърсваше района, но не откриваше нищо повече от някоя и друга прясно скършена клонка или наскоро стъпкани прогнили листа по земята, а това можеше да бъде дело не само на човек, но и на елен или друго животно. Въпреки това Шимейн не можеше да се отърве от злокобните си предчувствия и от предпазливост започна да носи със себе си пушка винаги, когато излизаше навън – независимо дали за да играе с Андрю, да пере на потока или да върши някаква друга работа. Искаше да е подготвена за най-лошото. Така или иначе не

губеше нищо, ако страховете ѝ бяха само плод на въображението ѝ. Но ако Потс наистина бе нейде наоколо, тя трябваше да го спре, преди да е сторил зло на нея или на някого от семейството ѝ. Междувременно двамата с Гейдж възобновиха уроците по стрелба и скоро увереността и точността на Шимейн се подобриха дотолкова, че тя вече не изпитваше никакво колебание да използва оръжието, ако се наложи, и то да го използва добре.

Макар да прикриваше от младата си съпруга своята загриженост, Гейдж непрекъснато беше нащрек. Всяка сутрин и всеки следобед той или някой от работниците му обикаляха гората на кон или пеша, за да дирят следи от натрапника или дори самия него. Никой от тях обаче не беше опитен следотърсач. Забелязваха само онова, което бе очевидно, а то беше твърде малко. Ако Потс наистина се криеше сред дърветата, то го правеше много предпазливо.

Един ден, след като нареди на хората си да бдят над семейството му, Гейдж замина за Нюпорт Нюз, за да разпита отново Мориса. Но проститутката беше получила заповед незабавно да тръгва към кея, заедно с неколцина други момичета, за да посрещнат големия кораб, който току-що беше хвърлил котва в пристанището. „Гордостта на Лондон“ вече бе натоварен със стока и след някой и друг ден щеше да отплава, затова от момичетата се очакваше да намерят нови клиенти сред пътниците и екипажа на пристигащия кораб, Фрида ги бе заплашила, че ако приходите ѝ намалее, скоро няма да има какво да ядат. Ето защо Мориса рязко отрече да знае нещо за местонахождението на Потс и заяви, че закъснява и че Гейдж не може да я задържа повече, освен ако не ѝ обещае, че ще се забавлява с нея цяла вечер и не си плати предварително за това. В противен случай мадам щяла много да ѝ се разгневи.

– Оня мухльо Майърс се *оплакал на Фрида* от мене и сега трябва да ѝ нося двойно повече пари, та дано омекне. Не че ми е хубаво да ѝ правя мили очички, нали разбираш? На драго сърце бих останала тук даже и даром, за да ти покажа колко си сбъркал, като си се оженил за ирландската кучка. Ама ако Фрида вземе, че ме хване, ще ме продаде на някой от ония планинци, дето се мъкнат тука. Знаеш ли ги колко са проклети и гадни тия зверове? Един ме ухапа толкоз силно, че шурна кръв. Накара ме да крещя от болка, тъпакът му с тъпак!

– Би трябвало да си свикнала с такова поведение, след като си била с Потс – отбеляза Гейдж без капчица съчувствие.

Мориса изръмжа яростно, грабна от близката маса една тежка калана кана и понечи да го замери с нея. Но невъзмутимата му усмивка ѝ

подсказа, че нещо не е наред.

– Фрида ни наблюдава – предупреди я той със злорадо задоволство и посочи към стълбите, където, подобно на добре укрепена крепост, се извисяваше заплашителната фигура на мадам. Гневът на проститутката светкавично се изпари. Скръстила белите си, подпухнали ръце, Фрида нервно потропваше с крак по стъпалото. Изражението на лицето ѝ красноречиво говореше, че ако раздразни още един клиент, Мориса ще загу- би не само дневната си дажба храна, но и много повече.

Проститутката внимателно върна каната на масата, а господарката ѝ слезе по стълбите и тръгна към нея. Гейдж нямаше желание да слуша очертаващата се бурна разпра, затова побърза да напусне таверната. Но на излизане едва не се сблъска с госпожа Петикоум, която вървеше по тротоара.

– И ако това не е самият Гейдж Торнтън! – възкликна изненадано тя и намести телените очила на тънкия си, ястребов нос, за да го огледа изпитателно от глава до пети с малките си тъмни очички. Беше убедена, че всеки мъж, който се жени за престъпница, си търси белята и ако не задоволи и най-малкия ѝ каприз, понася тежки последствия. Но за нейно разочарование по лицето и тялото на Гейдж не се виждаха никакви синини или рани. Сетне Алма любопитно надникна през отворената врата на таверната. Щом съзря Мориса, тя вдигна вежди, усмихна се самодоволно и съсредоточи отново вниманието си върху високия мъж. – Виждам, че си бил на посещение, Гейдж.

Кафявите му очи я пронизаха като острие от лед.

– Бях тук по работа, госпожа Петикоум.

– О, разбира се – ухили се Алма. – Сигурна съм, че всички мъже казват така, когато ги хванат да се забавляват с леки жени.

Гейдж изсумтя раздразнено.

– Случаят не е такъв, госпожа Петикоум, но мислете каквото искате!

Устните ѝ се свиха във високомерна гримаса, но в следващия миг ѝ се наложи да отскочи рязко встрани, за да избегне сблъсъка с Мориса, която излетя като хала от таверната. Проститутката, изглежда, въобще не я забеляза. Цялото ѝ внимание беше насочено към Гейдж.

– Ако не беше толкова лапнал по оная блатарка, Гейдж Торнтън, щеше да видиш колко добре можехме да си бъдем двамата с тебе. Ама не! Трябва да си достоен съпруг на милейди Шимейн. Е, дано поне да ти народи цяла сюроя зверчета, щото друго от нея няма да получиш. Колкото до мене, отивам да видя момчетата, дето ги стоварват на кея. Може

пък тоя път аз да си хвана някой хубавец.

И тя се отдалечи надолу по улицата, оставяйки госпожа Петикоум да гледа след нея със зяпнала уста. Чак когато Гейдж също се обърна, за да си ходи, Алма се опомни.

– И ти ли отиваш да посрещнеш кораба, Гейдж? Сигурно ще представява интерес за теб, като се има предвид, че е английски, но те предупреждавам, че е прекалено хубав, за да е натоварен със затворници.

Той хвърли поглед през рамо със присмехулна усмивка.

– Не виждам причина да ходя на кея, мадам. Както правилно изтъкна Мориса, всичко, което искам, се намира в моя дом и не мисля, че на борда на този кораб може да има някой, който да заслужава интереса ми. Е, желая ви приятен ден.

С тези думи Гейдж се отправи към лодката си, която бе оставил на брега на реката. Резкият му отговор накара госпожа Петикоум да се почувства като току-що оскубана кокошка. Тя се загледа след него, кипяща от възмущение. Искаше ѝ се да го настигне и да му каже в лицето всичко, което му бе насъбрала. Но засега май беше по-безопасно да стои на страна, да шушука зад гърба му и изобщо да търси други, по-заобиколни – и по-подли – начини за отмъщение.

За разлика от Гейдж, госпожа Петикоум се отправи към пристанището и застана край новопристигналия кораб, за да разгледа отблизо пътниците, които слизаха от борда му. На палубата забеляза Мориса, хванала под ръка някакъв младеж, но веднага забрави за нея, когато видя един висок, сивокос мъж с видна благородник да слиза по мостчето, съпроводен от капитана на кораба. Дрехите му издаваха богатство и добър вкус, но истината бе, че красивата му външност не се нуждаеше от скъпа обвивка, за да привлеча вниманието. Известно време двамата мъже останаха да разговарят на кея и уважението и почитта, изписани на лицето на капитана, събудиха любопитството на Алма Петикоум. Тя се приближи до тях и наостри уши, за да чуе разговора им.

– Ако имате нужда от съдействие за каквото и да било, милорд, с удоволствие ще сторя всичко, което е по силите ми, за да ви помогна в издирването – любезно каза капитанът. – Искане ми се да знаех нещо повече от онова, което вече ви казах, но се боя, че не съм виждал този човек от момента, в който слезе от кораба ми.

– Да се надяваме, че информацията, която получих от вас, ще се окаже полезна, въпреки че от тогава са минали толкова години. Ако providението е с мен, рано или късно ще открия мъжа, когото търся.

Капитанът махна на един моряк, който слизаше по мостчето,

понесъл на рамо голям сандък, облицован с кожа.

– Джъд, ще останеш с негова светлост и ще му помогнеш с багажа. Когато те освободи, можеш да се върнеш на кораба и аз ще те пусна в отпуск на сушата.

– Да, сър.

Сивокосият мъж се сбoguва с капитана, изчака младия моряк и се обърна с намерение да тръгне към града, но едва не се сблъска с госпожа Петикоум.

– Простете – извини се той и отстъпи встрани, за да я подмине.

– Не, аз трябва да ви поискам прошка, сър – отвърна клюкарката. Трябваше да го заговори, за да разбере нещо повече за него и за издирването му. – Името ми е Алма Петикоум. Случайно дочух разговора ви с капитана и се питам дали не бих могла да ви помогна. Познавам добре този край, както и хората, които живеят наоколо. Разбрах, че търсите някого. Възможно е да се окаже, че го познавам. – Тя млъкна и зачака отговора му, но той не дойде толкова бързо.

Негова светлост я изгледа подозрително. Не беше сигурен дали не се заблуждава, но имаше чувството, че по време на разговора си с капитана бе зърнал сянката на тази жена зад гърба си и му се бе сторило, че тя нарочно се приближава, за да ги подслушва. Още по-добре, каза си той. Едва ли някой можеше да му помогне повече от една клюкарка. Те обикновено знаеха всичко за всички.

– Познавате ли някого от околността на име Торнтън? Напуснал е Англия преди близо десет години и корабът, с който е плавал, е акостирал тук, в Нюпорт Нюз.

Защо ли един знатен лорд бе дошъл чак до тук, за да търси един обикновен простосмъртен, и то не кого да е, а тъкмо своенравния майстор на мебели?

– Има един Гейдж Торнтън, който живее малко по-нагоре по реката – информира го тя. – Той ли е човекът, когото търсите?

Най-неочаквано негова светлост се усмихна, сякаш от плещите му се бе стоварил огромен товар.

– Да, той е.

Алма не можа да съдържи любопитството си.

– Извинете ме още веднъж, сър, но бих искала да узная какво толкова може да е сторил Гейдж Торнтън, та да накара джентълмен като вас да го последва чак от Англия, и то след всичките тези години?

Топлият, кехлибаренокафяв поглед на мъжа внезапно се вледени.

– Нищо, доколкото ми е известно, мадам. Защо смятате, че трябва

да е сторил нещо?

– Хм, защото тук той направи достатъчно неща, с които успя да накара почтените жители на градчето да се боят за живота си – охотно заобяснява тя. – Говори се, че е убил първата си съпруга, а Гейдж се прави, че нищо не е станало и се надува така, сякаш целият свят е негов. Сега пък се ожени за една затворничка, дете кой я знае какви ужасни престъпления е извършила в Англия. Предупредих го още в деня, в който я купи от затворническия кораб, че прави лоша услуга на града ни, но той не ми обърна никакво внимание.

– Къде мога да намеря този господин Торнтън?

Резкият му тон не можа да стъписа Алма. Тя обясни как се стига до дома на Гейдж и назова имената на неколцина мъже, които срещу скромно заплащане биха откарали господина дотам. Негова светлост учтиво ѝ благодари и кимна на моряка да го последва. Но госпожа Петикому отново го спря.

– Дали ще имам удоволствието да узная името на ваша светлост?

Благородникът я удостои с лека усмивка, странно напомняща една друга усмивка, която Алма бе получила преди по-малко от час.

– Лорд Уилям Торнтън, граф Торнхедж.

Устата на старата клюкарка зяпна от изненада. Тя побърза да я прикрие с трепереща ръка и смаяно попита:

– Имате ли някаква връзка с Гейдж Торнтън?

– Той е мой син, мадам.

С това негова светлост заобиколи слисаната жена и се отпрати към брега на реката, следван от Джъд. Само след няколко мига той вече плаваше нагоре по течението, махайки за сбогом на моряка.

Леко почукване на входната врата събуди Андрю и Шимейн от следобедната им дрямка. Момчето веднага скочи от голямото легло в спалнята и се затича към входа. Шимейн го последва, обхваната от внезапен страх. Не вярваше, че Потс може да има дързостта да се появи направо в дома ѝ, особено след като Гейдж едва не го бе застрелял, но не искаше да рискува.

– Не отваряй, преди да съм видяла кой е, Андрю – разтревожено извика тя.

Момчето покорно се спря до вратата и я почака да надникне през прозореца. Мъжът, който стоеше на верандата, бе напълно непознат за Шимейн. Не си спомняше да е виждала в Нюпорт Нюз такава величествена осанка и толкова гордо изражение.

Тя отиде при Андрю, вдигна резето и остави детето да отвори

вратата. Вниманието на мъжа мигновено бе привлечено от момчето и Шимейн не можа да не забележи изненадата му и едва доловимото смекчаване на строгите му черти. Сетне той вдигна очи към нея с каменно лице. От устните ѝ се отрони сподадено възклицание. Прииска ѝ се да побегне, но събра сили и срещна този нетрепващ кехлибаренокафяв поглед, защото и за миг не се съмняваше, че пред нея стои бащата на Гейдж. Приликата бе твърде голяма, за да е просто случайна.

– Тук ли е господин Торнтън? – попита хладно мъжът.

– Трябва вече да е тук – отговори тя смутено. – Един от работниците ми каза, че е отишъл до Нюпорт Нюз, но ако влезете и почакате заедно с момчето, милорд, ще изтичам до работилницата, за да проверя дали се е върнал.

Изумен от нейната досетливост, Уилям пристъпи напред, за да я огледа по-отблизо. Когато забеляза изящните ѝ черти и халката на лявата ѝ ръка, той вдигна вежди.

– Знаете кой съм?

Шимейн постави длани на раменете на момчето.

– Струва ми се, че вие сте дядото на Андрю... и бащата на моя съпруг.

Макар че Уилям се опита да прикрие раздразнението си, устните му се присвиха недоволно. Значи онази клюкарка беше права! Гейдж не само си бе създал бог знае какви проблеми с първата си съпруга, но и беше дал името си на една престъпница. И все пак, това момиче беше далеч по-наблюдателно и очевидно доста по-умно, отколкото можеше да се очаква от обикновена престъпница.

– Притеснява ли ви това, че Гейдж и аз сме женени? – тихо попита Шимейн.

Неговият въпрос бе доста по-груб.

– Ти ли си затворничката, за която ми разказа госпожа Петикоум?

Тя вдигна предизвикателно глава.

– Бях осъдена несправедливо, но не знам доколко това има някакво значение за вас.

– Би могло да има, ако съществуваше начин да ми докажеш невинността си. Но разстоянието от колониите до Англия е много голямо и предполагам, че тук не ще се намери кой да потвърди думите ти – намръщено отвърна Уилям. – Никой баща не би останал очарован, ако синът му се ожени за престъпница, и аз не правя изключение.

– Очарован или не, милорд, това вече е факт – промълви Шимейн. – Брачните клетви не могат да бъдат разтрогнати, освен ако не сте решил

да подтикнете сина си към анулиране на брака. Длъжна съм да ви предупредя обаче, че вече е твърде късно за това, сър.

– Синът ми неведнъж е доказвал колко е своенравен – въздъхна той, като си припомни последния си конфликт с Гейдж. Трябваше да минат години, преди истината да излезе наяве, но още от самото начало загубата на сина му го бе направила самотен и нещастен. – Моите съвети нямат значение. Гейдж винаги прави това, което реши сам, а аз съм сигурен, че той не би оставил една млада и красива жена като теб, каквито и престъпления да е извършила в миналото.

Шимейн усети враждебността в тона му и в душата ѝ пропълзя леден ужас. Този човек беше напълно убеден, че тя е престъпница, и нищо не бе в състояние да го разубеди. Същото бе преживяла и след арестуването си от Нед, стражаря. Не беше сторила нищо от онова, в което я обвиняваше дребосъкът, но нито един съдия не желаше да ѝ повярва.

– Ще постоите ли с Андрю, докато отида да проверя дали Гейдж е тук? – Когато негова светлост кимна, Шимейн посочи канапето. – Можете да седнете, ако желаете. Няма да се бавя.

Андрю не одобри идеята да го оставят насаме с непознатия мъж и когато Шимейн тръгна към вратата, нададе уплашен писък, изтича след нея и се вкопчи отчаяно в полата ѝ, въпреки опитите ѝ да го успокои. Уилям внимателно наблюдаваше сцената и от вниманието му не убягнаха нито меките ѝ утешителни слова, нито топлината, с която галеше момчето по бузката.

– Съжалявам, милорд – извини се тя, като хвана малката ръчичка на детето. – Андрю се бои да остане с вас. Но съм сигурна, че след като ви опознае по-добре, ще се сприятелите.

– Разбирам.

Щом двамата излязоха от къщата, Уилям се облегна на канапето и започна бавно да разглежда интериора. Беше изумен от изключителното майсторство, което личеше в направата на всички мебели. След слизането си на брега той бе платил на Гилиън да отнесе сандъка му до верандата на къщата и се бе спрял да се полюбува на строящия се кораб и да разпита по-възрастния мъж, Фланъри, за плановете на сина си за неговото довършване. Двамата дърводелци охотно му показаха всичко и също толкова охотно обсипаха с хвалби своя работодател. Уилям попиваше всичко с блеснал поглед и преливащо от гордост сърце. Най-сетне започваше да проумява смелия замисъл на Гейдж – замисъл, който той напразно се бе опитвал да го убеди да осъществят навремето в Англия. Това беше миг на просветление след почти десет години раздяла.

Подобно усещане бе изпитал и в деня, когато най-после разбра защо си-
нът му бе напуснал семейния си дом и родината си.

Три години след заминаването на Гейдж Кристина бе повалена от
тежка пневмония (или от разбито сърце, както твърдеше самата тя). На
смъртния си одър тя беше признала през сълзи на баща си, че е обичала
Гейдж до полуда и че е излъгала за бременността си, за да го принуди да
се ожени за нея. Запазила своето целомъдрие до смъртта си, макар че
името ѝ бе опетнено – но според нея опитът си струвал, защото не била
желала никой мъж така силно, както желаела Гейдж Торнтън.

След нейното погребение баща ѝ бе помолил Уилям да прости на
семейството му, задето са станали причина за раздялата със сина му. Но
по време на дългото, отчаяно издирване на следите на Гейдж Уилям бе
започнал постепенно да си дава сметка, че истинската причина са били
собствената му надменност и твърдоглавие. В упорития си стремеж да
накара сина си да му се подчинява той беше отказал да повярва дори и
за миг, че Гейдж може да е бил просто невинна пешка в една лукава
женска игра.

Задната врата на къщата се отвори и Уилям припряно се изправи, за
да посрещне сина си, чиито бързи стъпки отекнаха по коридора към са-
лона. Когато Гейдж се появи, той се спусна към него и се взря в лицето
му с просълзени очи. Сега това лице беше по-зряло, отколкото го пом-
неше, но под бронзовата кожа изваяните му черти изглеждаха още по-
красиви. В него Уилям виждаше отражение на собственото си лице, са-
мо че без отпечатъка на възрастта, без печалната извивка на устните и
без горчивото разкаяние, което бе набраздило челото му с дълбоки
бръчки.

– Вече бях престанал да се надявам, че ще те открия – промълви за-
дадено Уилям. В гърлото му сякаш беше заседнала буца. Той сграбчи
Гейдж за раменете и го разтърси в отчаян опит да го накара да разбере
колко му е липсвал. – През всичките тези години те търсих безуспешно.
Пратих хора до най-далечните кътчета на света, но всичко беше напраз-
но. Накрая съвсем случайно попаднах на човека, командвал кораба, с
който си пристигнал тук. Сине мой, ще можеш ли някога да ми прос-
тиш, че те прогоних от нашия дом?

Гейдж беше поразен от дълбокото вълнение, изписано на лицето на
баща му. Никога не бе вярвал, че ще доживее да го види толкова уязвим
и смирен. Никога не бе подозирал, че Уилям Торнтън може да бъде и
такъв. Майката на Гейдж беше починала скоро след дванадесетия му
рожден ден и болката от загубата сякаш бе ожесточила баща му,

превръщайки го в суров, строг блюстител на реда и дисциплината. А ето че сега той стоеше пред него почти разридан от радост.

Промяната бе толкова стряскаща, че Гейдж го гледаше объркано и не знаеше как да реагира. Искаше му се да разпери ръце и да го притисне с все сила в обятията си, но когато го стори, се почувства странно непохватен, сякаш това не бяха неговите ръце. Уилям обаче отвърна на прегръдката му с толкова обич, че това чувство мигновено се изпари.

– Синът ми! Моят син! – проплака възрастният човек.

Задната врата изскърца и Андрю дотича весело в стаята, но когато видя, че непознатият още е тук, рязко се закова на място. Двамата мъже се извърнаха към него и момчето забеляза странна влага в очите на баща си.

– Тате, ти плаче? – попита смаяно то.

Гейдж смутено избърса с длан очите си, вдигна го на ръце и го представи на дядо му.

– Анди, това е моят баща, моят татко... и твой дядо.

– Дядо? – Андрю любопитно погледна възрастния мъж. Малкълм и Дънкан имаха дядо, който често им ходеше на гости, но баща му никога не му бе споменавал, че той също си има дядо.

Уилям протегна ръце към момчето, но то се притисна към рамото на баща си и поклати глава.

– Къде е мама? – попита Гейдж, осъзнавайки, че Шимейн не е влязла с Андрю.

Детето махна с ръка към задния коридор.

– Мама Шемей на веланда.

Баща му го спусна на земята и каза тихо, но твърдо:

– Чакай ме тук с дядо си, Анди. Отивам само до верандата. Ще се върна веднага.

Той излезе през задната врата и погледна към пътеката, водеща към работилницата, но там не се виждаше никой. Едва тогава съзря Шимейн, която се бе сгушила в едно от креслата в далечния край на верандата. Беше обгърнала с ръце свитите си крака, а брадичката ѝ бе подпряна на коленете. Когато съпругът ѝ се приближи, тя му хвърли плах поглед, който веднага му подсказа, че нещо не е наред. Гейдж коленичи пред нея вдигна очи към лицето ѝ и забеляза, че копринените ѝ мигли са мокри. Той се протегна, улови изящната ѝ ръка и поднесе треперещите ѝ пръсти към устните си за целувка.

– Защо не влезе заедно с Андрю?

Шимейн вдигна рамене и отмести поглед встрани.

– Помислих си, че ти и баща ти имате нужда да останете малко насаме.

– Тогава защо си толкова разстроена?

Тя издърпа ръката си и сплете пръсти върху коленете си.

– Госпожа Петикоум е казала на баща ти, че съм престъпница.

Гейдж изруга гневно и мислено се закле да извие мършавия врат на тази дърта клюкарка. Но в момента по-важно бе да узнае с какво баща му беше наранил съпругата му.

– Той каза ли ти нещо?

– Не – излъга Шимейн и поклати глава. Не искаше Гейдж и баща му да се карат отново, и то толкова скоро след като се бяха събрали.

Той обаче не беше убеден, че му казва истината.

– Трябва да е казал нещо.

– Нищо! – настоя тя с треперещ глас.

– Никак не те бива да лъжеш, Шимейн – укори я меко съпругът ѝ. – Хайде, любов моя, кажи ми какво ти е казал баща ми.

Шимейн упорито запази мълчание и Гейдж разбра, че е безполезно да настоява.

– Ела вътре – подкани я той, като се изправи на крака и я хвана за ръката. – Искам да те представя като своя съпруга.

Тя знаеше, че няма смисъл да се съпротивлява, затова се надигна от креслото, избърса с ръкав лицето си и приглади кичурите край слепоочията си назад. Съпругът ѝ, който наблюдаваше припените ѝ опити да се приведе в по-представителен вид, се усмихна и я притегли в прегръдките си.

– Изглеждаш прекрасно, сладка моя – прошепна той и сведе устни към нейните. Целувката му, нежна и любяща, накара Шимейн да осъзнае колко силно е започнала да го обича, откакто бяха заедно. Как щеше да продължи да живее, ако Уилям Торнтън успееше да ги раздели?

Тя отвърна на целувката му с цялата страст, на която бе способна. Ръцете ѝ се стегнаха около стройната му талия в отчаяна прегръдка. Накрая Гейдж вдигна глава и я погледна с блестящи очи.

– Непременно ще довършим това по-късно в леглото, но ако се забавим още малко, Андрю ще дойде да ни търси.

– Тогава по-добре да влезем – промълви Шимейн. – Той не обича да го оставят сам с непознати.

Още щом отвориха вратата, Андрю изприпка по коридора да ги посрещне. Баща му го вдигна на ръце, погали тревожно сбърченото му чело и тримата влязоха в салона при негова светлост.

– Татко, това е новата ми съпруга Шимейн – обяви Гейдж с някак прекалено официален тон и като обгърна с ръка раменете ѝ, продължи с обясненията. – Майката на Андрю почина при злополука преди около една година и аз останах вдовец. Преди да дойде тук, Шимейн е била годеница на Морис дьо Мерсер в Лондон. Тогава обаче са я отвлекли от бащиния ѝ дом и след като са я осъдили по фалшиво обвинение в кражба, я докараха тук на борда на „Гордостта на Лондон“.

Уилям си припомни, че бе видял кораба на влизане в пристанището и бе разпознал в него един от многобройните плавателни съдове, принадлежащи на неговия непримирим враг Дж. Хорас Търнбул. Познаваше и семейство Дьо Мерсер и малко преди да отплава от Англия, бе дочул за някакъв скандал, свързан с годеницата на Морис, която била избягала от Лондон преди сватбата – за огромно удоволствие на баба му, казваха някои.

– Значи ти и Шимейн не сте женени много отдавна?

Гейдж се усмихна хладно.

– Достатъчно отдавна, за да успеем да оценим щастието, с което ни дарява бракът ни.

Уилям долови твърдата нотка в тона на сина си и се наежи. Очевидно малката хубостница вече беше успяла да се оплаче от отношението му към брака им. Нищо чудно, че сега изглеждаше толкова смутена.

– Тоест, тя ти е казала, че не одобрявам това, че си се оженил за престъпница, така ли?

Гейдж стисна челюст.

– Шимейн не ми е казвала ни дума за това, татко, но тъй като познавам добре твоята безпардонност, се досетих, че не си се поколебал да изразиш гласно мнението си пред нея. – С всяка произнесена дума гневът му се засилваше. – От сега нататък настоявам ако имаш да казваш нещо за нашия брак, да го казваш на мен, вместо на Шимейн. Защото аз пък не одобрявам да разстройваш съпругата ми и няма да ти позволя да го правиш, чуваш ли?!

Андрю се разтрепери и се сгуши до рамото на баща си. Усетил тревогата му, Гейдж го погали утешително по гърба. Трябваше да се овладее, дори и само заради детето.

– Съжалявам, татко – извини се той. – Изглежда, че двамата с теб все още не се разбираме. А и аз все още не съм се научил да си държа езика зад зъбите.

– Може би ще е най-добре да си вървя – отвърна Уилям със странно притихнал глас. Сетне се обърна и тръгна бавно към вратата, но

Шимейн изтича след него и сложи ръка на рамото му.

– Не си отивайте, милорд, моля ви – умолително каза тя. – Не искам да ставам повод за нов конфликт помежду ви. Останете да обядвате с нас. А ако сте съгласен да прекарате известно време под нашия скромнен покрив, горе има една малка спалня, където можете да се настаните. – Тя смело погали с треперещи пръсти тънката, обсипана с тъмносини венни ръка на стария човек и добави меко: – Трябва да останете заради Андрю. Вие сте единственият му дядо.

Уилям я погледна през пелената от сълзи, които бяха набъбнали в очите му, въпреки усилията му да ги задържи.

– Трябваше ми толкова много време да открия сина си, че не ми се иска да си тръгвам, преди да съм опознал по-добре семейството му.

Шимейн усети внезапна нежност към този самотен, нещастен човек и стисна ръката му с подкупваща усмивка.

– Тогава останете, милорд, и бъдете част от нашето семейство.

Той потупа леко опакото на дланта ѝ.

– Благодаря ти, Шимейн. Ще се радвам да го сторя.

Шимейн го хвана под ръка и го отведе обратно при Гейдж.

– Не искам да има повече такива избухвания. Заради Андрю – помоли го тя, гледайки го право в очите. – Може би болката от предишните години още не е отминала, любов моя, но ако не можехме да прощаваме, как щяхме да се лекуваме от раните на миналото и да облекчаваме тежестта в душите си?

Гейдж знаеше, че е права, но трябваше да мине доста време, преди да почувства, че е способен да срещне напрегнатия поглед на баща си и да попита:

– Искаш ли да разгледаш кораба, който строя?

Уилям въздъхна с облекчение.

– Да. Освен това бих искал да намина и към работилницата ти. – Той посочи с ръка мебелите в стаята. – Такива мебели могат да се видят само в най-изисканите домове в Англия. Трябва да си много горд с постиженията си, Гейдж.

Андрю вдигна глава и погледна първо дядо си, после баща си.

– Може и аз да дойда, тате?

Гейдж се усмихна.

– Ела да разведем дядо ти наоколо.

Момчето сбърчи носле в точно копие на бащината си усмивка.

– Дядо помогне да постлоиш колаб, тате?

– Би могъл, стига да се научи да изпълнява моите нареждания като

другите ми работници – закачливо каза баща му, и това накара собствения му баща, който тъкмо поемаше глътка въздух, да се задави. Гейдж го потупа по гърба, за да му помогне да възстанови дишането си, но не можа да се сдържи и продължи с репликите, които някога бе слушал до втръсване от устата на самия Уилям. – Но ще трябва да започнеш като чирак и да покажеш, че те бива.

Баща му не можеше да реши дали да се закашля, да изпъшка ли или да се размее.

– Проклет да си, Гейдж, знаех си, че рано или късно ще ми го върнеш тъпкано!

Младият мъж се засмя. Напрежението, което го сковаваше до преди малко, се беше изпарило.

– Да, възможно е.

По-късно същата вечер, в спалнята, Шимейн съблече нощницата си и я метна на леглото, преди да се пъхне между завивките и в очакващите я обятия на своя съпруг. Гейдж се усмихна развеселено.

– Повечето жени обличат нощниците си, преди да си легнат, сладка моя, а ти правиш точно обратното.

Шимейн захапа нежно зърното на гърдата му, с което го накара да възкликне стреснато „Ох!“. Сетне доволно се засмя.

– Повечето жени не са очаквани в леглата си от мъже като теб, любов моя. – Тя прокара ръка по голото му тяло и в погледа ѝ проблесна възхищение. Ако бяха, нямаше да си губят времето да се обличат. Щяха да чакат в леглото с отворени обятия.

Гейдж завъртя глава върху възглавницата и се взря в усмихнатото лице на съпругата си.

– Тогава защо аз бях този, който трябваше да ви чака, мадам?

Като праметна бедро през краката му, Шимейн се притисна към него така, че всяка нейна мека извивка да намери точното си място върху мускулестото му тяло.

– Защото имах работа за довършване в кухнята, след като се изкъпах. А ти не би искал да се разхождам чисто гола из къщата, когато баща ти е тук, нали?

– Не, мадам. Тези гледки са запазени само за мен – промълви Гейдж, като улови коляното ѝ и го придърпа нагоре. Ръката му гальовно се плъзна по вътрешната страна на бедрото ѝ. – Не желая да ги делия с никого друг.

Тя затаи дъх, когато пръстите му потърсиха мекотата ѝ.

– Смяташ ли, че баща ти може да ни чуе от горната стая?

– Да се надяваме, че не. Но няма да позволя на мисълта за това да наруши удоволствието ни, любов моя. Цял следобед очаквам с нетърпение да получа онова, което ми обеща на задната веранда.

Шимейн вдигна глава от гърдите му и го погледна объркано.

– Какво съм обещала?

Той притегли главата ѝ към лицето си, докато устните им не се докоснаха.

– Обеща го твоята целувка, любов моя, а аз обичам да се възползвам от такива предизвикателни покани.

Засмените ѝ очи засияха ярко, огрени от меката светлина на свещта.

– Вие съзирате покана и в най-малкото помръдване на полата ми, сър – подразни го тя. – Започвам да подозирам, че в главата ви има една единствена мисъл, и тя е съвършено ясна и проста – чифтосване, чифтосване и пак чифтосване.

Гейдж се ухили.

– Е, сега вече може да се каже, че ме познавате от край до край, мадам.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Уилям Торнтън не бе съвсем сигурен, че му е приятно да бъде събуден от хор кресливи птичи гласове още преди слънцето да се е издигнало над хоризонта. Но какофонията от странни песни, писъци и съскащи звуци, които долитаха откъм дърветата зад къщата така или иначе го разбудиха напълно. Когато разбра, че врявата няма да му позволи да спи повече, Уилям реши да излезе навън и да изследва тази дива пустош.

След като облече чифт панталони и запаса краищата на нощницата си в тях, той нахлузи ботушите на краката си, слезе долу, свали резето на вратата и излезе на верандата пред къщата. Току пред очите му прелетя сова, чиито широки криле пляскаха почти мързеливо в сравнение с бързото пърхане на малката птичка, която я преследваше, без съмнение за да си отмъсти заради някоя сторена от нея пакост. Вероятно доста от птиците бяха използвали ранното утро, за да отмъкнат яйце или новоизлюпено пиле от нечие чуждо гнездо, и може би шумната глъчка се дължеше от части и на това.

Уилям постоа малко на верандата, за да подиша топлия, изпълнен с аромат на цветя въздух и да се наслади на окъпания в лунна светлина пейзаж наоколо, сетне слезе по стъпалата и се отправи по пътеката към реката. Слънцето щеше да се покаже след по-малко от час и тъй като предчувстваше, че изгревът над тази чудна, цветуща местност представлява неповторима гледка, той реши, че ще може да ѝ се полюбува много по-добре от палубата на строящия се кораб, отколкото от къщата. Ето защо Уилям се запъти към кораба, но щом се приближи, забеляза, че до него е закотвена голяма лодка. Неколцина мъже сновяха между нея и строежа. Обзет от лоши предчувствия, той се спотаи зад едно дърво, за да разбере намеренията им.

Един грамаден мъж се заизкачва по скелето на недовършения кораб. На рамото си носеше дървено буре и по усилието, с което го вдигна, за да го подаде на друг мъж, чакащ на горната палуба, Уилям прецени, че трябва да е доста тежко. После първият мъж се върна обратно, за да вземе още едно буре. След него от лодката се появи и един висок, едър човек, който се запъти към кораба, подпирайки се на дълъг бастун, или поточно не бастун, а бойно копие. Уилям познаваше тази походка и това копие, и макар с годините фигурата на мъжа да бе понаедрияла, беше почти сигурен, че не греша. Подозренията му незабавно се потвърдиха, когато мъжът заговори на човека до себе си:

– Шест бурета с барут би трябвало да разцепят цялото това корабче на ситни трески. Така най-после ще си върна за онова, което ми откраднаха преди години двамата Торнтън.

Уилям крадешком отстъпи назад и тръгна бързо към къщата. Като внимаваше да не го забележат, той тихичко отвори входната врата, втурна се към спалнята на сина си и въпреки че почука, връхлетя вътре без да дочака отговор. Стреснат от нахлуването му, Гейдж рязко се изправи, с което събуди сгушената до него Шимейн.

– Гейдж, ставай бързо! – нареди Уилям с тревожен шепот. – Долу край реката има неколцина мъже и ми се струва, че се готвят да взривят кораба ти. Ако не ме лъже паметта, човекът, който ги командва, не е никой друг, а самият Хорас Търнбул.

Гейдж изруга под сурдинка, отметна завивките и само с два скока се озова до стола, където бе оставил дрехите си вечерта. Като нахлузи припряно панталоните си, той попита:

– Колко са?

– Видях поне шестима, но съм сигурен, че има още. – С крайчеца на окоето си Уилям забеляза как Шимейн грабна нощницата си, която

лежеше захвърлена върху леглото и се зави презглава, за да я облече.

– Твърде много са за нас двамата. Няма да минем без пушки – измърмори Гейдж, докато надяваше ботушите си.

– И аз мога да помогна – предложи Шимейн, като подаде глава изпод завивките.

– Няма да мърдаш оттук! – изръмжа Гейдж. – Прекалено е опасно. Предпочитам да взривят проклетия кораб, отколкото да те загубя!

– Но, Гейдж, ти ме научи да стрелям! – възпротиви се тя, опитвайки се да закопчее нощницата си догоре. – Знаеш, че вече мога да се целя добре!

В спора им се намеси Уилям.

– Ако искаме да спечелим, ще трябва да се възползваме от всичко, което имаме на разположение, Гейдж. Ако Шимейн може да се скрие зад някое дърво и да стреля по разбойниците, вероятно ще успее да ги задържи за известно време. Така двамата с теб ще имаме възможност да се качим на кораба.

Гейдж затъкна в панталоните си чифт пистолети и погледна намръщено съпругата си.

– Добре, но само ако ми обещаеш, че ще стоиш надалеч, така че да не могат да те видят.

Шимейн не успя да отговори, защото отново се обади баща му.

– Побързай, Гейдж!

Когато Уилям побягна навън, следван от сина си, Шимейн скочи от леглото и облече халата си. От един шкаф в салона Гейдж извади две пушки и хвърли едната на баща си, заедно с един пистолет. Двамата мъже бързо заредиха оръжията и излязоха от къщата.

Щом се озоваха навън, Гейдж изпревари баща си и хукна към кораба. Миг по-късно вратата отново се отвори и през нея се промъкна Шимейн, стиснала в ръка тежък пистолет. Като изтича до най-близкото дърво, тя се скри зад дънера му и тревожно впери поглед след Гейдж и баща му.

Небето започваше да просветлява откъм изток и това позволи на Гейдж да види цялата суетня около кораба. Когато се приближи, обаче, един от мъжете го забеляза, нададе предупредителен вик и стреля по него. За щастие куршумът прелетя на безопасно разстояние от Гейдж, който тутакси изпразни пушката си и просна мъжа по гръб с огромна дупка в гърдите.

Нямаше време да презарежда, затова захвърли пушката настрана и измъкна пистолетите от панталоните си, докато в същото време баща му

вдигна своята пушка и видя сметката на друг един мъж, който тъкмо се канеше да стреля по Гейдж. Уилям притича до убития, грабна заредения му пистолет и незабавно го използва срещу трети разбойник, насочил пушката си срещу него. Мъжът отхвъркна назад, улучен право в сърцето, но докато тялото му се свличаше на земята, върху Уилям се нахвърлиха други двама. Той светкавично просна единия с точен удар с дръжката на пистолета и замахна с юмрук към брадясалата челюст на втория. Негодникът залитна назад, изчака малко, за да му мине световъртежа и пак се хвърли напред, но отново получи същото наказание.

В това време Гейдж вече беше на кораба. Насреща му изникнаха двама мъже, но той стреля едновременно с двата пистолета и улучи първия в лицето, а втория – в гърлото. Сетне грабна една дървена сопа и я стовари с все сила по голото теме на дебелия гигант, който бе изскочил иззад гърба на двамата си другари. Великанът отстъпи зашеметено няколко крачки назад, но бързо се съвзе и със свиреп рев се хвърли към противника си. Преди Гейдж да успее да го удари повторно, сопата бе изтръгната от ръката му и запратена настрани.

Когато гигантът замахна с огромния си юмрук към лицето му, той се наведе и ударът попадна във въздуха, изваждайки мъжа от равновесие. Гейдж се спусна към сопата, за да се опита да си я върне, но врагът му, който отново се бе окопитил със завидна бързина, прозря намерението му, сграбчи я в ръка и тръгна заплашително напред. Гейдж нямаше друг избор, освен да отстъпи бързо назад, но само след няколко стъпки бе спрял от струпаните едно върху друго бурета с барут. Грамадният мъж се възползва от това и замахна със сопата. Страховита болка разцепи главата на Гейдж и той се олюля като пиан, без да вижда нищичко пред себе си.

Видал, че противникът му е омаломощен, великанът се изхили зловещо, захвърли сопата и тръгна към него, потривайки доволно ръце.

Уилям стигна до горната палуба на кораба точно в мига, в който грамадният юмрук на мъжа се стовари в лицето на сина му. Гейдж се просна по гръб върху буретата, сетне бавно се надигна на лакти, но гигантът вече замахваше повторно.

Уилям се прицели в него и тъкмо се канеше да натисне спусъка, когато на палубата отекна пушечен изстрел. Коленете на исполинския разбойник бавно се огънаха и тялото му се свлече на земята. От зейналата над ухото му рана шурна водопад от кръв, която, обляна от розовосинкавото сияние на зората, изглеждаше някак неестествено блестяща. Уилям се обърна изненадано, любопитен да разбере кой е причинил

смъртта на великана.

В далечния край на палубата стоеше Шимейн, стиснала в ръце все още димящата пушка. Въпреки че не се бе развиделяло достатъчно, ясно се виждаше, че цялото ѝ тяло се тресе неудържимо. Беше убила човек!

Яростен вик привлече вниманието и на двама им към пълния мъж, който се изкачваше по стълбите. Когато се добра до горе, Хорас Търнбул спря, пое си тежко дъх и огледа касапницата на палубата. Продължаваше да стиска в ръка копието – оръжие, с което се бе научил да си служи на младини, като войник в пехотните войски. Беше напуснал армията сравнително бързо заради едно счупване на крака, но привързаността му към копието и умението да борави с него му бяха останали за цял живот, превръщайки го в нещо като талисман за бившия пехотинец, който скоро след оздравяването си бе започнал да трупа богатство предимно с нечестни средства и тъмни машинации. И до днес Хорас Търнбул носеше копието при мисии като тази, защото никога не бе успял да усвои добре стрелбата с огнестрелно оръжие.

Погледът му светна ликуващо, когато съзря човека, откъмнал преди много години в Портсмут целия товар на кораба му. Беше седнал на едно буре и държеше главата си в длани, напълно омаломощен и беззащитен.

Търнбул вдигна копието и се прицели.

– Гледай, лорд Торнтън! – изрева той. – Сега и двамата ще си получите заслуженото! За сина ти смърт. А за теб – доживотна мъка по него, защото тъкмо ти го изпрати да открадне стоката ми!

– Търнбул, неее! – изкрещя Уилям, но беше твърде късно.

Копието вече летеше напред.

Шимейн изпищя, но не бе в състояние да стори нищо друго, освен да гледа, парализирана от ужас. Уилям обаче не можеше да позволи синът му да умре, и то толкова скоро, след като го беше открил. Със светкавичен, отчаян скок той се хвърли пред Гейдж и копието се заби в гърба му. От гърдите на Уилям се изтръгна болезнен стон, но той се задържа на крака, обърна се към Търнбул и се прицели в него с пистолета, с който още не бе стрелял.

Богатият корабовладелец се вторачи в дулото на оръжието с пребледняло лице и очи, които сякаш щяха да изскочат от орбитите си. Сетне вдигна поглед към Уилям и заклати глава като обезумял.

– Не... моля те! Не бива! – изломоти умолително той. – Ще ти дам цялото си богатство...

С оглушителен гръм пистолетът изплю от цевта си малкото оловно

топче. Миг по-късно то сякаш отвори трето око между веждите на Търнбул. Подобно на тежка статуя, той се строполи до стълбата и остана да лежи там с увиснала над горното стъпало глава и с отворени, но неживи нищо очи.

Шимейн видя, че краката на Уилям също се подгъват и веднага изтича при него. С нечовешко усилие тя успя да го задържи и да го подпре на едно от буретата до Гейдж. От раната на гърба му струеше кръв, която бе обагрила бялата му нощница в зловещ тъмночервен цвят. Шимейн притисна ръка към рамото му, хвана дръжката на копие и се помъчи да го извади, но бе твърде слаба и всичките й опити завършиха с неуспех.

В този момент се чува бягащи стъпки. Шимейн сепнато вдигна глава, но си отдъхна облекчено беше Гилиън. На път за насам младежът бе видял трупове, пръснати край кораба и се бе втурнал като обезумял към палубата. Ето че тук имаше още два трупа. Той погледна сащисано към Шимейн.

– Какво е станало?

– Няма значение, Гилиън – отвърна рязко тя. – Помогни ми да смъкнем Гейдж и баща му в къщата. И двамата са ранени. Негова светлост е много зле.

Гилиън и сам виждаше, че трябва да се действа незабавно. Той изтича до парапета и подвикна на баща си, който тъкмо изтегляше лодката им на брега.

– Бързо, татко! Господин Торнтън и баща му са ранени!

Фланъри Морган се втурна към кораба с учудваща за възрастта си пъргавина и след миг вече беше на палубата и помагаше на сина си да се справи с ранените. Не искаше да изважда копие в отсъствието на лекар, но за да намали поне болката от тежестта му, той срязва дългата дръжка, като остави само една малка част, колкото да може впоследствие острието да бъде хванато и издърпано. После отнесоха Уилям в стаичката му на тавана и се върнаха за своя „Капитан“.

Гейдж беше изпаднал в несвят в прегръдките на жена си и за неин ужас не идваше на себе си. Двамата дърводелци го пренесоха в спалнята на къщата, където помогнаха на Шимейн да свали ботушите му и ризата, напоена с кръв от раната на главата му. Сетне Шимейн почисти раната и изтича горе, за да види с какво може да помогне на Уилям. С насълзени очи тя разряза нощницата на свекъра си и го съблече. Въпреки ужасяващата болка, той се помъчи да й помогне.

– Почивайте си, ако можете, милорд – каза подсмърчайки Шимейн

и изтри с ръкав сълзите, които замъгляваха очите ѝ.

– Как е Гейдж? – попита Уилям, стиснал зъби от болка.

– Не знам – отвърна задавено тя. – В безсъзнание е.

– Той трябва да оживее!

Шимейн имаше чувството, че всеки миг ще избухне в ридания, но бързо си пое дъх. Не биваше да се пречупва точно сега.

– И двамата трябва да оживеете!

Няколко минути по-късно Ерих Вернер пристигна на работа и веднага беше изпратен с Преди да доведе доктор Ферис. Ерих бе по-добър ездач от останалите работници, затова разчитаха на него да доведе лекаря колкото е възможно по-скоро. И наистина, само след около час Ферис се появи, яхнал собствения си кон, и беше качен право на тавана, за да прегледа Уилям, който лежеше на една страна в пълно съзнание. Лекарят помоли Гилиън незабавно да донесе от кухнята някакъв силен алкохол, защото това щяло не само да облекчи страданията на негова светлост, но и да му помогне да издържи на болката при изваждането на копието. След малко Гилиън се върна с бутилката уиски, която баща му държеше на борда на кораба заради навика си да удря по чашка преди да си тръгне от работа.

– Наблюдавай негова светлост, докато аз прегледам сина му долу – нареди Колби Ферис на младежа. – Гледай да изпие колкото може повече... дори ако трябва и ти пийни с него за компания. Само се погрижи да остане достатъчно за промивка на раната.

Гилиън погледна съчувствено високия възрастен англичанин, който лежеше с лице към стената. Вероятно изпитваше нечовешка болка, а какво ли щеше да изпита, ако трябваше и да се изправи с това стърчащо от гърба му копие?

– Но как негова светлост ще пие и ще преглъ...?

Уилям го погледна с измъчена гримаса и кимна да му подадат бутилката. После се надигна на лакът с помощта на Колби и Гилиън, които побързаха да го подпрат с няколко възглавници. Доволен, че пациентът му не се противи, лекарят слезе долу, оставяйки ирландския младеж с необичайната задача да накара един английски лорд да се напие до забрава.

Раната на главата на Гейдж бе престанала да кърви, но беше много дълбока и откриваше част от черепа му. В момента Колби не можеше да прецени със сигурност състоянието на пациента си.

– Съпругът ви може да се отърве жив и здрав – каза той на Шимейн. – Но може и да не се оправи. Засега сложете на раната студен

компрес и не го изпускате от очи. Щом свърша с баща му, ще дойда да зашия скалпа му. Господин Торнтън явно е получил мозъчно сътресение и е възможно известно време да му се случва често да изпада в безсъзнание. Всичко зависи от това колко е голямо напрежението под черепа му.

Шимейн усети, че краката ѝ се подкосяват и че по тялото ѝ плъзва студ. Но тя стисна зъби, решена на всяка цена да се пребори с ужасяващия страх. Съпругът ѝ се нуждаеше от нея! Не можеше да си позволи да припадне!

Суетнята в къщата беше успяла да събуди Андрю и Шимейн отиде да го облече и нахрани, преди самата тя да се измие и да се преоблече. После двамата с момчето пренесоха люлеещия се стол от неговата спалня в спалнята на родителите му и го поставиха до леглото, където лежеше Гейдж. Прегърнала Андрю, Шимейн започна бавно да се люлее в стола, да пее тихичко на детето и да се моли заедно с него всичко да се оправи и мъжът, когото и двамата обичаха толкова силно, да оздравее. Скоро Андрю се измъкна от скута ѝ, качи се на леглото и се сгуши до баща си. Шимейн го последва и като обгърна с ръка момчето, положи длан върху гърдите на своя съпруг, за да подири утеха и спокойствие в силния, равномерен ритъм на сърцето му.

Колби Ферис се върна на тавана, за да провери как Гилиън се справя с Уилям, но завари негова светлост все още в съзнание, при това напълно трезвен. Гилиън обаче явно не носеше много на пиене, защото вече бе почнал да плете език. Като реши, че младежът се нуждае от глътка свеж въздух, а той самият – от двама силни мъже, които да държат негова светлост, Колби изпрати корабния дърводелец да повика Рамзи Тейт и Слай Тъкър, които помагаша на Фланъри да натовари трупове в каруцата, за да ги откарат в Нюпорт Нюз.

Надеждите на доктор Ферис, че уискито ще помогне на пациента му, не се оправдаха. Като изключим промиването на раната, то не послужа за нищо – негова светлост остана в пълно съзнание по време на цялата болезнена процедура по изваждане на копиецо от гърба му. Слава богу, нямаше засегнати важни органи, но раната беше много дълбока и промивката ѝ с огнената течност бе истинско мъчение, което можеше да накара всеки мъж да припадне от болка. Но Уилям, когото бяха заставили да лежи мирно по корем, само стисна зъби и зарови лице във възглавниците. Цялото му тяло се тресеше от нечовешките усилия, които полагаеше, за да не закрещи. Едва накрая, когато вече зашиваха раната му, силите на негова светлост се изчерпаха и той най-после благовол

да загуби съзнание. И докторът, и останалите мъже бяха смаяни от издръжливостта, волята и упоритостта на този възрастен човек.

Когато Колби отново се върна на долния етаж, намери Андрю и Шимейн сгушени в леглото до Гейдж. И двамата спяха дълбоко, но Гейдж се беше събудил и съзерцаваше съпругата и сина си така, сякаш бяха безценни съкровища.

– Как се чувствате? – попита тихо лекарят, след като заши раната.

– Сякаш са ме цапардосали по главата с огромен чук.

– Хм, радвайте се, че сте останал жив.

Гейдж сбърчи чело, опитвайки се да си припомни какво точно се бе случило.

– Лошо ли са ме ударили?

– Нямам представа. – Колби посочи с ръка Шимейн. – Според баща ви вашата съпруга е застреляла мъжа, който се е опитвал да ви убие. – Той помълча малко, за да остави новината да достигне до съзнанието на пациента му и да се полюбува на удивеното му изражение. – А според Шимейн баща ви се е хвърлил пред вас, за да препречи със собственото си тяло пътя на копието, което е било предназначено да пронизе вашето.

Гейдж го погледна сепнато. Измина доста време, преди да събере смелост да попита, опасявайки се от най-лошото:

– Мъртъв ли е?

– Не, негова светлост ще се оправя. Освен ако раната не се инфектира, разбира се, но аз смятам, че уискито на Фланъри ще свърши добра работа. През живота си не съм пил толкова силен алкохол, а на негова светлост като че ли въобще не му действа. Кълна се, че съм просто смаян от неговата твърдост и от способността му да издържа на болка. Подложихме го на адски мъки, а той нито веднъж не извика, нито за миг не загуби съзнание. Баща ви и съпругата ви трябва много да ви обичат, господин Торнтън.

Зашеметен от последните думи на лекаря, Гейдж почти несъзнателно произнесе в отговор фразата, която казваше неизменно всеки път, щом някой се обърнеше към него на фамилия:

– Името ми е Гейдж.

– Почивай си колкото можеш повече, Гейдж – посъветва го Колби.

– Ако ме послушаш, ще се оправяш много.

В този момент Гейдж си припомни по какъв повод се бяха видели с лекаря последния път.

– А как е Кели? Рамзи непрекъснато ми повтаря, че е много по-

добре, но аз продължавам да се тревожа за нея. Трябва да роди съвсем скоро, нали?

– Кели се чувства отлично и наистина тези дни се очаква да роди. Ани постоянно се грижи за бъдещата майка и се вълнува не по-малко от самата нея.

– Рамзи иска да задържи Ани, за да помага на жена му – каза Гейдж, – но Кели смята, че не могат да си го позволят. Тя иска поне един от петимата им синове да отиде да учи в Уилямсбърг, затова гледат да пестят всеки фартинг. Ако зависеше от нея, щеше да прати на училище и петимата.

Доктор Ферис нерешително пристъпи от крак на крак.

– Всъщност, аз самият си мислех да купя Ани от теб...

Гейдж го погледна изненадано.

– Но нали казахте, че...

– Забрави какво съм казал. От Ани би излязла чудесна медицинска сестра, пък и напоследък си мисля, че няма да е зле да се ожена пак. Все още съм достатъчно млад, за да имам деца. Съпругата ми, бог да я прости, беше бездетна. Ани мечтае да си има собствено дете и аз мисля, че бих могъл да й доставя тази радост. Може сега да не ме обича, но в бъдеще, кой знае...

– Предложихте ли й брак?

– Не, не бих могъл, защото тя е твоя собственост. Майърс ми се оплака, че си обещал да му я върнеш, а не си изпълнил обещанието си. Смята, че трябва да му дадеш още пари, задето си го измамил.

Гейдж изсумтя.

– Вече получи достатъчно.

– И аз така мисля, но реших, че трябва да ти го кажа. Майърс обича да предизвиква скандали. Ето, наскоро се съдърпа с Роксана Корбин, задето бил казал пред госпожа Петикоум, че Роксана не е с всичкия си, ако продължава да вярва, че някой би се оженил за стара мома с конско лице като нея. Роксана дойде у тях и му заяви, че е безгръбначен червей, щом не се е осмелил да й каже в лицето какво мисли за нея. Е, той пък не се поколеба да повтори думите си пред нея и тя едва не му избодете очите. Майърс обаче не й остана длъжен, ами се нахвърли с юмруци върху нея. И всичко това на верандата пред дома му! Аз изтичах да ги разтърва, но, повярвай ми, все едно, че попаднах на две разярени, съскащи котки. Роксана беше здраво насинена, ама и Майърс имаше дълбоки резки от ноктите й по лицето и гърлото си. Не им предложих да им помогна, защото сметнах, че и двамата си го заслужават.

– Майърс трябва да бъде по-предпазлив, ако възнамерява да живее още дълги години – отбеляза Гейдж. – Ако човек предизвиква гнева на неподходящи хора, после може горчиво да се разкайва за глупостта си.

– Дипломатичността никога не е била сред най-силните му страни, както и двамата с теб добре знаем. Но се съмнявам, че Майърс може да ни навреди бог знае колко. В крайна сметка, сега ти си господар на Ани. Благодарение на теб тя е далеч от лапите на оня негодник и е намерила истинска приятелка в лицето на Кели. Животът ѝ стана по-добър, а ако приеме предложението ми, двамата с нея можем да създадем семейство. Надявам се някой ден да успее да забрави за детето, което са ѝ отнели. Ако си съгласен, мога да ти платя още сега парите, които си дал за нея.

– Напълно съм съгласен – каза Гейдж и въпреки болката се усмихна и въпросително вдигна вежди. Ще ни поканите ли на сватбата?

Колби се засмя.

– Стига Ани да ме иска.

– Ще ви поиска.

Лекарят остави на масата кожена кесия с двадесет лири и тихо излезе от стаята. В настъпилата тишина Гейдж внезапно почувства как ръката, която лежеше върху гърдите му, започва галовно да се движи нагоре-надолу, и сведе поглед към усмихнатата си съпруга.

– Казвала ли съм ви някога – прошепна сънено Шимейн, – че сте ми много, много скъп, господин Торнтън?

Сърцето му трепна радостно.

– Това означава ли, че ме обичаш, Шимейн?

– Да, господин Торнтън. Това означава, че много, много ви обичам.

Гейдж улови изящните ѝ пръсти и ги поднесе към устните си за нежна целувка.

– И аз ви обичам, мадам. Много, много ви обичам.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Уилям и Гейдж Торнтън далеч не си приличаха само външно, реши Шимейн, след като усилията ѝ да задържи двамата мъже на легло повече от един ден претърпяха пълен провал. Въпреки че на следващата сутрин все още страдаше от ужасно главоболие, Гейдж стана рано, свърши обичайните си занимания и замина в работилницата. Същия следобед, докато Шимейн переше на потока пред къщата, баща му се опита да слезе от тавана, за да отиде до тоалетната, нищо че за негово удобство

специално бяха сложили в стаята му нощно гърне. На стълбите обаче му прилоша и той се строполи тежко, отваряйки голяма част от шевовете на раната си, която веднага започна да кърви отново. Свидетел на това стана Андрю, който уплашено изтича на верандата и извика на Шимейн да дойде веднага и да помогне на дядо му.

Тя заряза прането и се втурна към къщата. Уилям бе успял да се облегне на стената и благоприлично да прикрие слабините си с нощницата. Гримасата на лицето му свидетелстваше за огромната болка, която изпитва, но той не издаде и звук. Единствено когато Шимейн се опита да го изправи на крака, от гърдите му се изтръгна кратък, сподавен стон. Но възрастният човек бе твърде отпаднал, за да помогне на снаха си, и твърде тежък, за да може Шимейн да го вдигне сама.

– Анди, върви да повикаш баща си от работилницата – нареди тя. – И побързай!

Гейдж дотича след броени минути, придружен от Слай Тъкър, и двамата пренесоха Уилям обратно в леглото му. Смутен от присъствието на дама в стаята, негова светлост срамежливо се уви до кръста със завивките, преди да позволи да съблекат окървавената му нощница. Сетне Шимейн почисти гърба му, докато Гейдж притискаше здраво една кърпа към раната, с надежда да спре кръвотечението.

– Ще се оплави ли дядо? – попита разтревожено Андрю. Беше засанал досами стълбата, защото гледката на толкова много кръв го плашеше.

Шимейн му се усмихна окуражително.

– Да, Анди, ще се оправи. Прекалено проклет е, за да му стане нещо от подобна дреболия.

Уилям се изчерви и засрамено вдигна очи към нея. Погледът ѝ бе повече от красноречив, но той знаеше, че напълно си заслужава да бъде окоряван за онова, което бе сторил.

Колби вече беше тръгнал към дома им и пристигна малко след като бяха успели да спрат кръвта. Когато научи, че Уилям се е опитал да стане от леглото толкова скоро след тежкото си раняване, той направо побесня.

– Ако още веднъж напуснете това легло и отворите още няколко шева, няма да имам друг избор, освен да затворя раната ви с нажежена ютия! Разбирате ли какво ви говоря? За това ли ви закърпих – за да се самоубивате, и то само защото ви се е дошло до тоалетната?! – Той ядосано размаха пръст. – Гърнето е точно под носа ви! Моля ви, използвайте го и ми спестете излишните пътешествия до тук!

Андрю, който беше събрал смелост и се бе приближил до леглото, слушаше намръщено унищожителната критика, на която бе подложен дядо му и която никак не му се нравеше. Надяваше се, че ако самият той някой ден се разболеє или бъде ранен, няма да се наложи да викат доктора.

Колби Ферис обаче не беше приключил с порицианията. Като се обърна към Гейдж, който тъкмо миеше кръвта от ръцете си на умивалника, той попита соннато:

– А ти какво правиш извън леглото? Не ти ли казах, че известно време трябва да полежиш?

– Аз лежах... известно време – усмихнато отговори Гейдж. – Но имах работа.

– Каквото бащата, такъв и синът! – измърмори Колби и погледна умолително Шимейн. – Може би вие можете да сторите нещо, за да накарате тези двамата да се вслушат в съветите ми.

Шимейн се усмихна и започна да изважда от сандъка чисти чаршафи за леглото и кърпи, които щяха да бъдат необходими при повторното зашиване на раната. Като си припомни един от любимите изрази на Джеймс Харпър, тя го перифразира във въпрос:

– Виждал ли сте някога слънцето да залязва на изток, доктор Ферис?

Лекарят погледна първо бащата, после сина, и отчаяно сви устни. И двамата очевидно не изпитваха никакво разкаяние и щяха да продължат да действат както намерят за добре.

– Разбирам какво имате предвид.

– Все пак ми се струва, че биха послужили като добър пример за момчето, ако обърнат малко повече внимание на предписанията ви – додаде Шимейн и се усмихна на Гейдж, подавайки му суха кърпа. – Сигурна съм, че ако някога се наложи, ще изискват от Андрю да изпълнява всичко, което му наредите, докторе, също както съпругът ми изисква от работниците си да се учат от неговия опит.

Колби се усмихна. С меките си, разумни слова това момиче май щеше да постигне много повече, отколкото бе постигнал той със строго-то си мърене. Засрамени от това, че са дали лош пример на Андрю, Уилям и Гейдж като по команда извърнаха глави към момчето. Уилям протегна ръка, хвана малката ръчичка на внука си и го придърпа към леглото.

– Нали виждаш каква беля си докарах, като не послушах доктора? – попита той. Детето попиваше всяка дума с ококорени очи. – Виждаш

какви грижи създадох на майка ти, като окървавих чаршафите и стълбите. Знам, че и ти се изплаши, и съжалявам за това. Трябваше да си стоя тук, вместо да се мъча да сляза долу. Ако го бях сторил, сега нямаше пак да ме шият. Разбираш, нали?

Момчето кимна и Уилям разроши тъмната му коса. В отговор Андрию му се усмихна.

Гейдж, от своя страна, се усмихна на съпругата си и каза примирено:

– Добре, любов моя. Ще кажа на хората си днес да продължат без мен. Това задоволява ли те?

– Ще бъда по-спокойна, ако знам, че си почиваш. – Шимейн прекара лекичко пръсти през косата му и нежно докосна подутината около защитата рана. – Не искам да ти се случи нищо лошо, Гейдж. Не знам какво бих правила без теб.

* * *

Както се разбра в последствие, след смъртта на баща си Гъртруд Търнбул Фич беше вдигнала такава врява в Нюпорт Нюз, че властите в градчето бяха започнали да разследват евентуалното ѝ участие в заговора за взривяване на кораба на Гейдж Торнтън. За да си осигури поне част от богатството на Търнбул, капитан Фич реши да натовари съпругата си насила на борда на „Гордостта на Лондон“ и да отплава за Англия, преди някой да е решил да я арестува. В отговор на нейните крясъци, ругатни и заплахи Еверет само се бе усмихнал, защото сега, когато Дж. Хорас Търнбул беше мъртъв, те не струваха и пукната пара. Той обеща на Гъртруд, че това ще бъде последното ѝ пътуване с „Гордостта на Лондон“, защото пребиваването ѝ на борда на кораба му бе излязло скъпо и прескъпо. Джеймс Харпър и останалите от екипажа одобряваха напълно решението на капитана си, но не бързаха да се радват. Трябваше първо да стигнат до Англия и да се уверят с очите си, че проклетницата е слязла от кораба, за да си отдъхнат с облекчение. Какъв празник щеше да настане тогава!

Първоначално Гейдж и Шимейн бяха убедени, че Потс е отплавал заедно с останалите си другари, но много скоро научиха, че той е зарязал работата си на кораба и е останал на сушата. Говореше се, че пак се срещал с Мориса и ако наистина беше така, не бе трудно човек да се досети, че сега на негодника му се налага да си плаща за всяка нейна услуга, защото Фрида действително бдеше зорко над своите момичета и водеше счетоводството си много стриктно. Със скромната си моряшка

заплата Потс едва ли можеше да си позволи още дълго да задоволява похотливите си желания по този начин, и вероятно съвсем скоро щеше да му се наложи да се хване на работа или да прибегне до драстични мерки, за да осигури поне препитанието си.

Но проблемите на Потс ни най-малко не интересуваха Шимейн и Гейдж. Много повече ги тревожеха заплахите, които им бе отправил неотдавна. Бояха се, че приближава денят, в който той пак ще подири отмъщение и час през час се питаха дали отново не се крие някъде в гората в очакване да му се удаде възможност да убие поне единия от тях.

Малко след отплаването на „Гордостта на Лондон“ Кели роди момиченце. Радостта ѝ нямаше граници. Ани остана при нея още една седмица, за да може новата ѝ приятелка да се възстанови напълно от раждането, преди да се върне към обичайната си домакинска работа. Няколко дни по-късно в една от църквите в градчето трябваше да се състои сватбата между Ани и доктор Колби Ферис. На церемонията щяха да присъстват само неколцина най-близки приятели, но всички останали бяха поканени на голямо празненство в таверната, където се сервираше най-добрата храна в Нюпорт Нюз. Специално за този ден собственикът на таверната беше обещал да не допуска Фрида и момичетата ѝ в салона си – нещо, от което мадам едва ли бе останала много доволна.

Мери Маргарет любезно предложи да дойде да се грижи за Андрю и Уилям, докато Гейдж и Шимейн присъстват на церемонията и на празненството. Тъй като вероятно щяха да се върнат твърде късно, двамата я поканиха да пренощува у тях, за да не ѝ се налага да пътува посред нощ. Мери Маргарет прие идеята охотно. Уилям обаче изобщо не остана възхитен. Мисълта, че за него ще се грижи болногледачка ирландка, му се стори чудовищна, но тъй като по изричното настояване на доктор Ферис бе прикован към леглото, нямаше как да избяга.

Гейдж посрещна оплакванията му без капчица съчувствие.

– Виждал съм мечки стръвници с по-благ характер от твоя – сопна му се той. Беше му дошло до гуша от постоянното мърморене на баща му заради предстоящото идване на госпожа Макгий. – Оплакваш се, че леглото ти било неудобно, че таванът ти бил нисък, че ти е трудно да ползваш гърнето и какво ли не още. Но да се цупиш заради това, че оставяме теб и Андрю на грижите на госпожа Макгий, една толкова способна, мила старица...

– Мила старица... ха! – изсумтя Уилям и удари с юмрук по възглавницата. – Дърта кикимора, бих казал аз! Какво ще стане, като ми се доходи по нужда, а? Ще я помоля да изтича и да ми донесе гърнето? За

бога, по-добре да изгния в ада! – Абсурдно бе дори да си представи, че ще трябва да търпи някаква стара вещица, която ще го смята за инвалид и в стремежа си да му помогне ще хукне след него, за да му свали гащите и да го настани удобно върху гърнето. Беше прекарал достатъчно време затворен на този таван и можеше чудесно да се справя и сам. – По дяволите, Гейдж! Не ми трябва бавачка, която си пъха носа навсякъде!

Гейдж едва се съдържа да не избухне в смях. Добре разбираше причината за сприхавостта на баща си. Уилям Торнтън бе много пъргав и енергичен човек и дългото принудително обездвижване със сигурност го влудяваше. Но раната му беше сериозна и за да заздравее, трябваше да мине доста време, много повече, отколкото баща му можеше да си представи... и да изтърпи.

– Госпожа Макгий ще дойде преди всичко заради Андрю – каза бавно Гейдж, за да го накара да проумее, че присъствието ѝ е необходимо. – Но ако прояви добрината докато се занимава с него да ти предложи малко храна или някаква друга дребна услуга, бих те посъветвал да не се дърпаш като магаре. Тя не е чак толкова стара, та да не може хубавичко да те насоли.

– И на колко години е по-точно, ако смея да попитам? – изръмжа Уилям. – Обзалагам се, че е някоя сбръчкана, немощна повлекана!

– В действителност Мери Маргарет е доста красива жена – отвърна Гейдж развеселено. Явно основният проблем на баща му бе не друго, а възрастта на вдовицата. – Предполагам, че можехме да намерим и по-млада жена да се грижи за вас, но тя едва ли би била хубава като госпожа Макгий.

Очите на Уилям се присвиха подозрително.

– На колко години каза, че била?

Синът му сви рамене.

– Всъщност не казах. Нямам представа на колко е години. Никога не съм я питал, но не мисля, че е много по-стара от теб. Ти си на шейсет и пет, нали? Е, тя също трябва да е горе-долу на толкова.

По стълбите се чу ситното тупуркане на Андрю и след миг момчето се появи на тавана, нарамяло под мишница куп книги. То веднага се спусна към леглото и струпа товара си до своя дядо.

– Мама Шемей казва, че ако искаш, можеш да ми почетеш, дядо, понеже тя сега се облича и няма влеме. – Като подпря лакти на ръба на леглото, детето хвана личицето си в шепи и впери умолително поглед в Уилям. – Искаш ли, а, дядо?

Сърцето на стареца се разтопи. Нима можеше да откаже на такава

молба? Той се покашля и се усмихна на внука си, но когато се обърна към Гейдж и му посочи сандъка си, лицето му отново стана строго.

– В горното отделение има чифт очила. Ще ми ти донесеш ли?

– Аз ще ги взема, дядо! – извика ентузиазирано Андрю и изтича до сандъка. Баща му отвори капака, извади очилата и му ги подаде, като го предупреди да внимава да не ги счупи. Момчето ги занесе на дядо си и застана близо до него, за да види как ще си ги сложи. Заинтригувано от отражението си в стъклата им, то се наведе напред и почти допря лице до лицето на възрастния човек.

– Виждаш ли една малка катеричка? – попита с обич Уилям.

– Виждам Анди!

– Аз пък мисля, че това, което виждаш е една малка катеричка – настоя Уилям с усмивка.

– О, не, дядо! – забодя пръст в собствените си гърди Андрю. – Това съм аз! Като ходим на вила, мама Шемей показва същото във водата! Това е Анди!

– Обаче от моята страна се вижда катеричка.

– Мога ли и аз да видя? – извика детето и долепи буза до лицето на дядо си, за да погледне от другата страна на очилата.

Старецът се усмихна още по-широко и завъртя очи към внука си.

– Виждаш ли нещо?

Андрю примижа и се взря още по-напрегнато.

– Нне.

– Тогава може би трябва ти да си сложиш очилата.

Момчето с готовност се остави да наместват очилата на носа му, но колкото и да въртеше очи, не можеше да види нищичко.

– Дядо! Виждам нищо!

Гейдж притисна длан към устните си, за да не се размее. С тези уголемени от силния диоптър очи синът му приличаше на бръмбар. Той тръгна на пръсти към стъпалата, но се спря за миг и погледна през рамо. Баща му тъкмо изваждаше изпод възглавницата лист хартия, на който по-рано през деня бе нарисувал една катеричка.

– А сега си свали очилата – каза Уилям, като вдигна картинката пред лицето на момчето.

Андрю се подчини и личицето му грейна от възторг.

– О, дядо! Ти нарисувал кателичка хубаво както татко лисува колаб!

Гейдж се извърна и безшумно слезе по стъпалата. Синът му и Уилям изглеждаха толкова погълнати един от друг, че не искаше да ги

смущава. Чувстваше се безкрайно щастлив от видяното, защото никога не бе предполагал, че баща му ще се заинтересува от своите внуци. Ето че сега бе съзрял Уилям Торнтън в нова светлина – светлина, запалена от чара и вродената любознателност на детето.

Когато Гейдж влезе в спалнята, Шимейн вдигна поглед и веднага се обърна, за да му покаже как са се заплели връзките на гърба на корсета ѝ.

– Сигурно съм започнала да надебелявам! Или пък Виктория е била тънка като тръстика, когато е носила тази рокля! Наложил се да отпусна корсета, за да мога да дишам и виж както направих, когато се опитах да го завържа отново!

Гейдж се приближи зад гърба ѝ, плъзна ръце под гърдите ѝ и каза със замислено изражение:

– Даа, вече не се побират в шепите ми. – Сетне се наведе над рамото ѝ, разтвори деколтето на роклята и впери жадно поглед в прелестните очертания на гърдите ѝ под дантеленя ръб на долната риза. – Два сочни, зрели пъпеша, готови да бъдат изядени. Не знам как ще издържа, докато се приберем довечера.

Шимейн го сръга игриво с лакът в ребрата, усмихна му се през рамо и го смъмри:

– Дръжте се прилично, сър!

– С всяка друга, но не и с теб, любов моя – отвърна съпругът ѝ с презрив глас, обсипвайки шията ѝ с целувки. – Ти си единственият ми източник на плътски наслади.

– Радвам се, че е така – промълви Шимейн, като отпусна глава на рамото му и погали красивите ръце, които отново се бяха върнали на гърдите ѝ. – Не бих понесла да те делия с друга жена. В това отношение приличам досущ на Роксана.

– Да, мадам, но аз съм ваш, а не на Роксана. Вие имате пълното право да мислите така.

Прекъсна ги тихо потропване на входната врата гостенката им беше пристигнала. Това напомни на Гейдж, че тази нощ Андрю ще си има компания в спалнята и че стените не са достатъчно дебели, за да заглушат скърцането на леглото.

– Довечера ще трябва да използваме мечата кожа – каза той, като провери ръка под ризата на съпругата си. – В противен случай Мери Маргарет има да се чуди на неспособността ни да се отделим един от друг поне за една нощ.

Шимейн вдигна засмения си поглед към очите му, които грееха с

топла кехлибарена светлина.

– Вчера изнесох кожата навън, за да се проветри. Познавам добре твоята ненаситност, затова трябваше да обмисля с какви възможности разполагаме, след като госпожа Макгий ще бъде в съседната стая.

– Колко предвидливо от твоя страна, скъпа моя – промърмори Гейдж и я целуна нежно по челото. Пръстите му бавно се плъзнаха по копринената кожа на гърдата ѝ до твърдото, изпъкнало зърно. Изведнъж той пое дълбоко дъх и рязко дръпна ръката си, отстъпвайки крачка назад. Но опитът му да овладее обзелото го желание бе сериозно възпрепятстван от Шимейн, която протегна ръка назад и гальовно прокара пръсти по набъбналия му член. В слабините му лумна истински пожар. Тя се обърна с блеснали очи и Гейдж ѝ се усмихна. – Да, щом си наблизо, това е неизбежно. Ако Мери Маргарет не чакаше на прага, щях на часа да те грабна в прегръдките си и да те любя.

– Поканата остава в сила, любов моя – прошепна Шимейн.

– По-късно непременно ще се възползвам от нея – увери я Гейдж и се отправи към вратата.

Отвън, в салона, той се спря за момент и се насили да мисли за нещо различно от красивата си съпруга, за да охлади пламналото си желание и да възвърне самообладанието си, преди да е пуснал госпожа Макгий да влезе. Когато отвори входната врата, Мери Маргарет го поздрави с усмивка и се обърна, за да се помахва за довиждане на Гилиън, който я бе докарал до тук с лодката на баща си.

– До утре – извика тя на младежа.

После се извърна отново към домакина, огледа го от глава до пети и кимна одобрително. Смокингът, панталоните и жилетката на официалния му костюм бяха от тъмносиня коприна, която прекрасно подхождаше на снежнобялата риза с дантелено жабо.

Гейдж се поклонил с усмивка и с елегантен жест на ръката я покани да влезе.

– Добре сте дошла в нашия дом, милейди.

Мери Маргарет пристъпи вътре.

– Хм, красавецо, виждам, че от последния път, когато те видях, не си загубил нито грам от хубостта си. Даже сега си се променил много по-добре.

– Баща ми ми го даде – призна Гейдж, като поглади с ръка скъпия костюм. За толкова години почти беше забравил хладния, ласкав допир на коприната. Каза, че вече не му става, защото бил напълнял, но това не е вярно. Изглежда точно такъв, какъвто го помня.

– Тогава приеми дрехите като подарък от един любящ родител – меко го посъветва вдовицата.

Гейдж се усмихна замислено.

– Никога не съм смятал баща си за любящ родител, но предполагам, че сега ще трябва да променя мнението си – нали рискува живота си, за да ме спаси.

Сините ѝ очи заблестяха.

– Липсвах ли ти? – попита тя, като наклони кокетно глава.

– Ужасно много! – отвърна със смях той и отиде да донесе малкия ѝ куфар от верандата.

В това време Мери Маргарет се огледа наоколо.

– Къде е хубавата ти жена? Ами Андрю? Той пък къде е?

Гейдж махна с ръка към тавана.

– Андрю е горе с дядо си. Можеш да се качиш и да се представиш на баща ми, ако желаш. Шимейн не излезе да те посрещне, защото още не е готова и има нужда от помощта ми. – Той пристъпи към вратата на спалнята. – Ще занеса това в стаята на Андрю. Вкарах вътре едно по-голямо легло за теб, така че ще сложа куфара до него.

Мери Маргарет беше вдигнала поглед и се бе заслушала в дълбокия, приглушен мъжки глас, който идваше откъм тавана. Звучи приятно, помисли си тя, но усети, че Гейдж я наблюдава, затова побърза да го погледне и да попита:

– Сигурен ли си, че няма да преча на Андрю, като преспя в неговата стая?

– Той ще се радва на компанията ти – увери я Гейдж. – Откакто издигнахме стената, се чувства малко самотен.

– Хлапето скоро ще си има братче или сестриче – отбеляза Мери Маргарет, като го стрелна със засмян поглед. – Така няма да се измъчва, че е самотно.

Гейдж се ухили и вдигна вежди.

– Ето кой дебне кога ще се надуе коремът на Шимейн – насмешливо каза той и сви рамене. – Ще трябва да ни дадеш малко време, Мери Маргарет.

– Мигар вече не ви дадох достатъчно, мошенико! – възкликна тя през смях. – Колко още искаш?

– Не знам... Месец-два, а може и повече.

Вдовицата махна пренебрежително с ръка.

– Явно само си губиш времето – инак щеше да знаеш дали жена ти вече не е трудна. – Изведнъж тя го изгледа подозрително. – Но пък ти

винаги си си бил потаен, Гейдж Торнтън. Сигурно знаеш всичко, ама ще си траеш, додето на Шимейн почне да й личи.

– Мислиш ли, че бих запазил нещо толкова важно в тайна от теб? – засмя се сърдечно Гейдж.

Мери Маргарет изсумтя.

– Естествено, нали те знам какъв си дявол.

С тези думи тя се усмихна и се запъти към задния коридор, но внезапно си спомни нещо и се обърна отново към Гейдж, който тъкмо бе стигнал до вратата на стаята си. Не й се искаше да носи тревожни новини в дома му толкова скоро след сблъсък с Хорас Гърнбул, но смяташе, че приятелите й трябва да знаят.

– Вероятно не сте чули, че Самюъл Майърс беше изчезнал...

Гейдж я погледна объркано.

– Искаш да кажеш, че е напуснал Нюпорт Нюз?

– Само духом.

Това го обърка още повече.

– Какво имаш предвид?

– Намериха го тази сутрин в собствения му кладенец със строшен врат. – Вдовицата въздъхна замислено. – Можеше и никога да не го открият, ама като е падал, си е заплел крака във въжето на кофата.

Изречението на Гейдж тутакси стана напълно сериозно.

– Предполагам, че вратът му не е счупил при падането.

– Падане ли? Ако питаш мене, бил е бутнат вътре. Алма Петикоум казва, че оня ден наминала да види господин Майърс и го сварила да се разправя с комшията си, доктор Ферис. Май се карали заради Ани. Майърс твърдял, че ти си го измамил, а Колби го нарекъл долен мошеник и лъжец.

Гейдж се усмихна печално.

– Значи сега госпожа Петикоум е нарочила Колби за убиец.

Мери Маргарет кимна.

– Доста се е шашнала от това, че баща ти е лорд, и май предпочита за по-сигурно да не те критикува много много. Иначе бас държа, че ще се да обвинява тебе.

– Колко мило от нейна страна – подигравателно каза той.

– Хич даже не е мило.

Гейдж я погледна въпросително.

– Сега Алма разправя, че Шимейн не била достойна да ти бъде жена, понеже била престъпница и тям подобни.

– Колко жалко, че никой не се е сетил да бутне госпожа Петикоум в

кладенеца! – изръмжа той.

– Хм, може на някой наистина да му хрумне такава идея, но предпочитам този някой да не е сред моите приятели. – Мери Маргарет го погледна настойчиво. Гейдж проумя какво се опитва да му каже и се засмя, поклащайки глава.

– Не се тревожи, Мери Маргарет, нямам намерение да си съсипвам живота с убийството на тази дърта сврака. Тя не ме безпокои чак толкова.

– Това е добре – усмихна се облекчено вдовицата и посочи с бастуна си към коридора. – Баща ти е свестен човек, нали?

– Не съвсем – каза засмяно той. – Струва ми се, че в момента е попроклет и от Потс. Имай го предвид.

Без да престава да се усмихва, Мери Маргарет хвърли поглед към стълбите.

– Мисля, че мога да се грижа за себе си.

– Никога не съм се съмнявал в това, мадам.

Възрастната ирландка се засмя и го прати да си върви в стаята с едно махване на ръката. Самата тя се отправи към тавана и щом стигна последното стъпало, почука по пода с бастуна си, за да съобщи за своето пристигане.

– Мери Маргарет Макгий идва на посещение при господата в горната стая.

– Госпожа Макгий! – извика Андрю и скочи от леглото, за да изтича да я посрещне и да я доведе при дядо си.

Уилям припряно свали очилата си и ги пхна в джоба на ношницата. Сетне дръпна завивката чак до шията си и едва тогава вдигна намръщено поглед. Перспективата да бъде оставен на грижите на една дърта досадница беше вгорчила живота му, но щом съзря дребната, елегантна и хубава жена, настроението му мигновено се промени. Той се опита да се надигне, но острата болка, пронизала гърба му, го принуди да се стовари обратно на леглото с изкривена гримаса.

– Простете, мадам – извини се Уилям смутено, когато вдовицата се приближи. – Нямам сили да се изправя и да ви посрещна с подобавашо внимание. Несъмнено дългото лежане в това легло си казва думата.

– Няма нужда да се безпокоите, милорд – увери го Мери Маргарет с любезна усмивка. – Отлично знам в какво състояние сте и не бих могла да ви се сърдя. – Тя го огледа крадешком и за пръв път в живота си трябваше да признае, че госпожа Петикоум е права. Той наистина изглеждаше възхитително, макар да бе англичанин. Но в това едва ли

имаше нещо чудно между него и сина му съществуваше изумителна прилика, а Мери Маргарет винаги бе считала Гейдж Торнтън за изключително красив мъж.

– Тъкмо четях на внука си – обясни Уилям, като посочи книгите, които Андрю бе пръснал по леглото му.

– Моля ви, продължавайте – каза тя и нежно положи ръце на раменете на момчето. – Сигурна съм, че на Андрю му е много приятно. През това време аз ще сляза долу и ще приготвя малко чай. Шимейн все ще е мушнала във фурната някакви кифлички или сладкиши, доколкото я познавам – усмихна се вдовицата, потупа с обич рамото на детето и се отправи към стълбите.

– Госпожа Макгий... – Изумен от напрежението в тона си, Уилям веднага се укори мислено за това, че е станал толкова недосяган в отношенията си с жените. Дали защото беше вдовец твърде отдавна, или защото бе посветил твърде много време и усилия на амбицията си да успее в корабостроителния занаят, но усещаше, че е забравил повечето от светските обноски, които жените толкова ценяха у мъжа. След смъртта на съпругата си беше станал суров, неизискан и сприхав. Нищо чудно, че му беше трудно да разговаря с представителки на нежния пол.

Мери Маргарет се върна до леглото и го погледна въпросително.

– Желаете ли нещо, милорд?

Уилям вдигна колебливо поглед към нея, но очите му останаха приковани в този ведър, по-син от небето взор.

– Питам се как сте с картите...

Сините очи заблестяха.

– Достатъчно добре, за да мога да дам някой и друг урок на ваша светлост – предизвикателно отвърна тя, като вирна малката си, остра брадичка.

Уилям се усмихна с онази подкупваща усмивка, която внукът му бе усвоил толкова добре.

– Скучно ми е да стоя съвсем сам тук. Може би след като сложите Андрю да спи, бихте се съгласили да изиграем една-две игри...

Мери Маргарет наклони съвсем лекичко глава, но очите ѝ засияха с ослепителен блясък.

– Една-две... че даже три...

Шимейн и Гейдж тъкмо излизаха от стаята си, когато госпожа Макгий влезе през задния коридор в кухнята. Щом ги зърна, вдовицата се спря, за да се полюбува на младата красавица, която днес носеше рокля от тъмна тюркоазена коприна – една от най-хубавите рокли на

Виктория. Съвсем ясно си спомняше колко пленително бе изглеждала в нея предишната собственица на дрехата, но сегашната наистина нямаше равна на себе си. Тънка тюркоазена лента украсяваше изящната шия на Шимейн, а от ушите ѝ висяха обици от ситни перли – подарък от Гейдж за неговата невеста. Огнечервената ѝ коса беше прибрана в красива прическа под бяла дантелена шапчица. Изпод шапчицата се бяха измъкнали няколко немирни къдрици, които обрамчваха лицето ѝ и придаваха на прическата ѝ привлекателна небрежност. А крехките и рамене бяха загърнати с елегантен дантелен шал.

– Вие сте чудесна двойка – заяви възторжено Мери Маргарет. – Най-хубавата, която съм виждала!

Шимейн направи дълбок реверанс.

– Както винаги сте много мила, госпожа Макгий.

Ирландката изсумтя.

– Да не мислиш, че ви пълня главите с глупости, просто защото нямам какво да кажа, миличка? Винаги говоря само истината, имай го предвид.

Шимейн се засмя и направи още по-дълбок реверанс.

– Ще го имам предвид, госпожа Макгий. Благодаря ви – каза тя и изтича нагоре по стълбите, за да провери дали Уилям има нужда от нещо, преди двамата с Гейдж да са заминали.

Щом снаха му се появи в стайката, негова светлост свали очилата си и я огледа с нескрито възхищение.

– Чудя се дали Морис дьо Мерсер осъзнава какво съкровище е загубил – промърмори той, когато Шимейн се зае да оправя възглавниците под главата му.

– Сигурна съм, че Морис е засипан с покани от родители, копнеещи да задомят дъщерите си. Всъщност, той вероятно вече е избрал друга млада дама за своя годеница.

– На мен пък ми е трудно да повярвам, че Морис би могъл да те забрави толкова бързо, скъпа моя, но се радвам, че от неговия лош късмет е спечелил моят син.

Шимейн не бе склонна да говори за бившия си годеник, още повече, че съпругът ѝ я очакваше.

– Надявам се да нямате нищо против, че ви оставяме с госпожа Макгий. Тя наистина е чудесна жена.

В момента Уилям бе склонен да обсъжда промяната в отношението си към вдовицата почти толкова, колкото Шимейн – да разговаря за маркиза.

– Не се безпокой за мен. Двамата с Андрю ще се справим.

Шимейн не остана съвсем доволна от отговора, но водена от някакъв внезапен импулс се наведе и нежно целуна негова светлост по челото, за негова огромна изненада.

– Ще се върнем колкото може по-скоро – прошепна тя, като го потупа по ръката. Сетне прегърна Андрю и го целуна, след което тръгна към стълбите. Преди да слезе обаче, се обърна с усмивка.

– И да се държите добре, защото госпожа Макгий ще ви издаде, ако направите някоя пакост.

Андрю се изкикоти весело – ето че и дядо му го наставляваха да се държи прилично. Уилям му намигна съучастнически, сложи си очилата и дръпна момчето обратно до себе си, за да продължи да му чете.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Сватбената церемония, на която Ани Карвър и доктор Колби Ферис бяха свързани в брачен съюз, беше много приятно и вълнуващо събитие. Шимейн никога не бе виждала приятелката си толкова хубава. Бледосинята рокля, която Колби бе поръчал при местната шивачка специално за случая, стоеше чудесно на Ани и много подхождаше на леко матовата ѝ кожа и сивите ѝ очи. В кестенявата ѝ коса, вдигната във висок кок, бяха преплетени тънки сини панделки. Майлс Бекър, който бе близък приятел на доктора, беше направил за младоженката чифт красиви обувки ѝ ги бе подарил за сватбата.

Колби Ферис също беше претърпял метаморфоза. Изпитото му лице, което обикновено бе покрито с леко набола брада, сега беше гладко избръснато, сивата му коса бе подравнена и вързана с черна панделка, а строгият сив костюм придаваше достолепие на високата му, върлинеста фигура.

Брачните клетви бяха произнесени с тихи, смутени гласове, а после, след като ги скрепиха с размяна на халки и плаха целувка, Ани и Колби коленичиха, за да получат благословията на свещеника. Свързани в свещен брачен съюз, те се изправиха и се обърнаха към приятелите си.

– Дами и господа, нека ви представя доктор и госпожа Ферис.

Гостите избухнаха във въодушевени аплодисменти и църквата се изпълни с викове „Честито!“. Гейдж и Шимейн отидоха с Кели и Рамзи да поднесат поздравленията си на двамата младоженци. Просълзена от радост, Ани прегърна своята приятелка и я притисна силно към себе си.

– Мислила ли си някога, че в тая земя ни чака такова щастие, милейди?

– Не, Ани – прошепна Шимейн през смях. – И насън не съм вярвала, че арестуването ми може да ми донесе толкова късмет. От мига, в който Гейдж ме купи и ме отведе в дома си, животът ми сякаш започна отначало. – Тя отстъпи крачка назад и се усмихна на дребничката си приятелка. – Желая на теб и на Колби цялото щастие на света, Ани... И да имате много и прекрасни деца.

Ани хвърли крадешком поглед към Колби и се изчерви.

– Може да ти се стори странно, милейди – нали си имах бебе, – ама съм била с мъж само веднъж в живота си. Притеснявам се, все едно че съм непорочна девица.

Шимейн се усмихна.

– Сигурна съм, че Колби ще бъде мил с теб, Ани както беше мил с Кели, когато израждаше бебето ѝ. Сама видя колко беше внимателен. Можеш ли да си представиш, че би се държал грубо с теб?

Ани поклати глава.

– Не, милейди.

– Тогавя не се безпокой.

Като отстъпи встрани, за да позволи и на останалите да поздравят Ани, Шимейн хвана съпруга си подръка и погледна усмихнатото му лице.

– Като гледам Ани, осъзнавам колко съм щастлива.

– И не съжаляваш, че си напуснала Англия, сладка моя? – попита нежно Гейдж, като погали ръката ѝ.

Тя наведе глава, за да преглътне мъчителната буца, заседнала в гърлото ѝ.

– Мъчно ми е за родителите ми. Много ми липсват.

– Когато продам кораба, вероятно ще можем да ги посетим – предложи той. – Би ли искала?

Шимейн кимна радостно, но изведнъж ѝ прималя и тя размаха кърпичката пред лицето си.

– Тук е доста задушно, не мислиш ли, Гейдж?

Гейдж нежно погали лицето ѝ с пръст.

– Бузите ти са зачервени.

– Това е защото ти си до мен – промълви усмихнато тя, вперила поглед в топлите му очи.

– Искаш ли да излезем навън на чист въздух?

– Да, и то веднага.

Чак след като всички се изредиха да поздравяват и да поднасят благопожеланията си на двойката младоженци, Ани успя да намери време и да потърси Шимейн в двора на църквата. Досега тя старателно беше избягвала да говори в подробности за обстоятелствата около своето арестуване, защото спомените бяха твърде болезнени. Но сега вече се чувстваше по-спокойна и имаше нужда да сподели истината със своята приятелка.

– Тази земя и някои от хората, дето живеят в нея, ми дадоха ново начало, милейди. Виж ме сега вече съм омъжена, и мога да тая някаква надежда за бъдещето. – Дребната жена поглади възхитено ръкавите на новата си рокля със задебелите си от работа ръце. – В Англия никога не съм имала такива хубави дрехи, милейди. Бяхме бедни като църковни мишки, особено след като мама се разболя. Помолих един мъж, дето работеше в аптеката, да ми даде билки, понеже мама наистина беше много зле. Той каза, че ще ми ги даде, ако стана негова. Беше ужасно груб и когато свърши, аз се разплаках. Тогава той се ядоса и ме удари. Каза ми да мълча, каза, че съм била малка уличница, щом съм продала целомъдрието си за шепя билки, и ме изрита навън, без да ми даде нищичко, понеже не съм заслужавала. Аз взех да блъскам с юмруци по вратата и да го моля да ми даде билките, обаче той не отговори. После разбрах, че съм бременна от него. Наближаваше вече да раждам, когато пак се принудих да отида при него, защото здравето на мама съвсем се беше влошило. Той ми се изсмя и каза, че копелето, дето го нося, си било моя грижа, не негова. Толкоз му се ядосах, че го цапардосах по главата с една сопа и откраднах билките. Но додето се върна, мама беше умряла. Нея нощ родих синчето си. В началото се криех, понеже не знаех къде да отида, но бащата на бебето ме видял един ден да прося на улицата и прати да ме арестуват.

Шимейн припряно преглътна сълзите, които напиха в гърлото ѝ, и прегърна нежно приятелката си.

– Каза ли на Колби за всичко това?

Ани кимна и подсмръкна.

– Трябваше, милейди. Не можех да се ожена за него, без да му кажа цялата истина. Той каза, че ме обича въпреки това, и че ще почнем всичко отначало. Че ще създадем семейство и ще остареем заедно.

Шимейн се усмихна.

– Явно бог те е дарил с грижовен и мил съпруг, Ани.

В този момент Колби се присъедини към тях и обгърна с ръка раменете на невестата си.

– Гостите вече тръгват към таверната, Ани. По-добре да избързаме напред, за да можем да ги посрещнем там.

Когато младоженците се отдалечиха, Шимейн се огледа за Гейдж и се усмихна, усетила присъствието му зад гърба си и нежните му ръце, които се плъзнаха около кръста ѝ.

– Мен ли търсите, мадам? – прошепна съпругът ѝ, като се наведе до ухото ѝ.

Тя въздъхна блажено.

– Ако вие сте мъжът от моите мечти – да.

– Кажете ми, мадам, как изглежда мъжът от вашите мечти?

– Висок, тъмнокос, с кехлибаренокафяви очи... прекалено красив, за да мога да му устоя.

– А искате ли да му устоите?

– Не, за нищо на света. Всеки път, когато съм далеч от него, копнея за неговото докосване.

Гейдж погали нежно ръцете ѝ.

– А ще се задоволите ли с моето докосване, мадам?

– Само временно, докато се върнем в нашето легло, където ще мога отново да държа мъжа от мечтите си в своите прегръдки.

– Тогава можем вече да си тръгваме, любов моя – предложи той усмихнато. – Струва ми се, че тук не ни очаква нищо толкова вълнуващо, колкото онова, за което говориш.

– Ако си тръгнем сега, баща ти и госпожа Макгий все още ще са будни – изтъкна Шимейн. – Ще се изненадат, че се прибираме толкова рано, а и със сигурност ще искат да поговорим преди лягане. Така че плановете ни ще трябва да бъдат отложени, все едно дали сме тук или там. Освен това съм сигурна, че Ани би искала да останем и да споделим нейното щастие.

Гейдж прие решението на съпругата си без възражения.

– Както желаете, милейди. Пеша ли ще отидем до таверната, или искате да докарам файтона?

– По-добре да повървим – отвърна тя и му се усмихна кокетно. – Не ми се случва често да се разхождам по главната улица и да гледам как жените те зяпат с отворена уста.

– Да, защото предпочитам да не се показваш много-много пред мъжете в града – каза той. – Те направо те изпиват с поглед, а от това кръвта ми кипва.

– Няма нужда, любов моя, защото аз имам очи единствено за теб.

Гейдж галантно ѝ предложи ръката си и я поведе към таверната.

Бяха толкова погълнати един от друг, че изобщо не забелязаха Алма Петикоум и едва не се сблъскаха с нея и с мъжа, който вървеше до нея. Може би за пръв път в живота си клюкарката беше заета със собствени-те си проблеми, вместо с работите на другите. Тя мърмореше и дърпаше припряно съпруга си, който обаче понасяше всичко това със стоическо изражение на лицето, без да обръща внимание на молбите ѝ.

– Казах ти, Сидни! Искам да отида на кея и да видя новия кораб, който хвърли котва току-що! След като не получи никакъв отговор, Алма гневно го дръпна за ръкава. – Чуваш ли ме, Сидни?

– Че кой не те чува? – рязко попита той.

– Е?

– Искам си вечерята, жено! Не желая повече да те слушам! Омръзна ми да се мотаеш напред-назад и да си пъхаш дългия нос в хорските работи. Или от днес нататък ще промениш поведението си, или ще си имаш сериозни неприятности с мен. Колби Ферис ми е приятел и щях да умра от срам, когато ти се зае да разгръбваш на всеослушание дребната му свада с оня мухльо Самюъл Майърс, преувеличавайки нещата до възбог. Заради теб не можех да отида на сватбата му – не и преди да съм въвел ред в собствения си дом. Аз съм богобоязлив човек, госпожо, но ти се кълна, че ако оттук насетне не си държиш устата затворена, ще си имаш сериозни неприятности с мен. И не си мисли, че се шегувам, защото може да реша да откъсна някоя тънка пръчка и да ти докажа, че не е така.

– Няма да посмееш! – възкликна разярено Алма.

Сидни Петикоум извърна леко глава и я погледна с вдигнати вежди.

– Аз съм човек, който държи на думата си, мадам. Чуя ли още веднъж, че се опитваш да очерниш някого, ще си понесеш последствията.

Сетне той учтиво докосна шапката си и кимна за поздрав първо на Гейдж, после на Шимейн. Двамата бяха напълно смаяни от онова, което бяха чули току-що, а следващите думи на Сидни, отправени вече към тях, ги обнадеждиха още повече.

– Ще поздравя ли Колби от мое име, Гейдж? Изпратих нещичко на младоженците, но тепърва смятам да им поднеса най-добрия си сватбен подарък.

Едва съдържайки усмивката си, Гейдж кимна леко и обеща на мъжа, че непременно ще предаде съобщението му. На себе си пък обеща, че ще предаде на Ани и Колби и собствената си версия за другия подарък на Сидни, който със сигурност щеше да зарадва не само младото

семејство, но и много други хора в града.

Специално за сватбеното тържество бяха наети група музиканти, които трябваше да забавляват множеството приятели, признателни пациенти на доктора или просто познати, дошли да почетат младоженците. Гейдж беше изумен, че в околностите на Нюпорт Нюз може да живеят толкова много хора, чиито лица му бяха напълно непознати, но по броя им бе очевидно, че Колби Ферис не е човек, страдащ от липса на поддръжници и приятели. Скоро към празненството се присъединиха и Рамзи и Кели Тейт, понесли новороденото си бебе в натъпкана с меки възглавници кошница. Щом съзря тях и Торнтънови, Колби им махна да седнат на тяхната маса – жест, който за пореден път показваше вниманието му към Ани и желанието му тя да бъде заобградена от най-близките си приятели.

Имаше много и вкусна храна, но апетитът на Шимейн постепенно се изпари, когато и без това застоялият въздух в таверната започна да натежава от смесица от миризми: киселата миризма на човешка пот, вонята на конския тор, размазан по дървения под от обувките на гостите, разнородните аромати на ястията и натрапчивия мирис на тоалетната вода, с която една възрастна дама се бе поляла твърде обилно. На огнището се печеше още едно прасе и кълбата пушек от огъня затрудняваха още повече дишането на Шимейн. Започна да ѝ прилошава и за да се съвземе, тя извади една напарфюмирана кърпичка и попи с нея студената влага, избила по лицето ѝ, сетне я притисна към носа си. Тази тънка преграда спря за момент притока на миризми, но внезапно някакъв едър мъж се блъсна в стола ѝ, бутна ръката ѝ и Шимейн изпусна кърпичката в скута си. Мъжът се наведе над нея, за да се извини, и това почти я довърши, защото той просто смърдеше на всичко, което се бе опитвала да избегне досега. Обзета от паника, Шимейн едва дочака човекът да се отдръпне и се приведе напред, за да се извини на сътрапезниците си.

– Простете, но имам нужда от малко въздух – прошепна задъхано тя и като внимаваше да не поглежда към чиниите им, се изправи на крака. Гейдж веднага се надигна от мястото си, но Шимейн положи треперещата си ръка на гърдите му и тихо го помоли: – Остани и хапни. Няма да се бавя.

Той пое ръката си в своята.

– Мадам, не бих искал някой от новопристигналите моряци или пътници да се обърка и да ви помисли за някое от момичетата, които се срещат обикновено по места като това.

Шимейн намери загрижеността му за оправдана, затова склони да

му позволи да я изведе обратно на улицата. Още с първите няколко глътки чист въздух тя изпита известно облекчение, а когато тръгна редом с мъжа си, наистина започна да се чувства много по-добре. Гейдж я поведе към покрайнините на града и докато вървяха, Шимейн надничаше към витрините на магазините и му показваше най-различни неща, които бяха привлекли вниманието ѝ. Беше ѝ приятно да се разхожда с него и се гордееше, че е съпруга на мъж като Гейдж Торнтън.

Откъм кея вече се задаваха пътниците от новопристигналия кораб. Някои от тях, изглежда, много бързаха да достигнат до централната част на градчето, а пред всички крачеше един висок, тъмнокос и добре облечен джентълмен. Дългите, стройни крака явно му служеха добре и тънкият бастун със сребърна дръжка, който носеше, му бе необходим по-скоро за да се перчи с него, отколкото да си помага при ходенето. Вървеше с широки и уверени крачки, вдигнал надменно глава, и се оглеждаше така, сякаш търсеше някого. Щом забеляза в далечината Гейдж и съпругата му, той внезапно се спря и впери поглед право в Шимейн. Сетне тръгна отново напред, но този път по-бавно и някак по колебливо.

Гейдж стигна до края на улицата, обърна се и хвана Шимейн под ръка.

– По-добре ли се чувстваш, сладка моя?

– Да.

– Имаш ли нужда от още чист въздух?

– Да, стига ти да нямаш нищо против.

– За теб съм готов на всичко, любов моя – отвърна той с усмивка.

Изведнъж обаче чу зад гърба си бягащи стъпки и погледна през рамо, за да види, че скъпо облеченият господин се приближава тичешком към тях. Или по-точно не към тях. Очите му бяха приковани единствено в Шимейн.

От гърдите на Гейдж се изтръгна тихо ръмжене. Що за наглост беше това!

– Какъв е този? Още не е пристигнал в града, а вече май е запленил от теб.

Въпросът на съпруга ѝ привлече вниманието на Шимейн към улицата и това позволи на тъмнокосия мъж да види профила на лицето ѝ.

– Шимейн! Шимейн! За бога, това си ти!

– Морис? – Разпозна гласа му, тя тутакси се обърна и се озова лице в лице със своя бивш годеник, който захвърли бастуна, сграбчи я в обятията си и я завъртя ликуващо във въздуха.

– Шимейн, мислехме, че никога няма да те намерим! – извика той,

без да прекъсва радостния си танц. – Добре че по една случайност майка ти срещнала една жена, която носела твоите обувки, и я принудила да ѝ каже откъде ги е взела!

– Момент, моля! – изръмжа Гейдж. Беше чул името на мъжа, а щом забеляза красивите му, аристократични черти, се уплаши не на шега да не би чувствата на съпругата му към бившия ѝ годеник да се възродят и да я загуби.

– Морис, пусни ме! За бога, пусни ме веднага! – възкликна Шимейн, като притисна кърпичката към устата си. Всичко около нея се въртеше с луда скорост.

Маркизът се подчини и в мига, в който пусна годеницата си на земята, тя политна замаяно към ръба на тротоара. В отчаян опит да преодолее виенето на свят, Шимейн пое няколко големи глътки въздух, но градчето продължаваше да се люлее пред очите ѝ. Стомахът ѝ се преобърна и тя с усилие протегна ръка назад, за да придърпа Гейдж до себе си.

Морис гледеше безпомощно и объркано как непознатият мъж плъзва ръка около тънката талия, която самият той някога бе прегръщал нежно, и как поставя длан на гладкото чело, което толкова пъти бе целувал с обич. Кръвта във вените му кипна и той пристъпи напред, за да изрази възмущението си, но в този момент Шимейн се приведе и отново притисна кърпичката към устата си и Морис се спря, най-после проумял, че на годеницата му ѝ е лошо.

Трябваше да направи нещо! Той изтича до чешмата за поене на добитък, намокри собствената си кърпичка и се върна, за да я даде на Шимейн. Тя кимна отпаднало в знак на благодарност и навлажни лицето си, облегнатата с цялата си тежест върху съпруга си. Гейдж отмахна един кичур коса, паднал през зачервеното ѝ лице, и я прегърна през кръста. Главата ѝ се отпусна на яката твърд на гърдите му.

Интимната им прегръдка накара Морис да смръщи страховито вежди. Но това бе само началото.

– Какво, по дяволите, става тук? – долетя нечий друг глас откъм улицата, задавайки въпроса, който маркизът тъкмо се канеше да зададе.

– Татко? – Шимейн вдигна глава и се огледа за любимото лице. Нямаше начин да сбърка този глас, а когато замъгленият ѝ поглед съзря ниския, набити спретнато облечен мъж, застанал на средата на пътя с ръце на кръста и разкрасени крака, нямаше как да не познае в него собствения си баща. – Татко! О, татко!

Олюлявайки се, тя му махна с ръка. Четири крачки бяха достатъчни

на Шимейн О'Хърн да стигне до дъщеря си и да я сграбчи в прегръдките си. Гейдж вдигна вежди и отстъпи почтително назад, защото чувстваше, че трябва да ги остави сами.

– Кой, по дяволите, си ти, все пак? – попита Морис дьо Мерсер, като пристъпи пред него, но не му даде възможност да отговори. – Когато открихме обувките и започнахме да издирваме Шимейн в Нюгейт, ни казаха, че тя е била качена на „Гордостта на Лондон“ и е отплавала за колониите. Имахме късмета да зърнем платната на този кораб на път за насам и помолихме нашия капитан да го пресрещне. Говорихме с капитан Фич и той ни уведоми, че Шимейн е била продадена като робиня на някакъв заселник на име Гейдж Торнтън тук, в Нюпорт Нюз. Вие ли сте този човек?

– Да, аз съм този човек.

Лицето на Морис се изкриви от ярост.

– Боцманът на „Гордостта“ пък ни разказа как из града се носели слухове, че заселникът, който е купил Шимейн, бил убил съпругата си.

– Носеха се такива слухове – кимна рязко Гейдж. – Но това така и не можа да бъде доказано, защото аз не съм я убивал!

Морис отметна презрително глава.

– Защо ли не ви вярвам?

– Може би защото не желаете да ми повярвате – отвърна Гейдж.

– Прав сте. Не желая. Това, което наистина ми се иска, е да ви забия един юмрук!

Гейдж издържа на погледа му, но кафявите му очи бяха загубили топлотата си.

– Моля, опитайте.

– Шимейн! – извика в този миг нечий женски глас и мигновено привлече вниманието им към една дребна, елегантна жена със светлоруси коси, която бързешком се приближаваше по улицата към Шимейн и баща ѝ. От двете ѝ страни потичваха още две жени, облечени като слугини. Едната бе възрастна, пълна жена с посивяла коса, а другата – момиче наоколо осемнадесет години.

– Мамо! – възкликна Шимейн и моментално бе поведена от баща си към улицата. На ръба на тротоара тя се спря за миг, за да изчака една минаваща каруца, махайки с ръка на майка си, и после, когато каруцата отмина, двете жени се спуснаха една към друга с радостни викове. Притиснати в здрава прегръдка, те останаха по средата на улицата, без да ги е грижа, че покрай тях профучават ездачи и каруци. Сетне се пуснаха и се взряха една в друга, сякаш не можеха да повярват, че наистина

отново са заедно.

Възрастната прислужница плачеше и чакаше с нетърпение да дойде нейния ред. Но едва когато тя извади кърпичката си и шумно се изсекна в нея, Шимейн най-после осъзна, че старата им готвачка също е тук, обърна се към нея и я прегърна ликуващо.

– О, Бес! Толкова съм щастлива, че те виждам! Че ви виждам всички! – Тя се засмя радостно и прегърна младата прислужница, която също бе пристъпила напред. – Нола! За бога, какво правиш и ти тук?

Обяснението даде майка ѝ.

– В твоё отсъствие аз използвах услугите на Нола, Шимейн, защото моята стара Софи заболя. Но Нола пак ще си бъде твоя, когато те отведем обратно в Англия.

Шимейн се огледа и протегна ръка към Гейдж в безмълвна покана да се присъедини към тях. Баща ѝ и Морис не го изпускаха от очи. Още от пръв поглед този заселник не им беше харесал. Не им се нравеше фамилиарното му отношение към онази, която и двамата тъй силно обичаха.

– Мамо... Татко... Морис... – погледна ги един по един Шимейн, преди да улови Гейдж под ръка и да го придърпа към себе си. – Това е съпругът ми, Гейдж Торнтън.

– Съпруг! – извика Морис. – Но ти беше моя годеница!

Шемъс хвана Гейдж за рамото, завъртя го с лице към себе си и въпреки че заселникът беше с цяла глава по-висок от него, го сграбчи за ревера и го изгледа с цялата ярост, на която е способен един побеснял баща. Дори къдравата му коса, чийто червен цвят бе леко поизбледнял с възрастта, сякаш се изправи от гняв.

– Как си се осмелил да се омъжиш за дъщеря ми без моето съгласие?!

Шимейн притисна разтреперано ръка до гърдите си.

– Татко, недей!

– Вашето съгласие не ми беше необходимо – кратко отвърна Гейдж, хвана китката му и отмести стиснатия до побеляване юмрук от ревера си. – Шимейн вече беше моя.

Морис пристъпи до двамата мъже, чиито погледи проблясваха като шпаги по време на дуел, и обясни на Шемъс:

– Той е човекът, който я е купил – онзи, за когото ни разказа капитан Фич. Убиецът на съпруги, за когото ни разказа боцманът. Очевидно този заселник е принудил Шимейн да се омъжи за нето!

– Не! – смаяно притисна ръце към лицето си Шимейн. Само до

преди миг светът ѝ се струваше рай, а ето че сега се превръщаше в същински ад. Тя се обърна умолително към майка си. – Той не е убиец, мамо! Помоли ме да се омъжа за него и аз приех! Защото исках!

Камий бе зашеметена не по-малко от съпруга си, но направи крачка напред и нежно постави ръка на рамото му.

– Средата на пътя не е най-подходящото място да разискваме този въпрос, скъпи. Трябва да потърсим някое по-удинено място стая в някоя странноприемница, например.

– Простете, мадам – намеси се Гейдж, – но напоследък тук акости-раха доста кораби, а в градчето има само една странноприемница. Съмнявам се, че ще се намери място дори за един от вас.

– Но къде ще отидем? – Сега беше ред на майката да се обърне за помощ към дъщеря си. – Толкова сме много, а и идваме толкова отдалеч. Какво да правим?

Шимейн отиде до съпруга си и попита шепнешком:

– Смяташ ли, че госпожа Макгий би се съгласила да ги настани в дома си?

Ако питаха него, можеха да останат да спят на улицата. Но все пак бяха близки на съпругата му.

– Утре може би, но какво ще правят тази вечер, Шимейн? Двамата с теб ще се приберем доста късно. Не можем да измъкнем гостенката си от леглото и да я натоварим със задачата да се върне в града посред нощ и да приеме в дома си хора, които са ѝ непознати. Би било прекалено да искаме подобно нещо от старата дама.

– Няма ли някакъв начин да пренощуват у дома? – меко попита тя. – Може би ти и аз бихме могли да спим на пода...

– За нищо на света не бихме искали да ви пропъдим от собственото ви легло... – прекъсна я Камий, макар изобщо да не можеше да приеме мисълта, че нейното малко момиченце е съпруга на този непознат. Шимейн беше толкова млада, а той... той бе толкова... толкова... Не бе способна да намери подходяща дума, която да изрази чувствата ѝ към заселника. Знаеше само, че той е ни повече, ни по-малко един мерзавец, който се е възползвал от дъщеря ѝ.

– Аз бих искал този негодник да бъде прогонен от леглото на дъщеря ми! – изръмжа Шемъс.

– Предлагам бракът да бъде анулиран – обади се Морис. – Този звяр несъмнено я е насиллил да се омъжи за него. Все едно дали Шимейн го признава или не, аз съм убеден, че тя е била принудена да даде съгласието си.

На Шемъс това разрешение на проблема се стори твърде цивилизовано.

– Искам да бъде кастриран!

Шимейн вдигна треперещата си ръка пред устата си и изпъшка:

– Мисля, че ще припадна!

– Мили боже, дете! – извика Камий поразена. – Не ми казвай, че... че си...

– Че е какво? – попита стреснато Шемъс. Нямаше представа каква мисъл гложди съпругата му, но знаеше, че щом тя е разстроена от нея, той със сигурност ще бъде разярен.

Камий махна едва-едва с ръка, надявайки се предположението ѝ да се окаже невярно.

– Бременна...

Шимейн затвори очи и потрепери, защото в същия миг баща ѝ нададе ужасяващ рев:

– Дайте ми нож! Веднага ще отрежа топките на това проклето копеле!

Тя се преви надве и повърна всичко, което бе изляла през деня. Гейдж обгърна с ръка раменете ѝ, за дай даде опора, а Нола изтича да намокри една кърпа. Бес пък отиде до Шимейн и размаха пред носа ѝ мускал с амонячна сол.

– Хайде, детето ми, поеми дълбоко дъх – подкани я старата готвачка.

В този момент Гейдж чу един познат глас да поздравява предпазливо новодошлите и се извърна с облекчение към Рамзи, който се приближаваше към него.

– Кели ме прати да ви намеря с Шимейн, понеже искаше да ви се обадим, че си тръгваме – обясни той на приятеля си. – Още щом излязох от таверната ми се стори, че имаш някакви ядове с тия люде. Трябва ли ти помощ?

– Не, освен ако можеш да осигуриш на тези добри хора легла за пренощуване – промърмори Гейдж без особен ентузиазъм.

Думите му очевидно изненадаха Рамзи.

– Искаш да кажеш, че трябва да се държа любезно с тях? Та те щяха да ти откъснат главата!

– Да, и още не съм се отказал! – заплашително се обади Шемъс и размаха юмрук към Гейдж. – Тъй че не се мъчи да правиш услуги на моето семейство!

Без да му обръща внимание, Гейдж вдигна Шимейн на ръце.

Останала без сили, тя облегна глава на рамото му и затвори очи. Съпругът ѝ се обърна към Шемъс.

– Ако дойдете у дома, сър, ще спите или на пода, или на канапето в салона, защото дъщеря ви се нуждае от леглото си.

– Дъщеря? – възкликна Рамзи и слисано започна да мести поглед ту към работодателя си, ту към възрастния господин.

Гейдж пренебрегна това прекъсване и, макар и неохотно, предложи да осигури подслон на семейство О'Хърн.

– Майката на Шимейн може да спи при госпожа Макгий в стаята на сина ми, ако госпожа Макгий се съгласи да дели леглото си с нея, разбира се. Синът ми ще трябва да спи или при нас с Шимейн, или на земята.

– Кехлибаренокафявите му очи се спряха на маркиза и в тях трепна леден блясък. – Ако господин Тейт – той кимна към Рамзи – се съгласи да ви предостави една от стаите в дома си, ще можете да прекарате нощта сравнително удобно. В противен случай, на борда на кораба, който строя, има едно грубо сковано легло и един доста стар дюшек. Старият корабен дърводелец, който работи за мен, обича да полягва на него за кратка следобедна дрямка. Стига да не му пречите да го прави, можете да използвате леглото.

– И къде се намира този кораб? – поинтересува се Морис.

– На брега на реката, на около стотина крачки от къщата ми, където ще бъдат настанени останалите.

– А освен реката има ли друго място, където човек може да се изкъпе?

– Вирът пред къщата. – Гейдж замълча, напълно убеден, че маркизът ще отхвърли идеята. Морис дьо Мерсер очевидно беше свикнал на лукс, а в дивата пустош наоколо много трудно щеше да намери такъв.

– Този вир обитава ли се от змии или други подобни гадина, или и вие сте го използвал за къпане?

Гейдж кимна бавно и със задоволство заби ножа в сърцето на съперника си.

– Двамата с Шимейн често се къпем там.

Тъмните очи на Морис не трепнаха.

– Тогава може би и аз ще се насладя на това удоволствие заедно с Шимейн... след като ви обесят заради убийството на съпругата ви.

Рамзи се сепна и погледна към Гейдж.

– Понеже си зает да държиш жена си, искаш ли аз да го фрасна в лицето или пък да сторя нещо друго?

Морис не отмести поглед от Гейдж, но очите му заблестяха

доволно, сякаш точно на това се беше надявал.

– Да разбирам ли, че според вашия приятел вие бихте искали да откъснете за нанесената обида чрез дуел?

– Никакъв дуел! – извика немощно Шимейн, като вдигна глава от рамото на Гейдж. Прекрасно знаеше, че Морис е отличен стрелец, нямащ равен на себе си при дуелите с пистолети. На практика бившият ѝ годеник бе ненадминат в много области, една от които бяха словесните схватки с хората, които дръзваха да му се противопоставят. Най-голямата му сила беше в оспорването на нелепите аргументи на разни надути лордове пред съда. Той притежаваше завидното умение дотолкова да зашемети противника си с подвеждащи въпроси и намеци, че горкият човек така и не разбираше кога Морис е нанесъл смъртоносния удар, докато не чуеше бурния смях на публиката да изпълва цялата зала.

– Колкото и да ми се иска да ви доставя това удоволствие – усмихна се студено Гейдж, – не виждам защо трябва да споря с вас за Шимейн. Тя е моя съпруга и не възнамерявам да ви позволя да ме убие, та да предявите претенции към нея след това.

Морис изсумтя презрително.

– Вие сте страхливец и жалък негодник.

Гейдж разбра, че маркизът се опитва да го подтикне да извърши някоя глупост, затова отговори бавно, с каменно изражение:

– Мислете за мен каквото искате, но аз имам жена и син, които се нуждаят от мен, а също и второ дете, което е на път...

Морис изръмжа и пристъпи напред с намерение да извие врата на този подлец, който бе дръзнал да отнеме годеницата му, но изведнъж се закова на място като ударен. Шимейн, която не беше забелязала приближаването му, рязко вдигна глава от рамото на съпруга си и нежно обърна лицето му към себе си. Внезапно Морис се почувства забравен и предаден от тази млада жена, чието изчезване го бе потопило в толкова дълбока скръб и отчаяние.

Шимейн се взря въпросително в красивото лице на Гейдж. В отговор той ѝ се усмихна и тя разбра, че отдавна е започнал да подозира онова, което се бе опитвала да запази в тайна от него поне за още известно време. И че не му е било нужно да го чува от устата на майка ѝ, защото вече е знаел.

Устните ѝ беззвучно произнесоха една единствена дума: „Как?“

Гейдж се наведе досами ухото ѝ и прошепна:

– Откакто се оженихме, не сме прекарвали нито една нощ без да се любим, любов моя. Един вдовец има известен опит и знае все нещичко

за месечните цикли на жените. Имаше само две възможности: или с твоя цикъл нещо не е наред, или си заченала съвсем скоро след сватбата. Когато започнах да забелязвам промяна в гърдите ти, се уверих със сигурност, че е второто, но изчаках, докато ти се почувстваш готова да ми го кажеш сама.

С тиха, щастлива въздишка Шимейн сгуши глава на рамото му, а съпругът ѝ продължи с настоящите си проблеми.

– Прислужниците ви могат да пренощуват в някой от ъглите на къщата ми – каза той на Камий. – Шимейн се е заела да прави нови дюшеци за леглото. Още не са напълно готови, но могат да се използват.

– Май у вас ще бъдете по-нагъсто и от дърветата в гората – сухо отбеляза Рамзи. – Да ти кажа ли и още нещо? Няма да можеш да кихнеш, без тутакси да се появи някой услужлив човек с кърпичка.

Гейдж нямаше нужда от по подробни обяснения. Рамзи наистина умееше да напипва сърцевината на проблема. С една дума, при толкова гости в къщата, тази нощ едва ли щяха да могат да се любят с Шимейн, без да бъдат чути.

Шемъс разкопча гневно сакото си, вдигна свитите си в юмруци ръце на кръста и пристъпи към Гейдж.

– Щом като къщата ти е толкова бедна откъм спални, къде, по дяволите, спеше дъщеря ми, преди да я принудиш да се омъжи за теб?

– Татко, моля те – вдигна отново глава Шимейн и се взря умолително в баща си. – Не можем ли да обсъдим всичко това у дома, вместо тук, наред главната улица? – Тя хвърли бегъл поглед към хората, които се бяха наредили на тротоара и ги зяпаха с интерес. – Превърнахме се в по-голяма атракция от младоженците на сватбеното тържество.

– Искам да знам! – упорито настоя Шемъс, впил свирепия си поглед в Гейдж.

– Преди да се оженим, дъщеря ви спеше на тавана, господин О'Хърн – отговори той. – Но в момента там е настанен баща ми, който се възстановява от едно тежко нараняване. Имаме и една гостенка, която ще пренощува в стаята на сина ми, заедно с вашата съпруга.

– А защо да не спи там с дъщеря ми? – попита Шемъс.

Гейдж го погледна право в очите и произнесе натъртено, сякаш обясняваше на малоумен:

– Защото аз спя с дъщеря ви и не желая да спя с жена ви!

Рамзи избухна в смях и потупа приятеля си по рамото, но щом съзря мрачния зелен поглед на Шемъс, побърза да засуче рунтавия си мустак в не твърде успешен опит да потули усмивката си. Сетне се

покашля, скрил лице в шепи, и когато най-после се обърна към Гейдж, вече беше сравнително сериозен.

– Е, ще прашаш ли родата на жена ти в моята къща или наистина си намислил да ги натикаш всичките в дома си?

Гейдж погледна Шемъс с вдигнати вежди.

– Приятелят ми има няколко свободни стаи, тъй като в момента синовете му са по работа в Уилямсбърг. Ако искате да прекарате нощта при повече удобства и уединение, отколкото бих могъл да ви предложа аз, най-сериозно ви препоръчвам да се възползвате от готовността му да ви приюти. Сигурен съм, че разполагате с достатъчно средства, за да можете да го компенсирате за притесненията, които ще му създаде присъствието на толкова много хора в дома му. Господин Тейт идва в къщи веднага след изгрев слънце, така че бихте могли да дойдете с него още утре сутринта, за да обсъдим въпроса за брака ми с вашата дъщеря.

– Може би така ще бъде най-добре, Шемъс – каза Камий, като улови съпруга си за ръката. – Всички сме разстроени, и ако прекараме една безсънна нощ, натъпкани в неговия дом, после ще се рѫфаме като побеснели кучета.

Макар и неохотно, Шемъс се предаде пред аргументите ѝ.

– Както искаш, скъпа моя, но аз бих предпочел да разреша този проблем още сега.

– Знам, мили – нежно отвърна тя и го потупа по ръката. – Но утре ще имаме време да поговорим.

После се обърна към Рамзи и го дари с очарователна усмивка.

– Ако ни позволите да отседнем в дома ви, сър, ще ви бъдем повече от признателни за любезността и гостоприемството.

В отговор Рамзи демонстрира неочаквана галантност и добри обноски.

– Ваше благородие – каза той с дълбок поклон, който накара Гейдж да вдигне смаяно вежди, – за мен и за жена ми ще бъде изключително удоволствие да ви подслоним в дома си.

Шемъс не пропусна да забележи, че думите на мъжа са отправени единствено към съпругата му и го изгледа подозрително.

– Тази ваша готовност да ни подслоните... за всички ни ли се отнася?

Когато беше твърдо убеден в нещо, Рамзи никога не говореше със заобикалки.

– Стига да не засягате доброто име на господин Торнтън в моя дом или в мое присъствие, всички сте добре дошли в къщата ми. Инак

можете да си търсите място за нощувка другаде.

Камий мълчеше, очаквайки отговора на съпруга си, но нямата молба в сините ѝ очи подсказа на Шемъс, че и тя би искала примирие, поне за през нощта. Затова той кимна намусено в знак на съгласие с условията на Рамзи.

– Проклетата да си, зла жено!

Гневното възклицание посрещна Гейдж и Шимейн на прага на дома им и ги накара да се спогледат тревожно. Какво ли бе сторила Мери Маргарет, та да предизвика Уилям да крещи така, сякаш иска да я убие?

Гейдж се втурна към стъпалата. Надяваше се да спре баща си, преди да е изтърсил нещо още по-непристойно. Шимейн го последва, защото предчувстваше, че след такова обидно отношение възрастната ирландка ще има нужда от добра дума и нежна женска подкрепа.

– Нарочно пожертвахте валето, за да ми измъкнете попа – продължи обвинително Уилям. – Сега нямам с какво да взема дамата ви. И последната ръка, и банката са ваши.

Жизнерадостният смях на Мери Маргарет накара Гейдж и Шимейн, които тъкмо бяха стигнали до стъпалата, да се заковат на място и да се прегърнат с радостно облекчение. В това време разговорът на тавана продължаваше.

– Искате ли още една игра, милорд? – невинно попита Мери Маргарет.

– Какво, та да ме биете още веднъж? – извика престорено сърдито Уилям, сетне се засмя. – Не знам дали ще ми остане някакво мъжко достойнство след разгрома, който ми нанесохте!

– Нямам представа защо мислите така, милорд – възпротиви се мило вдовицата. – Има много неща, с които можете да се гордеете. Ами да, със сигурност никога не съм виждала англичанин, дето да изглежда толкова добре като вас, сър... искам да кажа, като изключим сина ви, но той е точно ваше копие. И Андрю, разбира се. Той пък е взел най-доброто и от двама ви.

– Да, той е много хубаво момче, нали? – съгласи се веднага Уилям.
– Напомня ми за Гейдж, когато беше на неговата възраст.

Последва кратка пауза, след която Мери Маргарет попита с тих, топъл глас:

– А къде е сега съпругата ви, ваша светлост?

– О, Елизабет почина когато Гейдж беше на дванадесет. Беше

обикновена настилка, но после изведнъж състоянието ѝ много се влоши и не можах да я спасят. Не бях подготвен за внезапната ѝ смърт. Не бях подготвен да се грижа сам за сина си и да го възпитавам с онази нежност, с която го възпитаваше майка му. Боя се, че бях прекалено суров и взискателен към него.

В тона на госпожа Макгий се прокрадна изненада.

– И не сте се оженил повторно?

– Не съм имал желание. Бях прекалено зает с амбицията си да строя все по-големи и по-добри кораби. Освен това станах груб не само със сина си, но и с жените... Сигурен съм, че всички жени, с които съм обичувал, ме смятат за един свадлив старец.

– Трудно ми е да си го представя, ваша светлост – промълви нежно Мери Маргарет. – На мен ми е много приятно да съм с вас. Да, има нещо у вас, което мина помня за скъпия ми, непрежалим съпруг.

– Наистина ли, госпожо Макгий? – възкликна развълнувано Уилям.

– Името ми е Мери Маргарет, милорд, и за мен би било чест, ако не се обръщате към мен толкова официално.

– Благодаря ти, Мари Маргарет. Ако желаяш, можеш да ме наричаш Уилям.

– Да, храбри закрилник – замислено промърмори вдовицата.

– Моля? – объркано попита негова светлост.

– Уилям... Означава храбър закрилник – отвърна тя. – Името ти подхожда много. Вчера си се проявил тъкмо като храбър закрилник на сина си, нали?

– Не знам, може би. Истината е, че не можех да понеса да го загубя, след като го бях търсил толкова дълго.

– Трябва много да го обичаш.

– Да, така е, но никога не съм можел да му го кажа.

– Е, вече няма защо да се безпокоиш заради това, Уилям. С това, което стори, ти доказа обичта си много по-добре, отколкото би могъл с думи.

Долу, в коридора, Гейдж сложи пръст на усмихнатите си устни, улови Шимейн за ръката и я поведе крадешком обратно към салона. Щом влязоха в спалнята си, той внимателно затвори вратата и със същата безшумна походка се отправи към съседната стая, за да провери как е синът му. Ангелското лице на детето го изкуши да се наведе и да го целуне, а когато се изправи, Шимейн вече беше до него. Тя коленичи до леглото, погали с обич момчето по челото и запя приспивна песен с глас, мек почти колкото копринения допир на дъха ѝ. Малките розови

устни на детето разцъфтяха в усмивка, сетне то въздъхна доволно, обърна се на другата страна и се сгуши до парцаления си заек. Гейдж подаде ръка на съпругата си, помогна ѝ да се изправи и двамата се прибраха в своята спалня, като тихичко спуснаха резето.

– Мисля, че нашето бебе трябва да е момче, за да може Андрю да си има другарче в игрите – каза Шимейн с усмивка.

Гейдж протегна ръце и я придърпа в обятията си. Когато тя склони глава на гърдите му, той подпря брадичка на върха на кока ѝ и нежно прокара ръка по корема ѝ. Беше съвсем гладък, както винаги.

– Момче или момиче, за мен няма никакво значение, любов моя. Само се моля всичко да мине благополучно за теб. Сърцето ми ще спре, ако те загубя.

Шимейн се засмя и се притисна към него.

– Не се страхувай, любов моя. Майката на баща ми е родила шест деца без никакви проблеми, а е била по-дребна и от мен. Беше желязна жена.

– Баща ти трябва да се е метнал на нея – подхвърли Гейдж с лека усмивка. – Но само гледай какво ще стане, когато Уилям Торнтън и Шемъс О'Хърн се срещнат очи в очи. Сигурен съм, че и най-изпеченият скандалджия би могъл да взема уроци от който и да било от двамата.

– Да, но ние с теб се бояхме и от свада между баща ти и госпожа Макгий, а виж какво се получи – напомни му Шимейн.

Гейдж се сети за подслушания разговор между двамата на тавана и се засмя, развеселен от промяната в отношението на баща му към ирландката.

– Ако съдя по предпазливия разпит, който провеждаше Мери Маргарет, подозирам, че пак е намислила да се прави на сватовница.

Шимейн се усмихна и плъзна ръка по гърдите му.

– Не се изненадвай, любов моя, ако се окаже, че този път госпожа Макгий включва и себе си в тези планове.

Той също се усмихна, свали дантелената шапчица от главата на съпругата си и започна да разпуска копринените ѝ коси.

– Те като че ли наистина се разбират чудесно. Кой знае? Може и да са подходящи един за друг.

Тя си припомни избухването на баща си и въздъхна тежко.

– Иска ми се и моите родители да можеха да се отнесат с такова разбиране към нас.

– Вероятно с течение на времето ще успее да им докажа, че съм нещо малко по-добро от зъл човекоядец – промълви замислено Гейдж.

– Баща ми има ужасен характер, Гейдж, така че, моля те, опитай се да не го предизвикваш ненужно, когато дойдат утре – умопително каза Шимейн.

Съпругът ѝ я целуна успокоително по челото.

– Ще се помъча да си представя как бих се чувствал, ако някой мерзавец се възползва от дъщеря ми. Навярно щях да съм също толкова разярен, особено ако съм чувал, че въпросният мъж е убил съпругата си.

– Трябва да бъдеш много внимателен и с Морис – предупреди го тя. – Не му позволявай да те провокира.

– Имам чувството, че маркизът е готов на всичко, за да си те върне. – Не можеше да го съди твърде строго за това му желание, защото знаеше, че на негово място самият той би бил също толкова непоклатим в стремежа си да я спечели отново. – Но ти обещавам, че ще внимавам, сладка моя.

– Морис може и да изглежда изнежен, но не се подвеждай по външния му вид. Той борави еднакво умело и с шпагата, и с пистолета. Когато го предизвикат на дуел, той винаги предпочита само да ранява съперника си, но отношението му към теб може да се окаже по-различно.

– Несъмнено, несъмнено – отвърна Гейдж, като съблече смокинга си. – Ако успее да ме убие, ще си разчисти пътя към теб и...

– Може и да си мисли така – прекъсна го Шимейн, – но ако те убие, той ще си спечели завинаги моята омраза.

Той свали жилетката, вратовръзката и ризата си, преметна ги през облегалката на един стол, сетне се върна при съпругата си и започна да развързва връзките на корсета ѝ.

– Мери Маргарет сигурно ще поостане горе още известно време, за да си говорят с баща ми. След като тя няма да си ляга скоро в леглото, дали пък ние да не си поиграем в нашето, ей така, просто за да видим какво ще излезе?

– Нима храните някакви съмнения по този въпрос, господин Торнтън? – попита Шимейн, вдигнала покорно ръце, за да позволи на съпруга си да съблече роклята ѝ.

– Не и когато жената, с която си играя, си ти, любов моя – увери я Гейдж през смях и отиде да прибере роклята в гардероба.

Когато се обърна, за да се полюбува на съвършената ѝ фигура, очертана под дантелената долна риза, Шимейн пхна пръсти в косата си и вдигна тежките огнени къдрици високо над главата си. После започна бавно да обикаля в полукръг около съпруга си, сякаш не искаше да се доближава прекалено много до него. Зелените ѝ очи блестяха

сладострастно, а на устните ѝ грееше прелъстителна усмивка.

– Да бях магьосница, господин Торнтън, щях да ви държа в плен в пещерата си, за да изпълнявате моите прищевки денем и нощем. Щях неспирно да искам от вас нови и нови неща, докато се изтощите до смърт и нямате достатъчно сили дори да се надигнете от леглото си. И тогава щях да ви направя магия, за да ви накарам отново да изгаряте от желание по мен.

Гейдж, който поглъщаше жадно с поглед всяко нейно съблазнително движение, се усмихна.

– Аз правя това и в момента, мадам.

Сетне протегна ръка и, сядайки на ръба на леглото с разтворени крака, я придърпа към себе си. Пръстите му развързаха панделките, затварящи деколтето на ризата ѝ и я нетърпеливо я разтвориха. Окъпани в светлината на свещите, пищните ѝ гърди сияеха като сочни зрели плодове, които го изкушаваха да опита вкуса им. Той без колебание се подаде на изкушени, ето и жадно ги засмука.

Обзета от сладостно опиянение, Шимейн долепи устни до тъмните му коси. Гласът ѝ се бе превърнал в шепот.

– Само че когато прекрасният принц от моите сънища стане истински и е в прегръдките ми, магьосницата изоставя всички магии и заклинания и покорно го следва, накъдето и да я поведе. И нищо не може да я откъсне от него.

Гейдж вдигна глава и се взря в засмените ѝ очи.

– Нищо ли, любов моя?

– Абсолютно нищо, скъпи – увери го Шимейн. И ако у него все още имаше някакви съмнения, тя ги заличи с дълга, пламенна целувка.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Когато на следващата сутрин наестият от семейство О'Хърн файтон спря пред къщата му, Гейдж припряно излезе на верандата да ги посрещне. Не беше очаквал гостите му да пристигнат толкова рано, защото Рамзи бе казал, че когато тръгвал за работа, маркизът и родителите на Шимейн тъкмо се пробуждали. Гейдж ги помоли да проявят малко търпение и да изчакат няколко минути навън, докато той и съпругата му свършат работата, с която са се захванали. В момента той помагаше на баща си да се изкъпе в банята, а през това време Шимейн себе заела да чисти стаята му и да сменя чаршафите, за да не се налага да го безпокои

по-късно. Гостите не останаха очаровани от посрещането, но Гейдж учтиво им се извини и ги увери, че той и съпругата му ще се присъединят към тях само след няколко минути. А дотогава на тяхно разположение щеше да бъде Рамзи.

В отсъствието на своя работодател Рамзи се нагърби със задачата да покаже на посетителите дърводелската работилница, в която в момента бяха останали само Слай Тъкър и двамата чираци. Преливащ от гордост, той обясни набързо на гостите целия дълъг и сложен процес на изработване на качествени мебели. Започна от чертежите и скиците на Гейдж, които демонстрираха невероятния му дизайнерски талант. После им показа разрези на различните дървета, които използваша. Всяко от тях – независимо дали бе кипарис, череша, клен, дъб или някое друго – имаше специфични линии и кръгове, които придаваха уникалност на изработените мебели. След като приключи с разказа си, Рамзи заведе слушателите си при Слай Тъкър, който полираше един наскоро завършен бюфет, и покани двамата О'Хърн, техните прислужници и маркиза да докоснат с пръсти вече полираната част, за да се уверят сами в съвършената ѝ гладкост.

Най-впечатлена от изящството на бюфета като че ли остана Камий, защото през всичките години на брака си и във всички домове, в които бяха живели, тъкмо тя бе човекът, който се занимаваше с подбора и подреждането на мебелите – дейност, в която Шемъс охотно ѝ бе предоставил пълна свобода. Още много отдавна той бе проумял, че съпругата му притежава способността да превръща и най-обикновеното жилище в уютен, комфортен и подреден с много вкус дом, и никога не ѝ се бъркаше, за да не ѝ попречи да постигне желаното съвършенство. С годините Камий бе станала истински познавач и ценител на хубавите мебели. Въпреки че формата на бюфета бе проста, майсторски подобрите дървесни видове и изкусно съчетаните линии и възли по тях го правеха неповторим и красив. Като подчерта, че това е един от най-хубавите бюфети, които е виждала, Камий подкани съпруга си да го разгледа внимателно, за да разбере каква дарба и колко усърдие се изискват за направата на подобно изключително творение.

Външно Рамзи изглеждаше незаинтересуван от приглушения разговор на двамата съпрузи, но в действителност бе наострил уши и не пропускаше нито дума. В същото време той крадешком наблюдаваше Морис. Негова светлост очевидно не споделяше възторга на Камий, защото през цялото време мълчеше, а на лицето му бе изписано хладно безразличие. Резервираността му изглеждаше толкова неразрушима, че Рамзи

реши да посипе малко сол върху раните на маркиза, за да провери дали наистина е така.

– Несъмнено господин Торнтън е най-добрият дърводелец в областта. С тия чудни мебели, дето му ги ражда въображението – той почука с пръст по слепоочието си, – той изкарва достатъчно пари, та да може да изхранва няколко семейства. На всичко отгоре е щедър с надниците. Никой от нас тук нямаше да е толкова добре, ако работехме при друг майстор. Ама това не е всичко. – Рамзи ги отведе до прозореца и изтри с длан стъклото, за да им позволи да видят недовършената бригантина, която се издигаше на брега на реката. – Виждате ли? – Той се огледа, за да се увери, че е привлякъл вниманието им, и забеляза, че негова светлост все още стоически запазва самообладание. – Тоя кораб пак го измисли господин Торнтън. Ако не беше големия му мерак да строи кораби, той сигурно щеше вече да е най-богатият човек по тия земи с парите, дето му ги носят мебелите. Чакайте обаче да минат година-две, най-много три, и ще видите, че ще се прочуе не като майстор на мебели, ами като изкусен корабостроител!

Тук Морис вече не издържа и се извърна от прозореца със замислена въздишка. Не можеше да понася хвалбите, с които този човек щедро обсипваше оня безскрупулен негодник. Ако оставеха на него, той щеше веднага да извика Гейдж Торнтън на дуел и да отърве света и хората от него.

Рамзи стрелна високия мъж с доволен поглед. Явно беше успял да го раздразни, защото сега ненавистта, която кипеше във вените на маркиза, бе изписана отчетливо върху аристократичното му лице. Оставаше само да забие ножа докрай, като го заведе на бригантината и му позволи да я разгледа отблизо. Трябваше ясно да покаже на негова светлост, че е добре да си мери приказките, вместо да обижда човек като Гейдж Торнтън, както бе сторил снощи.

Като помоли гостите да го последват, Рамзи ги поведе по пътеката към строежа, където ги представи на Фланъри Морган. Сетне предостави на посивелия дърводелец честта да обясни достойнствата на замисъла на Гейдж, защото никой друг не можеше да направи това с повече ентузиазъм.

– Когато свършим, това тук ще бъде двумачтова бригантина – започна старият Морган – с нисък и издължен корпус. Ако разбирате поне малко от кораби, дами и господа, ще забележите, че най-широката част на тоя тук е съвсем близо до носа, а това ще го прави много стабилен във водата. Но ако питате мене, най-доброто в тая бригантина ще бъде

бързината. Има да препуска по вълните като разгонена морска сирена.

Сравнението накара бузите на Камий да поруменяят, но дърводелецът не забеляза смущението ѝ и подкани гостите да слязат с него по стълбата към капитанската кабина. Сочейки с ръка наляво и надясно, за да привлече вниманието им към по-интересните особености на кораба, той ги разходи по долните нива, като през цялото време не преставаше да възхвалява необикновенния талант и изобретателност на своя работодател. Накрая ги качи отново на палубата.

Шемъс О'Хърн остави другите да вървят напред и се върна в задната част на палубата, за да огледа оттам целия кораб и да осмисли всичко, което бе видял и чул. Беше слушал внимателно всички коментари, опитвайки се да разбере нещо повече за личността на Гейдж Торнтън. Онова, което го изненада най-силно, бяха неговите работници. През живота си Шемъс бе наемал на работа десетки, може би стотици хора, но съвсем не беше сигурен, че някой от тях някога е бил толкова усърден или е изпитвал толкова удоволствие от работата и от успехите си, колкото Рамзи, Слай Тъкър, Фланъри и останалите. Нима бе възможно да се отнасят тъй лоялно и с такъв възторг към един негодник?

Шемъс Патрик О'Хърн беше постигнал всичко в живота си сам и с много работа и усилия, започвайки от нулата. Ето защо не бе никак изненадващо, че при многобройните доказателства за уменията, амбициите и трудолюбието на мъжа, който се бе оженил за дъщеря му, той противно на волята си започна да изпитва уважение към заселника. Като си припомни собствения си старт в живота и възмущението на родителите на Камий от „ирландския селяндур“, който бе имал наглостта да се счита за достатъчно достоен да ухажва дъщеря им, Шемъс не можеше да не се запита дали сега самият той не се отнася твърде предубедено и твърде сурово към майстора на мебели. С течение на времето беше успял да си спечели място в сърцата на родителите на съпругата си, и сега те с гордост го смятаха за част от своето семейство. Дали и той нямаше един ден да започне да цени достойнствата на своя зет?

И все пак, въпросът за участието на Гейдж в инцидента, при който бе загинала първата му съпруга, си оставаше основна грижа за Шемъс. Този въпрос трябваше да бъде изяснен на всяка цена, в противен случай щеше да остане като здрав клин, вбит между двама им. Колкото и да се възхищаваше на работливостта на Гейдж, Шемъс можеше да се почувства по-спокоен за дъщеря си единствено ако се убедеше напълно в неговата невинност. Но щом слуховете упорито продължаваха да се носят из градчето, въпреки че от злополуката бе изминала повече от

година, той много сериозно се съмняваше, че това би могло да стане. И никога нямаше да остави дъщеря си в ръцете на един предполагаем убиец, дори ако трябваше да я натовари насила на някой кораб, тръгващ за Англия.

По време на обиколката на кораба Морис дьо Мерсер беше запазил хладно мълчание. Все още изпитваше силна ненавист към мъжа, който му бе откраднал годеницата и по-скоро би умрял, отколкото да прояви и капчица интерес, още по-малко пък възхищение пред постиженията на своя съперник. Въпреки това обаче не можеше да се каже, че не е впечатлен. Нямаше съмнение, че Гейдж Торнтън има набито око и усет за красотата, както, впрочем, доказваше и фактът, че се бе оженил за Шимейн. Но ако можеше да диктува съдбата, Морис с радост би върнал времето назад и би направил така, че заселникът да загуби зрението си, преди да е зърнал ослепителната красавица, на която сам той бе предложил сърцето и ръката си.

Сивите облаци, които се трупаха над главата на маркиза още от пристигането му в този дом, мигом се разпръснаха, когато Шимейн се появи на кораба. Носеше хубава светлосиня рокля, бяла, украсена с дантела шапчица и бяла престилка, завързана около тънката ѝ талия. Изобщо, изглеждаше досущ като съпруга на заселник. Толкова е сладка, мислеше си Морис, докато гледаше как Шимейн прегръща родителите си. Беше готов да пожертва цялото си богатство, само и само той да бъде мъжът, който я притежава.

– Съжалявам, че Гейдж и аз не можахме да ви посрещнем както по-добава – извини се Шимейн. – Негова светлост още не се е възстановил напълно, а му беше дошло до гуша да се къпе с леген, затова помоли Гейдж да му помогне да вземе вана. Аз пък реших, че моментът е много подходящ да почистя стаята му. Затова не ви приехме веднага. Надявам се, че нямате нищо против.

Морис не бе пропуснал да забележи странното обръщение.

– Негова светлост? – изненадано възкликна той.

Ако до този момент Шимейн бе хранила някакви съмнения, че маркизът може да е по-нисък от съпруга ѝ, те моментално се изпариха, когато ѝ се наложи да наклони глава, за да срещне погледа му. По същия начин трябваше да накланя глава, за да срещне кехлибарения поглед на Гейдж.

– Башата на Гейдж е лорд Уилям Торнтън, граф Торнхедж.

Морис се сепна. Лорд Торнтън беше подкрепял много от предлаганите от него в парламента законопроекти, насочени към зачитане на

човешките права, включително един, който целеше забрана на практиката осъдените престъпници да бъдат откарвани в далечни пристанища, защото освен всичко останало така колониите биваха заселвани с целия боклук от английските затвори.

– Познавате ли го, ваша светлост? – попита Шимейн.

Морис вдигна рязко глава и я погледна наскърбено, което я накара да се изчерви още по-силно. Тъмните му очи блестяха.

– Как ме нарече, Шимейн? – каза той с горчива усмивка. – Мислех, че двамата с теб отдавна сме загърбили титлите и официалните обръщения.

Шимейн прекрасно съзнаваше, че смущението ѝ се дължи на гузната ѝ съвест. В желанието си да стане съпруга на Гейдж тя изобщо не се бе замислила дали Морис няма да бъде наранен от нейното решение. Беше приела за напълно естествено при толкова много и красиви обожателки сред благородните английски дами бившият ѝ годеник да насочи вниманието си другаде след безследното ѝ изчезване.

– Ние вече не сме сгодени, милорд – напомни му тя с колеблив глас, объркана от настойчивия погледна тези черни очи. – Смятам, че при това положение не е редно да се обръщам към вас на малко име.

– Имаш позволенията ми да го правиш, Шимейн – промълви Морис, като пристъпи към нея. – Винаги ще бъдеш в сърцето ми, дори ако не успее да те върне при себе си.

Някога Шимейн се бе чувствала напълно свободно и непринудено в присъствието на Морис, но сега беше като на тръни. Сигурна бе, че ако Гейдж го види в толкова близо до нея, това ще предизвика нова конфронтация между двамата и се питаше защо бившият ѝ годеник постъпва така. Дали нарочно се опитваше да провокира Гейдж или се надяваше, че близостта му ще върне на Шимейн старите спомени и чувства и ще я накара да съжалява, че се е омъжила за друг? Каквито и да бяха мотивите му, обаче, тя предпочиташе Морис да стои по-настрана от нея. Гейдж щеше да се появи всеки момент, а Шимейн не бе пропуснала да забележи, че от предишната вечер насам съпругът ѝ се държи особено, сякаш се боеше да не я загуби.

Във възцарилата се неловка тишина Камий пристъпи напред и нежно целуна дъщеря си по челото.

– Скъпа, изглеждаш чудесно. – Нещо в думите на Шимейн от преди малко обаче я бе смутило и тя държеше да научи повече. – Но кажи ми, нямаш ли слуги, които да чистят къщата ти?

Шимейн се засмя от сърце.

– Не, мамо, аз се занимавам сама с чистенето и готвенето.

– Готвенето? – повтори Бес и зяпна някогашната си ученичка. – Съвсем сама?

Смайването на старата готвачка развесели Шимейн.

– Няма да повярваш колко неща съм запомнила от твоите уроци, Бес. Гейдж казва, че съм най-добрата готвачка в областта.

Бес беше изумена.

– Божичко, детето ми, пък аз си мислех, че не съм смогнала да те науча и на най-простите неща.

Въпреки че сама бе настояла Шимейн да се научи да върши онова, което се изисква от една съпруга и домакиня, Камий по нищо не се различаваше от всички останали любящи майки, стремящи се да облекчат възможно най-много грижите на своите единствени рожби. Беше настояла пред Шемъс да вземат на това пътуване и прислужниците, за да улеснят пребиваването си в непознатата земя, но сега виждаше, че присъствието им може да се окаже полезно и за друга цел.

– Защо докато сме тук не оставиш тези задължения на Бес и Нола, за да ти остане повече време да се виждаме? Имаш ли нещо против?

Шимейн обви ръце около шията на майка си и я притисна към себе си.

– Не, разбира се, че не, мамо. Напоследък гозбите на Бес толкова ми липсват, че само като си помисля за тях и огладнявам.

– Ами Гейдж? Дали не би му се сторило твърде нахално от наша страна да се разпореждаме така с домакинството му? – попита колебливо Камий.

Шимейн зърна с крайчеца на окото си, че съпругът ѝ се качва на кораба, и изтича да го посрещне. Когато видя намръщения му поглед, отплавен към маркиза, тя стисна лекичко ръката му и прошепна: „Обичам те“.

В отговор той я погали нежно.

– Ти караш сърцето ми да пее дори когато съм ядосан, сладка моя. Ти си моята любов... единствената жена, която желая.

Сгряно от топлината му усмивка, сърцето на самата Шимейн се изпълни с радост и щастие. Тя хвана съпруга си под ръка, отведе го при майка си и му обясни за какво бяха разговаряли току-що.

– Гейдж, мама би искала да знае дали имаш нещо против Бес и Нола да се занимават с домакинската работа у дома, докато са тук.

Гейдж сведе поглед към Камий О'Хърн и тозчас разбра откъде съпругата му е взела необикновената си красота. Вярно, че Шимейн бе

наследила очите и косите на баща си, но деликатните черти определено идваха от майка ѝ.

– Щом като съпругата ми се е учила да готви от вашата Бес, госпожа О'Хърн, не се съмнявам, че Бес е изключителна готвачка. Сигурен съм, че Шимейн ще се зарадва на възможността да прекарва малко повече време с вас.

Шимейн стисна ръката на майка си.

– Виждаш ли, мамо? Той не е звяр.

Камий се изчерви и отклони поглед от кехлибаренокафявите очи, които я гледаха усмихнато.

– Боя се, че дъщеря ми преувеличава, сър. Никога не съм ви смятала за звяр.

– Радвам се да го чуя, мадам – отвърна Гейдж, макар да бе убеден, че тя продължава да го счита за убиец.

После се обърна към своя съперник и предизвикателно впи леден поглед в него. Маркизът бе много красив мъж и ревността, която беше изпитал Гейдж, когато го зърна близо до съпругата си, бе напълно разбираема. Носеше тъмносиноьо сако със светли тесни панталони и жилетка, скъпи обувки и ослепително бяла риза и вратовръзка. Шапката си бе оставил във фойтона и черната му коса, привързана с тясна панделка, блестеше на слънцето. Дългото морско пътешествие беше придало на кожата му здрав матов загар. Сега Гейдж разбираше защо Шимейн бе толкова убедена, че Морис си е намерил друга. Бившият ѝ годеник изглеждаше изключително добре и несъмнено привличаше жените.

– Струвате ми се отпочинал, милорд – отбеляза хладно той. – Да разбирам ли, че сте прекарал добре нощта?

В очите на Морис проблеснаха ледени искрици.

– Семейство Тейт не биха могли да ни посрещнат по-гостоприемно, но както със сигурност се досещате, мислите ми бяха насочени другаде.

– Имате предвид към Шимейн.

– Да, към Шимейн – меко промълви Морис, сякаш самото ѝ име бе достатъчно да успокои духа му. – Тя е като слънчева пролет след тежка зима.

– Да! – съгласи се Гейдж. – Но е моя!

Маркизът сви рамене.

– Засега.

В този момент откъм стълбата се появи Фланъри.

– Капитане, мога ли да поприказвам с теб?

– Разбира се, Фланъри. – Макар и леко ядосан от прекъсването,

Гейдж се извини на гостите си и отиде с дърводелеца встрани до парапета.

Фланъри му смигна с възторжена усмивка.

– Зная, че си зает, Капитане, ама си мисля, че трябва да чуеш това, което ще ти кажа... понеже става дума за едни хора, дето искат да огледат тоя кораб днес. Може да решат да го купят.

Двамата поговориха тихо няколко минути, след което Гейдж се върна при Шимейн с не по-малко възторжена усмивка и като се извини още веднъж на останалите, я дръпна настрана.

– Фланъри току-що ми съобщи великолепна новина, любов моя, и бързам да я споделя с теб, за да можеш да ми дадеш съвет. В града се е появил някакъв морски капитан, който бил от семейство на корабовладелци. Вчера е слязъл по реката от Ричмънд, а снощи е потърсил Фланъри в Нюпорт Нюз. По-късно днес ще отпътува с близките си за Ню Йорк, но преди да замине би искал да дойде тук и да разгледа кораба. Фланъри го познава, защото някога е плавал под негово командване, и ме увери, че човекът имал достатъчно пари, за да купи кораба, ако го хареса.

– О, Гейдж, това би било чудесно! – възкликна Шимейн, зарадвана не само от новината, но и от мисълта, че родителите ѝ вероятно ще предпочетат да не се карат със съпруга ѝ в присъствието на непознати хора. От вчера насам отчаяно търсеше начин да избегне нов конфликт и ето че сега се бе появил лъч надежда.

Гейдж я погледна някак колебливо.

– Няма ли родителите ти да се почувстват засегнати, ако посветя по-голямата част от вниманието си на тези хора, докато те са ни на гости? Няма никаква надежда майка ти и баща ти да ме приемат, докато продължават да вярват, че съм убиец, а ако решат, че нарочно избягвам да говоря с тях по въпроса, може да те отведат направо, без дори да ме изслушат.

– Ще побеснея, ако го сторят – намръщено заяви тя, но после се усмихна. – О, Гейдж, сигурна съм, че баща ми разбира колко е важно в бизнеса нещата да се вършат тогава, когато е назрял моментът. А и аз за нищо на света не бих ти позволила да пропуснеш този шанс. От толкова време мечтаеш да намериш купувач за кораба. Освен това така ще дадем на родителите ми малко повече време да свикнат с мисълта, че сме женени. За тях е било голям шок да пристигнат тук с надеждата да спасят своята дъщеря от робство и да открият, че тя не само е омъжена, но и носи дете в утробата си.

– Да, вероятно те все още те смятат за своето малко момиченце.

Шимейн се засмя и прошепна тихо:

– Добре че не знаят в каква развратница съм се превърнала, любов моя. Щяха да решат, че си ми направил черна магия.

По устните на Гейдж плъзна дяволита усмивка.

– Какво ще получа като подкуп, за да запазя тайните ти, мила?

Въпреки че очите ѝ се смееха, тя направи печална гримаса, преструвайки се на злочеста девойка, притисната от обстоятелствата.

– Каквото пожелаете, любезни господине. Изглежда, че ме хванахте на тясно. Ако не се съобразя с вашите искания, вие със сигурност ще очерните доброто ми име.

– Какъвто пожелая? – повтори с блеснал поглед той.

– Оставям се на милостта ви, сър. Ще сторя всичко, което поискате – отвърна тя и покорно сведе поглед, като се помъчи да съдържи усмивката си. – Моля се само да не бъдете твърде суров с мен.

– О, не, не и суров, сладка моя – обеща Гейдж. – Така бих унищожил съкровищата, които толкова много ценя.

– И кои са тези съкровища, милорд?

– Твоята любов... и готовността, с която откликваш и на най-лекото мое докосване.

– Толкова ли си личи?

Погледът му потъна в прозрачните зелени глъбини на очите ѝ.

– Да, но в никакъв случай не бих си пожелал друго.

– Аз също – промълви Шимейн, преизпълнена с любов. – Както правилно отбелязахте, цялото ми същество тръпне от желание и при най-невинната ласка на ръцете ви. Вие наистина ме направихте своя робиня, сър.

– Не робиня – увери я той, – а нежна и любяща съпруга. Копнея за мига, в който отново ще останем сами и ще бъдем едно цяло.

На Шимейн ѝ се прииска да се сгуши в обятията му, но си припомни, че Морис ги наблюдава, и реши, че е по-добре да насочи разговора към по-безопасна тема.

– Кажете ми, Гейдж, кога се очаква да пристигне капитанът?

Гейдж се озърна, питайки се какво ли я е накарало да премени толкова рязко темата, но щом срещна хладните, пронизващи очи на маркиза, веднага разбра. В продължение на няколко мига погледите на двамата водиха истински смразяващ кръвта дуел. После обаче Гейдж рязко обърна гръб на съперника си и отново погледна младата си съпруга.

– Фланъри смята, че трябва да дойдат още преди да е станало време

за обяд, мила.

– Тогава ще помоля Бес да приготви храна и за гостите – заяви ентусиазирано Шимейн.

– За толкова кратко време? – смаяно възкликна той.

– Разбира се, скъпи. Бес може да стотви чудеса за не повече от час.

Гейдж не беше съвсем сигурен, че е редно да изискват от готвачката да подготви угощение, след като жената бе в чужда, непозната кухня и не разполагаше с почти никакво време.

– Може би първо би трябвало да поговориш с Бес, Шимейн, и да я попиташ дали ще се справи с тази задача.

– Бес обича да доказва способностите си – успокои го Шимейн. – Няма защо да се боиш, че молбата ми ще я затрудни. Но ако настояваш, ще поговоря с нея и ще я оставя сама да реши.

– Предпочитам да го направиш, сладка моя.

Тя му се усмихна нежно.

– Онези, които те смятат за чудовище, наистина въобще не те познават, Гейдж Торнтън. Щом се безпокоиш толкова да не би да създадеш на една прислужница допълнителни грижи и притеснения, повече от ясно е, че си един изключително мил и внимателен човек. И това е само една от причините да те обичам толкова много.

Кехлибарените очи засияха.

– Винаги ме правиш безумно щастлив, когато ме уверяваш, че ме обичаш, сладка моя.

– Нима имаш нужда от уверения? – попита Шимейн с усмивка. Независимо дали и кой ги наблюдаваше, тя не изпитваше и капчица смущение да отвръща на мъжа си с цялата нежност и топлина на съпруга, която е обичана и обича. Странно, но тъкмо в тези моменти тя се чувстваше най-много жена. – Не ти ли давам винаги най-доброто, което бих могла да предложа? Сърцето си, тялото си, цялата си женска същност – само на теб? Или може би присъствието на бившия ми годеник намалява увереността ти в моята любов?

– Маркизът е красив мъж, мадам – призна Гейдж, избягвайки да отговори направо.

– Да но ти също си такъв, скъпи... И ти си този, когото обичам.

Той кимна в знак на благодарност за комплимента, сетне се усмихна дяволито.

– Имам нужда от всички уверения, които можете да ми дадете, мадам. А когато се усамотим в спалнята си довечера, смятам да пожелаая и нещо много повече, за да успокоя тревогите на сърцето си. И,

естествено, бих желал да се занимаем по-подробно с въпроса, който обсъждахме преди малко. „Каквото пожелаеш“ обхваща много възможности, мадам.

Шимейн прехапа устни, за да скрие усмивката си.

– Ще считам това за покана, сър.

Очите на Гейдж заблестяха като два жълти, диаманта.

– Е, вече сте предупредена, мадам.

– Да, и очаквам с нетърпение нощта.

– Както и аз.

Тя хвърли поглед зад рамото на Гейдж и забеляза, че Морис се е намръщил мрачно, явно раздразнен от флирта ѝ с нейния собствен съпруг. За да запази мъжа, когото обичаше, Шимейн се опита да потуши гнева на бившия си годеник, като си придаде по-сериозен вид. Познаваше способностите на Морис и не смееше да го предизвиква.

– Ако този капитан хареса кораба ти, Гейдж, дали наистина би го купил още преди да е довършен?

– Ако одобри това, което ще види и чуе – да, напълно е възможно. Аз ще му предоставя гаранции, че строежът ще бъде завършен според плановете, които ще му покажа и че няма да продавам кораба другиму.

– А ако поиска някакви промени? Допустимо ли е да се правят такива след като вече сте определили цената?

– Стига да не засягат основните линии на корпуса, всякакви промени са напълно допустими. Ще трябва само да изчисля стойността на допълнителните работи преди да сме се уговорили за цената, и после, надявам се, ще сключим самата сделка. Част от сумата ще остане у капитана като гаранция, но след като строежът приключи, той може да дойде, да ми плати остатъка от онова, което ми дължи, и да влезе незабавно във владение на кораба.

– И няма начин той да те измами така, както се е опитал на времето Хорас Търнбул, нали? – разтревожено попита Шимейн.

Смехът на Гейдж я успокои.

– Фланъри казва, че думата на капитана струва повече от злато. Ако аз му дам онова, което очаква от мен, и той ще стори същото. Той търси бърз кораб, подобен на онези, които правят французите. Не бих искал да се хваля, но вярвам, че моят ще може да изпревари всеки френски кораб.

Тя въздъхна доволно.

– Хубаво би било да поплаваме с него поне час-два, преди да сме го изгубили завинаги.

– Сигурен съм, че това ще може да се уреди, сладка моя. Купувачът и без това ще иска да го изпробва на вода, преди да го одобри окончателно, така че като му дойде времето, ще го попитам дали би позволил и на други пътници да ни придружат на кратка обиколка покрай брега.

– Би било прекрасно!

В този миг към тях се приближи Камий и сложи ръка на рамото на дъщеря си, за да насочи вниманието ѝ към Ерих Вернер и Том Уитакър, които мъкнеха два големи сандъка по пътеката към къщата.

– Скъпа, донесохме ти някои твои дрехи от Англия. Къде искаш да ги оставим?

– Дрехите ми! – възкликна възторжено Шимейн. С поруменели бузи и искрящи от възбуда зелени очи тя се обърна към съпруга си и го дари с ослепителна усмивка. – О, Гейдж, трябва да отида да ги видя!

– Тичай тогава, сладка моя – отвърна той със смях. – И не забравяй да говориш с Бес за новите гости. Ще бъдат петима – три жени и двама мъже. Ако тя е съгласна да сготви обяд за всички, Ерих и Том могат набързо да сглобят от готовите греди маса на верандата. Там ще се съберем всички.

Шимейн кимна, извърна се и махна на баща си да придружи майка ѝ до къщата. После ѝ хрумна нещо и отново се обърна към мъжа си.

– Дали баща ти ще е склонен да се присъедини към нас?

Гейдж отговори с усмивка:

– Сигурен съм, че ще направи това усилие, след като Мери Маргарет е тук.

– Тогава ще се погрижа да му сложат удобен стол – каза тя, отстъпвайки няколко крачки назад. – Бъди така добър да ме уведомиш, когато пристигнат гостите. Аз отивам да изпробвам роклите си, за да проверя кои от тях все още ми стават.

Той я изгледа невярващо.

– Да не би да смяташ, че си наддала?

Шимейн нервно прокара длан по предницата на корсета си, защото тъкмо тази част на тялото ѝ я безпокоеше най-много.

– В някои области – да, може би.

След което заслиза по стълбата, съпроводена от развеселения смях на съпруга си. Но когато Гейдж се обърна и видя намръщената физиономия на Морис, веселието му се изпари.

– Още ли сте тук, ваша светлост? – попита предизвикателно той, ядосан, че маркизът упорито продължава да дебне наоколо като хищник. – Трябваше вече да сте доловил, че Шимейн се чувства напълно

щастлива като моя съпруга и да сте си заминал. Или все още смятате, че има някаква полза да се увъртате около нея като пале?

Морис не беше в настроение да се извинява. Твърде дълго бе наблюдавал двамата съпрузи да разговарят помежду си и очевидната обич, която изпитваха един към друг, бе разпалила ревността му. Ако не себе намесила жестоката съдба, сега той можеше да бъде на мястото на този мъж, заради него щяха да блестят очите на Шимейн.

Скръстил ръце зад гърба си, Морис се приближи до Гейдж с отмерена крачка. Слава богу, най-после му се бе удала възможност да остане насаме със заселника. Трябваше да изясни някои неща на този негодник, а за целта бе необходимо да са сами.

– Няма да напусна колониите, господин Торнтън, докато не стане възможно да замина с жената, която обичам.

Погледът на Гейдж стана студен като лед.

– За тази цел, милорд, ще се наложи да ме убиете.

Маркизът сви рамене с безразличие.

– Така и предполагам.

– Може би трябва първо да помислите дали Шимейн не предпочита мен пред вас.

Черните очи на Морис се плъзнаха бавно от загорялото лице на съперника му надолу към широките рамене под бялата риза с дълги ръкави и към стегнатите, тесни хълбоци, обути в светлокафяви панталони. Сетне се върнаха нагоре, за да срещнат отново леко развеселения поглед на Гейдж.

– Склонен съм да призная, че мъж с вашата фигура и външност би могъл да заплени Шимейн, сър, но съм убеден, че след време тя ще ви забрави.

Отговорът на Гейдж го прониза като острие.

– Както забрави вас?

Черните очи заблестяха от ярост.

– Сигурен съм, че единствено обстоятелствата са принудили Шимейн да приеме вашето предложение за брак, господин Торнтън. Ако е знаела, че плаваме насам, за да я спасим, несъмнено е щяла да го отхвърли.

– Възможно е – призна Гейдж. – Но само защото щеше да се чувства обвързана от годеща си с вас. – Той погледна изпитателно маркиза. – Но кажете ми нещо друго: ако ме убиете, какво ще правите с детето, което съпругата ми носи в утробата си?

Морис не желаше да си припомня този болезнен факт, но отговори

спокойно:

– Тъй като то ще бъде част от Шимейн, ще се постарая да му осигурия всички облаги, които бих дал на собственото си дете.

– Всички? – изсумтя Гейдж.

– Освен титлата ми, разбира се, но ще се погрижа за него... или за нея... да не им липсва нищо.

– Освен истинския баща.

– По този въпрос не може да се направи нищо, за нещастие – насмешливо каза Морис. – Разберете ме, не мога да оставя Шимейн тук с вас, като знам, че един ден може да я убие така, както сте убил първата си съпруга. Никога не бих си простил, ако ѝ се случи нещо лошо, което съм могъл да предотвратя.

– Значи сте решили твърдо, че съм престъпник, за да може съвестта ви да е чиста, когато направите опит да ме убиете...

– Опит? – Маркизът се разсмя, искрено развеселен от странно избраната дума. – Добри ми човече, ако реша да ви убия, бъдете сигурен, че просто ще го сторя. Няма само да правя опит!

– Наистина ли сте уверен, че можете да ме убие? – някак недоверчиво попита Гейдж.

– Абсолютно.

Гейдж го изгледа замислено. Думите на маркиза не бяха произнесени с надменна арогантност, а с хладна, непоклатима увереност.

– Шимейн ме предупреди за умението ви да се дуелирате както с пистолет, така и с шпага, но освен това ми каза, че само ранявате противниците си.

– Специално за вас, сър, ще се погрижа присъдата да бъде смъртна.

– След като сте такъв майстор на дуелите, милорд, не би ли било равносилно на убийство да се биете с човек, който никога през живота си не се е дуелирал?

На устните на Морис трепна сардонична усмивка.

– Надявам се бог да разбере, че по този начин помагам справедливостта да възтържествува и предпазвам Шимейн от преждевременна смърт.

– И нищо ли не би ви отклонило от пътя, който сте решил да следвате?

Морис замълча за момент, обмисляйки въпроса му, сетне кимна.

– Ако по някакво чудо бъдете категорично оневинен за убийството на първата си съпруга, ще бъда принуден да призная, че може и да сте достоен за съпруг на Шимейн. Ако не друго, поне ще знам, че не

представяват заплаха за живота ѝ.

Гейдж отвърна на нетрепващия му поглед. Напълно разбираше маркиза. На негово място самият той би сторил същото.

– Тогава в името на семейството си, милорд, се надявам ръката ви да бъде спряна от такова чудо.

На лицето на Морис се изписа замислено изражение.

– Разбирам, че не сте страхливец, господин Торнтън.

Гейдж отвърна на комплиментата с едва забележимо кимване.

– Не, нито пък вие, ваша светлост.

Когато Камий и Шемъс О'Хърн влязоха в салона, Уилям Торнтън направи сърцат опит да се изправи на крака, но Шимейн положи нежно ръка на рамото му и го възпря.

– Не се тревожете, милорд – меко промълви тя. – Майка ми знае, че се лекувате от тежко раняване и не сте в състояние да спазвате етикета.

– И аз това му думам на негова светлост, но той не пожела да ме послуша – обади се откъм канапето Мери Маргарет, като остави настрана картите, които държеше в ръка.

Андрю скокна от канапето и изтича при Шимейн. С влизането на Бес и Нола в къщата той бе потърсил убежище при своята добра приятелка госпожа Макгий, но се успокои напълно едва сега, когато видя новата си майка. Шимейн представи възрастните единна друг, след което запозна момчето с родителите си.

– А това е моят син Андрю – гордо заяви тя, като го прегърна с обич. – Той е на две годинки, може да брои до десет и даже умее да казва името си буква по буква.

– О, какво добро и хубаво дете си ти! – похвали го възхитено Камий. – И умно на това отгоре!

– Мама Шемей ме научи – обясни Андрю с някак свенлива, но покоряваща усмивка.

– Андрю, това са моята майка и моят баща...

Той вдигна ококорен поглед към Шимейн.

– Твоите мама и татко?

– Да, дошли са чак от Англия, за да ни видят – отвърна усмихнато тя.

– Да видят и татко?

Шимейн кимна.

– Те познават баща ти едва от вчера, но днес са дошли и заради него.

– Това е моят дядо! – гордо обяви Андрю, като посочи с пръст към

Уилям.

Граф Торнхедж погледна усмихнато двамата О'Хърн.

– Вижте, трябва ни каре за вист. Дали вие двамата проявявате интерес?

– Баща ми е много подъл картоиграч – предупреди го Шимейн с дяволита усмивка.

Шемъс изсумтя развеселено.

– Майка ти може и да прилича на ангел, момичето ми, но безброй пъти ме е разбивала на карти.

Камий нежно потупа ръката на съпруга си.

– Само защото ти ме оставяш да печеля, скъпи.

– Ха! – възкликна Шемъс, защото идеята бе направо абсурдна. Сетне се обърна към Уилям и посочи жена си. – Истината, милорд, е, че тя ме оставя да печеля.

Уилям се засмя, но в същия миг трепна от болка раната бе напомнила за себе си – и попита вече малко по-сериозно:

– Означава ли това, че карето е налице?

– Бих искала първо да отида за малко с дъщеря си в спалнята ѝ, а след това с удоволствие ще се присъединя към вас и очарователната ви партньорка за някоя и друга игра – отговори любезно Камий.

В този момент откъм кухнята се появи Бес с малък поднос с кифлички в ръка. Беше ги нарязала на хапки. Една от тях тя подаде на своята господарка.

– Сигурно първо ще искате да опитате това, мадам.

Камий хвърли поглед към съдържанието на подноса и попита объркано:

– Но защо, Бес? Хиляди пъти съм яла от твоите кифлички. Да не би тези да са по-различни?

– Да, мадам. Направило ги е ваш'то хубаво момиче.

– О! – Камий не беше съвсем сигурна дали е готова да се подложи на такова изпитание. За толкова години същински катастрофи в кухнята беше придобила доста пълна представа за готварските способности на дъщеря си. И не изгаряше от желание да ги подлага на нова проверка, защото добре знаеше, че после ще усеща вкуса на кифличките в устата си цял ден и ще съжалява, когато си легне вечерта.

– Не се безпокойте, мадам. Опитайте ги – подкани я Бес.

Камий въздъхна, взе една хапка и я сложи в устата си. Постепенно подозрителността, изписана на лицето ѝ, се замени със сияйна усмивка.

– Ами че те са чудесни!

Бес кимна въодушевено.

– Успяхме, мадам! Научихме наш'то момиче да готви!

Уилям се опита да сдържи смеха си, за да се спаси от мъчителните му последици, но усилията му се оказаха напразни. Притискайки една възглавка към гърдите си, за да заглуши болката, той вдигна поглед към Шимейн.

– Скъпа, струва ми се, че те са хранели някакви съмнения относно твоите готварски умения.

– Повярвайте ми, милорд, напълно съм си заслужила недоверието им – развеселено отговори тя.

– Но вече не е така, обзалагам се – намеси се Мери Маргарет. – Двамата с негова светлост даже се питахме дали вашата Бес може да готви толкова добре като тебе, Шимейн Торнтън.

– Вече не съм сигурна – каза Бес и добродушно вдигна рамене. – Може би ученичката все пак е надминала учителката си.

– Заслугата е изцяло твоя, Бес – поласка я Уилям. Сега всички се радваме на плодовете на твоите усилия.

– Благодаря, ваша светлост – отвърна Бес с доволна усмивка, направи реверанс и се скри в кухнята.

Шимейн я последва, за да поговори с нея насаме и да я уведоми, че скоро се очакват нови гости. Бес веднага я увери, че без затруднения може да приготви обяд за още хора. Сигурно нямало да бъде нещо кой знае какво, предупреди тя, но щяло да има за всички. Точно такъв отговор бе очаквала Шимейн от старата си готвачка.

– Знаех си, че ще се справиш, Бес – каза тя, като я прегърна с обич. – Но съпругът ми не желаше да те притеснява, като те товари с повече работа.

Бес се усмихна.

– Кажи на твоя господин, че му благодаря за любезната загриженост, скъпа. – Сетне се наведе към нея и прошепна: – Ако питаш мене, той е много хубав и свестен момък.

– Наистина е такъв – съгласи се Шимейн също шепнешком.

После обясни набързо на Ерих и Том къде да направят масата и се върна в салона. Камий посочи към отворената врата на спалнята, където се виждаха двата сандъка, донесени от ратаите.

– Ще отидем ли да видим какво е сложила Нола в сандъците?

– Изгарям от нетърпение! – възкликна Шимейн, хвана майка си за ръка и я поведе към спалнята.

Щом тя, Камий и Нола се затвориха в стаята, Шимейн измъкна от

единия сандък бледосиня рокля от копринен бродат с квадратно изрязано деколте и три четвърти ръкави и след като Нола я изглади внимателно, я облече. Роклята прилепна ласкаво към тялото ѝ, сякаш бе стар приятел, копнеещ да поднови предишната близост. Камий пристъпи зад дъщеря си, за да стегне вървите на гърба на корсета и завърза на шията ѝ тънка лента със скъпоценен накит. После остави Шимейн в сърчните ръце на прислужницата. Нола се просълзи от радост, заедно пак може да разресва косата на младата си господарка, която до неотдавна бе смятала за мъртва. Възможността отново да се погрижи за прическата ѝ беше истински празник за нея и не след дълго косите на Шимейн бяха събрани във висок, изящен кок, от който над нежното и ухо се спускаха три кокетни букли.

Нола извади от сандъка огледало и го вдигна пред лицето на младата си господарка, за да ѝ покаже възхитителните резултати от труда си. Камий също огледа одобрително прическата и се усмихна щастливо.

– О, Нола, сега вече отново се чувствам като предишната Шимейн! – извика Шимейн. – Благодаря ти!

– По-красива сте от всякога, мадам – отвърна прислужницата, като прегърна нежно господарката си. После тихичко излезе от стаята.

– Наистина изглеждаш прекрасно, скъпа – каза Камий, преглъщайки сълзите, които бяха замъглили погледа ѝ. – Само почакай да те види Морис.

Шимейн трепна, обърна се към майка си и се взря в просълзените ѝ сини очи, които я гледаха умоляващо.

– Мамо, аз не съм омъжена за Морис. Моят съпруг е Гейдж. Не забравяй това.

Веждите на Камий се сключиха в болезнена гримаса.

– Ще може ли той някога да ти даде онова, което е способен да ти даде Морис?

Шимейн долови лекото треперене в гласа ѝ и тревогата, изписана на лицето ѝ. Но колкото и да обичаше майка си, за нищо на света нямаше да ѝ позволи да я подмами с хубави дрехи или обещания за несметни богатства и да я откъсне от Гейдж.

– Мамо, аз обичам мъжа си и не искам никой друг...

– Но много хора казват, че той е убил първата си жена...

– Да, познавам неколцина от онези, които се осмеляват да говорят такива неща. Ако се срещнеш с тях лично, мамо, сама ще разбереш що за хора са това и защо толкова разпалено разпространяват истории, съчинени от самите тях. Роксана Корбин е една стара мома, която мечтае

да се омъжи за Гейдж още от пристигането му във Вирджиния преди повече от девет години. Той обаче се е оженил за Виктория и това я е наранило дълбоко. Кой знае, може дори самата тя да е убила Виктория. Най-малкото, именно Роксана е открила трупа, така че това не е невъзможно. Когато двамата с Гейдж се оженихме, тя дойде тук, наруши уединението ни в момент, в който празнувахме своята любов, и се закле да разкаже на всички, че той е убил Виктория. Тя е зла жена, мамо. Опита ла е всичко, за да спечели Гейдж, и след като не е успяла, жадува да го унищожи. Нима това е човек, на когото може да се вярва? Ти би ли се усъмнила в татко, ако някой завистник дойде и ти каже, че той е крадец?

– Не, разбира се, че не, Шимейн, но...

– Никакво „но“! – вдигна ръка Шимейн, за да накара майка си да замълчи. – Няма да слушам повече обиди по адрес на моя мъж! И ако си донесла тези дрехи с надеждата да ме убедиш да напусна Гейдж, вземи си ги обратно. Ще мина и без тях. И разбери веднъж завинаги, мамо – Гейдж е единственият мъж, когото обичам, и нищо, освен смъртта, не може да ме откъсне от него!

Камий притисна треперещата си ръка към гърдите си в опит да потисне болката, която разкъсваше сърцето ѝ.

– Как да те оставя тук с него, когато знам, че може би не си в безопасност... че може да убие и теб?

– Мамо, моля те – промълви нежно Шимейн. – Не се тревожи за Гейдж...

– Не мога да не се тревожа, Шимейн – въздъхна отчаяно Камий. – Ти си единствената ни рожба... нашето скъпо малко момиченце. Не бихме понесли да те загубим! А и си толкова млада! Нямах достатъчно опит с мъжете! Гейдж е много по-възрастен...

– Той е само две години по-голям от Морис – прекъсна я Шимейн. – Нима смяташ, че тези две години променят толкова много нещата?

Майка ѝ вдигна вежди, опитвайки се да намери оправдание за преубежденията, които изпитваше към заселника.

– Гейдж изглежда много по-възрастен.

– Навярно защото нищо не му е било поднесено на тепсия, мамо. Трябвало е да работи упорито, за да постигне нещо в живота си. Също като татко на времето.

– Баща ти беше много по-млад, когато се оженихме...

– Нека сложим точка на този разговор – прекъсна я Шимейн. Майка ѝ се опита да каже още нещо, но тя решително поклати глава. – Отивам да покажа на Гейдж роклята си. Надявам се докато се върна вече да си

се примирила с мисълта, че съм омъжена за него и че няма да позволя на никого и на нищо да попречи на брака ни. Скоро ще имаш внук, мамо, и ми се иска да вярвам, че го очакваш със същото нетърпение, с което го очаквам самата аз. Моля те, не си губи времето да ми говориш за ненавистта и недоверието си към моя съпруг, защото това може само да ме отчужди от теб.

Камий поклати леко глава и изтри носа си с дантелената си кърпичка.

– Аз не изпитвам омраза към Гейдж, Шимейн. Кълна се, че ако можех да се уверя в неверността на обвиненията срещу него, щях да съм довольна и да се радвам, че го обичаш толкова.

– Тогава се моля да се случи нещо, което да разсее страховете ти – тихо каза Шимейн. – Защото не мога да те гледам как плачеш.

После целуна нежно майка си и излезе от спалнята. Уилям пръв забеляза промяната в облеклото и прическата ѝ и я възнагради с комплимент, излязъл сякаш от устата на изискан светски ухажор:

– Щом стаята се изпълни със светлина, бях готов да се закълна, че слънцето е изгряло повторно, но сега виждам, че това прекрасно сияние се излъчва от теб, скъпа Шимейн.

– Много сте галантен, милорд – отвърна Шимейн с грациозен реверанс и се отправи към входната врата. На прага обаче се спря и погледна през рамо към Андрию, който се бе наместил удобно в скута на негова светлост. – Отивам да видя баща ти, Анди. Искаш ли да дойдеш с мен?

– Отивам пли татко! – възторжено съобщи момчето на дядо си и скочи на крака.

Шимейн улови малката му ръчичка, усмихна се в отговор на обезпокоения поглед на баща си и излезе от къщата.

Връщането ѝ на кораба накара и Гейдж, и Морис да прекъснат разговора си и да я зяпнат, омагьосани от нейната красота. Но когато Гейдж я прегърна и я притегли към себе си, за да я целуне, сърцето на маркиза бе пронизано от остра болка. Трябваше да се махне от това място. Днес вече се беше нагледал на нежностите и взаимното щастие на двамата съпрузи. Стиснал юмруци, той им обърна гръб, прекоси палубата и слезе от кораба, без нито веднъж да погледне назад.

След излизането на дъщеря си Шемъс побърза да отиде в спалнята, където откри съпругата си да риде тихичко, притиснала кърпичката към лицето си.

- Успя ли да поговориш с нея? – попита разтревожено той.
- Да, но нищо не се получи, Шемъс. Шимейн е твърдо решена да остане с Гейдж. Казва, че го обичаи че не иска никой друг.
- По дяволите този неин ирландски инат!
- Шемъс! Засрами се! Тя ни е дъщеря!
- Да, и откривам у нея собственото си проклето твърдоглавие.
- Може би тя е права, Шемъс – скръбно промълви Камий. – Какво право имаме да осъждаме този човек, след като не знаем почти нищо? Шимейн се кълне, че слуховете са пълна лъжа, продиктувана единствено от завист и ревност. Някаква стара мома, която искала Гейдж да се ожени за нея...
- Ще видим какво може да стори Морис – измърмори Шемъс почти на себе си. – Дано той успее да я убеди да се върне с нас. Някога тя твърдеше, че го обича, а аз знам, че и той я обича.
- Не смятам, че Шимейн ще си дойде у дома с нас, Шемъс, не и без своя съпруг. А ако я накараме насила, ще ни намрази завинаги.
- Искаш да кажеш, че сме я загубили?
- Да, Шемъс, боя се, че е така. Загубихме нашето малко момиченце. Шимейн е пораснала. Станала е жена, и то жена, която сама взема своите решения.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

– Идат! – обяви Фланъри малко след като Гилиън отведе Андрю да търсят животни из гората. Гейдж и Шимейн отидоха при дърводелеца до парапета и проследиха с очи пръста му, който сочеше към голямата лодка, приближаваща пристана за товари. Скоро тя стигна до брега и от нея скочи висок мъж с триъгълна шапка, който завърза въжето за един стълб, докато в същото време другият мъж в лодката прибираше веслата.

Първият джентълмен съпроводи две от младите дами нагоре по стъпалата на кораба, а гребецът помогна на третата. Щом съзряха Шимейн, двамата мъже свалиха почитително шапки. На ръст бяха колкото Гейдж. По-възрастният имаше гъста тъмнокестенява коса, вързана на опашка над високата колосана яка на сюртука му. Лицето му бе четвъртито, с изсечени черти и кафяви очи. Ситните бръчици около устата му, в която блестяха два реда равни бели зъби, подказваха, че това е весел човек, обичащ смеха.

Фланъри го представи.

– Капитан Торнтън – каза той, като се обърна към работодателя си, – това е капитан Бошан...

– Натаниъл Бошан – кимна мъжът и протегна ръка на Гейдж. – Или само Нейтън, ако предпочитате...

Последва обичайният отговор:

– Всички ме наричат Гейдж.

След като се запозна и с Шимейн, капитанът представи придружителките си.

– Това са моите сестри близначки Габриел и Гарланд – обясни той, сочейки двете по-млади жени. Сетне прегърна тъмнокосата жена, която бе застанала до него. – А това е съпругата ми Шарлот.

Близначките имаха златистокафяви, блестящи очи и коси, черни като гъстата грива на по-младия мъж. Всъщност, колкото и да бе удивително, Гарланд приличаше по-скоро на него, отколкото на сестра си.

– Моят по-малък брат Рурк – потупа го по рамото Натаниъл.

– Ваш верен слуга, мадам Торнтън – поклони се галантно Рурк на домакинята и я дари с ослепителна усмивка. – Красотата ви поразително напомня за хубавиците, които съм виждал на онзи чуден остров Ирландия, мадам.

Зелените ѝ очи грейнаха.

– Подозирам, че и у вас има нещо ирландско, сър, ако се съди по вашето сладкодумие.

Рурк отметна глава назад и се засмя доволно.

– Наистина много харесвам ирландците, дума да няма.

– Значи имате отличен вкус, сър – отбеляза Шимейн, с което предизвика развеселения смях на мъжете.

Габриел пристъпи напред. В очите ѝ трепкаха дяволити пламъчета.

– Мисля, че е добре да ви предупредя за брат ми, госпожа Торнтън. Той, изглежда, е решил да си остане ерген, въпреки че възрастта му напредва. При все това се държи с всяка хубава жена така, сякаш е единствената, на която би позволил да завладее сърцето му. В действителност той ще се опита да завладее вашето, стига да може.

– Засрами се, пиленце – смърри я шеговито Рурк. – Позволяваш си да ме съдиш строго, а самата ти вече навърши двамайсет години и още не си намерила подходящия мъж.

– Няма смисъл да ме предупреждавате, госпожице Бошан – отговори ѝ Шимейн и прегърна съпруга си през кръста. – Сърцето ми вече е превзето.

– Значи сте в безопасност. Слава богу! – Габриел изгледа триумфално хубавия си брат, който размаха закачливо пръст. Тя тръсна глава в знак на пренебрежение към мълчаливата му закана, но когато той пристъпи заплашително към нея, нададе внезапен писък и отскочи назад. – Ще кажа на мама, ако пак ми сториш нещо!

Гарланд, която наблюдаваше отстрани лудориите на брат си и сестра си, поклати глава и се обърна към Шимейн.

– Както вероятно сте забелязала, мадам, аз съм единственият нормален човек в семейството – заяви тя, в отговор на което братята ѝ изсумтяха неодобрително. Гарланд отмина това с презрение, като вирна надменно изящното си носле, но златистите ѝ очи блестяха развеселено. – Моля ви, наричайте ме Гарланд, госпожа Торнтън. Можете да се обръщате и към сестра ми на малко име. – Тя хвърли закачливо-укорителен поглед към Габриел. – На нея просто ѝ липсва достатъчно добро възпитание, за да се сети да ви го предложи сама.

– Аз също ще се радвам, ако ме наричат Шимейн.

Без ни най-малко да се смути от упрека, Габриел сви рамене.

– Гарланд се мисли за много по-умна и по-достойна от останалите членове на семейството. Вярно е, че тя винаги е проявявала към уроците на нашите учители много повече внимание, отколкото бих могла да проявя аз. Но според мен има редица имена, които са по подходящи за нея... Досадна, Самодоволна, Предвзета...

Гарланд изпъшка гневно и подобно на брат си пристъпи към своята близначка, сякаш се канеше да си отмъсти за обидата. Но Габриел се изкикоти дяволито и бързо се отмести встрани.

Шарлот вдигна отчаяно ръце.

– Момичета, дръжете се прилично – призова ги умолително тя. – Какво ще си помислят за нас тези добри хора? Нищо хубаво, ако питате мен.

Гейдж се засмя, впечатлен от това жизнерадостно семейство.

– Напротив, мадам. Сега разбирам какво пропуска човек, когато е единствено дете в семейството.

– Ние сме доста разюздано домочадие – призна усмихнато Натаниъл. – Имаме си и още един брат, който още няма двадесет години. Дойде му на гости някакъв приятел, затова той предпочете да си остане у дома, за да правят всички щуротии, които правят младежите на тяхната възраст. Когато ги видях за последно, двамата флиртуваха със съседските момичета. – Погледът на капитана се плъзна по палубата на бригантината и заблестя ентусиазирано. – Нямам търпение да разгледам тази

красавица, която сте построил, сър.

Шимейн прие това като подканяне и се обърна към трите жени.

– Отиваме ли в къщи, дами? Съпругът ми и аз имаме и други гости, с които бих искала да ви запозная.

Всички се съгласиха на драго сърце да я последват.

Морис дьо Мерсер, който беше потърсил убежище в салона на къщата, седеше на един стол и наблюдаваше разсеяно четворката картоиграчи, но когато Шимейн въведе останалите три дами, бързо се изправи. Радваше се на възможността да се занимава с нещо далеч по-приятно от играта на карти, но определено не бе очаквал толкова много и очарователни „занимания“. Първо го представиха на Шарлот, а после на Габриел, която го засипа с толкова много и набързо изстреляни въпроси, че той едва смогваше да отговори на всичките, още повече, че в същото време бе зает да наблюдава сестра й. Гарланд се бе спряла, за да се полюбува на красивите мебели, но накрая Шимейн доведе и нея, за да я запознае с бившия си годеник.

– Гарланд, това е един семеен приятел, маркиз Дьо Мерсер – каза Шимейн. – Ваша светлост, това е госпожица Гарланд Бошан...

– За вас просто Морис, госпожице Бошан – отвърна той с дълбок поклон.

Младата жена направи лек реверанс.

– И аз бих предпочела да ме наричат просто Гарланд, милорд. – На устните й трепна усмивка. – Това „госпожица“ ме кара да се чувствам като... като стара мома.

– Хм, една изключително красива и млада стара мома – промълви топло Морис.

Габриел въздъхна тихичко. Безполезно беше да се опитва да запленни маркиза с остроумни разговори. И слепец би видял, че той е привлечен от сестра й. Отдавна бе разбрала, че щом двама души са родени един за друг, обикновено е необходима брадва или нещо още по-остро, за да бъдат разделени. В момента случаят, изглежда, бе именно такъв, въпреки че Гарланд се държеше с любезна съдържаност, граничеща с безразличие. Габриел веднага реши, че трябва да се поучи от уроците, които демонстрираше сестра й понастоящем, защото никога досега не й се бе удавало да омагьоса някой ухажор с неспирното си бърборене.

Тя обаче умееше да губи достойно, затова реши за доброто на своята близначка да зададе един последен въпрос, преди да се оттегли от сцената.

– А има ли маркиза Дьо Мерсер, ваша светлост?

– Като изключим баба ми, си нямам никого друго на света – отговори Морис, като хвърли многозначителен поглед към Шимейн и със задоволство забеляза как лицето ѝ се изчерви.

Габриел допря замислено пръст до брадичката си.

– Чудя се какво ли бих правила, ако нямах братя и сестри. В семейството ми сме пет деца, а като се има предвид, че с Гарланд сме и близначки, винаги се налага да делим всичко... иначе...

Морис мълчеше напрегнато, защото не бе съвсем сигурен дали тя не иска да каже, че ще трябва да си поделят и него.

– Скъпа, нуждаем се от още столове – обърна се Камий към дъщеря си. – Имате ли други, освен тези?

– Разбира се, мамо – отвърна Шимейн и понечи да помоли Нола да донесе двата стола от тавана, но в този момент забеляза, че Бес ѝ прави някакви знаци от кухнята и веднага се извини на останалите, за да изтича да помогне на готвачката при приготвянето на подходящ сос за еленското месо.

– Аз ще донеса столовете – предложи като истински кавалер маркизът. Беше видял няколко на предната веранда.

Картите бяха оставени настрана, а когато се появиха столовете, дамичите вече бяха свалили шапките си. Морис галантно предложи на Гарланд да седне на един от столовете, които бе донесъл, но пропусна да забележи нестабилността на облегалката му, тъй като цялото му внимание бе съсредоточено върху очарователния кок, събран в долната част на тила на младата дама, и върху нежната бяла кожа на шията ѝ.

В момента, в който Гарланд понечи да седне, облегалката се отдели от седалката и целият стол се разпадна под нея. Тя политна назад, сподирена от стреснатите възклицания и ококорените погледи на присъстващите. Но Морис притежаваше отлични рефлексии, тренирани да реагират светкавично в критични ситуации като тази. Той се наведе мигновено с разперени ръце, хвана дамата секунда преди да е паднала на земята и веднага долови приятния ѝ нежен аромат на люляк и сапун, който замая главата му като сладко пролетно вино. Сетне, когато ръцете му обгърнаха тънката ѝ талия, а главата ѝ се допря до гърдите му, бе възнаграден и с мимолетен поглед през каскадата от светлобежова дантела на яката ѝ към меко заоблените ѝ гърди, стегнати в бледоморавия корсет на роклята.

– Божичко! – възкликна изумено Гарланд. Как бе възможно да се чувства толкова приятно и сигурно в ръцете на този почти непознат мъж?!

Морис я изправи на крака и се наведе над рамо той, за да попита загрижено:

– Добре ли сте?

Гарланд се обърна, за да срещне блестящия му черен поглед, и внезапно бе обзета от трепетно вълнение. Винаги беше смятала, че трудно би се намерил мъж, който да се сравнява по красота с брат ѝ, но май трябваше да промени мнението си.

– О, разбира се, ваша светлост – припряно го увери тя. – Просто се стреснах, това е всичко.

– Морис – напомни ѝ шепнешком той.

Едва тогава двамата осъзнаха, че останалите присъстващи са се умълчали и ги наблюдават с любопитство. Бузите на Гарланд поруменяха свенливо, но Морис, който бе свикнал на подобен интерес от страна на околните, изобщо не се впечатли, а просто се наведе да вдигне стола.

– Бих казал, че има още много какво да се желае от съпруга ти като мебелист, Шимейн. – Тонът му бе доста хаплив, но той искаше да покаже ясно на бившата си годеница, че мъжът, на когото се е посветила, съвсем не е съвършен.

Шимейн се наежи и побърза да защити съпруга си.

– Вината е изцяло моя, ваша светлост – отвърна тя. – Трябваше да обърна внимание, че сте донесли от верандата един от столовете, които бяха оставени там за поправка. Естествено, това не е стол, изработен от Гейдж. – Шимейн посочи с ръка мебелите, които изпълваха стаята и добави гордо: – Ето какви мебели прави той.

Внезапно отвън долетя уплашен писък. Шимейн стреснато разпозна в него гласа на Андрю, втурна се тревожно покрай Гарланд и Морис и изхвърча на верандата. Изпреварил Гилиън, Андрю тичаше през глава към къщата. Шимейн се спусна по стъпалата и хукна към момчето, което се хвърли в разтворените ѝ обятия така, сякаш го преследваше цяла глутница гладни вълци. Тя вдигна плаещото дете в скута си и то притисна лице към рамото ѝ, отказвайки да погледне накъдето и да било. След миг дотича и Гилиън, останал без дъх.

– Какво стана? – попита Шимейн. – Какво го е уплашило така?

– Каин – задъхано отвърна Гилиън. – Гърбушкото се беше намърдал в един прогнил дънер. Толкова добре се беше скрил, че изобщо не го забелязах. Ама Анди го видя.

Шимейн добре си спомняше злощастното създание, с което се бе сприятелила. Беше смятала Каин за безопасен, но сега започваше да се бои, че може да е грешила.

– Каин направи ли му нещо?

– Не, обаче Анди здравата се уплаши и затуй хукна насам като луд.

Шимейн въздъхна с облекчение и притисна треперещото момче към себе си. Когато видя, че съпругът и тича разтревожено към тях, тя побърза да го успокои и извика усмихнато:

– Всичко е наред. Анди просто се е уплашил.

След миг Гейдж вече беше при тях и Гилиън трябваше да разкаже наново цялата история. Работодателят му обаче имаше още въпроси.

– Попита ли Каин какво търси в гората?

Гилиън кимна.

– Затуй се забавих. Много е трудно да го разбереш какво приказва, Капитане, ама доколкото схванах, охранявал твоята госпожа.

– Охранявал е Шимейн? – Гейдж объркано смръщи вежди и се спогледа недоумяващо със съпругата си. После отново се обърна към младежа. – Каза ли ти защо?

– Да, каза нещо за Потс и за другите... дето искали да й сторят зло.

– Другите? Попита ли го за тях? Кой биха могли да бъдат те?

– Пробвах, Капитане, обаче той не щя да ми отговори. Просто се измъкна от скривалището, измъкна и мулето си и замина. – Гилиън замълча и поклати изумено глава. – Капитане, трябваше да видиш какво чудо е построил. Хабер си нямам кога може да го е сторил, ама е направил ограда от пръти за мулето и сетне е струпал край нея съчки и шума, та да не се вижда нищо. Бях само на няколко крачки и въобще не разбрах, че там има нещо, направено от човешка ръка. Мене ако питаш, Каин идва там от доста отдавна, обаче не е искал никой да го забележи... даже и ние!

– Чудя се дали през цялото това време всъщност не сме търсили него – измърмори почти на себе си Гейдж.

– Не зная, Капитане – отвърна Гилиън. – Ама доста време трябва да е прекарал в гората, за да направи такава чудесия.

– Но как Каин би спрял Потс, ако го види да идва насам?

Младежът беше готов с отговора на този въпрос.

– Бях на петдесетина крачки, когато Анди почна да пищи, и веднага изтичах да видя какво го е стреснало толкова. Тогава съзрях Каин в кухото дърво. Беше турил пред него един листат клон и се спотайваше отзад като мишка, ама като разбра, че съм го видял, отмести клона и аз начаса забелязах, че в скута си държи една ръждясала кремъклияка. Сепнах се, понеже не знаех дали няма да реши да я използва срещу нас. Казвам ти, Капитане, пушката изглеждаше толкоз стара, че ако беше

стрелял, сигурно щеше да се взриви в ръцете му. Чини ми се, че с нея е смятал да спре Потс.

Гейдж пое подсмърчащия си син от ръцете на съпругата си. Шимейн бе избърсала очите и носа на момчето, но малкото му телце все още трепереше. Слабите му ръчички се заключиха здраво около шията на баща му, но когато Шимейн утешително го погали по гърба, Андрю най-накрая вдигна глава и й се усмихна колебливо.

– Пакостник такъв – смърти го нежно тя, като разроши перчема му.

– Успя да ме изплашиш до смърт.

– Ще го взема с мен на кораба – каза Гейдж.

– Гилън! – извика Анди, озъртайки се за младежа.

Гилиън пристъпи към него.

– Ето ме, Анди.

– Отиваме на татковия колаб. Идваш ли?

Младежът се засмя.

– Май ще е най-добре да дойда. Баща ми има да се чуди къде съм духнал.

Шимейн остана загледана след тях, докато не започнаха да се изкачват по скелето на бригантината, после се обърна и като видя, че всички от къщата са излезли на верандата и я наблюдават с тревога, побърза да се присъедини към тях.

Уилям пръв показва загрижеността си.

– Какво се е случило, Шимейн?

– Нищо сериозно, милорд. Андрю просто се е уплашил, това е всичко. Близо до Нюпорт Нюз живее един много уродлив човек. Анди го е видял в гората, а знаете колко се бои от непознати. Видът на Каин го е ужасил...

– Каин? – повтори майка й. – Що за странно име?

– Съгласна съм, мамо, но ако видиш горкия нещастник, ще разбереш, че името е напълно подходящо.

– Досажда ли ви много? – попита Морис.

– Не, ни най-малко – отвърна Шимейн, като не пропусна да забележи, че бившият й годеник е застанал до Гарланд. Наистина бяха прекрасна двойка и тя се надяваше, че от тази среща ще произлезе нещо повече и че Едит дъо Мерсер ще одобри момичето за съпруга на внука си. – Всъщност, ако Гилиън е разбрал добре, Каин ме е охранявал.

Камий се сепна и притисна внезапно разтрепераната си ръка към гърдите си.

– Защо му е да прави подобно нещо? Нима подозира, че някой

може да ти стори зло?

Шимейн знаеше кого има предвид майка й под „някой“, но само сви небрежно рамене.

– Имаше един моряк на борда на „Гордостта на Лондон“, който заплаши, че ще ме убие...

– Тук ли е останал? – прекъсна я Шемъс, вече разтревожен не помалко от съпругата си.

– Да, татко. Джейкъб Потс изглежда твърдо решен да изпълни заката си.

– Но защо Каин е решил да играе ролята на твой пазач? – попита Камий. Какво криеше дъщеря им, за бога?

Шимейн не искаше да обяснява, защото знаеше, че майка й ужасно ще се разстрои, ако узнае всичко.

– Просто веднъж помогнах на Каин...

– Как му помогна? – намеси се баща й.

Тя отново сви рамене в неубедителен опит да омаловажи цялата ситуация.

– Потс го биеше и аз се намесих...

– Как? – още понапрегнато попита Шемъс. Познаваше дъщеря си достатъчно добре, за да усети, че тя се опитва да скрие нещо от тях. – Какво точно направи?

– Ударих Потс – нервно отговори Шимейн.

– Какво? – изрева баща й.

Камий имаше чувството, че ще припадне.

– Не смея да чуя останалото!

Съпругът й обаче бе на друго мнение.

– Разкажи ни всичко!

Шимейн въздъхна тежко при мисълта за онова, което я очакваше. Ясно бе, че баща й няма да я остави, докато не чуе цялата история.

– Много е просто. Когато видях, че Потс налага Каин, грабнах една сопа и цапардосах негодника по главата няколко пъти. Това е всичко.

Камий изпъшка.

– О, не може да го е направила, Шемъс, кажи ми, че не може!

– Направи го и още как! – намеси се Мери Маргарет, развеселена от разговора им. – Видях го със собствените си очи!

Морис едва не се задави, мъчейки се да потисне смеха си. Опитът му обаче претърпя пълен провал и след миг той целият се тресеше от смях, за радост на близначките и за ужас на Камий. Най-накрая все пак успя да се поуспокои и да намигне весело на Шимейн.

– Това е то моето момиче!

– Колко си смела! – възкликна възхитено Габриел. – Бих искала и аз да съм такава.

– Та ти пициш дори когато видиш мишка – засмя се близначката ѝ, с което мигновено успя да прекърши ентузиазма на сестра си.

Габриел обаче пренебрежително тръсна глава.

– Хм, все е по-добре, отколкото да се опитвам да нахраня всяка животинка, която ми се изпречи на пътя.

Шемъс ги прекъсна с предпазлив въпрос предположение.

– Този Потс навярно не е много едър човек?

Дъщеря му съумя да се усмихне, но усмивката бе плаха и неубедителна.

– Мили боже! – избухна Шемъс, опасявайки се от най-лошото. – Това момиче се е побъркало!

– Колко е едър все пак? – попита тихо Камий.

Шимейн прехапа нервно долната си устна и извърна поглед настрана. Не можеше да гледа майка си в очите и да увърта.

– Висок, ако не се лъжа.

Предпазливият ѝ отговор, разбира се, не задоволи Шемъс.

– Колко висок, дъще?

– Успяхте ли вече да се запознаете със Слай Тъкър? – попита Шимейн с отчаяна надежда, че все още не са.

– О, неее! – простена Камий.

Шемъс нададе яростен рев:

– Изобщо ли не ти хрумна, дъще, че един такъв мъж може да те убие на място?

Мери Маргарет, която се забавляваше страхотно, отговори вместо Шимейн.

– О, оня грамаден звяр се опита, но негова прекрасна светлост господин Торнтън ѝ се притече на помощ. Изрита онзи помияр право в канавката, кълна се!

– Аз влизам вътре – отмаляло промълви Камий. – Днес вече ми се струпа твърде много.

Шимейн въздъхна облекчено. Най-лошото беше отминало.

– За всичко е виновна тая проклетата пустош тук! – недоволно измърмори Шемъс, като тръгна след разстроената си съпруга. – Шимейн трябва да си дойде в къщи с нас! Още с първия кораб, който тръгва за Англия!

Родителите на Шимейн бяха последвани от прислужниците и

двамата старци, и на верандата останаха само Морис, близначките и Шимейн, която продължаваше да стои на стъпалата.

Морис сведе поглед към нея, напълно очарован от неразумната ѝ постъпка.

– Винаги съм смятал, че си способна да направиш един мъж на пух и прах, Шимейн. И с огромно удоволствие откривам, че през цялото време съм бил прав.

– Мисля, че тя е чудесна! – намеси се Габриел. Но това, което я интересуваше в действителност, бе отношението на маркиза към съпругата на заселника, защото ѝ се струваше, че между тях някога е съществувало нещо повече от просто познанство. – Отдавна ли сте приятели?

Морис, който продължаваше да съзерцава с блеснал от възхита поглед бившата си годеница, изобщо не се поколеба да изясни, че това е жената, която е счел за достойна да му бъде съпруга.

– Шимейн беше моя годеница, преди господин Торнтън да я открадне.

– О! – едва чуто възкликна Габриел, но любопитството ѝ надделя над изненадата и гласът ѝ бързо укрепна. – Мислех, че когато двама души са сгодени, това е почти като да са женени.

Шимейн се изчерви, но не пожела да обяснява подробно.

– Морис и аз бяхме разделени един от друг и нямах основание да се надявам, че някога може да се намерим отново.

– Колко тъжно – съчувствено промълви Гарланд.

– Не чак толкова, всъщност – предпазливо каза Шимейн. – Разбирате ли, аз много обичам съпруга си.

– Но трябва да сте обичала и негова светлост – вметна Габриел.

– Да, но може би не толкова дълбоко, колкото си мислех тогава – призна нерешително Шимейн, като вдигна поглед към хубавите тъмни очи, които я наблюдаваха настойчиво. – Морис и аз бяхме по-скоро опиянени един от друг. Той е толкова красив... – Тя замълча за момент, защото искаше да бъде искрена, но и да не наранява повече чувствата му. – Вероятно съм била замаяна и... поласкана от вниманието му.

Габриел погледна първо нея, после Морис, и чудесно разбра какво има предвид Шимейн. Двамата биха били прекрасна двойка. Но, от друга страна, не смяташе, че Гейдж Торнтън е по-малко подходящ за съпруг на домакинята им. Честно казано, самата Габриел за нищо на света не би могла да определи кой от двамата мъже е по-красив. Но сега по-важно бе друго, и тъй като сестра и никога нямаше да се осмели да попита маркиза за настоящото му положение, оставаше да го стори тя.

– А вие не ухажвате ли някоя друга девойка в Англия?

Гарланд зяпна, ужасена от дързостта на сестра си, и побърза да се намеси:

– Няма нужда да отговаряте на този въпрос, ваша светлост. Сестра ми навярно е забравила добрите си обноски у дома.

Думите на Габриел обаче съвсем не бяха засегнали Морис. Дълго време бе жадувал за Шимейн и сега, когато я беше загубил, единствено-то, което можеше да стори, за да облекчи огромната болка, стягаща сърцето му, бе да намери друга, също толкова прекрасна жена. В интерес на истината, хиляди пъти би предпочел да отведе Шимейн веднага оттук и да направи така, че тя да не съжалява никога за дните, прекарани в това място. Гарланд беше хубава млада жена. Харесваха му нейната скромност и плахост, но все още не можеше да каже дали от познанството им ще се получи нещо повече, а и не искаше да ѝ обръща внимание, преди да се е уверил, че между Шимейн и Гейдж наистина всичко е наред.

– Предполагам, Габриел, че след като Шимейн е омъжена за Торнтън, ще трябва в скоро време да започна да си търся друга.

Усмивката, с която младата жена посрещна отговора му, бе може би една от най-лукавите усмивки, които бе виждал през живота си. Боеше се дори да си помисли какво ще последва.

– Навярно бихте приел да погостувате у дома, когато се върнем от Ню Йорк – предложи тя. – Опитвам се да намеря подходящ съпруг за сестра ми, за да може общата ни стая да остане само за мен...

– Габриел! – възкликна възмутено Гарланд. – Как смееш да намекаваш, че маркизът би могъл да проявява някакъв интерес към мен?! Та ние току-що се запознахме!

Сестра ѝ продължи така, сякаш Гарланд въобще не бе проговаряла:

– Разбирате ли, в момента двете делим една стая, а Гарланд е толкова педантична! Постоянно ме тормози, задето съм разхвърляла. Всъщност аз просто обичам нещата да са разположени удобно.

Морис разбра, че ако наистина реши сериозно да ухажва Гарланд, ще има вярна съюзница в лицето на Габриел.

– Ако ме уведомите кога се очаква да се завърнете от пътуването си, с удоволствие бих посетил вашето чудесно семейство.

– Божичко! – прошепна Гарланд, останала без дъх от смайване. Сетне нервно приглади с длан дантелената яка на роклята си. Искаше ѝ се да имаше ветрило, за да охлади пламналото си лице. Маркизът бе олицетворение на мечтания съпруг, но и през ум не ѝ беше минало, че той би могъл да я ухажва. Беше ужасно скандализирана от дързостта и

нахалството на сестра си... и в същото време ѝ бе признателна.

В този момент на верандата се появи Бес и започна да разстила покривка върху импровизираната маса, сглобена набързо от чираците.

– Дете мое, има ли достатъчно съдове за всички?

– Да, Бес. Идвам веднага да ти покажа къде са – отвърна Шимейн и се качи по стъпалата. Минавайки покрай бившия си годеник тя се спря и нежно постави ръка върху неговата. – Радвам се, че в крайна сметка може да има полза от дългото ти пътуване дотук, Морис. Надявам се някой ден да успееш да ми простиш, заедно наруших обета си пред теб, като се омъжих за Гейдж.

– Все още ме боли, Шимейн – чистосърдечно призна той с приглушен шепот. – Не знам дали си ме обичала или не, но аз те обичах и исках да бъдеш моя жена. А и все още има нещо, което трябва да се изясни, преди да реша, че мога да те оставя на грижите на съпруга ти. Това, което ме интересува, е твоят живот, твоето благополучие... и, разбира се, твоето щастие.

– Аз съм щастлива, Морис, моля те да ми повярваш.

– Засега да, но аз се опасявам за бъдещето, Шимейн, и няма да се успокоя, докато не се уверя, че си в сигурни ръце. Ако Гейдж не е подходящ да ти бъде съпруг, то аз определено бих искал да бъда такъв.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Само няколко дни след като получи съобщение, че внукът ѝ е заминал за колониите със семейство О'Хърн, за да търси Шимейн О'Хърн, Едит дьо Мерсер събра багажа си и светкавично отплава от английския бряг. Въпреки че нарочно не взе със себе си нито слуги, нито камериерки и че плати значителна сума за самостоятелна каюта на борда на „Лу-нен изгрев“, впоследствие се оказа, че се налага да пътува заедно с още една доста богата жена. Плаването беше истинско мъчение. Сънят ѝ постоянно бе прекъсван от мощното, разтърсващо хъркане на спътничката ѝ, а това беше сериозно изпитание за нервите, което би могло да вбеси и най-благата и търпелива дама. А Едит дьо Мерсер в никакъв случай не беше такава. През целия си живот тя не бе познала нищо друго, освен богатство и власт. Деспотичните си маниери беше придобила благодарение на грижите на своя строг дядо, който бе успял да ѝ втъпни собствената си непоклатима убеденост в значимостта на аристократичното потекло и на видното място, заемано от семейството им в средите

на дворянството.

Ако имаше и най-малката възможност да действа, без да събуди подозрения, Едит без колебание щеше да плати на някого да хвърли спътничката ѝ през борда. Но на кораба това бе немислимо, ето защо маркизата реши, че вместо да се занимава със собствения си комфорт, трябва да се съсредоточи върху своята крайна цел, а тя бе да види внука си женен за благородна девойка от знатно семейство, чрез която да може да се издигне близо до трона. Никой не оспорваше факта, че Морис е младеж с изключителен характер, обаяние, достойнство и почтеност. Липсваше му едно единствено нещо – достатъчно амбиция и желание да стане доверено лице на Негово величество крал Джордж II, да заеме подобаващо на ранга му място в двореца, и след време – кой знае – може би да бъде родоначалник на онези, които един ден ще управляват Англия.

В безумното си желание да притежава онази ирландска никаквица Морис изобщо не си бе дал сметка, че разрушава всички надежди на баба си за осъществяване на заветната ѝ мечта. Всичко щеше да е наред, ако се беше задоволил да направи Шимейн своя любовница. Така можеше пак да се ожени за аристократка с титла и да не пропилява шансовете си за успех в двора. Но той си беше загубил ума по Шимейн и мислеше единствено за себе си и за собственото си щастие, вместо за висотите, до които би могъл да стигне в дворцовата йерархия. И несъмнено нямаше нищо против да стане баща на цяла сюррия полуирландски копелета, които щяха да опозорят завинаги името Дьо Мерсер. От десетките спорове, в които Морис се бе опитвал да убеди баба си в достойнствата на Шимейн, тя бе разбрала едно: внукът ѝ нямаше да се откаже от своя избор. Ако тази сватба изобщо можеше да бъде предотвратена, това трябваше да стане по заобиколен начини с не дотам честни средства. Слава богу, Едит беше успяла да го стори, и то без Морис да разбере. Той бе твърде почтен, за да си представи до каква низост може да стигне баба му в своя стремеж да осигури на наследниците на рода Дьо Мерсер слава и величие.

И ето че сега Едит дьо Мерсер се намираще в това мизерно градче, наречено Нюпорт Нюз, и се опитваше да си намери място за ношуване, а това се оказваше трудна задача. Съдържателят на странноприемницата категорично бе заявил, че при него няма абсолютно никакви свободни места. Когато маркизата се опита да го убеди в обратното, предлагайки му двойна цена, той се оплака, че вече е приел три пъти повече хора от леглата, с които разполага, и че всеки от тези хора си е платил скъпо, за да има къде да преспи. За да настани всички, му се било наложило дори

да постели допълнителни черджета и рогозки във всяко свободно кътче на странноприемницата, и ако не престанел да приема нови хора, гостите му щели да се разбунтуват и да го разкъсат на парчета.

– Може да пробвате в таверната – предложи накрая съдържателят. – Там дават стаи под наем, стига да не са заети от момичетата на Фрида и техните клиенти. Пък и готвачите в таверната правят по-хубава храна от нашата. Иначе нямате много голям избор, освен ако не намерите някое семейство, което да ви предложи стая в дома си, но ако питате мене, таверната си е най-добрият вариант и си струва да опитате там.

– Благодаря, ще го направя – рязко отвърна Едит, извърна се надменно, стисна с кокалестите си пръсти сребърната дръжка на бастуна си и напусна това сиво, опушено място. Радваше се, че има и друг вариант за пренощуване, защото ненавиждаше праха и мръсотията, а бе повече от очевидно, че странноприемницата се нуждае от основно почистване.

Навън тя се спря, за да попие потта от лицето си с дантелената си кърпичка. Черната ѝ копринена рокля привличаше като магнит жарките слънчеви лъчи и макар скъпото боне да прикриваше лицето ѝ, жегата бе почти непоносима. Ако в този момент можеше да съзре внука си отнякъде, здравата щеше да го насоли, задето я подлагаше на такива мъчения, и то все заради онази хубостница, от която си мислеше, че се е отървала завинаги.

Явно обещанието да възнагради щедро онзи, който ѝ донесе неопровержимо доказателство за кончината на момичето, не бе свършило никаква работа. Безбройните разговори с адвокатата ѝ, тайните среднощни екскурзии с карета до Нюгейт и срещите с онзи смрадлив тъмничар на улицата пред затвора се бяха оказали напразни. Дори след като ѝ съобщиха за заминаването на Шимейн за колониите, Едит продължи да се надява на клетвите на тъмничаря, че е осигурил помощта на една от затворничките, след като сам не е могъл да удуши ирландската кучка. Но после научи, че Морис плава към Вирджиния и разбра, че незабавно трябва да стори същото. Не можеше да остави внука си да намери своята възлюбена и да я върне в Англия. Така всичките ѝ усилия щяха да отидат на вятра!

Слава богу, съдбата се бе оказала благосклонна към нея и бе пратила на „Лунен изгрев“ попутни ветрове, които му позволиха да акостира в Нюпорт Нюз само ден след кораба на Морис. Бързото пристигане я обнадружи, че ще успее да се справи успешно с всичко, преди внукът ѝ въобще да е научил за нейното присъствие.

След като разпита една местна жителка, която срещна на кея, Едит

разбра, че Шимейн О'Хърн не само е жива и в цветущо здраве, а и живее сред гората недалеч от града с някакъв заселник, който бил платил за нея скъпо и прескъпо. Но жената, която ѝ съобщи тази информация, по непонятни причини преминаваше рязко от бурни изблици на бърливост към внезапна смутена сдържаност, сякаш се боеше, че някой я наблюдава или че може да си навлече неприятности, ако не си мълчи. Въпросната госпожа Петикоум определено бе най-странното създание, с което бе контактувала някога. Повечето ѝ приказки бяха неясни и напълно безполезни. Но какво друго може да се очаква от тукашните хора, каза си Едит. Не биваше да забравя, че това е страна, населена с измет от всички краища на света. Никога не бе одобрявала усилията на Морис да спре транспортирането на затворници към колониите, защото едва ли би могло да има по-подходящо място за утайката на английското общество от тези диви земи.

Ох, изпъшка на себе си Едит. Защо не можеше малката никаквица да е умряла, та да ѝ спести всички тревоги за бъдещето на Морис? Нито една истинска дама не би понесла несгодите на престоя в Нюгейт и на презокеанското плаване със затворническия кораб. Но Шимейн беше оцеляла. Несъмнено за всичко бе виновна тази нейна отвратителна ирландска кръв!

Само като се сетеше за Шимейн О'Хърн и побесняваше. Морис нямаше ни най-малка представа какво бе причинил на единствената си роднина, когато доведе това създание в дома на своите предци и обяви най-безапелационно, че скоро двамата ще се оженят. Само по червената ѝ коса трябваше да е разбрал още при първата им среща, че тя не може да е аристократка. Но нали беше великодушен и с либерални възгледи! Ето до какво бе довело всичко това – беше направил баба си едва ли не убийца!

– Ще стана, щом трябва – измърмори решително тя под носа си. – Трябва само да намеря оная нещастница и да насъкам кучетата да разкъсат възшливото ѝ тяло на парчета.

На прага на таверната Едит се спря с отвратена гримаса и потръпна, когато отвътре долетя груб, гръмък смях. После се чу някаква цинична забележка, произнесена от дрезгав женски глас, която смрази кръвта ѝ. Какво стори с мен този мой внук, помисли си тя отчаяно. Първо беше подкупила подлия адвокат да нагласи арестуването и осъждането на Шимейн, после бе извършила още куп престъпления, с каквито нито една изискана благородна дама не би дръзнала да опетни ръцете си. Ето ти сега нов удар по гордостта ѝ! Да търси подслон в бърлога, пълна с

пияници и проститутки, сякаш беше обикновена жена от простолюдието! Може би се опитвам да убия не когото трябва, горчиво си каза Едит. Всичките ѝ грижи и унижения биха изчезнали не с гибелта на Шимейн О'Хърн, а със смъртта на Морис.

Като въздъхна погнушено, тя влезе през вратата на таверната и пристъпи вътре с характерната си надменна походка. Шумната врява, която я посрещна, едва не я накара да побегне обратно. Постепенно обаче гласовете притихнаха и главите на всички присъстващи се обърнаха към нея.

Мориса Хачър облегна лакът на плота на най-близката маса, подпря брадичката си и се взря в новодошлата с неприкрито удивление. За пръв път разбираше, че може да има плат, който да лъщи по-силно и от слънцето, нищо че беше черен като собствената ѝ коса. Това със сигурност бе най-скъпата и най-хубавата рокля, която бе виждала през живота си.

– А виж каква дърта кокошка я носи – измърмори завистливо тя. Сетне се изправи и смигна на проститутката, която седеше до нея. – Навярно дамата е дошла да обслужи някой и друг момък, а?

Другата жена се изкикоти.

– Що не идеш да я питаш в кое от леглата иска да поработи?

Мориса срещна погледа на господарката си и посочи с пръст към възрастната маркиза, която още небе помръднала от прага.

– Откъде изкопа новото си момиче, Фрида?

Начервените устни на Фрида се разтеглиха в развеселена усмивка.

– От Бъкинггамския дворец. Поръчала съм си цял кораб с такива.

Мориса се отправи с небрежна стъпка към входа и се завъртя около облечената в черно дама, изучавайки я от глава до пети. По тая жена нямаше и един шев, който да не изглежда дяволски скъп.

– Да не сте се загубила, милейди?

– Много се опасявам, че не съм – надуто отвърна Едит и притисна дантелената кърпичка към носа си. Проститутката явно се бе поляла с ферментирала тоалетна вода, защото вонеше ужасяващо. – Предполагам, че това е таверната, в която ми бе препоръчано да потърся стая за нощуване?

– Хохо! – изсмя се Мориса, развеселена от начина ѝ на изразяване.

– Що за префърцуненост!

Маркизата стрелна чернокосата проститутка с поглед, пълен с презрение.

– Никога ли не си чувала как говори една дама?

– Естествено, че съм чувала – отзова се веднага Мориса. – Даже

съм виждала някоя и друга лейди. Но на нашите тук не им се случва често да идват в таверната сам самички. Щото може да ги хванат на работа.

– В леглото, имаш предвид – сухо каза Едит. Ако тая пачавра я смяташе за малоумна, то много грешеше. Нямаше да има зад гърба си цели седемдесет и четири години живот, ако не бе понаучила това онова. – Убедена съм, че съм прекалено възрастна, за да представлявам интерес за който и да било от твоите приятелчета, така че считам това място за напълно безопасно за мен. Единственото, от което се нуждая, е самостоятелна стая, в която да мога да ношувам, гореща вана и поносима храна. Твърде много ли искам?

Мориса беше впечатлена от нейната неустрашимост.

– Ами не, стига да можете да си платите.

– Няма защо да се безпокоиш за това – отвърна Едит с внезапно омекнал тон. – Всъщност, ако уредиш този въпрос и изпратиш някого да донесе багажа ми от „Лунен изгрев“, ще платя и на теб за услугата. Или предпочиташ да забавляваш мъжете?

В отговор Мориса изсумтя.

– С радост ще свърша тая работа, обаче трябва да получа достатъчно, та и мадам да остане доволна.

– Ще получиш – обеща Едит. – Но няма да търпя да ме бавят. Не съм спала като хората откакто напуснах Англия и искам това, за което помолах, да ми бъде предоставено веднага. Ясна ли съм?

Мориса реши, че не би било под достойнството ѝ веднъж и тя да поработи като камериерка. Освен това изгаряше от любопитство. Рядко се случваше една богата дама да тръгне на път съвсем сама. Какво ли бе принудило тази старица да се подложи на несгодите на мъчително дългото пътуване до колониите, и то без да разчита на помощта на слуги или поне на някой мъж?

– Можете да вземете последната стая горе вдясно. Слугините от таверната ще ви качат корито, а пък аз ще пратя някой младеж да донесе нещата ви от кораба. Капитанът сигурно няма да сбърка, ама вие по-добре ми кажете как ви е името, та да може да се увери, че тъкмо вие сте пратила човека за багажа.

– Лейди Едит дьо Мерсер.

Мориса наклони замислено глава.

– Знаех си аз, че имате титла.

– За мен е чест, че си забелязала – саркастично отвърна Едит.

Проститутката понечи да каже нещо рязко, но се спря навреме.

Старата сигурно нямаше да одобри това, а ако вземеше да се ядоса, шансовете на Мориса да получи някаква облага от нея щяха сериозно да намалееят, а може би дори да се провалят.

– А ти как се казваш? – попита маркизата.

– Мориса. Мориса Хачър.

– Хачър истинското ти име ли е, или сама си избрала да се наричаш така?

Мориса трепна смутено. Която и да бе тази жена, никак не беше глупачка.

– Майка ми ме е родила, без да има мъж, ако затова ме питате. Казваше, че ме бил направил икономът на къщата, дето работела в нея, ама той отрекъл. Затуй нея я изхвърлили от работа, а пък него го оставили, като че нищо на никого не бил сторил. После мама разправяше, че той бил един проклет разгонен петел, пък тя се излъгала, та му измътила пиленцето. Тъй ми остана името – Хачър⁷.

– Е, Мориса Хачър, как стои въпросът с храната?

– Ще ви донеса нещичко за хапване, след като се изкъпете – каза Мориса. – Ще искате ли да ви помогна да си разопаковате багажа или да се съблечете?

Едит дьо Мерсер беше изключително проникателна жена и не ѝ беше никак трудно да разчете мислите, скрити зад тези тъмни очи, които я гледаха втренчено.

– За всичко, с което си ми помогнала, ще бъдеш възнаградена, Мориса. Но само ако не си тръгнеш оттук с по-малко багаж от този, с който пристигнах.

Мориса съзря решителността в погледа ѝ и разбра, че е изправена пред сериозно предизвикателство.

– Няма да открадна нищо от вас, ако това ви тревожи.

– Ти си умно момиче, скъпа. Двете с теб се разбираме отлично.

– Не съм крадла – настоя Мориса, като се изчерви.

– Нима? – Едит си позволи някакво бледо подобие на усмивка. В тона ѝ се прокрадна недоверчива нотка. – Да не би сумата, която ми спомена преди малко, да е истинската такса, която вземаш от клиентите си?

Мориса се изчерви още по-силно.

– Едно само момиче като мене трябва все някак да си изкарва прехраната.

7. Хачър – от hatch (англ.) – мътя, измътвам. – Б.пр.

– Разбира се, Мориса – съгласи се маркизата. – И ако работиш за мен без да се опитваш да ме мамиш, би могла да изкараш много повече, отколкото като спиш с мъже. Но запомни едно: ще получиш само онова, което аз искам да получиш. Разбираш ме, нали?

– Да – примирено отвърна проститутката.

– Тогава ти позволявам да ми помогнеш.

Водена от любопитството си, Мориса придружи дамата до стаята ѝ, сама нареди да ѝ пригответ вана и извади от багажа ѝ риза и халат, които бяха толкова хубави и скъпи, че въобще не можеше да си представи колко биха могли да струват. Тя прокара със страхопочитание длан по красивите дрехи, питайки се как ли би изглеждала в тях, но бързо се откажа от идеята да претършува сандъците на старата зад гърба ѝ. Беше готова да се обзаложи, че ако се ядоса, тая дърта змия може да убие човек с острия си език.

– Никога не съм виждала такива хубави дрехи – призна проститутката, като се огледа за новата си господарка.

Едит я беше наблюдавала скришом и остана доволна, че младата жена бе проявила достатъчно разум и не се бе опитала да отмъкне нещо.

– Може би ако ми служиш добре, Мориса, ще ти оставя някои от тях, когато отплавам обратно за Англия. В къщи имам достатъчно.

– Много сте любезна, милейди – възкликна възторжено Мориса.

– Тогава ми помогни да се съблека и ще можем да си поговорим, докато съм във ваната.

В изпълнение на нарежданията на маркизата слугините от таверната бяха провесили два чаршафа над ваната вместо параван. Докато Мориса чакаше от другата страна на чаршафите, Едит започна да я разпитва за онова, заради което бе дошла.

– Имаш ли представа дали някъде наоколо живее жена на име Шимейн О'Хърн?

Мориса изсумтя неприязнено. Явно напоследък първата работа на всеки новодошъл в това градче беше да попита за проклетата малка ирландка.

– Естествено, че имам. Пътувахме заедно с нея за насам.

– Успяхте ли да станете приятелки?

Проститутката се ухили.

– По-скоро врагове.

– Какво те накара да я намразиш?

Мориса все още не разбираше накъде бие старицата, но реши да бъде искрена. Никой не можеше да я осъди за това, че не харесва някого.

– Шимейн вечно си вреше носа където не ѝ е работата. Много хубаво въртях на пръста си другите жени на борда, додето тя не почна да им приказва разни неща. Ако не беше Шимейн, всички щяха дами се кланят доземи и да правят каквото им наредя.

– Значи я ненавиждаш?

– Да, може да се каже.

– Сигурна съм, че на моменти си ѝ била толкова ядосана, че ти се е искало тя да умре – предпазливо каза Едит и зачака със затаен дъх отговора.

– Не само ми се искаше, ами имах и причина да се погрижа за това... Не че бих я убила, няма такова нещо – побърза да уточни Мориса. – Виждате ли, имаше други хора, дето също искаха Шимейн да умре, и даже бяха готови да платят за това. Тъмничарят в Нюгейт ми каза, че един човек от Лондон давал сума пари на оня, който я убие. Дори ми обеща големи работи, ако успея да ѝ светя маслото и да му пратя доказателство за смъртта ѝ. Обаче той е в Англия, пък аз съм тук и не ми се вярва да мога да си получа онова, което ми се полага, ако взема да пратя малката в гроба. Напоследък даже си мисля, че тъмничарят се е надявал аз да свърша работата, а той да прибере наградата. Пък аз да вървя по дяволите.

Едит отдавна знаеше, че планът ѝ да унищожи момичето има недостатъци, но за съжаление това бе неизбежно. Адвокатът ѝ беше проявил разбиране към това колко е важно за една аристократка да съхрани името и наследството си, но макар да бе накарал стражаря да арестува Шимейн, а магистратите – да я осъдят, той беше отказал да се замесва лично в убийството на млада жена от богато семейство. Последиците от подобно деяние биха могли да бъдат твърде тежки, бе заявил най-категорично той. Каквато и сума да му предложели, нямало да промени мнението си по този въпрос, понеже никак не му се искало да увисне на бесилката. Все пак, можел да намери на маркизата човек, готов да свърши работата, и да ѝ уреди да се срещне с него инкогнито. След няколко вечери ѝ беше докладвал, че има такъв човек някакъв тъмничар от затвора, който и друг път бил изпълнявал такива поръчки. По-късно обаче се оказало, че той се е провалил и сега Едит търсеше нови възможности.

Тя свърши с къпането и облече ризата и халата върху дребното си, крехко тяло. Сетне седна на един стол, остави Мориса да разресва черната ѝ, но силно посребрена коса, и поднови разговора оттам, откъдето го бяха прекъснали.

– Питам се, Мориса, дали няма някой, който се е опитал да умъртви

Шимейн?

– Има, ама засега не е направил нищо особено.

– Познаваш ли го?

– Един моряк от „Гордостта на Лондон“. Вдигнал е мерника на Шимейн, щото казва, че има да ѝ връща за нахалството. Обаче господин Торнтън вече няколко пъти идва в града да ме предупреди, че ако стане нещо с Шимейн, ще дири сметка от мене и от Потс. Не зная защо намени и мене в тая работа, ама се постреснах и казах на Потс да си наляга парцалите, та да не ни забърка в някоя грозна каша.

– А ако имаше възможност да отидеш някъде далеч, където този господин Торнтън не би могъл да те открие, би ли позволила на Потс да си отмъсти на Шимейн?

– Няма да ме заболи, ако оная блатарка вземе да пукне, обаче никога не бих я убила със собствените си ръце, тъй че ако си мислите да ме пратите на въжето, няма да стане.

– Няма защо да се безпокоиш, Мориса – успокой я Едит. – Самата аз искам смъртта на Шимейн не по-малко от теб, но за нещастие така и не успях да се погрижа за това.

Мориса нямаше представа как така една почтена дама ще иска да причини зло на друга. Но пък тя никога не бе общувала кой знае колко с аристократи и не знаеше какво представляват всъщност. И все пак ѝ беше любопитно да научи повече.

– Защо такава издигната дама като вас ще иска Шимейн да умре? Какво толкова ви е сторила?

– Открадна сърцето на внука ми, ето какво. Затова я ненавиждам.

Отговорът на Мориса бе съпроводен с кисела гримаса.

– Де да беше само неговото. Този господин Торнтън, дето я направи своя...

– Да, чух, че някакъв заселник я е купил...

– Не само я купи, ами и спи с нея!

– Искаш да кажеш, че е загубила целомъдрието си?! – В първия момент Едит изпита неописуем възторг, но като си припомни непоколебимата решимост на Морис да намери Шимейн на всяка цена, дълбоко се усъмни дали внукът ѝ би обвинил момичето за това, че е било изнасилено от своя господар. Да, много по-вероятно бе великодушно да отправи към годеницата си ново предложение за женитба, нищо че тя може би носеше дете от друг мъж.

От гърдите на маркизата се изтръгна тежка въздишка.

– Боя се, че загубата на девствеността ѝ няма да промени нищо.

Внукът ми е напълно омагьосан от тази уличица. Впила е здраво нокти в сърцето му и няма пускане.

– Хм, чини ми се, че Шимейн ще трябва да избира, понеже господин Торнтън няма да си остави съпругата да се мъкне с друг мъж без бой. Както чувам, бил убил първата си жена. Ако хване Шимейн да върти любов с внука ви, може да убие и нея.

– Значи Шимейн е омъжена? – възкликна Едит. Може би това най-после ще накара Морис да се откаже от нея!

– Хम्म, ако момъкът, дето говори снощи ей там отвън с Шимейн и господин Торнтън, е вашият внук, хич не ми се вижда да се е отказал, нищо, че тя е вече жена на заселника.

– О, как искам тази никаквица да умре! – въздъхна отчаяно Едит. – Да можех да намеря кой да свърши тази работа, щях да го позлатя.

Мориса загриза замислено нокътя на показалеца си. Дали можеше да се довери на тази жена? Ами ако това беше капан – нямаше ли да е истинска глупачка да се хване в него, като предложи да намери такъв човек? И все пак, щеше ли Едит дъо Мерсер да пропътува целия този път само за да погоди номер на една проститутка? Това бе пълен абсурд.

Още от първия миг Мориса бе усетила, че тази знатна дама е решителна и упорита, и че е дошла тук с ясно определена цел. И колкото повече разговаряше с нея, толкова повече се убеждаваше, че не се намира в компанията на невинен ангел.

– Като стана дума за това, нашия Потс направо го сърбят ръчичките да пререже гърлото на Шимейн.

– Ако успееш да го накараш да премахне Шимейн, ти също ще получиш щедро възнаграждение. Щом си пристигнала тук с „Гордостта на Лондон“, предполагам, че си станала собственост на...

– На Фрида... съдържателката на публичния дом.

– С парите, които ще ти дам, Мориса, ще можеш да откупиш свободата си и да направиш свой собствен публичен дом където поискаш. Разбира се, ако случайно те заловят, не бива да споменаваш и дума за моето участие в убийството. И без това се съмнявам, че някой би ти повярвал, но ако забъркаш и моето име, бъди сигурна, че ще ти го върна тъпкано и ще пратя човек да ме отърве от теб. От друга страна, ако си мъчиш, ще бъдеш възнаградена, и тъй като няма да си пряката извършителка на престъплението, вероятно ще мога да уредя да те пуснат на свобода.

– Знам да си държа езика зад зъбите, милейди. Няма защо да се страхувате.

– Още щом те видях схванах, че двете с теб ще се разберем.

– Няма да ми е трудно да накарам Потс да убие Шимейн. За мене той е готов на всичко. Обаче ако искаме да отгървем кожата, ще се наложи да убие и господин Торнтън. После ще му трябват малко парички, за да свързва двата края, докато всичко се размине. Щото той вече няма почти нищо.

– Готова съм да му платя известна част от сумата авансово, за да го стимулирам. Останалото ще получи, ако свърши работата.

– Във всеки случай, ако случайно не успее, мисля, че има и една жена, дето ще се навие да я свърши, и то за собствено удоволствие. Тя и хабер си няма какво зная за нея и за един мухльо, дето умря заради нея. Прави се на много важна и не ще да говори с мене, но ако вие я потърсите, милейди, сигурно ще говори с вас. Освен това ми се чини, че много, ама много ѝ се ще да се пръждоса от това място, пък няма как, понеже ѝ трябват доста пари.

– Смяташ ли, че е необходимо да караме и Потс, и тази жена да се опитат да убият Шимейн? – Едит си припомни деня, в който бе предложила на Шимейн да я възнагради с огромно богатство, ако отпътува далеч от Англия. Шимейн, естествено, бе отказала. Още я виждаше, сякаш бе пред очите ѝ – толкова дребничка и крехка. Едва ли имаше нужда да ѝ пращат цели двама убийци.

Мориса обаче бе на друго мнение.

– Потс вече на няколко пъти оплеска работата и какво получи? Нищо, освен дупка на гърба. Господин Торнтън сигурно ще го застреля още щом го зърне, ако Потс не успее да стреля пръв. Тъкмо от това най-много ме е страх, понеже той ще ме намери и вдън земя, за да си отмъсти за смъртта на любимата си. А пък Роксана Корбин може преспокойно да се приближава до Шимейн когато си поиска и никой няма да я спре. Затуй си мисля, че тя ще свърши по-добра работа, пък и сигурно ще се радва да получи малко пари за това.

– Тази Роксана Корбин ли е жената, с която искаш да поговоря?

– Да, казвам ви, че Роксана ще се съгласи да ви услужи, понеже Шимейн ѝ открадна мъжа, дето тя се канеше да се жени за него. Както чувам, Роксана била хвърлила око на господин Торнтън още преди десет години. Някои казват, че тя даже му служела в леглото, ама стария Сам вика, че не било тъй, понеже тя е много грозна, а пък господин Торнтън харесва само хубавите жени. Когато се оженил за първата си съпруга, Роксана за малко не откачила. После обаче неговата госпожа умряла и тя веднага се заловила да се грижи за къщата му и да си точи

зъбите. Тогава се появява Шимейн, оня приятел Торнтън се жени за нея и оставя Роксана с пръст в устата. Сега направо е побесняла от завист и ревност. Тръгнала е да разправя наляво и надясно, че Торнтън е убил първата си жена. Обаче аз зная, че тя още го иска. Пише ѝ го на лицето, когато гледа нейния красавец да пристъпва по улицата с оная негова наперена крачка. Естествено, тя не знае, че я наблюдавам. Ама аз ви казвам – толкоз му е навита, че само той да шракне с пръсти, ще хукне с вдигнати поли към него. Само че господин Торнтън тъй е лапнал по Шимейн, че не дава и пет пари ни за тая дърта кранта, ни за никоя друга. Веднъж даже се опитах да го придумам да се качи горе с мене, ама той не щя и да чуе какво мога да му дам. Роксана сигурно знае, че докато Шимейн е жива, няма никакъв шанс... тъй че според мене има голям мерак да види сметката на блатарката. А щом има мерак, лесно ще ѝ се запали фитила, като види кесията с парите, понеже после ще може да избяга от баща си.

– Изглежда, че знаеш доста за хората в този град, Мориса.

Проститутката сви рамене.

– Някои от клиентите ми са много разговорливи. Пък и аз виждам доста неща, докато си върша работата.

– Спомена ми, че си видяла нещо, което Роксана е сторила на онзи „мухльо“, както се изрази ти...

– Да, бях у тях, когато го убиха. Роксана е виновна, кълна се. Не че го бутна сама в кладенеца, ама все едно, че тя го уби.

– Значи ако случайно не се съгласи да убие Шимейн заради наградата, вероятно ще мога да я убедя, че ще е добре за нея да го стори, ако не иска да бъде арестувана за убийството на този човек.

– Казах ви, милейди, не беше точно Роксана – натърти Мориса.

– Е, щом капанът е бил заложен от нея, тя е не по-малко виновна от истинския убиец, нали?

Проститутката прехапа устни.

– Тя ще прати хрътката си да ме разкъса, ако споменете моето име, милейди. Пишете ме умряла, ако разбере какво съм ви казала.

– Затова ли искаш аз да говоря с тази Роксана? Защото се боиш от нея?

– От малко хора ме е страх, милейди, ама онова, дето го видях нея нощ, здравата ме подплаши.

– Много добре, Мориса. Ще се опитам да убедя Роксана да направи това, което искам, без да използвам заплахи. Още днес следобед ще ѝ занесеш съобщение от мен. Ако е възможно, бих желала тази работа да

приключи до утре сутринта. Предпочитам внукът ми да остане в неведение както за пристигането, така и за заминаването ми. Така че колкото по-скоро умре Шимейн, толкова по-големи са шансовете ми да се измъкна оттук незабелязано.

– Едва ли ще можете, милейди. Тук хората са доста бърбиви.

– Все пак бих рискувала. Освен това, ако си замина преди хората да са се разбърбили, винаги мога да кажа, че съм дошла да търся Морис и съм разбрала, че е поел на север или нещо подобно.

Мориса се ухили.

– Май не съм аз единствената лъжкия в тая стая.

Вместо отговор Едит само вдигна надменно вежди.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

По силата на договора, който сключиха Гейдж Торнтън и Натаниъл Бошан, последният ставаше собственик на бригантината от момента на завършване на строежа. И за двамата мъже това бе едно изгодно и справедливо споразумение, но сега, когато беше дошло време да затвори работилницата за мебели и да се посвети изцяло на корабостроенето, Гейдж осъзна, че всъщност слага край на едно много доходно предприятие. Не можеше да забрави и факта, че прехраната на Рамзи Тейт, Слай Тъкър и двамата млади чираци зависеше от работата им при него. Ако ги оставеше без своите чертежи и без опита, който имаше в подбирането и съчетаването на различните видове дървен материал, те едва ли щяха да се справят. И четиримата бяха много трудолюбиви и вършеха чудесно работата си, но никой от тях не притежаваше неговия талант и творческо въображение.

Гейдж никога не бе крил своите амбиции от работниците си, затова веднага след заминаването на семейство Бошан отиде в работилницата и с обяснимо въодушевление обяви, че е продал кораба. Но твърде скоро долови по изкуствените усмивки на дърводелците и по полугласните им поздравления, че новината не ги е изпълнила с особен възторг. Изглежда бяха решили, че е безпредметно да се опитват да го убеждават да изостави откоleshната си мечта, да стане прочут строител на кораби. Гейдж обаче върна радостта на лицата им, като ги информира как след известен размисъл е решил, че би било глупаво от негова страна да прекрати производството на мебели. Затова щял да ограничи амбициите си в корабостроенето до онова, което правеше вече почти цяло

десетилетие – бавно, постепенно да гради всеки следващ кораб и да започва нов едва след като е завършил предишния.

Шимейн остана не по-малко зарадвана от тази новина, защото не можеше да си представи, че съпругът ѝ би изоставил едно изкуство, за което бе надарен с такава дарба и сръчност. Двамата успяха да останат насаме за момент в спалнята си, докато възрастните играеха карти в салона, а Андрю спеше в своята стая. Морис беше помолил семейство Бошан да го откарат до Нюпорт Нюз, но бе обещал на Гейдж, че на сутринта ще се върне, защото нямало да остави Шимейн, докато нещата не се изяснели. Бес и Нола пък приготвиха вечеря в кухнята, така че за пръв път след пристигането на семейство О'Хърн рано тази сутрин, Гейдж и Шимейн имаха възможност да се насладят на удоволствието да бъдат сами.

– Освен това, не можеш да зарежеш мебелите точно сега – каза тя. – Ще трябва да направиш още легла и куп други неща, защото семейството ни се разраства. След посещението на тези очарователни хора вече съм убедена, че и двамата сме загубили от това, че не сме имали нито братя, нито сестри. Ето защо трябва да осигурим на децата си голямо семейство. О, Гейдж, помисли си колко ще ни бъде хубаво да отгледаме много деца, а после, когато остареем, внуците да ни идват на гости и да се сгушват в скута ни, за да им разказваме приказки. Ще бъдем ужасно щастливи и ще се чувстваме вечно млади. Погледни баща си – той сякаш се роди отново покрай Андрю.

Ентусиазмът ѝ накара Гейдж да се ухили.

– Ще имаме дяволски много работа, докато ги отгледаме и възпитаваме, но пък си представи какво удоволствие ще изпитаме, докато ги правим. – Той изпъна гънките на роклята над корема ѝ и отстъпи крачка назад. Шимейн се завъртя наляво, после надясно, за да му позволи да я огледа добре, но Гейдж само поклати глава. Нямаше никаква промяна от последния път. – Като гледам колко бавно расте това, май няма да се появи на бял свят преди началото на следващата година.

– Ти ме занасяш – изкикоти се тихичко Шимейн и се притисна в прегръдките му. – Много добре знаеш, че точно тогава трябва да се роди.

– Да, но се питам дали ти не си забравила, че на едно бебе му трябвават девет месеца, за да излезе от утробата. Очевидно възнамерявате да имате толкова много деца, мадам, че всеки път докато кърмите най-малкото, следващото вече ще рита нетърпеливо в корема ви.

Шимейн си представи какъв ужас би било да се оправя с толкова

много деца на почти еднаква възраст и каза примирено:

– Е, може би не е необходимо да бързаме толкова. В края на краищата, трябва да дадем на всяко достатъчно време да се порадва на щастливото си детство, преди да сме го изритали от люлката му.

Той се засмя одобрително.

– Освен това така и ние ще можем да отделяме повече време на всяка от рождбите си. Най-важното за едно дете е да бъде отгледано с любов и нежност и да бъде възпитано добре. Наистина, мадам, би било жалко, ако отхраним банда непокорни хулигани, мразени от всички.

Шимейн се усмихна и прокара пръст от слепоочието до челюстта му.

– С грижите си за Андрю ти вече доказваш колко си прав, любов моя, и аз ще се старая да следвам съвета ти, когато нашето бебе се роди, макар да знам, че ще се изкушавам да го глезя повече, отколкото трябва.

– Не виждам в това нищо лошо, но нека не превръщаме новото бебе в най-важния член на семейството ни. В крайна сметка, любов моя, твоят съпруг също обича да бъде глезен и да суче от гърдата ти.

– О, никога не бих се отказала от тази наслада, скъпи – увери го Шимейн. – И само при споменаването ѝ започвам да тръпна от желание. – С блеснали очи, които почти го заслепяваха, тя притисна разтворените му длани към гърдите си. – Виждаш ли?

Гейдж погали с палец втвърдените връхчета, карайки я да изстене от удоволствие.

– Казах ли ти колко прекрасно изглеждаш в собствените си дрехи? – промълви той, притиснал устни до челото ѝ. – Винаги си била като красиво видение в роклите на Виктория и аз определено няхах нищо против, че са прекалено стегнати в гърдите. Но все пак твоите ти стоят по-добре.

– Сега поне мога да дишам – отвърна тя, като пое дълбоко дъх.

– Но дори в собствените си дрехи не изглеждаш толкова прелестна, колкото когато си без дрехи – прошепна Гейдж.

Шимейн се усмихна топло и вдигна поглед към него.

– Същото може да се каже и за вас, господин Торнтън. – Тя плъзна ръце по хълбоците му, галейки с обожание стегнатите мускули. – Имате най-хубавите задни части, които съм виждала през живота си...

– И вероятно единствените, които си имала възможност да видиш – допълни развеселено той.

– Вярно – съгласи се Шимейн. – Но мога да преценя кога нещо си струва.

– Морис също не изглежда зле. Как ме намираш в сравнение с него?

Тя се наклони назад в прегръдките му и направи замислена гримаса.

– Не знам, господин Торнтън. Морис е доста красив мъж...

– Хм!

Престорено сърдитото изсумтяване на Гейдж предизвика веселия кикот на съпругата му.

– Сър! Струва ми се, че ревнувате!

– По-добре ми беше, като не знаех колко красив е всъщност годеникът ти – сухо заяви той, като скръсти ръце пред гърдите си и вдигна очи към тавана. Успя да запази сериозната си, нацупена физиономия няколко секунди, след което избухна в смях и отново сведе поглед към нея, за да попита някак изненадано: – Това ли е всичко, което цените у мен, мадам? Задните ми части?

– Разбира се, че не, сър. Има други части от тялото ви, които намирам за много по-интригуващи, но ще ме помислите за твърде покварена, ако ви призная кои са.

Удовлетворен от отговора ѝ, Гейдж я обгърна отново в обятията си и никак не се изненада от светкавичния отклик на собственото си тяло.

– Нима не съм насърчавал винаги вашата дързост, мадам? Ето, сега например бих ви предложил да проучите по-подробно въпросните части.

Шимейн затаи дъх, предвкусвайки насладата, която я очаква.

– Не ме изкушавайте сега, сър. Довечера ще бъде по-подходящо. Стените в къщата не са достатъчно дебели. При толкова гости все някой ще ме чуе как крещя от удоволствие.

– Какво, боиш се да не разрушиш представата на майка си за нейното невинно малко момиченце? – подкачи я Гейдж.

– Да! – усмихна се тя и пхна ръка между двама им, изтръгвайки от гърдите му сподавен стон. – Не искам тя да разбере каква ненаситна развратница съм станала, как жадно копнея за насладите, които ми даваш. Мама би умряла, ако знаеше в какво си ме превърнал.

Съпругът ѝ се усмихна.

– Наистина ли вярваш, че тя никога не е докосвала баща ти по начина, по който ме докосваш ти в момента?

Шимейн наклони замислено глава.

– Трудно ми е да си представя майка си толкова... толкова безсрамна.

– Твоите родители се обичат, Шимейн. Защо тогава майка ти да не иска да достави на баща ти удоволствието, което ти доставяш на мен? Да не би да смяташ, че ние с теб сме единствените съпрузи на света, които се любят голи и без завивки? Та ти си много по невинна, отколкото можеш да си представиш, любов моя.

– Наистина ми е доста трудно да приема, че родителите ми биха могли да правят всичко, което правим ти и аз – призна тя.

Гейдж се усмихна и отново погали гърдите ѝ.

– Може и да не са чак толкова изобретателни, сладка моя, но трябва да допуснеш, че имат поне някакво въображение.

Шимейн въздъхна объркано и отдръпна ръката си с внезапно смущение.

– Вече никога няма да мога да ги погледна, без да си ги представя заедно в леглото.

Чистосърдечното признание на младата му съпруга го разсея.

– Съжалявам, че ти създадох такъв проблем, любов моя.

Тя се нацупи.

– И има защо, но аз те разбирам. Сигурно ме ревнуваш от Морис и затова си се изкушил да си отмъстиш.

– Пак той! – изръмжа Гейдж, но бързо се постара да прикрие недоволството си със смях. – Как искам никога да не бях виждал хубавото му лице!

– Няма защо да се безпокоиш, любов моя – промълви Шимейн, като се сгуши до него. – В моите очи ти винаги ще бъдеш много по-красив от всички останали мъже. Но пък, като си помисля, зрението ми може би е малко замъглено от любов.

– Стига да остане такава, аз ще бъда най-щастливият мъж на света. Е, мадам, колкото и да ми се иска да стоя тук при вас, налага се да слеза при кораба преди Фланъри да си е заминал, защото трябва да обсъдя с него някои неща.

– А аз е по-добре да събудя Андрю, защото иначе няма да може да спи през нощта – каза Шимейн.

– Тогава ми дай една целувка, за да има какво да ме сгрыва, докато отново бъдем заедно – прошепна Гейдж и я притисна силно.

Тя с готовност се надигна на пръсти, обви ръце около шията му и изтри всичките му съмнения относно Морис с пламтящите си устни.

Подписването на договора с капитан Бошан позволи на Гейдж да види своята бригантна в съвсем нова светлина. До вчера на очи му се бяха набивали предимно недовършените части и струпаните по кораба

материали за строежа, но днес той изобщо не ги забелязваше. Работниците си бяха заминали, заедно с родителите на Шимейн и с Нола, които щяха отново да пренощуват у Рамзи, и с Мери Маргарет, която се прибираше в дома си. В къщата бяха останали само баща му, който се бе отеглил в таванската си стаичка, Бес, която месеше хляб за следващата сутрин, и Шимейн, която къпеше Андрю. Денят вече преваляше, но Гейдж искаше да остане на палубата още малко, за да се полюбува на кораба си, окъпан в розовото сияние на ранния вечерен здрач. Чувстваше се странно – щастлив и в същото време някак унил.

След няколко месеца бригантината, градена с толкова любов и всеотдайност през последните осем-девет години, щеше да отпътува надалеч, подобно на стар приятел, който си отива завинаги. Тъжно му беда се раздели с нея, но от друга страна самата мисъл, че някъде в морето ще плава един кораб, проектирани построен лично от него, му даваше криле. Успехът го караше да се чувства готов за нови, още по-големи предизвикателства. Сега трудностите нямаше да му се струват толкова непреодолими, парите нямаше вечно да не му достигат. Хората нямаше да гледат с презрение на неговите идеи и да го считат за глупак. Дори баща му може би щеше да търси съветите му или да му предложи помощта си.

Неотдавна Уилям бе споменал, че обмисля възможността да продаде цялото си имущество в Англия и да дойде за се засели в колониите.

– В крайна сметка – беше казал той със смях, – Андрю се нуждае от дядо, който да може да го посещава от време на време. А и сега, когато и вторият ми внук е на път, сърцето ме тегли много повече към семейството, отколкото към имотите. О, разбира се, тук е и новата ми приятелка Мери Маргарет Макгий, която, изглежда, е не по-малко запалена картоиграчка от мен самия.

Освен това Уилям бе предрекъл, че родителите на Шимейн скоро ще преодолеят опасенията си от характера на Гейдж и ще го приемат за съпруг на дъщеря си самият Гейдж обаче не се надяваше на подобно чудо. В края на краищата, от смъртта на Виктория вече бе изминала повече от година, без на бял свят да се появи нещо, което да го оневини в очите на хората. Може би никога нямаше да открият действителния убиец може би въобще нямаше убийство, а наистина само злощастен инцидент. Но щяха ли подозренията на хората от града към него някога да стихнат?

Съмнявам се, каза си Гейдж с горчива въздишка. Още дълги години посетители като Морис дьо Мерсер щяха да чуват страховити разкази за

„ужасния“ му нрав и да го осъждат несправедливо. Може би Морис още утре щеше да дойде и да го извика на дуел, подтикнат от някое „доказателство“, изфабрикувано от госпожа Петикоум или някоя друга местна клюкарка. Маркизът бе казал, че няма да си замине, докато не намери категорично потвърждение на вината или невинността на своя съперник. А Гейдж прекрасно съзнаваше ограничените си умения да борави с pistolет. Беше изключително добър стрелец с пушка, но в областта на дуелите с pistolет не притежаваше никакъв опит. Най-вероятно щеше да бъде убит и тогава всичките му мечти, стремежи и усилия щяха да се окажат напълно безсмислени.

Гейдж склочи ръце зад гърба си и бавно закрочи към носа. Никой никога не беше приел факта, че той бе обичал Виктория. Беше се трудил неуморно, за да ѝ даде всичко, което една съпруга би искала да има в дома си, а тя винаги приемаше подаръците му с такъв възторг, с такава признателност и радост, че това го караше да се старае още повече да задоволи и най-малкото ѝ желание. Госпожа Петикоум и някои други жители на градчето бяха изтълкували неговата отдаденост на работата му като егоистичен стремеж към задоволяване на собствените му болезнени амбиции. Но всички те много грешаха.

Смъртта на Виктория беше превърнала живота му в същински ад. Често му се случваше да се буди посред нощ от налудничави кошмари, в които се виждаше как отчаяно протяга ръце, но все не успява да я улови, преди да е паднала от носа на кораба. В дългите, самотни и изтощителни дни непрекъснато се укоряваше затова, че е оставил съпругата си сама през онзи зловещ следобед. По някаква необяснима причина се чувстваше така, сякаш наистина бе виновен за смъртта ѝ. А онзи ден не се различаваше по нищо от останалите дни, в които двамата с Виктория се бяха разхождали по палубата на недостроения кораб, унесени в мечти затова какво ще правят, когато бъде завършен и продаден. Никой от тях не бе подозирал, че тя няма да доживее до този ден. Бяха твърде заети да се наслаждават на живота и на взаимната си любов.

По отношение на дълбочината и силата на любовта, обаче, Гейдж трябваше да признае, че чувствата му към Шимейн надхвърлят онези, които бе изпитвал към Виктория. Колкото и това да му се струваше невъзможно, беше убеден, че е вярно. Докато бе съпруг на Виктория беше смятал, че никоя друга жена не би могла да заеме мястото ѝ в сърцето му. Беше я обичал дълбоко, искрено и нежно. А ето че сега бе влюбен до уши в младата си съпруга и тази любов го даряваше с такова щастие, че понякога чак му се завиваше свят. Всеки път, щом двамата с Шимейн

се отдаваха на ритуалите на страстта, той изгаряше в трескавата възбуда на неопитен юноша, познал за пръв път чудото на любовната игра. Всяка нощ, докато лежеше в прегръдките ѝ, се изумяваше от невероятната нежност и обич, изпълващи сърцето му. Какво се бе случило с него след онзи съдбовен ден, в който бе умряла Виктория? Дали споменът му за любовта, която беше изпитвал към нея, бе избледнял с времето? Или сега можеше да се види отстраняване в съвсем нова светлина, както виждаше своя кораб?

Знаеше ли всъщност Шимейн колко силно я обичаше и как сърцето му биеше единствено и само за нея? И ако Морис успееше да го погуби, дали тя щеше в идните седмици, месеци или години да започне да вярва, че е можело да бъде убита от него в изблик на гняв, както бе предсказала Роксана?

Господи, само това не! Нека Шимейн продължи да вярва в мен! Ако трябва да умра, не позволявай нейната любов да умре заедно с мен!

До слуха му достигна едва доловимо проскърцване на дъски и Гейдж се озърна нетърпеливо. Шимейн му бе обещала, че веднага щом изкъпе Андрю и го заведе горе при Уилям, за да почетат преди лягане, ще дойде при него на палубата. Но грамадната фигура, която стоеше изправена пред Гейдж, не бе на неговата обична Шимейн.

Джейкъб Потс насочи пистолета си право в гърдите му.

– Падна ли ми сега в ръчичките? – ухили се злобно той. – Мориса каза, че трябва първо да очисти тебе, та да не тръгнеш после да си отмъщаваш, като убия Шимейн. Жалко, че не се сетих за това още в началото, преди да ме простреляш.

Гейдж осъзна, че е напълно беззащитен. Нямаше никакво оръжие. Дори не бе достатъчно близо до Потс, та да се хвърли върху него и да го повали на земята. Можеше единствено да се опита да отложи неизбежното и да се надява на някакво чудо.

– Вероятно си наясно, че аз и *моите* работници доста време претърсвахме гората, за да те открием, така че ако ме убиеш... или убиеш Шимейн... хората ми ще знаят кой го е сторил.

– Откъде да съм наясно? – сопна се Потс. – Не съм се мяркал тъдъва откакто ме простреля. – Той изсумтя пренебрежително. – Мориса ме накара да се скрия, понеже ти си ходил при нея и си се закарал да ни напакотиш, ако пак сторим нещо на Шимейн. Аз изобщо не се уплаших, ама тя здраво се е стреснала. Сигурно понеже Фрида ѝ е разправила, че си убил първата си жена.

Гейдж го изгледа с презрение.

– Виждам, че вече си се възстановил.

– Да, ама ми трябваше сума време, мътните да те вземат! Колко жалко, че малката блатарка излезе жилава и не умря още тогава. Да знаех, че е мъртва, раната нямаше да ме боли толкова.

– Шимейн не ти е сторила нищо лошо. Защо толкова държиш да я убиеш?

– Най-вече понеже ѝ го дължа. Нали разбираш, обещах ѝ. В деня, когато тя си тръгна от „Гордостта на Лондон“, се заклек да ѝ отмъстя, а пък аз винаги държа на думата си. – Той сви рамене. – Сега на всичко отгоре ще ми дадат и добра награда, че съм я пречукал, плащат ми да си направя кефа, тъй да се каже.

– Кой ти е предложил такава награда? – Не беше възможно Роксана да има толкова пари, че да заинтригува Потс или Мориса. Въпреки че даваше по-голямата част от доходите си на Фрида, проститутката вероятно за една седмица изкарваше повече, отколкото Роксана за цяла година.

– Не зная. Виж, Мориса знае, ама не казва.

– Може би Мориса лъже и се надява, че ще бъдеш убит. Аз наистина ѝ казах, че ако още веднъж се появиш тук, ще те убия, но на нея очевидно не ѝ пука. Защо тогава ѝ вярваш?

Потс бръкна в торбата си, извади гладка кожена кесия, която бе твърде скъпа и изящна, за да е направена или купена от него, и я разтърси. От вътрешността ѝ долетя звън на монети.

– Защото за капаро Мориса ми даде тая кесия, пълна с жълтици. Ако не вярваше, че ще се върна, никога нямаше да ми я даде. Щеше просто да каже, че кесията е у нея.

Гейдж се престори, че размишлява над думите му, но всъщност отчаяно търсеше начин да се измъкне от безизходното положение, в което бе изпаднал. Може би трябваше да опита да заблуди този глупак с някаква уловка.

Той извърна поглед встрани към скелето, смръщи вежди и наклони рязко глава, сякаш предупреждаваше някого да се пази. Но Мориса бе предупредила Потс да не се оставя да бъде подведен от хитрия заселник и морякът не бе забравил предупреждение той. Без да престава да държи Гейдж на мушка, той се извъртя леко и хвърли бърз поглед към скелето. Както и очакваше, там нямаше никого.

– Опитваш се да ми преметнеш, а? – изръмжа Потс, като присви заплашително малките си очички.

– Съжалявам, трябваше да направя нещо в своя защита –

насмешливо отвърна Гейдж, като сви небрежно рамене, сякаш искаше да каже, че е знаел, че опитът му ще бъде неуспешен. Сетне тръгна бавно напред, което накара моряка да отскочи назад и да изръмжи:

– Не мърдай, дявол те взел, иначе тозчас ще те гръмна!

Гейдж разпери ръце с напълно невинно изражение.

– Аз не съм въоръжен, Потс. Защо се страхуваш?

– Щото знаеш куп номера, затова! Нали помня как оня път, като тръгнах да те гоня, ти се отмести име изрита по задника!

Гейдж се усмихна доволно.

– Е, Потс, ако ролите ни бяха разменени, сигурно и ти щеше да стоиш същото... ако се беше сетил за това, разбира се. – Дори едно дете би разбрало оскърбителния намек в думите му, но за негово разочарование морякът изобщо не долови обидата, затова се наложи Гейдж да му го каже направо: – Жалко, че тази твоя голяма глава е толкова празна.

– Хм, тоя път няма да се оставя да ме заблудиш с дърдоренето си – намръщено отвърна Потс.

Гейдж все пак реши да подложи интелигентността му на изпитание още веднъж, сведе поглед надолу и се заозърта, сякаш беше загубил нещо. В действителност обаче целта му бе да сграбчи големия железен чук, подпрян на една кофа с пясък близо до десния му крак и да го запрати с все сила по главата на Потс. Силно се надяваше, че така ще успее да го убие или поне да го зашемети. Беше му омръзнало да живее в постоянен страх дали негодникът се навърта наоколо и дали ще причини нещо лошо на някого от семейството му. Ако не друго, поне Потс най-после се бе появил и той беше длъжен да си разчисти сметките с него веднъж завинаги.

– Какво правиш пък сега? – изръмжа гневно морякът. – Просиш си смъртта, преди да съм казал каквото имам да кажа ли?

– До гуша ми дойде от празните ти закани, Потс, така че си спести злорадите забележки. Ти не си нищо повече от един тромав помиар...

С яростен рев Потс протегна ръка и насочи пистолета в главата на своя враг, но Гейдж рязко се наведе и грабна чука. Трябваше да улучи, нищо че междуременно Потс сигурно щеше да успее да го застреля. Това бе единственият му шанс да попречи на този звяр да убие Шимейн, макар и с цената на собствения си живот!

Той чу тих скърцащ звук и разбра, че Потс вече натиска спусъка, но това не му попречи да замахне с чука и да го прати с все сила към главата на моряка в мига, в който тишината бе разцепена от мощен гръм. Гейдж очакваше да почувства болезненото жило на оловния куршум в

гърдите си, но вместо това за негово изумление огромното тяло на Потс потрепери конвулсивно и се килна напред. Чукът премина на милиметър от главата му и изтрополи тежко върху дъските на палубата. От гърлото на Потс излезе странен, гъргорещ звук, сетне в ъгълчето на устата му се появи тънка струйка кръв. Ококорените му очи бяха вперени в Гейдж с няма почуда.

Самият Гейдж го гледаше с не по-малко удивление. Грамадният моряк с мъчително усилие вдигна ръка и се вторачи в червеното петно, което бързо набъбваше под ръкава на бялата му риза. През голямата дупка в плата той съзря тъмния, лепкав отвор в гърдите си и почувства огнената следа на куршума, преминаваща през белия му дроб. Едва тогава слисаният му поглед се вдигна към изправената само на няколко крачки от него крехка фигура, която Гейдж бе съзрял миг преди това.

Шимейн отпусна ръката, в която държеше все още димящия пистолет и той се изплъзна от вдървените ѝ пръсти. С очи, пълни със сълзи, тя се взря в Потс.

– Н-не биваше дда се опиттваш да убиваш с-съпруга ми!

Стискайки зъби, за да спре неударимото им тракане, Шимейн направи опит да успокои треперещото си тяло, но самообладанието ѝ се беше изчерпало и тя усети как всеки миг ще избухне в ридания, сломена от онова, което се бе оказала принудена да стори. За втори път беше застреляла човек, за да спаси живота на съпруга си. Но и този път се чувстваше не по-малко ужасно от първия.

Потс вдигна непохватно пистолета срещу нея, но Гейдж се хвърли напред и с един удар изби оръжието от ръката му. Разнесе се оглушителен гръм, който отекна над реката и накара птиците на отсрещния бряг да се разхвърчат подплашено във всички посоки. Гейдж заби юмрук в широкото лице на моряка и той отхвъркна назад и се плъзна по гръб по дъските на палубата, оставяйки след себе си широка червена следа. Потс се опита да се изправи, но от усилието кръвта от гърдите му рухна още по-силно. Тогава морякът изтощено отпусна глава назад и се взря в ятото птици, които прекосяхаха облагненото в розово небе. Сетне много бавно затвори очи и с уморена въздишка напусна този свят.

Откъм, къщата се разнесе вик и Гейдж припряно хукна към парапета, за да види какво става. Уилям, Бес и Андрю бяха излезли на верандата, но когато Гейдж им махна с ръка, за да ги увери, че всичко е наред, тримата се прибраха отново вътре.

Гейдж се върна при разстроената си съпруга, взе я в прегръдките си и нежно я целуна по челото, опитвайки се да я утеши.

– Какво те накара да се качиш тук с пистолет, любов моя?

– Бях се запътила към теб, но видях Потс от прага на къщата – унило промълви Шимейн. – А ти как ме видя? Мислех, че се промъквам съвсем незабележимо по скелето.

Гейдж я погледна объркано.

– Изобщо не съм те видял.

– Но ти се намръщи и погледна право към мен. Бях сигурна, че Потс ще се обърне и ще ме види.

Гейдж си припомни безуспешния си опит да отвлече вниманието на моряка и едва сега си даде сметка какъв късмет е имал, че Потс се бе оказал твърде подозрителен и не се бе обърнал веднага. Ако беше съзрял Шимейн, негодникът щеше да я убие на място.

– Въобще не съм те видял, нито съм те чул. Просто се мъчех да отклоня вниманието Потс, за да се опитам да се нахвърля върху него. И през ум не ми е минавало, че ти би могла да се криеш зад парапета. Страх ме е да си помисля какво можех да ти причиня в стремежа си да заблудя Потс.

Шимейн подсмръкна и изтри очите си с ръка.

– Аз бях готова. Щях да го застрелям.

– Дори не искам да си представям обратната възможност – изпъшка Гейдж. Сърцето му се бе вледенило при самата ужасяваща мисъл, че е можело да бъде убита.

Шимейн се вторачи отново в мъртвия и пак се разтрепери неудържимо.

– Съмнявам се дали Потс някога е предполагал, че омразата му към нас щеше му струва живота.

Гейдж разтърка силно ръцете й, за да прогони студа, сковал крехкото й тяло. Но ако искаше да я избави от шока, трябваше час по-скоро да махне трупа от очите й.

– Ще отнеса тялото на Потс долу в работилницата и ще скова ковчег.

– Аз най-добре дда почистя кръвта от палубата през това време – заекна тя, все още разтреперана. Сскоро ще се стъмни, а не искам кръвта да попоие в дъските през нощта.

Гейдж хвана моряка през раменете и го повлече към скелето.

– Веднага щом го сложа в ковчег, ще се върна и ще ти помогна.

Напрегнала всичките си сили, Шимейн решително изправи снага и постепенно самообладанието й се възвърна. Когато се почувства по-спокойна, тя отиде до къщата и набързо обясни на Уилям какво се е

случило. Негова светлост я увери, че ще се погрижи да сложи Андрю да спи, без момчето да разбере за инцидента на кораба. Шимейн стисна ръката му с благодарност и обич. За нейна изненада Уилям улови пръстите ѝ и ги поднесе към устните си. Не каза нищо. Нямаше и нужда. С всеки изминал ден привързаността му към новата му снаха ставаше все поочевидна. В края на краищата, днес тя за втори път бе убила човек, за да спаси сина му.

Шимейн облече една стара рокля и престилка, върна се на палубата на кораба с кофа сапунена вода, четка и няколко парцала, коленичи върху дъските и се зае да търка съсирената кръв. Беше се надявала да прекара няколко блажени мига насаме със съпруга си и да сподели радостта му от продажбата на кораба, но сега искаше само той да е някъде наблизо, да усеща успокояващото му присъствие. С падането на вечерта започваше да се чувства несигурна и копнееше да се прибере в къщи и да намери покой и утеха при своето семейство. Боеше се да стои сама. Изпитваше нелепото усещане, че някой я наблюдава, но си повтаряше, че това е заради ужаса, който бе преживяла преди малко.

Накрая обаче усещането стана прекалено натрапчиво, за да продължава да го пренебрегва. Тя вдигна глава, огледа се и изтръпна: до стълбата стоеше Роксана Корбин с пистолет в ръка и със зловеща усмивка на бледото си лице.

– Доста време ти трябваше, за да разбереш, че съм тук – ехидно каза Роксана. Очевидно се беше промъкнала на кораба докато Шимейн е била в къщата и през последните минути се бе любовала на усърдието на своята съперничка при чистенето на кръвта. Виждам, че тази вечер сте имали и друг посетител – продължи тя. – Потс му беше името, нали? Горкият нещастник, не му провървя в опитите да те убие, нали, Шимейн? Казаха ми, че и преди се е мъчил да го стори... и то толкова непохватно, че си е изпросил куршум в гърба. Можех да го предупредя, че Гейдж е отличен стрелец, но Потс, естествено, въобще не ме е питал. Уверявам те, обаче, че аз няма да бъда толкова небрежна.

Шимейн предпазливо се изправи на крака.

– Какво възнамеряваш да правиш?

Роксана се ухили самодоволно и пристъпи напред.

– Толкова ли си наивно, момиченце? Когато някой се е прицелил в теб със зареден пистолет, какво би могла да очакваш? Дружески разговор? – Тя изсумтя презрително. – Нямам навика да си бърбя с други жени. Посещавах Виктория и я накарах да си мисли, че се нуждае от нейното приятелство само защото исках да бъда близо до Гейдж. А

всъщност я ненавиждах. Още от самото начало исках тя да умре. Презирах нейното добросърдечие и дребните услуги, които ми правеше. Никога не съм се чувствала задължена към нея. Тя ми открадна Гейдж и аз не можех да ѝ го простя. Когато забременя, се надявах да умре още преди да е родила – така нямаше да остане нищо, което да ми напомня за нея, нямаше всеки път, щом погледна към Андрю, да се сещам за майка му. Но пък малкият беше повод да идвам често в този дом и аз се възползвах от това с надеждата, че Гейдж ще се примири и ще се ожени за мен.

Лицето на Роксана се изкриви в недоволна гримаса.

– Тогава се появи ти и аз разбрах, че това е краят. Разбрах, че той ще се ожени за теб, точно както навремето бе предпочел Виктория. – Тя тръсна глава, сякаш искаше да пропъди тези спомени. – Но нямам никакво желание да се бавя повече и да рискувам Гейдж да се върне. Защото той ще се опита да ме спре, глупакът му с глупак. Но няма да може. Сам ще намери трупа ти и тогава ще го обвинят и за твоята смърт. Само че този път няма да му се притека на помощ. Ще го оставя да увисне на въжето, задето толкова пъти ме е отблъсквал. Сигурна съм, че след смъртта ти хората от града ще са много по-склонни да повярват, че той е убил Виктория. Вероятно процесът срещу него ще приключи твърде бързо.

Ужасена от коварния ѝ план, Шимейн се опита да я разколебае:

– В къщата има и други хора, Роксана. Този път замисълът ти няма да успее.

Роксана се засмя.

– Разстоянието е достатъчно голямо. Нали когато Виктория падна върху скалите, Гейдж беше в къщата? Знаех, че в почивните дни двамата обичат да се разхождат на кораба, затова скрих лодката си в храстите и изчаках Гейдж да се прибере в къщата с Андрю. Беше много съвестен съпруг и когато можеше, гледаше да отмени Виктория в грижите за малкия, да не би жена му да се преумори. Когато чу писъка ѝ, той дотича веднага, но беше вече късно. И знаеш ли кое е най-странното? Тя беше мъртва още преди тялото ѝ да се удари в скалите. Разбираш ли, вратът ѝ бе счупен, точно както стана със Самюъл Майърс, преди да падне в кладенеца.

Шимейн я изгледа заинтригувано. Чудеше се откъде Роксана бе намерила сила да извърши такива ужасяващи деяния, след като не изглеждаше кой знае колко яка.

– Как успя да им строшиш вратовете?

Роксана се усмихна развеселено.

– Всъщност не бях аз тази, която ги уби. Единственото, което трябваше да направя, бе да убедя моя приятел, че онзи невинен ангел Виктория се опитва да ме убие. Накарах приятеля си да дойде с мен и му казах, че искам да ме пази, докато аз поговоря с нея, за да разбера защо желае смъртта ми. После се нахвърлих върху нея, но се престорих, че тя ме е нападнала и че се браня. Той реши, че животът ми е в опасност, изскочи от скривалището си и я сграбчи изотзад. Виктория беше толкова крехка, че като я стисна за гърлото, вратът ѝ се строши, а аз накарах моя приятел да я хвърли от носа на кораба, за да изглежда като нещастен случай или самоубийство. Той уби и Самюъл Майърс заради мен, след като она противен плъх ме преби от бой. При това го стори с много повече желание, защото бях цялата в синини, които доказваха колко лошо съм била наранена. – Роксана въздъхна тъжно. – Обикновено е толкова лесно да го накарам да направи каквото поискам. Трябва само да се престоря, че някой ми е сторил нещо лошо, и той веднага ми се притичва на помощ. Само че с теб номерът не мина, Шимейн. Прекалено много се е привързал към теб и отказва да ти причини зло. Дори си мисли, че е твой приятел.

– Мой приятел? – сбърчи вежди Шимейн.

– Виж, Шимейн, нямам време да навлизам в подробности. Би ми отнело часове да ти разкажа колко внимателно бях планирала всичко, пък и ти си такава глупачка. Нямах представа за кого ти говоря, нали? Все едно, безнадеждно беше да накарам нашия общ приятел да те убие. Но днес следобед получих много изгодно предложение и понеже работата трябваше да се свърши бързо, реших да дойда и да я свърша сама. – Тя посочи с пистолета към носа на кораба. – Хайде. Искам да приключа преди Гейдж да се е върнал. После си отивам, вземам си наградата и оставям Нюпорт Нюз зад гърба си завинаги.

– Каква награда?

– Плащат ми, за да те очисти, глупачке. Приятелят ми категорично отказва да те убие, така че рано или късно трябваше да се заема с това лично. Правя го сега, защото ми предложиха добро възнаграждение. То ще ми осигури много от нещата, за които винаги съм мечтала. Може даже да попътувам – до Англия или някъде другаде. С толкова пари мога да си позволя да отида където поискам. – Роксана отново махна с пистолета. – По-бързо, прави каквото ти казвам.

Шимейн поклати решително глава.

– Ако смяташ, че ще се кача на носа и ще те оставя да ме бутнеш

през парапета, за да обвиниш после съпруга ми, то ти си глупачката, Роксана!

– Казах да вървиш! – изсъска Роксана, като стисна по-здраво дръжката на пистолета. – Знам как да си служа с това тук и не си мисли, че ще се поколебая да го сторя.

– О, сигурна съм, че няма да се поколебаш, Роксана – отвърна Шимейн. – Очевидно е, че умееш да действаш много хладнокръвно, за да получиш онова, което искаш от живота.

– Налага се, след като живея с човек като баща ми. Откакто майка ми ни напусна, постоянно слушам каква ужасна кучка е била, та да ни изостави така. Според мен обаче той напълно заслужава да бъде изоставен и точно това смятам да направя, след като те убия...

– Гордееш се с това, което си сторила, нали? – прекъсна я Шимейн. – Хвалиш се с това как си замислила смъртта на Виктория и собствената ми смърт. Но ти не си толкова умна, колкото се смяташ, Роксана. Истината винаги излиза наяве, рано или късно.

Русокосата жена се усмихна.

– Като изключим Гейдж, никой друг не ме подозира. Аз самата очаквах някой поне да се усъмни в мен, но това не стана. Преди време, когато си помислих, че моят приятел те е наранил, много се уплаших, защото бях сигурна, че този път хората ще започнат да ме подозират. В крайна сметка, всички знаят, че с него сме близки, и все щеше да се намери кой да направи връзка между нещата. Но нямаше от какво да се боя, защото не той, а оня глупав помияр се беше опитал да те убие, и то пред очите на всички. Роксана вдигна заплашително пистолета. Скромните й запаси от търпение се бяха изчерпали. – А сега се качвай на носа, Шимейн, иначе още сега ще се простиш със живота си.

В този миг откъм върха на скелето долетя нечовешки вой, който накара Роксана стреснато да се обърне. Шимейн също погледна натам и от устните й се отрони отчаян стон – най-после бе разбрала кой е приятелят на Роксана. Беше Каин.

Гърбушкото се дотъркаля до Роксана с тромавата си, изкривена походка, спря се пред нея и започна бясно да ръкомаха.

– Не Шамен! Не Шамен! Не Шамен! – панически закрещя той, като протегна ръка, за да изтръгне пистолета от пръстите и.

– Да Шимейн! – настоя Роксана и дръпна ръката си назад. Сетне изсъска, очевидно вбесена: – Тя се опита да ме убие, Каин, не видя ли? Но на теб не ти пука, нали? Интересуваш се само от твоята безценна Шимейн.

– Не Шамен! Не Шамен! – умолително изплака Каин.

– Млъквай, грознико! – излая Роксана. – Или искаш господин Торнтън да се нахвърли върху нас?

Като се обърна отново към Шимейн, тя посочи към носа.

– Качвай се веднага там, кучко! Иначе ще те застрелям начаса!

– Ще трябва да ме застреляш, Роксана. А ако го сториш – процеди през зъби Шимейн, – трудно ще можеш да хвърлиш вината върху съпруга ми. Този път ще има повече свидетели, че Гейдж е бил в работилницата по време на убийството, защото хората от къщата със сигурност ще го видят да излиза от там, когато всички се втурнат да разберат какво става. Дори баща му ще дойде, нищо, че не е толкова подвижен и може да му отнеме повече време. Да, мисля, че е много по-добре да ме застреляш, Роксана, защото така поне няма да можеш да заблудиш хората, че ме е убил Гейдж.

– Качи я на носа, Каин – изръмжа Роксана, като хвърли разярен поглед към гърбушкото. – Ако не се подчиниш, ще застрелям скъпата ти Шимейн право в главата още сега!

– Не Шамен! – изхленчи той. Лицето му се изкриви от болка. – Моля, не Шамен!

– Моля! Моля! Моля! – повтори подигравателно Роксана. – Нима аз не те молих да ми помогнеш? И какво направи ти? Остана глух за молбите ми, ето какво! Е, аз ще убия Шимейн, Каин, и ти не можеш да ми попречиш с нищо. Все едно дали ще е куршум или падане от носа, но тя ще умре.

И тя протегна ръка, като се прицели между очите на Шимейн. Шимейн усети, че стомахът ѝ се преобръща от безумен ужас, но не помръдна и крачка към носа. Само ако се оставеше да я застрелят, щеше да спаси съпруга си от бесилото.

В този миг Каин се хвърли напред с яростен рев и изби пистолета от ръката на Роксана. Оръжието отхвъркна настрана и се стовари на дъските с оглушителен гръм, който разтърси въздуха.

Гейдж, който тъкмо заковаваше последния гвоздей в ковчега на Потс, чу ужасяващия звук и изхвърча като обезумял през вратата на работилницата.

В същото време в къщата Уилям излизаше от стаята на спящия си внук. Ехото от изстрела го стресна и за миг той се закова на място и се спогледа тревожно с Бес. Сетне се спусна към високия шкаф до вратата, измъкна чифт пистолети, провери дали са заредени и без да обърща внимание на болката, която затрудняваше движенията му, изскочи на

верандата, проклинайки своята изнемошялост и тромавост.

И двамата мъже хукнаха към кораба. Но докато Уилям все още бързаше по пътеката от къщата, Гейдж вече се качваше по скелето, като викаше неистово името на Шимейн. Точно в мига, в който той стигна до палубата, Каин сграбчи Роксана през кръста и я понесе към носа.

– Идиот! Какво правиш? – изпищя гневно Роксана. – Пусни ме! Пусни ме, ти казвам!

Гейдж се спусна към него, но гърбушкото се оказа много по-силен, отколкото някой някога бе предполагал. Въпреки крясъците и отчаяната борба на Роксана да се освободи от хватката му, той с лекота се изкачи на носа и като хвърли през рамо поглед към Гейдж, пристъпи до самия му ръб. Гейдж се закована място, защото осъзна, че ако направи още само една крачка, Каин ще скочи долу заедно с товара си.

– Каин, пусни Роксана – тихо помоли той.

– Не! Не! – поклати ъгловатата си глава гърбушкото и махна със свободната си ръка на Гейдж да отстъпи назад. Гейдж нямаше друг избор, освен да се подчини.

Тогава Каин сведе поглед към Шимейн. По уродливото му лице се стичаха сълзи, които едва се виждаха в бързо съгъстяващия се здрач.

– Шамен приятелка. – Той допря ръка до сърцето си. – Каин бича Шамен.

– И аз те обичам, Каин – отвърна напрегнато Шимейн. – Ти бдеше над мен като истински приятел. – Тя избърса с длан сълзите, които се стичаха от собствените ѝ очи и го погледна умолително. – Моля те, Каин, моля те, не прави нищо на Роксана. Слез тук, където и двамата ще бъдете в безопасност.

– Каин трябва мре! Каин уби Вектореа! Каин трябва мре!

При думите на гърбушкото Гейдж, който до този момент гледаше Шимейн, сепната вдигна глава.

– Не, Каин, няма защо да умираш – отчаяно се възпротиви Шимейн. – Роксана те е накарала да повярваш, че Виктория се кани да я убие, но ти не си искал да ѝ строшиш врата, когато си я сграбчил. Било е случайност. После Роксана ти е казала да хвърлиш тялото на Виктория от носа, за да може хората да си помислят, че е паднала. Но тя още от самото начало е искала да стане така, Каин. Подготвила го е. – Тя погледна към Гейдж, който попиваше напрегнато всяка нейна дума. Знаеше, че съпругът ѝ иска и трябва да научи всичко за смъртта на Виктория, но нямаше време да му обяснява подробностите сега. Трябваше да попречи на Каин да се хвърли от кораба. – Мислел си, че браниш

Роксана от Виктория, но Роксана те е излъгала, Каин. Виктория никога не би ѝ сторила нищо лошо. Смятала я е за своя приятелка.

– Кайн трябва мре! Роксан трябва мре!

При тези думи Роксана възобнови с удвоени сили опитите си да се освободи. Ноктите ѝ се впиха в грозното лице на гърбушкото. Гласът ѝ премина в истеричен крясък:

– Пусни ме, тъпако! Пусни ме, чуваш ли! Не искам да умирам! Искам да живея!

– Богом, Шамен – промълви едва чуто Каин, вдигна Роксана във въздуха и скочи заедно с нея от носа на кораба. Предсмъртният писък на Роксана трая само секунда, после секна. Гейдж и Шимейн се втурнаха към носа. Уилям, който тъкмо бе стигнал до подножието на скелето, се върна назад при двете тела, проснати върху назъбените скали, и въпреки болката се наведе, за да ги огледа. Вратът на Роксана се бе строшил при падането. Каин все още беше жив, но агонизираше. Един остър камък се беше забил в гърба му и стърчеше от гърдите му. Уилям нежно го погали по ръката. Гърбушкото усети и се опита да се усмихне, но вместо това се закашля, изплювайки част от кръвта, която бе започнала да изпълва дробовете му. Гърдите му се раздираха от нечовешка болка, сякаш бяха пронизани от огромен нож.

Тогава Каин видя разплаканото лице на Шимейн, която се бе навела от носа на кораба.

– Бича Шимейн... приятелка – прошепна той. Сетне затвори очи и издъхна.

– Горкият човек – промълви печално Уилям.

Гейдж хвана Шимейн за ръка и двамата се втурнаха надолу, за да се присъединят към баща му.

– Вече стана много късно да превозваме труповете до Нюпорт Нюз – каза Гейдж. – Ще трябва да ги оставя в работилницата. Утре сутринта Рамзи и останалите мъже ще ми помогнат да натоваря ковчезите в каруцата и да ги откарам в града.

– Ще ти помогна да ги сковеш – предложи услугите си Уилям.

– Предпочитам да се прибереш и да се погрижиш за Анди, татко. Може да е чул изстрелите или виковете и да се чуди какво става. Ще се уплаши, ако се събуди и види, че е сам с Бес.

Уилям прояви разбиране към загрижеността на сина си.

– Добре, ще отида при момчето.

– Благодаря ти, татко. – В този момент Гейдж си даде сметка колко трудно е било на баща му да измине цялото разстояние от къщата до

тук, затова пристъпи напред и му предложи да се подпре на него. – Нека ти помогна да стигнеш до къщи.

Уилям сложи ръка върху неговата, за да го възпре.

– По-добре остани с Шимейн, сине, и се погрижи за нея. Тя носи дете в утробата си, и след всичко, което ѝ се струпа днес, се нуждае от много покой и почивка, за да не го загуби. Ако е съгласна, може да се прибере в къщата заедно с мен. Аз ще се погрижа за нея, докато ти направиш ковчезите.

Въпреки че трепереше цялата, Шимейн успя да се усмихне на възрастния човек.

– Аз съм добре, ваша светлост.

– Защо не ме наричаш Уилям или „татко“, Шимейн? – предложи той. – „Татко“ звучи много по-добре, но се боя, че след като собственикът ти баща е тук, това би довело до объркване.

Тя отиде до него, надигна се на пръсти и нежно го целуна по бузата.

– Благодаря ти, татко Уилям.

Негова светлост се усмихна и кимна.

– Наистина звучи добре, дъще.

Когато съпругата му се върна при него, Гейдж обгърна внимателно раменете и с ръка.

– Татко е прав, Шимейн – промълви той. – Защо не се прибереш и не си починеш? На мен не ми трябва помощ. Пък и съм сигурен, че си вече на края на силите си, след като толкова народ се изреди да се появява откъм гората с намерение да ни убие.

– На палубата остана още малко кръв, която трябва да се до изчисти – каза Шимейн с треперещ глас. Но бих предпочела да не се връщам горе сама... поне не веднага.

– Аз и без това няма да те пусна. – Гейдж посочи към Уилям, който все още чакаше решението ѝ.

– Защо не позволиш на татко да те придружи до къщата? Аз ще си дойда веднага щом свърша тук.

– Наистина съм изтощена – призна Шимейн. – Но искам да помогна. Така ще мога да мисля за друго, вместо да си припомням отново и отново всичко, което се случи. А и тялото на Каин трябва да се измие, преди да го сложиш в ковчега. Мога аз да свърша това, докато ти правиш ковчезите, а после двамата ще се качим на кораба и ще доизчистим палубата.

– Добре, сладка моя, щом така предпочиташ.

– Тогава ви оставям – каза неохотно Уилям. – Но не се бавете много. Ще се притеснявам, докато не се приберете на сигурно място в къщата.

В присъствието на Шимейн Гейдж не се осмели да каже на баща си, че може би притесненията му са напълно основателни, защото има още хора, които желаят смъртта ѝ и дори са готови да платят за това. Младата му съпруга вече бе преживяла достатъчно. Не искаше да я тревожи повече, поне не днес.

Шимейн обаче сама повдигна този въпрос.

– Гейдж, Роксана каза, че някой ѝ е платил, за да ме убие...

Уилям се спря и се обърна отново към тях. Оказваше се, че наистина има защо да се опасява за снаха си.

– И Потс ми каза същото – призна Гейдж с въздишка. – Изглежда, че този някой много сериозно желае смъртта ти, любов моя.

– Но кой друг би могъл да иска това, освен Мориса? – възкликна Шимейн, напълно объркана. – Мориса не би дала пари на Потс, за да го накара да ме убие. За нея той би го сторил напълно доброволно.

– Не знам кой може да бъде, любов моя – отвърна Гейдж. – Но възнамерявам да разбера. Потс каза, че Мориса знае. Още утре ще отида да си поговоря с нея, веднага щом закарам ковчезите в Нюпорт Нюз.

От устните на Шимейн се отрони тревожна въздишка. Колкото и да се мъчеше да си представи кой би могъл да бъде този незнаен враг, не се сещаше за никого, поне не тук, в колониите.

– Не знам дали ще заспя тази нощ. През цялото време ще се чудя кой може да е имал толкова пари.

– Тогава да се захващаме за работа, мадам, за да свършим час по-скоро и да си лягаме – подкани я Гейдж. После се наведе и вдигна тялото на Роксана. Изненада се, че е толкова тежка – много по-тежка от съпругата му. Изненада го и фактът, че въобще можеше да мисли за това точно сега, когато на кораба му бяха намерили смъртта си още трима души. Имаше чувството, че над бригантината тегне някаква прокоба и вече копнееше да я завърши колкото се може по-скоро и да не я вижда никога повече.

Уилям тръгна заедно с тях, но се отби и се прибра в къщата, като ги остави да продължат към работилницата. Гейдж се върна за тялото на Каин и го положи на една от масите до тялото на Роксана. Сетне по настояване на Шимейн донесе леген и ведро с вода. Под загрижения поглед на съпруга си Шимейн започна да мие кръвта от лицето на гърбушкото. Ръцете ѝ трепереха, а скоро цялото ѝ тяло се затресе неудържимо.

Гейдж взе кърпата от ръката ѝ и се зае сам да довърши започнатото от нея, като се опита да я разсее с въпроси:

– Какво беше това за Каин и за Виктория? Ти каза, че Роксана го е излъгала...

Без да сваля очи от сгърченото лице на гърбушкото, Шимейн разказа на съпруга си всичко, което бе узнала от Роксана.

– Изглежда, че Роксана е въртяла бедния Каин на малкия си пръст – замислено заключи Гейдж, когато чу цялата история.

– Аз наистина не смятам, че той е искал да убие Виктория – промълви Шимейн. – Просто не си е знаел силата, а това е послужило на целите на Роксана. Мисля, че едва тази вечер Каин осъзна колко зла жена е Роксана всъщност. Вероятно затова каза, че тя трябва да умре.

– Явно е решил, че и той заслужава да умре, задето е убил Виктория – додаде Гейдж. – Сам си издаде смъртна присъда и сам я изпълни.

– Роксана каза, че Каин е действал много по-решително, когато е строшил врата на Самюъл Майърс и го е хвърлил в кладенеца.

– Е, убийството на Майърс и без това бе по-обяснимо – отвърна той с печална въздишка. – Но Виктория... Тя беше толкова мила с всички, че просто не можех да си представя защо някой ще иска да я убие, а в същото време напълно изключвах версията, че се е самоубила. Единственият човек, когото подозирах, беше Роксана, но пък няхах представа как би могла да вдигне Виктория през парапета и да я хвърли долу. Макар и лека като перце, Виктория беше невероятно силна за ръста и размерите си. Несъмнено Роксана е разбрала, че се нуждае от съучастник, за да я убие, и е успяла да накара Каин да повярва на лъжите ѝ.

След като привършиха работата си и междувременно обсъдиха най-подробно мотивите на Роксана и отмъстителността на Потс, Гейдж и Шимейн най-после се прибраха в къщи. За пръв път от сватбата си насам двамата си легнаха без да се любят. Шимейн беше видимо разстроена и трябваше да мине доста време, преди да се отпусне и да заспи, сгущена в нежните обятия на своя съпруг. Колкото до Гейдж, той бе прекалено загрижен за жена си, за да е в състояние дори да си помисли за сън. Имаше чувството, че главата му ще се пръсне от тревожни, объркани мисли.

Когато къщата притихна, Гейдж стана и обходи всяко тъмно ъгълче, мина покрай всеки прозорец, вирайки се напрегнато в непрогледния мрак навън, провери всички резета и извади всичките си пушки близо до входната врата. Едва щом си даде сметка, че смущава съня на Бес, която беше легнала върху един дюшек на пода в кухнята, той се върна в

спалнята и тихо затвори вратата зад гърба си. Вътре Гейдж провери още веднъж дали pistolетите му са добре заредени, постави един на шкафчето до главата си и чак тогава легна до своята жена, като отново я взе в прегръдките си. Вперил поглед в тавана, той за пореден път прехвърли наум възможните виновници за онова, което се бе случило през деня. Списъкът на заподозрените бе твърде кратък, и макар че на първо място в него стоеше името на Мориса, имаше само една личност, разполагаща с достатъчно средства да плати на останалите за убийството на Шимейн. Колкото и да се съмняваше в правилността на своите догадки, Гейдж си обеща, че още на сутринта ще разпита капитаните на корабите, закотвени в пристанището, дали случайно някой от тях не е докарал съвсем наскоро в Нюпорт Нюз една възрастна английска дама с благородническа титла.

Утрото най-после настъпи и след като похапна добре от обилната закуска, приготвена от Бес, Гейдж се отправи към работилницата. Рамзи и останалите мъже вече бяха пристигнали и оглеждаха с недоумение прясно скованите ковчези, питайки се дали работодателят им не е решил да се захване сериозно с този нов бизнес.

– Можеше просто да ни кажеш, че не искаш повече да правим мебели – обади се Рамзи. – Никой от нас нямаше да ти се разсърди. Ама предпочитаме да си идем сами, вместо да ни изкарват от тук в някоя от тия кутийки.

Гейдж не можа да устои на несломимото чувство за хумор на своя приятел и се засмя:

– Тези кутийки ми се струват твърде малки за хора като теб и Слай.

Рамзи се престори на засегнат от забележката му и поглади с ръка корема си, който напоследък доста се беше закръглил.

– Да не искаш да кажеш, че ни намираш малко понаедрели и понатежали?

– Малко? – изсумтя Гейдж с усмивка. Шегите на Рамзи винаги му действаха като лек срещу тревогите и мрачното настроение. – Като гледам как си взел да шишкавееш в последно време, започвам да се чудя дали няма да се наложи скоро да разширяваме вратите на работилницата.

– Ами да – намеси се Слай с весел кикот, – и аз се чудех дали да не му дам да носи моите панталони, та да си скрива срамотиите. Понеже сега колчем се наведе, пред очите ми се разкриват едни гледки, дето трудно се понасят.

Страховитият поглед, който Рамзи хвърли на своя другар, накара

Гейдж да избухне в смях. Сега вече наистина му беше олекнало.

В това време се появи Гилиън, който търсеше Гейдж. При вида на трите ковчега младежът замръзна на място с вдигнат във въздуха крак.

– Пресвета Богоро... – промълви той и бавно свали крака си на пода. После още по-бавно се обърна към Гейдж и попита зададено: – Кого си сложил вътре, Капитане?

– Роксана, Каин и Потс – кратко отвърна Гейдж.

Тримата мъже го зяпнаха шокирано, а Слай тъжно поклати глава.

– Надявах се, че са празни.

От другия ъгъл на работилницата дотичаха и двамата чираци, любопитни да узнаят цялата история. Всички се скупчиха около Гейдж.

– Сигурно нещо са те ядосали – предположи Рамзи. – Ама чак да ги затриеш и тримата?

– Не съм затрил нито един от тях – отговори Гейдж с бегла усмивка. – Жена ми застреля Потс, който се опитваше да убие мен. Каин пък уби себе си и Роксана, като скочи заедно с нея от носа на кораба.

– Хм, този кораб май е прокълнат, а? – подразни го Рамзи.

Гилиън не искаше и да чува за подобно нещо, затова побърза да попита:

– Защо Каин е убил Роксана, Капитане?

– Тя беше поредният човек, който се опита да убие Шимейн, а на него това не му се понрави. Историята е доста обърквана, затова ще ви разкажа каквото знам, докато ми помагате да натоваря ковчезите в каруцата. – Гейдж погледна въпросително към Гилиън, който очевидно беше забравил за какво е дошъл в работилницата. – Мен ли търсеше?

– Да – сепна се младежът. – Негова светлост се чуди къде си, Капитане.

– Имаш предвид баща ми.

– Не, другият, по-младият. Она с черната коса.

Трябваше да се досетя, че маркизът ще удържи на думата си, помисли си Гейдж.

– Можеш да ми кажеш къде да ме намери.

– Слушам, Капитане.

Само след няколко минути Морис дьо Мерсер влезе в работилницата и реакцията му при вида на ковчезите бе почти еднаква с тази на Гилиън. Вярно, че кракът му стигна до пода малко по-бързо и че възклицанието му беше малко по-различно, но слисаното изражение на лицето му бе абсолютно същото.

– Боже господи! Какво се е случило тук? За кого са тези ковчези?

Шимейн добре ли е?

Пороят от въпроси накара Гейдж да се усмихне.

– Няма от какво да се боите, ваша светлост. Нито един от тези ковчези не е за съпругата ми. Тя си е вкъщи, жива и здрава, макар да не се чувства особено щастлива от това, че снощи уби човек.

– Шимейн? Моята Шимейн?

– Не, ваша светлост, моята Шимейн – поправи го рязко Гейдж. – Тя никога не е била ваша.

– Какво е станало – попита Морис. – Кой е бил този човек и защо го е убила?

– За да спаси живота ми. Някой е платил на Потс да дойде тук, за да убие Шимейн, но негодникът беше решил да прати първо мене в гроба, преди да продължи с нея. Шимейн вече се справя чудесно с пистолета. Нищо чудно след още някой и друг урок да започне да ви съперничи по ловкост и точност.

Маркизът погледна отново към дървените ковчези.

– Тогава кой друг...

– Не ги познавате – прекъсна го Гейдж. – Един гърбушко от града, който неволно е убил първата ми съпруга, и жената, която го е подвела да го стори. Някой беше платил и на нея да убие Шимейн.

– Убил първата ви съпруга, значи – повтори недоверчиво Морис. – Много удобно за вас, нали?

Гейдж го изгледа хладно.

– Във всеки случай, по-удобно за мен, отколкото за вас, струва ми се. Сега нямате основание да, ме предизвикате на дуел и да ме убиете под предлог, че искате да спасите Шимейн от един съпруг убиец. Ако се съмнявате в думите ми, можете да разпитате самата Шимейн. Всичко това ѝ е било разказано от Роксана и от Каин, доколкото нещастникът е бил в състояние да обясни нещо.

Морис бръкна в джоба на елегантното си сако и извади изящната кесия от гладка кожа, която Потс беше размахвал пред носа на Гейдж предишната вечер.

– Мога ли да знам откъде сте се сдобил с това? Намерих я на палубата на вашия кораб, когато се качих да попитам дърводелците къде бих могъл да ви откроя.

Гейдж хвърли бегъл поглед на кесията и му я подаде обратно.

– Потс ми я показа, когато се похвали, че е бил нает да убие Шимейн. Може да е негова, но изглежда прекалено изискана за неговите вкусове. По-вероятно е да принадлежи на човека, който го е наел да

извърши убийството. – Той наклони глава и се взря изпитателно в лицето на маркиза, което бе преbledняло като платно. – Ако кесията не е на Потс, дали случайно нямате представа чия е?

– Може би имам – отвърна Морис с прегракнал глас, обърна се рязко и се отправи към вратата. На прага обаче се спря и погледна към Гейдж с горчива усмивка на красивите си устни. – Ако това, което казахте, е истина, господин Торнтън, вие наистина спечелихте моята годеница. Пожелавам и на двама ви всичко най-хубаво.

– Завинаги ли си заминавате? – изненадано възкликна Гейдж. Не можеше да повярва, че маркизът ще се предаде толкова лесно.

– Да, няма да се върна повече, освен ако Шимейн не остане вдовица по повод, различен от този, който възнамерявах да предизвикам.

– Тогава ще трябва да чакате доста дълго – каза Гейдж. – Смятам да доживея до дълбока старост.

– Така да бъде.

– Шимейн и родителите й ще се чудят къде сте изчезнал. Какво да им кажа?

Морис се замисли за момент над въпроса, после се усмихна печално.

– Кажете им, че съм отишъл да хвана една пепелянка.

С тези думи той пристъпи през прага и тихо затвори вратата зад гърба си.

– Пепелянка ли? – объркано повтори Рамзи. – Какво искаше да каже негова светлост с това?

Гейдж беше отишъл до прозореца и гледаше как съперникът му бързо се отдалечава в посока към реката.

– Мисля, че негова светлост възнамерява да поговори с човека, който е платил на Потс да убие Шимейн.

– Че откъде знае кой е този човек? – попита приятелят му.

– Кесията – разсеяно отвърна Гейдж. – Струва ми се, че я разпозна... или най-малкото някой от роднините му има такава.

– Не знаех, че той има роднини тъдява.

– Нямахте, но може би са се появили. И то съвсем наскоро.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

В мига, в който Морис дьо Мерсер прекрачи прага на таверната, в целия салон се възцари мъртва тишина и всяка проститутка, която бе

успяла да се надигне от леглото в този ранен час, се закова на място и го зяпна с отворена уста. В сравнение с обичайната клиентела от околността маркизът изглеждаше прекрасен и апетитен, подобно на едър червей, попаднал в курник. И подобно на ято кудкудякащи кокошки момичетата на Фрида се спуснаха към него, като се блъскаха и бутаха, за да се доберат първи до този изключителен екземпляр. Вярна на себе си, Мориса успя да пререде всички и да се изпъчи пред него.

– Мога ли да ви услужа с нещо, ваша светлост? – изчурулика тя и по навик завъртя рамо така, че деколтето на роклята ѝ да се разтвори и да открие значителна част от пищната ѝ гръд.

– Можете – отговори Морис с подчертана незаинтересованост. – Научих от съдържателя на странноприемницата, че баба ми е отседнала тук. Бихте ли ми посочили стаята ѝ?

– Ами, не зная, милорд. – Мориса отстъпи няколко крачки назад, осъзнала глупавата си грешка. Това не беше никакъв клиент, а влюбеният в Шимейн внук на лейди Дьо Мерсер. И тъй като нито Потс, нито Роксана се бяха върнали от къщата на Торнтън, за да си приберат наградата, не се знаеше какво се е случило там и какво иска този човек с посещенията си. Но каквато и да бе целта му, той изглеждаше твърдо решен да я постигне, защото черните му очи блестяха като остри стоманени кинжали. От друга страна, маркизата ясно бе дала да се разбере, че не желае новината за присъствието ѝ тук да се разгласява, още по-малко пък – да достига до ушите на внука ѝ.

– Ако не ми кажете, ще я намеря сам – каза невъзмутимо Морис. – Може и да стресна някои от вашите приятелки, отваряйки врата след врата, но се съмнявам, че гледките, които вероятно ще открия по стаите, биха ме смутили. Струва ми се, обаче, че има опасност доста да притесня клиентите ви.

Мориса си представи как ще реагира Фрида, ако някой от клиентите се оплаче, че е бил обезпокоен, и бързо омекна. Не знаеше как нейна светлост ще посрещне визитата на внука си, но бе убедена, че старицата ще се справи – нещо, което никое от момичетата нямаше да може да стори, ако се изправеше срещу яростната отмъстителност на Фрида.

– Последната стая горе вдясно. Току-що занесох на нейна светлост малко чай, тъй че тя вече е будна и похапва.

Морис хукна нагоре по стъпалата, прескачайки по три наведнъж, като остави проститутките да зяпат смаяно след него. С характерната си бърза и уверена походка той прекоси коридора и след кратко почукване разтвори вратата и връхлетя в стаята, като стресна баба си, която в този

момент седеше до една малка масичка и закусваше. Внезапното му нахлуване накара маркизата да се надигне от стола в очакване някой мръсен бандит да насочи пистолет в лицето ѝ и да поиска всичките ѝ пари. Но щом съзря познатото лице на внука си, тя се отпусна обратно на стола и притисна кокалестата си ръка до разтуптяното си сърце.

– Божичко, Морис, как ме изплаши!

– Това беше целта – отвърна рязко той. Опитът ѝ за усмивка завърши само с едно леко, нервно потрепване на тъгълчетата на устните. Нямаше нужда да ѝ се казва, че нещо не е наред.

– Да не би напоследък да си развил навик да правиш номера на по-възрастните от теб?

– И да съм, този номер е напълно безобиден в сравнение с оня, който ми изигра ти.

Едит вдигна дантелената си кърпичка и изискано изтри ъглите на устата си. Фините ѝ пръсти леко потрепераха.

– Не съм сигурна, че разбирам какво имаш предвид, Морис.

Маркизът не се остави да бъде заблуден от невинната ѝ преструвка.

– Мисля, че много по-добре от мен знаеш какво си направила, бабо. Аз обичах Шимейн, а сега я загубих...

– Мъртва ли е? – попита обнадеждено Едит. От снощи очакваше с нетърпение да чуе тази новина, но и на сън не си бе представяла, че ще ѝ я донесе точно внукът ѝ.

Очите на Морис заблестяха със зле прикрита ярост.

– Шимейн е жива, омъжена за един заселник и бременна с неговото дете... и аз бих дал цялото си богатство, за да заемам в сърцето ѝ мястото, което заема той в момента.

При вестта, че Шимейн продължава да е жива и здрава, сърцето на Едит се сви, но също като Мориса, тя бе съвършена актриса.

– Цялото си богатство? – Пресилената ѝ усмивка и небрежното махване с ръка трябваше да му покажат, че преувеличава твърде много. – Хайде, Морис, никой нормален човек не би жертвал богатство като твоего заради една нищо и никаква хлапачка...

– Името ѝ е Шимейн, бабо – прекъсна я остро той. – Вече Шимейн Торнтън. А трябваше да е лейди Шимейн дьо Мерсер. Щеше да е, ако не беше ти.

– Стига, Морис, в момента си превъзбуден и не знаеш какво говориш.

– Отлично знам какво говоря. – Морис бръкна в джоба си, извади гладката като коприна кожена кесия и с едно движение на китката я

хвърли на масичката до ръката на баба си. При падането от кесията се чу звън на монети. – Познато ли ти е това, бабо? – жлъчно попита той. – Винаги си се гордяла със своя изискан вкус и с предпочитанията си към простите, но елегантни вещи. И без да отварям кесията знам, че вътре ще открия твоите инициали. Колко такива кесии си си поръчвала през всичките тези години? Може би стотици. Дори аз имам няколко от тях. Подаряваше ми ги, когато бях малък, когато се опитваше да ме научиш да ценя стойността на парите, спомняш ли си?

Лицето на Едит остана неподвижно и безизразно като маска, която успешно прикриваше бушуващата у нея тревога. Тонът на внука ѝ казваше много повече от онова, което казваха думите му. Дълбоко в себе си тя вече знаеше, че е загубила смъртоносната игра, която бе започнала, и то заради една глупава грешка, допусната от самата нея. Беше наредила на Мориса да даде на Потс малко пари и да му обещае остатъка след изпълнението на задачата. Откъде можеше да знае, че една малка кожена кесийка ще унищожи целия ѝ план?

– Как се сдоби с тази кесия? – предпазливо попита маркизата. – Мислех, че съм я загубила.

Морис веднага отхвърли нелепия ѝ опит да се измъкне.

– Не си я загубила. Дала си я на Потс, когато си го изпратила да убие Шимейн. Но той се провали, бабо, и плати за това с живота си. Онази нищо и никаква хлапачка, която не можеш да понесаш, го застреля, когато той се опита да убие съпруга ѝ. Вероятно си обещаала добро възнаграждение и на Роксана Корбин, но и нея няма да видиш повече... освен в ковчега, който ѝ скова Гейдж Торнтън. Това, което искам да знам, бабо, е как можа да постъпиш толкова жестоко с мен... и с моята годеница!

Вперила невиждащ поглед право пред себе си, Едит дьо Мерсер запази гордо мълчание. Кокалестата ѝ ръка стискаше сребърната дръжка на бастуна, подпрян на дървения под.

– Отговори ми! – изрева Морис, като стовари тежко длан върху масата, изтръгвайки стреснато възклицание от устните на баба си. – Проклинам и теб, и леденото ти сърце! Знам, че ти си подкупила алчните съдии в Лондон, че си нагласила да арестуват Шимейн и да я екстрадират от Англия, и вероятно през цялото време си вярвала, че ми правиш услуга в името на моето благополучие и славното ми бъдеще като маркиз. Боли ме да си мисля за всичко, което е изстрадала Шимейн заради теб. Когато родителите ѝ откриха какво се е случило с нея, дълго време отказвах да повярвам, че ти имаш някакво участие в това. Но изчезването

й, и то само месец след нашия годеж, беше твърде удобно за теб, а и помня с какво спокойствие ме уверяваше, че Шимейн ще бъде намерена. Много повече тревога видях в погледа ти, когато ти съобщих, че възнамерявам да се ожена за нея. Той се взря в единствената си роднина с леден поглед. Не изпитваше към нея нищо друго, освен дълбоко презрение. – Навярно си се надявала скоро да те информират, че Шимейн е мъртва и си се готвела с прискърбие да ми съобщиш новината.

На хубавите му, плътни устни трепна горчива усмивка.

– Бих могъл да те пратя в затвора, но съм сигурен, че с парите и влиянието си ще се измъкнеш твърде лесно от правосъдието, затова избрах за теб много по-сурово наказание, бабо. От днес нататък никога повече няма да ме видиш. Ако въобще се върна в Англия, то ще е за да събера багажа си. Но веднага след това ще дойда обратно тук, за да изживея остатъка от живота си като обикновен заселник. И ти никога няма да бъдеш добре дошла в къщата, която ще построя за себе си и за своето семейство, ако изобщо имам късмета някога да се ожена. Дори да имам деца, ти никога няма да ги видиш, няма да ги чуеш, няма да можеш да се гордееш нито с тях, нито с техните деца... ако дотогава все още си жива. И никога няма да можеш да нареждаш живота им така, както се опита да наредиш моя. Това означава сбогом завинаги, бабо. Пожелавам ти дълъг и нещастен живот.

С тези думи Морис се завъртя рязко на пети и излезе, като затръшна с все сила вратата след себе си.

След заминаването му Едит дъо Мерсер остана сама в празната стая. Седеше неподвижно. Не виждаше нищо, не чувстваше нищо. Може би вече беше мъртва. Всичко, към което се бе стремела, за което бе копняла, за което се бе борила, беше излетяло от живота ѝ със затръшването на тази врата. Дори когато след няколко мига се чу припряно похлопване, в сърцето ѝ не трепна и искрица надежда, нито пък интерес. Беше само Мориса, която бързаше да узнае какво е станало.

– Потс и Роксана са мъртви – информира я глухо Едит. – Най-добре е да се махаш колкото може по-бързо. В чантата до леглото има кесия с пари. Вземи я. Ще ти стигнат да се добереш до Ню Йорк... или някъде другаде.

– Ами Фрида? – уплашено попита Мориса. – Ако си замина, без да се откупя от нея, тя ще прати някой да ме върне... или даже да ме убие.

Едит вдигна кесията, донесена току-що от Морис и ѝ я подаде.

– Вероятно вътре има достатъчно пари, за да се откупиш. Така или иначе, трябва да изчезнеш. Очаквам господин Торнтън да се появи още

тази сутрин, за да докара трупове и да те търси. Самата аз още сега заминавам на север, откъдето ще хвана първия кораб за Англия.

Мориса замислено подхвърли малката кесия. Много добре знаеше каква сума има вътре. Беше много по-голяма от онази, която ѝ трябваше, за да се откупи, но за съдържанието на другата кесия тя нямаше никаква представа. Надяваше се да ѝ стигне за известно време, но какво щеше да прави после? Да се захване отново със своя занаят? Бе твърде рисковано да избяга от Фрида, без да ѝ плати, но май нямаше друг избор, ако искаше да разполага с някакви пари там, където отиваше – все едно къде бе това. Гейдж Торнтън щеше да се появи всеки момент и несъмнено веднага щеше да я потърси. Не можеше да се бави повече. Трябваше да тръгва, и то незабавно!

Хю Корбин излезе, куцукайки, на верандата веднага щом видя Гейдж да спира каруцата си пред дома му. Снощи Роксана не се бе прибрала в къщи и още преди да съзре ковчезите в каруцата, той вече беше започнал да дозира, че с нея се е случило нещо ужасно.

Гейдж свали шапката си и се приближи до възрастния мъж. За пръв път от години насам Хю не го посрещна с оскърбление, а просто вдигна поглед към него с възпително изражение.

– Господин Корбин, много съжалявам, че трябва да ви го кажа, но се боя, че Роксана е мъртва. – Гейдж се извърна леко и махна с шапка към каруцата. Тялото ѝ е в един от тези чамови ковчези. Издълбах името ѝ на капака, за да можем да...

– Копеле такова, защо ти беше чак да я убиваш? – изръмжа измъчено Хю. – Не ти ли стигна, че толкоз години търчеше подире ти като луда и че стана засмях на всички! Не, не ти е стигнало, нали? Трябваше да я пратиш на оня свят, точно както прати Виктория навремето!

– Не аз убих дъщеря ви, господин Корбин – тихо каза Гейдж. – Каин я уби.

– Каин? – Хю Корбин се вторачи в него така, сякаш младият мъж бе загубил разсъдъка си. – Каин никога не би я убил!

– Съжалявам, господин Корбин. И двамата със съпругата ми го видяхме.

– Защо? – извика Хю. – Защо, по дяволите, Каин ще убива Роксана? Гейдж сви рамене.

– Защото Роксана го караше да убие съпругата ми, а той не искаше да ѝ се подчини. По същия начин го е накарала да убие и Виктория. Но

когато Роксана заплаши Шимейн с pistolет, Каин я сграбчи и се хвърли заедно с нея от носа на кораба ми. Дъщеря ви не оцеля при падането. Вратът ѝ се счупи при удара в една от скалите.

Хю Корбин го гледаше със зяпнала уста и като че ли не проумяваше и дума от казаното. След известно напрегнато мълчание той избърса разтрепераните си ръце в панталоните си и измърмори по-скоро на себе си:

– Малко ще ми е трудно да изкопая два гроба...

Гейдж погледна въпросително ковача. Не беше сигурен, че е чул добре.

– Мислех си да потърся в гората къщата на онази старица, с която живееше Каин, и да го погребам там. Ако случайно имате представа къде е...

– Аз ще погребам Каин до Роксана.

– Сигурен ли сте, че искате да направите точно това, господин Корбин? – попита съчувствено Гейдж. В края на краищата, Каин я уби...

– Каин се роди тук и тук ще бъде погребан.

Дали шокът от смъртта на Роксана не бе помрачил разсъдка на ковача, запита се Гейдж.

– Доколкото си спомням, старицата никога не е споменавала откъде се е появил Каин. Да не искате да кажете, че е роден в Нюпорт Нюз... или някъде наблизко?

– Той беше мой син – отговори мрачно Хю. – Първородната ми рожба. Родил се няколко седмици преждевременно и щом го видях колко е уродлив, казах на Леона да си сложи възглавница под полата, та хората да си мислят, че още е бременна. Сетне отнесох бебето в гората и го оставих пред къщата на онази старица. Някак не ми се виждаше редно да убия собственото си дете. Когато се разчу, че жената е намерила Каин, казах на неколцина души, че родилните мъки на Леона са почнали, но не пуснах никого да припари до къщи. После направих малък ковчег, сложих вътре торба с жито и казах на всички в града, че синът ни се е родил мъртъв. Не исках да се знае, че аз съм бащата на онова грозно създание, дете го бях подхвърлил в гората, но сега ти казвам: Каин беше мой син, единственият, който съм имал.

– Роксана знаеше ли, че Каин ѝ е брат?

– Никой не знаеше... досега... но вече май няма голямо значение.

Гейдж не каза нищо. Знаеше, че Хю Корбин е груб, суров и опърничав човек и че не иска да бъде съжаляван от никого. Само му помогна да свали двата ковчеза от каруцата. Третия предаде на британските власти

в областта, заедно с подробно обяснение за обстоятелствата около смъртта на Потс. Сетне отиде в таверната, където завари Фрида в едно от най-яроствните ѝ настроения.

– Бих искал да говоря с Мориса – уведоми я той. – Знаеш ли къде е?

– Де да знаех – гневно извика Фрида. – Изчезнала е оттук без да се обади на никого и както чувам, е побягнала на север с първия ездач, когото е срещнала на пътя, един тип от планините, дето идваше често при нея. Май не смята да се връща скоро.

– Доколкото разбирам, Мориса не си е направила труда да откупи свободата си.

Фрида изсумтя ядосано, което потвърди правилността на догадката му.

– Можеш да си сигурен, че като я намеря, ще ѝ се иска да беше.

– Предполагам, че Мориса се е бояла повече от това, което ще ѝ сторя аз, отколкото от твоето отмъщение.

Тя вдигна поглед към него.

– Потс *нак* ли е идвал при тебе?

Гейдж кимна.

– Този път се опита да убие мен и каза, че го прави по нареждане на Мориса. Възнамеряваше след като свърши с мен, да убие и съпругата ми.

Фрида го огледа от глава до пети, но не забеляза никакви поражения нито по тялото, нито по лицето му.

– Обаче ти си тук, за разлика от Потс.

– Ковчегът му е на улицата, малко по-надолу от тук.

Начервените ѝ устни се свиха в едно стреснато „О!“, сетне тя се облегна на стола си и се взря в младия мъж.

– Значи си дошъл да търсиш Мориса и сигурно се надяваш да ѝ видиш сметката, както ѝ обеща. Обаче ще трябва да почакаш, понеже първо аз ще я намеря и така хубавичко ще я наглася, че ще ѝ се иска да е умряла.

– С удоволствие ти отстъпвам това право. Стига да не се мярка повече насам, мисля, че мога да забравя за съществуването ѝ.

– О, аз ще я докарам обратно тук, разчитай на това, жива или мъртва. Имам си приятели, дето ме държат в течение на нещата. Докато я намеря, ще обмислям какво ще е най-доброто наказание за тая никаквица. Във всеки случай, няма да я нашиbam с камшик, щото така няма да имам никаква полза от нея. Виж, ако ѝ липсват един-два пръста, клиентите надали ще обърнат внимание, стига да има какво друго да им покаже.

Зная и още някои номера, дето ще накарат тая кучка да ме помни вечно. Ако има достатъчно мозък в кратуната си, оттук насетне ще внимава, инак ще се разкайва до края на дните си. Дала съм й дума, пък аз винаги държа на думата си.

Гейдж не знаеше кое представлява по-голяма заплаха за Мориса – дали това да зависи изцяло от благоволенieto на някакъв груб планинец, или това да има такъв отмъстителен враг като Фрида. Каквото и да я очакваше от този момент нататък, съдбата ѝ едва ли щеше да бъде много радостна.

Новината за скоростното отпътуване на Едит дьо Мерсер от Нюпорт Нюз стигна до Гейдж малко след излизането му от таверната и той се прибра при своето семейство убеден, че Морис дьо Мерсер се е справил със ситуацията така, както е намерил за добре. По-късно, когато Шемъс и Камий се върнаха от кратката си разходка до града, те информираха Шимейн и Гейдж, че са се видели с Морис и той ги е уведомил за намеренията си. Обмислял да се установи някъде край Ричмънд и да се запознае по-отблизо с Гарланд Бошан, за да види дали от една евентуална връзка с нея би се получило нещо. Все още обаче обичал Шимейн и смятал, че за него ще е най-добре поне за известно време да стои по-далеч от нея. Затова планирал първо да поговаря на семейство Бошан, после да се върне в Англия, а след година, година и нещо да се върне в колониите, и по-точно – в Ричмънд. Ако дотогава Шимейн овдовеела или по някаква друга причина останела сама, трябвало само да му остави съобщение в странноприемницата в Нюпорт Нюз. Тъй като тя очевидно дълбоко обичала своя съпруг, Морис нямало да я безпокои повече, но ако преди да се е оженил за друга Шимейн кажела само една дума, бил готов да долети на часа и да падне в краката ѝ.

Първоначално Гейдж се ядоса на новините, но после си даде сметка, че не бива да се сърди на маркиза. Всъщност, ако се случеше нещо с него, той наистина не можеше да си представи по-добър съпруг за Шимейн от Морис. И все пак се надяваше да обезсърчи маркиза, като доживее до дълбока старост с Шимейн, защото тя със сигурност беше съпругата, която всеки мъж би ценил повече от всички кораби, богатства и слава на света.

Смушкан настойчиво от жена си, Шемъс се изчерви, прочисти гърло и пристъпи смутено към зет си. Присъствието на Уилям усложняваше положението още повече.

– Сега, след като се доказа, че си невинен за смъртта на първата си съпруга, предполагам, че трябва да те помоля за извинение заради нещата, които ти наговорих в деня, когато се срещнахме за пръв път.

– Само ако сте искрен – отвърна Гейдж. – Едно извинение не струва нищо, ако не идва от сърцето.

Шимейн прегърна съпруга си през кръста, облегна глава на мускулестата му гърд и се усмихна окуражително на своя баща.

– Вече не искаш да го кастрираш, нали, татко? В края на краищата, това би означавало да нямаш други внуци, освен този, който нося в утробата си.

Шемъс се изчерви още по-силно.

– Двамата с майка ти мечтаехме да имаме голямо семейство, но не ни беше писано. Но с няколко внука мечтите ни биха се осъществили напълно.

– Тогава го кажи, татко! – възкликна Шимейн.

Той прочисти още веднъж гърло и поде неуверено:

– Извинявай за онова, което казах... за това, че исках да ти извия врата, Гейдж, но... тогава... наистина вярвах, че просто си се възползвал от дъщеря ми. Можеш ли да ми простиш?

– Разбирам, че се тревожихте единствено за Шимейн. Всъщност, аз вероятно бих казал същото, ако ставаше въпрос за моята дъщеря. – Гейдж протегна приятелски ръка и се усмихна на готовността, с която възрастният ирландец я сграбчи и я стисна в своята. – Двамата с вас имаме обща цел, сър, и тя е благополучието на Шимейн. Кълна ви се, че като неин съпруг ще сторя всичко, което е по силите ми, за да я направя щастлива.

Шемъс се засмя с облекчение и без да пуска ръката на младия мъж, сложи и другата си ръка върху нея и я разтърси сърдечно.

– Благодарен съм, че дъщеря ми е била купена от вас, сър. В противен случай всичко това можеше да има ужасяващ край.

Вдъхновена от думите на баща си, Шимейн даде воля на собствената си радост.

– Преди да ме арестуват, татко, не бях способна да виждам по-далеч от хоризонта на собствените си ограничени стремежи. Противно на своята воля бях принудена да поема по път, различен от онзи, който си бях предначертала, но днес, когато обръщам поглед назад, вярвам, че божията ръка ме е водила през всичките ми изпитания, за да ме дари с истинско щастие и с тази безгранична любов, която изпитвам към своя съпруг, към своя син, към детето, което нося в утробата си... и към

нашите семейства.

– Да бъде! – извикаха в един глас и Гейдж, и Шемъс, и Уилям. – Да бъде!

Порени от носа на „Син сокол“, пенливите морски вълни сякаш бързаха да се разбягат, за да сторят път на красивата бригантина, която леко се плъзгаше през залива. Белите й платна се издуваха от попътния вятър, а високите мачти сияеха като тънки остриета под ясното синьо небе, почти заслепявайки с блясъка си хората, които се бяха събрали на палубата, за да се насладят на първото й излизане в морето. Всички бяха обладани от чувство на благоговееен възторг, включително щастливият й капитан.

– Истинска красавица! – възкликна Натаниъл Бошан и се обърна към мъжа, който стоеше до него. – Сър, сътворили сте същинско чудо!

Сърцето на Гейдж туптеше така, както в момента, когато Шимейн бе приела предложението му за женитба. Но той не можеше да намери думи, за да изрази чувствата си. Беше щастлив, напълно щастлив.

Уилям Торнтън протегна ръка и, без да каже и дума, стисна рамото на сина си. Радостта, изпълваща сърцето му, бе просълзила очите му, но и той мълчеше, защото се боеше, че гласът му ще издаде дълбокото вълнение, което изпитваше в този миг.

– Татко, виж какви големи либи! – извика Андрю, като посочи стадото делфини, които се носеха през вълните. После момчето дръпна Гилиън за ръката. – Вдигни ме, Гилън. Искам да ги видя по-добле.

Шимейн с усмивка вдигна поглед към своя съпруг, който се приближи до нея и я придърпа към себе си с една ръка, докато другата се плъзна под широкия шал, прикриващ вече леко изпъкналия й корем, и погали с обич нежната заобленост.

– Мисля, че Натаниъл харесва „Син сокол“, сладка моя – измърмори Гейдж.

– Аз пък мисля, че капитан Бошан е направо възхитен от „Син сокол“, господин Торнтън – поправи го засмяно тя. – Откакто сме се качили на борда, не е престанал да се усмихва.

– Да, забелязах.

– Впрочем, същото се отнася и за теб, скъпи, както и за Фланъри. – Шимейн кимна с глава към стария дърводелец, който стоеше по средата на палубата, очевидно запленил от усещането за великолепия кораб под краката си. Набръчканото му лице бе озарено от триумфална усмивка, която се простираше от ухо до ухо, разкривайки редките му зъби.

Възрастният човек съвсем точно изразява онова, което чувстваме

всички, помисли си Гейдж, а на глас каза:

– Натаниъл е избрал чудесно име. „Син сокол“ напълно подхожда на бригантината. Тя наистина се носи над водата като птица.

Шимейн изглежда съпруга си с развеселена усмивка.

– Благодарна съм, че не сте морски капитан, сър. Боя се, че ако бяхте, щях скоро да бъда изместена в сърцето ви от някоя любовница, направена от дърво.

– О, никога, обич моя – промълви Гейдж и подпря брадичка на тила ѝ. – Ти си единствената ми любовница, единствената ми любов. Не бих могъл да отплавам далеч от теб, без да отплавам от собственото си сърце.

– И с мен е същото – въздъхна Шимейн. – Никога не бих могла да те оставя. В онази първа нощ се сляха не само телата, но и сърцата ни. Наистина, двамата с теб станахме едно цяло.

– Да, скъпа моя, и детето, което носиш, ще бъде най-хубавият знак за нашата любов, защото е заченато в миг на пълна наслада и блаженство.

Шимейн сгуши глава на гърдите му.

– Да, господин Торнтън. Така ще бъде!

ЕПИЛОГ

Дървеното мостче на кораба, пристигнал току-що от Англия, бе спуснато, и когато първите пътници заслизаха по него, Гейдж вдигна едногодишния си син на ръце и му посочи добре облечената двойка, която нетърпеливо се опитваше да си намери място до парапета. Шимейн проследи посоката на ръката му, откри родителите си сред тълпата и започна да маха усилено, за да привлече вниманието им.

– Мамо! Татко! Погледнете насам!

Камий първа чу познатия глас, огледа кея и веднага съзря Шимейн.

– Идваме, скъпа! Още миг и ще бъдем долу.

След по-малко от минута Камий и Шемъс О'Хърн, следвани от цял полк слуги, вече тичаха с разперени ръце по мостчето към своята дъщеря. Шимейн ги прегърна бурно, докато Гейдж и Уилям търпеливо изчакаха реда си зад нея, заедно с децата. Андрю се бе вкопчил в ръката на дядо си и не изглеждаше никак щастлив от мисълта, че може да бъде прегръщан или целуван от тези непознати хора.

След радостните поздравления и приветствия за добре дошли, Шимейн дръпна родителите си напред, за да ги запознае с новия им внук.

– Мамо, татко, това е Кристофър Торнтън.

Момчето вдигна малката си ръчичка, за да отблъсне нежната ласка на възрастната жена, отмести зеления си поглед от нея и свря тъмнококата си главица под брадичката на баща си, което накара Гейдж да се засмее и да го притисне към себе си.

– Кристофър се притеснява от непознати също като брат си – каза той. – Но щом ви опознае, ще ви следва навсякъде по петите и няма да ви остави на мира, докато не се покатери в скута ви. Да не говорим колко обича да му четат.

– На тази възраст? – възкликна с гордост Камий. – Какво умно момче!

– Прилича на баща си – промърмори леко разочаровано Шемъс. Беше се надявал момчето да е взело повече неща от дъщеря му.

– Да, но човек веднага може да каже откъде са се взели тези зелени очи, скъпи – засмя се съпругата му, като го потупа по ръката.

Шимейн не можеше повече да съдържа любопитството си.

– Вярно ли е, че си продал всичко, татко, и че възнамерявате да се заселите в Уилямсбърг?

Баща ѝ пъкна палци в джобовете на жилетката си и се ухили.

– Морис ми каза, че тази страна предлага страхотни възможности за един предприемчив човек. Той вече живее тук със своята съпруга Гарланд. Според него би трябвало да се захвана с някакъв бизнес.

– О, татко, това е чудесно! Сега ще живеем достатъчно близо и ще можем да си гостуваме често.

Шемъс вдигна въпросително поглед към Гейдж.

– Още ли строиш кораби?

– Да, заедно с баща ми – отвърна по-младият мъж. – Наехме още няколко работници и сега работата върви по-бързо.

– О, надявам се, че не си изоставил дърводелската си работилница – намеси се разтревожено Камий. Преди да отпътуваме от Англия, продадохме всичките си мебели, така че ще ни трябват нови, когато си намерим къща тук.

– Работилницата вече е по-голяма – гордо заяви Шимейн. – Наложил се Гейдж да наеме няколко нови чираци, за да смогва с поръчките на всички хора, които искат да си купят от неговите мебели. Освен това разширихме къщата и взехме прислужница, която ми помага с чистенето и готвенето. Сега, когато двамата с татко идвате у дома, ще можете да спите в стаята за гости. Уилям все още използва таванската стаичка, когато ни посещава.

– Ами Мери Маргарет? – попита шепнешком Камий. – Мислех, че тя и Уилям се интересуват един от друг.

– О, те са големи приятели – също толкова тихо отвърна Шимейн. – Но не мисля, че имат сериозни намерения да се женят, не и на тази възраст. Колкото и да обича да сватосва другите, Мери Маргарет едва ли би се отказала от живота си на вдовица. Двамата обаче много често играят карти, а и се срещат с други хора. Всички по-възрастни жени от градчето направо са се побъркали по Уилям, също както по-младите – по Гейдж.

– И с основание – прошепна Камий с усмивка. – Скъпа, ако съпругът ти изглежда като своя баща, когато остарее, със сигурност ще ти се наложи да се бориш с цели пълчища жени.

Шимейн се засмя безгрижно.

– Гейдж достатъчно често ми дава доказателства, че съм единствената любов в живота му, мамо.

Андрю дръпна баща си за панталона.

– Дядо иска да ни заведе с Крис на кораба, татко. Може ли?

– Да, но се грижи за брат си – кимна Гейдж, пусна по-малкия си син

да стъпи на земята и момчето веднага пхна ръчичка в ръката на брат си. После стисна дядо си за пръста и се обърна към Гейдж с лъчезарна усмивка, която много напомняше някогашната усмивка на Андрию.

– Виждане, тате.

Гейдж се разсмя на комичния му опит да говори.

– Довиждане, Крис.

Завладян от чара на внука си, Шемъс също се засмя и последва тримата по мостчето. Не му отне много време да спечели доверието на детето и скоро Кристофър вече беше в прегръдките му, следеше съсредоточено чайките, които му показваше новият му дядо, и се заливаше от смях. Камий не издържа и се присъедини към съпруга си, за да се полюбува заедно с него на веселите лудории на внука си.

Загледан гордо след голямото си семейство, Гейдж прегърна своята млада съпруга.

– Представяла ли си си някога, Шимейн, че ще видиш нашите родители толкова щастливи? Ти сякаш им върна младостта, като роди Кристофър на този свят.

– Струва ми се, че и вие имахте нещо общо с това, сър – напомни му Шимейн и свенливо наведе глава.

Гейдж кимна с доволна усмивка.

– Съгласен съм, заслугата е и на двама ни. Справихме се добре, нали?

– Да, любов моя. Много добре, наистина.

Той я погледна дяволито.

– Там, откъдето идва Кристофър, се крият още богатства, мадам.

С очи, засияли от любов и нежност, Шимейн притисна ръката на своя съпруг до гърдите си и почувства топлия отклик на силните му мускули.

– О, господин Торнтън, изобщо не се съмнявам в това.

КРАЙ

© 1997 Катлийн Удиуиз
© 1998 Диляна Радинска, превод от английски

Kathleen Woodiwiss
Petals on the River, 1997

Сканиране: ???
Разпознаване и редакция: Xesiona, 2009

Издание:

Катлийн Удиуиз. Като цвят по течението
ИК „Ирис“

Редактор: Правда Панова
Коректор: Виолета Иванова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10599>]